Marco Pensante

ZIUA ÎNTUNERICULUI

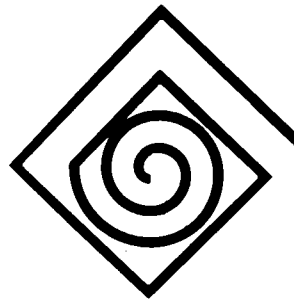
LA CAPĂTUL NOPȚII VA GĂSI VIAȚA ȘI LIBERTATEA

SF

EDITURA NEMIRA

Nautilus

Marco Pensante

ZIUA ÎNTUNERICULUI

35

AFARĂ, ÎN TIMP CE FOCURILE ÎNCEPEAU SĂ SE STINGĂ, CELE DOUĂ LUNI ACOPEREAU MASA GIGANTULUI DE FOC ȘI, PENTRU PRIMA OARĂ DUPĂ OPT MII DE ANI, NOAPTEA ÎNVĂLUIA PARTEA LUMINATĂ ȘI ORAȘUL YSHA SHAMSHAL'KILE - ZIUA ÎNTUNERICULUI - SOSISE.

LA CAPĂTUL NOPȚII VA GĂSI VIAȚA ȘI LIBERTATEA

Kendall: una dintre cele nouă planete ale Confederației. Aici începe și sfîrșește aventura lui Amshinygri Tschander, încleștat în luptă cu gerul din Axo cu nisipurile deșertului de pe Chon, încleștat în luptă cu amenințătoare titanica eclipsă care va aduce pe Kendall Ziua Întunericului. Și, mai ales confruntat cu perspectiva de a accepta sau refuza condiția de semizeu...

SF

Marco Pensante

ZIUA ÎNTUNERICULUI

LA CAPĂTUL NOPȚII VA GĂSI VIAȚA ȘI LIBERTATEA

TRADUCERE DE CORNEL NICOLAU

CUVÎNT ÎNAINTE DE MAURO GAFFO

NEMIRA
'94

Coperta colecției: DAN ALEXANDRU IONESCU
Ilustrația: TUDOR POPA

© **Editrice Nord, 1986**
MARCO PENSANTE
IL SOLE NON TRAMONTA

Toate drepturile asupra acestei versiuni
aparțin SC NEMIRA S.R.L. . Reproducerea integrală
sau parțială a textului este interzisă
și va fi pedepsită conform legii.

Difuzare:
Editura NEMIRA, C.P. 26-38, București.
Tel/Fax: 668.54.10

ISBN 973-569-003-9

Lui Fabio Campagnoli

CUVÎNT ÎNAINTE

Umbra supraomului

Ziua întunericului reprezintă una dintre primele opere cu adevărat ambițioase ale genului științifico-fantastic italian. Este un roman cu o structură foarte complexă, mult diferită de acea structură liniară a operelor tipice de aventuri în spațiu; un roman cu multe întîmplări, cu surprinzătoare lovituri de teatru, cu conflicte interioare și exterioare.

Cea mai mare parte a acțiunii romanului se petrece în încîntătorul peisaj al planetei Kendall, pe un tărîm a cărui caracteristică este faptul că-și arată soarelui mereu una și aceeași față. Cele două emisfere – net delimitate – sînt: *Chon* – un deșert dogoritor – și *Axari* – un ocean înghețat și întunecos, împînzit de insule. Ambele emisfere ale planetei Kendall sînt locuite și reprezintă – fiecare în felul ei – o adevărată provocare la adresa omenirii.

Este vorba – în mod evident – de un început clasic, de tipul celor folosite de genul științifico-fantastic încă de prin anii '30, cînd pionierii *science-fiction*-ului au preluat de la astronomie ideea unei planete Mercur care nu se rotește în jurul propriei sale axe[1]. Cu toate acestea, interesul cititorilor și al scriitorilor

[1] În realitate, pentru ca o planetă să-și arate soarelui mereu una și aceeași față este necesar ca perioada de rotație să fie egală cu cea de revoluție. Cu planeta Mercur se credea că se petrecea tocmai acest lucru. Dar recente cercetări au relevat faptul că, în realitate, întreaga planetă primește lumina solară și nu se întîmplă ca o parte a planetei să se afle mereu în umbră, cu toate că „ziua" de pe Mercur reprezintă, nici mai mult nici mai puțin, de 176 de zile pămîntene.

în ceea ce privea ciclul planetelor – altul decît cel al Pămîntului – a rămas același de-a lungul anilor. E suficient să ne gîndim la *Il Pianeta dell'Eterna Notte (Planeta Nopții Eterne),* de Tanith Lee *(Day by Night,* 1980), în care situația de plecare este similară celei din *Ziua întunericului,* sau la foarte recentul ciclu *Helliconia,* de Brian W. Aldis[1] *(Helliconia Spring, Helliconia Summer, Helliconia Winter,* 1982/1985), în care anotimpurile sînt acelea care aproape că nu se schimbă.

Care este motivul acestui interes? Este vorba, într-o oarecare măsură și de măreața perspectivă de a edifica o întreagă ecologie, precum și de a ceda puțin în fața dramatismului intrinsec al unei situații de-a dreptul îngrijorătoare pentru „noi pămîntenii". Dar există, cu siguranță, în scriitor – vădită sau mai puțin vădită –, dorința de a ajunge la un simbolism clar, care să ofere infinite puncte de plecare. Spre exemplu, opoziția dintre lumină și întuneric, care reprezintă dihotomia bine-rău, sau – ceva mai subtil – conviețuirea în cadrul aceluiași sistem a unor moduri de viață contrastante dar indispensabile – fiecare în felul său – operațiunii de întregire.

În orice caz, *Ziua-întunericului* nu este numai o descriere a sistemului ecologic al planetei Kendall. Romanul surprinde un moment crucial din viața planetei: urmează să aibă loc marea eclipsă care se produce la fiecare opt mii de ani, *Shamshal'Kile,* ziua întunericului. În emisfera luminată de soare, acel întuneric necunoscut este așteptat cu o frică aproape superstițioasă, în timp ce în Emisfera Întunecată efectul tangibil al eclipsei va fi o glaciațiune devastatoare și foarte rapidă care va stîrpi o bună parte a formelor de viață oceanică și va face și mai anevoioasă supraviețuirea speciei umane. Nu voi mai spune altceva despre acest roman decît că întîmplările pe care le narează sînt măreț și se desfășoară pe fundalul unor peisaje și catastrofe naturale la fel de măreț.

Aș vrea să mă opresc puțin asupra a ceea ce – dincolo de aventură, de *suspence* și de dezvăluirile finale – apare drept punctul nodal al operei, și anume, părerea privind eroul, semizeul, *superman*-ul.

---

[1] *La primavera di Helliconia* („Cosmo Oro", nr. 72).

Protagonistul romanului *Ziua întunericului*, David Amshinygri Tschander, este în stare să săvîrșească fapte eroice și este – grație caracteristicilor sale fizice și psihice – centrul vital al întregii povestiri. Este, deci, un erou. Ba chiar mai mult, foarte repede personajul dobîndește trăsături supraomenești. Dar, oare, cînd anume eroul unei povestiri poate fi numit supraom?

Farmer – care a făcut dintr-unul din personajele sale favorite un semizeu – pare să spună că oricine poate (printr-un caz fortuit, prin propriul lui merit sau prin ereditate) să modeleze materia și pe ceilalți oameni acela este un zeu – sau un semizeu – după preferințe. Aceasta în cazul că „puterea" i se trage din cunoașterea științifică sau are origini supranaturale. Așadar, puterea este aceea care te face să devii superior.

Un răspuns diferit ne este dat de renumitul Sturgeon, care, prin *Nascita del Superuomo (Nașterea Supraomului)*[1] *(More Than Human,* 1953), a scris una din cele mai frumoase pagini din literatura științifico-fantastică. Supraomul său este dotat cu forțe psihice, dar ceea ce-i conferă și mai multă putere este acea fuziune, acea capacitate de a împărți cu alții propriile-i puteri, pe care, în acest fel, le multiplică. Pe o poziție apropiată se situează – într-un anumit fel – Brunner, cu al său *The whole man* (1965)[2], care ar putea fi tradus prin *„l'uomo completo"* (omul complet). În acest caz depășirea condiției umane este simbolizată de exaltarea propriilor caracteristici latente.

Am putea continua citînd pe Leto Atreides, din *L'Imperatore-Dio di Dune* (Împăratul-Dumnezeu din Dune) *(God Emperor of Dune,* 1982)[3], a cărui semidivinitate i se trage dintr-un act de curaj: și anume, acela de a renunța la propria-i condiție umană...

Așadar, sînt răspunsuri diferite; dar se întîmplă destul de rar să te confrunți cu dilema care se ivește cînd este vorba de trecerea de la condiția umană la cea semidivină. Aventura, cursul istoriei cer ca tranziția să se facă automat, chiar scontat. Fără întrebarea „de ce?" și fără a se fi pus, măcar, problema alegerii.

---

[1] *Nascita del Superuomo* („Cosmo Oro", nr. 14).
[2] *Il telepatico* („Cosmo Oro", nr. 32).
[3] *L'Imperatore-Dio di Dune* („Cosmo Oro", nr. 53).

Iată-ne, deci, în fața unui caz singular: nu erou, nu antierou, ci doar un personaj care trăiește drama unei alegeri între condiția umană și cea supraumană. Nu voi dezvălui hotărîrea finală a protagonistului, ci doar că el ajunge pînă la urmă la a se înțelege deplin pe sine însuși, ceea ce îi va permite să aleagă – în mod autonom – propriul său destin. Strecurîndu-se printre uneltirile Conducătorilor, strecurîndu-se printre ghețari, ajungînd în extraordinarul oraș Enn și prăbușindu-se, în cele din urmă, în întuneric, împreună cu demonii săi.

Romanul acesta este atît de bogat încît aș putea continua îndelung să vorbesc despre el încercînd, de exemplu, să fac interesante paralele – aș spune – cu opere ca *Foundation, Dune* și cu unele romane ale lui Van Vogt. Dar chiar dacă este tributar unor clasici ai genului *science-fiction,* el este – în mod incontestabil – autorul său, adică o personalitate originală și puternică; ceea ce ne permite să sperăm într-un viitor strălucit al acestui autor.

Un motiv în plus pentru a justifica această optimistă previziune este vîrsta – foarte tînără – a autorului: Marco Pensante s-a născut la Brescia, în 1966, iar acum este înscris la Facultatea de Economie și Comerț a Universității din Parma. Pensante este, de cinci ani, un asiduu cititor de literatură științifico-fantastică; înaintea acestui roman nu a mai publicat nimic, dar s-a dedicat acestei scrieri, *Ziua întunericului,* cu profesionalismul unui adevărat scriitor; munca de concepție, de redactare și de revizuire i-a luat mai mult de doi ani. Acum are în plan un mai lung roman gen *fantasy,* pentru a putea dovedi că se descurcă în orice gen al fantasticului.

Dar Pensante nu se rezumă doar la scris; printre preocupările sale „artistice" se află și desenul și muzica. În muzică, de exemplu, spune că găsește stimulenți de bază, și chiar prezentul roman a fost scris, în mare parte, pe un fond muzical (se va înțelege, așadar, rolul pe care îl are în operă *lăuta Chordawin).*

Încerci un sentiment de regret la gîndul că paginile unei cărți nu-ți pot reda și „vocea lui Shakkai", notele lăutei sfinte. Dar oricine iubește lectura pricepe că semnele acelea ciudate lăsate de cerneală pe hîrtie știu de multe ori să transmită cele mai diferite emoții. Și mai știu și să ne transporte în alte lumi.

MAURO GAFFO

PARTEA ÎNTÎI

AXARI

CAPITOLUL ÎNTÎI

A supraviețui

Nu știi nimic. Nu știi nici măcar cine iești. Nu iești decît un puștan, un copil desperat care se străduiește să fie un bărbat.

Din: *SOLDATO NEL TEMPO (SOLDAT ÎN TIMP)*, de Yenna Keari (9326 A.S.)

CÎND DAVID se repezi spre interfon, mîneca hainei sale, de culoare gri-verde, fu atinsă de o limbă de foc; nici nu apucă să-și dea bine seama, că flacăra aceea, rapidă și dureroasă, îi și pătrunse în brat. Apăsă pe butonul extinctorului, și o spumă densă, verzuie acoperi flacăra, stingînd-o. Dar durerea persista.

Zidul acela de foc se înălțase de la compartimentul de intrare de la Etajul 4, și acum mai-mai că-l încercuia, îl strîngea ca într-o menghină. David trebuia s-o ia la fugă, și el își dădea foarte bine seama de acel lucru, dar continua să spere că Etajul 4 mai putea fi încă salvat.

Apăsă cu frenezie pe butonul galben din perete. Din grila de comunicare se auzi un bîzîit înfundat, și el strigă:

– Vorbește Primul Semnalizator[1] ! Echipele de Intervenție să vină de urgență la Etajul 4!

Îi răspunse o voce indiferentă:

[1] Vezi *Glosarul.*

– Semnalizatorule, Echipele sînt în plină acțiune. Și apoi Etajul 4 nu mai poate fi salvat. Trebuie să ieșiți de acolo.

Plin de sudoare și gîfîind, David strigă:

– Focul se întinde! Nu mai am pe unde să ies. Trimiteți pe cineva cu extinctoare de tip C, altfel...

– Nu putem să vă trimitem Echipele, repetă vocea aceea, aproape distrată. Dar ieșirile numărul doisprezece, opt și nouăsprezece nu au fost încă cuprinse de flăcări, puteți scăpa pe una din ele.

„Mulțumesc, pui idiot de tîrfă", spuse, în sinea lui, David, și o luă la fugă spre culoar, croindu-și drum printre flăcări. Etajul nu era încă în întregime cuprins de flăcări, dar fusese deja invadat de un fum dens și sufocant, cu toate că ventilatoarele mergeau în plin. Dacă ar fi funcționat instalația aceea anti-incendiu, flăcările ar fi putut fi stinse doar în cîteva minute. Din nefericire, centrala de activare fusese distrusă de explozie, astfel că numai extinctoarele secundare putuseră să intre în funcțiune, împrăștiind, ici și colo, masa aceea de spumă chimică care nu era de ajuns pentru a înăbuși flăcările. Fără a-și mai da seama, David călcă peste acea spumă de culoare închisă și lipicioasă. Auzi în spatele său vocea mecanică a comunicatului de urgență care striga:

ETAJUL PATRU, ETAJUL PATRU,
DOUĂSPREZECE MINUTE PENTRU EVACUARE

„Douăsprezece?" se gîndi David. Numai douăsprezece minute! Cum naiba să poată reuși să parcurgă tot etajul în numai douăsprezece minute?

Își înteți goana. La capătul acelor douăsprezece minute, Etajul avea să fie complet depresurizat și, dacă nu se vor fi luat măsuri, el avea să fie expulzat în spațiu. David nici nu mai era în stare să gîndească.

Văzu într-un colț o figură zăcînd pe pardoseală. Se apropie și-l recunoscu pe acel om. Era Primul Programator care leșinase. Nu era rănit dar respira anevoie; probabil că fumul acela îl amețise. David îl ridică, îi zgîlțîi capul și-l strigă pe nume; el deschise ochii și tuși de cîteva ori. David îl întrebă:

– Ce faci aici? Ridică-te, repede. Vino cu mine.

El sări în picioare.

– David! spuse. Focul! A... ajunge pînă aici...

– Dar n-a ajuns încă la ieșirile numărul opt, doisprezece și nouăsprezece. Dacă ne grăbim, ne mai putem salva.

Programatorul părea năucit. Întrebă:

– Vor să depresurizeze tot Etajul?

– Întocmai. Credeam că sînt ultimul rămas aici... speram să pot face ceva, dar nu mai e nimic de făcut. Explozia a fost puternică, dar, datorită lui Shakkai[1], nu a distrus părțile vitale ale navei.

Așteptă un moment pentru a-i îngădui celuilalt să-și mai tragă sufletul.

– Ești sigur că Etajul e gol, Xavier?

– Așa ar trebui să fie.

Tuși de cîteva ori, apoi îl apucă un spasm și vomă pe perete. David spuse:

– Trebuie să fugim. Curaj.

Xavier consimți, gîfîind. Începură să alerge de-a lungul culoarului, în timp ce megafonul urla:

ETAJUL PATRU, ETAJUL PATRU,
OPT MINUTE PENTRU EVACUARE

Se aflau la jumătatea drumului, cînd văzură că într-una din sălile ce comunicau cu culoarul cineva rămăsese blocat de foc. Din punctul în care se găseau, cei doi putură să întrezărească o femeie cu părul negru, foarte lung, care zăcea îngropată sub o grămadă de bucăți de perete, bucăți de mobilă și diverse alte obiecte, ajunse acolo în urma exploziei. David își aminti dintr-o dată că el cunoștea acea încăpere, și o recunoscu și pe femeie.

Xavier strigă:

– David! *E Sikha!*

– Da... știu, știu. Acesta e... era biroul ei.

Xavier se năpusti înainte, dar David îl opri.

– Așteaptă, îi spuse. Pălălaia e prea mare. Mă duc eu.

– Dar tu nu ai...

– Stai cuminte, îl întrerupse, fără violență, dar pe un ton hotărît. Eu trebuie să merg s-o iau de acolo.

Îl privi fix și-i spuse:

– Dă fuga la interfonul din capătul culoarului și întrerupe, *cu orice preț,* operațiunea de depresurizare. Urgent. Ai înțeles?

---

[1] Vezi *Glosarul.*

Xavier șovăia, strîngînd din pumni.

– David, eu am *dreptul* să...

– Ai foarte puțin timp pentru a ajunge la interfon. Pleacă, Xavier. Strigă: M-ai auzit? Trebuie *s-o iei la fugă!*

Xavier se întoarse și o porni în goană, împotriva voinței sale. David îl văzu pierzîndu-se în depărtare: înțelesese perfect.

În timp ce împroșca cu spuma antiincendiu prin cameră, fără cine știe ce rezultate, se gîndi: „Nu e chiar atît de ciudat faptul că doi bărbați trebuie să lupte pentru o femeie". Nu, nu era ciudat. Dintr-un anumit punct de vedere, era o chestie acceptabilă. În situația de față, cînd David era pe punctul de a părăsi Compania[1], era cu totul firesc ca el să-i lase cale liberă lui Xavier. Dar n-avea cum să justifice acel lucru.

Se apropie de femeie, înaintînd cu mișcări bruște printre flăcări, cît putu de repede; extinctorul portabil pe care-l folosise pînă atunci se terminase, așa că îl aruncă.

Sikha era doar leșinată, slavă zeilor. David începu să dea deoparte grămada de moloz și dărîmături sub care ea zăcea, în timp ce fumul punea stăpînire pe Cabinetul de Psihologie și focul înainta din ce în ce. În foarte scurt timp nu mai avea să fie cale de scăpare de acolo.

Reuși, anevoie, s-o elibereze. O prinse pe după umeri și o tîrî pe pardoseală pînă unde putu, apoi o luă în brațe și ieși din cameră, lăsînd ca focul să mistuie totul.

Sikha era, ca întotdeauna, foarte frumoasă. David văzu pe fruntea ei acea literă „V", de culoare galbenă – *Khawat'ohwe*[2] – și se gîndi, pentru o clipă, că nu văzuse vreodată ceva mai frumos. Dar ea era rănită, fața-i era mînjită de fum și de praf și sîngera. Poate că nu avea nici o fractură, cel puțin așa se părea; dar se vedea că îi era foarte rău.

David, cu totul zăpăcit, o luă de-a lungul culoarului – nu era în stare să alerge – purtînd-o pe brațe.

ETAJUL PATRU, ETAJUL PATRU,
TREI MINUTE PENTRU EVACUARE

„Ce-o fi făcînd Xavier?" se gîndi el furios. Iuții pașii, dar știa că dacă acel idiot de Programator nu se va fi grăbit să dea ordinul de întrerupere a operațiunii, aveau să sfîrșească cu toții

[1, 2] Vezi *Glosarul.*

în spațiu. Se simțea din ce în ce mai rău; focul se întindea în fața lui. Sări, cu toată forța de care mai era în stare (într-o patetică tentativă), trecu dincolo de peretele acela dogoritor și-și continuă fuga gîfîind.

I se părea că inima-i era gata să explodeze. Își dădu seama, într-o clipită, că ajunsese la capătul culoarului, dar n-ar fi fost în stare să spună cît timp îi luase parcurgerea acelui drum. Îl văzu pe Xavier înțepenit locului, în așteptare, apoi alergînd în întîmpinarea sa. Privirea i se încețoșase, dar reuși să nu leșine. Simți cum cineva i-o lua pe Sikha din brațe, cum cineva îl ajuta să se mențină pe picioare și să iasă pe una din uși. Aerul deveni, dintr-o dată, rece și curat; cineva îi fixă pe față masca de oxigen. Inspiră cu lăcomie acel gaz care se răspîndi în plămînii săi ca un suflu vital, și închise ochii.

Se auzi o voce:

– Domnule doctor! DOMNULE OFIȚER DOCTOR!

Se prăbuși la pămînt dar era încă conștient. Fu ridicat de brațe și tras de-a lungul altui culoar. Deschise ochii și recunoscu secția medicală a Etajului 4B; dar totul îi apărea indistinct, ca prin ceață.

Nu reușea să-și dea seama de ceea ce i se întîmplase; i se părea că totul se petrecuse într-o secundă, deși era sigur că nu fusese deloc așa. Se gîndi la Sikha, și-și dădu seama de faptul că ea se afla în siguranță; și, totuși, îl cuprinse o stare de neliniște, întunecată și apăsătoare, care-l strivea, îl oprima, ca și cum ea ar fi murit, ca și cum el și-ar fi dat viața pentru a salva nava pe care o comanda, nava aceea care nu mai era a lui.

Pentru că avea douăzeci și opt de ani. Și pentru că acum nu mai avea nimic care să-i aparțină.

– Am avut noroc, spuse Cherah în timp ce punea medicamente pe brațul și pe arsurile lui David. Să fim atît de apropiați de o planetă locuită... am fi putut face să sară în aer întregul sistem. *Zavaxe*[1] ar fi părut o glumă pe lîngă tot ceea ce s-ar fi putut întîmpla astăzi.

David strînse pumnul, în timp ce Ofițerul Doctor îi înlocuia pielea arsă. Durerea dispăru, dintr-o dată, ca prin miracol; pe brat îi rămase o pată de culoare deschisă, acolo unde epiderma sintetică se fixase solid. Cherah apăsă pe un buton de pe tabloul de control din dreapta sa, și becul de deasupra pătuțului

[1] Vezi *Glosarul.*

chirurgical scăldă într-o lumină azurie figura lui David, întins, gol, pe cearșaful pătat de sînge.

– Poți să te îmbraci, spuse Cherah, după ce se stinse lumina. E în regulă.

În timp ce David se îmbrăca, Ofițerul Doctor înlocui cearșaful murdar cu unul curat, aruncîndu-l pe cel pătat la crematoriu. Se așeză apoi pe singurul fotoliu existent în cabinet, trecîndu-și o mînă prin părul cărunt.

– Sînt distrus, David, spuse el. Nici nu-ți poți închipui cîte persoane au trecut pe aici în ultimele șase ore.

– Cîți morți sînt?

Vocea lui David era calmă, inexpresivă, ca și cum nu l-ar fi interesat nimic în acel moment, cînd se pregătea să plece.

– O sută șaptezeci. Tot Etajul 5.

David trase aer în piept.

– Ultima mea zi pe această navă.

Cherah înclină capul și și-l cuprinse între mîini.

– N-am mai văzut în toată viața mea atîția răniți. Și se poate spune că am avut noroc.

David își văzu propria-i figură reflectată în oglinda care ocupa o parte a peretelui din fața sa. Imaginea îl uimi: nu era nimic din ceva cunoscut, nimic care să-i permită să stabilească vreo corelație cu amintirile lui. De acolo îi apărea un chip străin, un bărbat înalt și zvelt, cu părul lung, castaniu, și cu barbă de culoare închisă, cu doi ochi căprui, inexpresivi, îmbrăcat într-o salopetă murdară și peticită. Pe acea salopetă erau cusute însemnele Companiei și gradele care-l făceau să arate drept o persoană importantă, deloc de neglijat. Putea avea treizeci, patruzeci sau cincizeci de ani; depindea de unghiul din care era privit; era un străin, ce mai.

– Ăla sînt eu, Cherah? întrebă el.

Ofițerul Doctor îl privi din fotoliu, fără să-l vadă.

– Nu pot să cred, David... este atît de oribil. O sută șaptezeci de morți, în două minute, și aproape o mie de răniți.

El nu-l asculta. Privea țintă în oglindă, se privea pe el însuși.

– Sînt eu, acceptă, după cîteva secunde. Ăla sînt *eu*.

Cherah respiră încet; păru că se clatină.

– Cred că mai am cîteva ore libere. N-ai vrea să bei ceva împreună cu mine? Trebuie, neapărat, să ies de aici, fie și pentru puțin timp.

– Desigur, Cherah. Desigur.

Preț de o clipă nu mai vorbi nici unul. Erau amîndoi cufundați în gînduri, gînduri pe care ar fi vrut să le alunge. David se duse la fereastră și aruncă o privire afară; domnea un întuneric intens, străpuns, pe ici pe colo, de punctișoare de lumină – stelele îndepărtate. Uriașa sferă de culoare roșiatică a planetei se mișca, încet, undeva sub el, urmînd mișcarea orbitei pe care se afla nava. Totul era foarte liniștit, o liniște siderală. Și doar cu cîteva clipe mai înainte acea planetă, întreg acel spațiu înconjurător ar fi putut să fie distruse... David știa foarte bine ce anume însemna să greșești: experimentase efectele cu cîțiva ani mai înainte. Dar să greșești *în acel mod...*

– Cine poartă răspunderea? întrebă Cherah.

David continuă să privească întunericul acela care părea să pătrundă și în cabinetul medical.

– Cine poartă răspunderea. Răspunderea o poartă fiecare dintre noi, răspunzători sînt cei ce au murit, cei ce au încercat să-și salveze viața fără a se gîndi că n-ar fi fost suficient. Acolo jos se află o planetă, Cherah. Și *noi* i-am primejduit existența.

Vocea lui părea să vină de undeva dintr-o noapte adîncă a tristeții. Cherah suspină, încercînd să-și oprească lacrimile.

– Ce face Sikha? întrebă David, în șoaptă.

– E bine. Își va reveni cam într-o lună, dar va fi totul bine.

Tăcu o clipă, apoi spuse:

– Vrei s-o saluți?

– Nu știu, Cherah. Într-adevăr nu știu.

– Din cauza Sonyei?

David se întoarse, în sfîrșit, spre prietenul său.

– Sikha știe foarte bine că Sonya nu mă interesează. Nu în măsura în care mă interesează ea.

– Mă uimești mereu, David. Unde erai cînd s-a produs explozia?

– Ei, fir-ar să fie! Eram în pat, cu Sonya. Și ce-i cu asta? Am obosit să-ți tot repet că între mine și Sonya nu este altceva decît ceea ce se cheamă „compatibilitate sexuală".

Cherah făcu un gest care nu voia să spună nimic, și lăsă totul baltă.

– În orice caz, nu are nici o importanță, continuă David. Nici Sikha și nici Sonya nu înseamnă ceva anume pentru mine. Eu plec și ele rămîn aici.

– Nu reușesc să înțeleg încă de ce au vrut să te concedieze cu doi ani mai înainte de termenul stabilit. N-ai ajuns încă la Bariera Vîrstei[1].

– Redistribuirea Personalului, Cherah. Care vrea să spună totul și nimic. Nu-mi vor da alte explicații, și eu nu pot să fac nimic. Voi debarca pe planeta aceea – și arătă, prin fereastră, sfera roșiatică ce plutea în întuneric.

– Kendall[2], murmură Ofițerul. Nu va fi ușor pentru tine. Banii Companiei nu cumpără și forța necesară pentru a supraviețui în Deșert. Va trebui să iei totul de la capăt.

David zîmbi amar.

– De la capăt! Cherah, nu-ți dai seama de ceea ce spui. De fapt toată viața mea a fost un continuu luat „de la capăt". Poate că dacă aș mai fi avut la dispoziție acei doi ani aș fi putut construi ceva aici, cu Sikha, ceva care să dureze. Dar nu s-a putut.

Urmă o pauză, după care spuse:

– Știi, uneori mă gîndesc că acei douăzeci și opt de ani ai mei nu înseamnă nimic. E ca și cum... ca și cum nu m-aș fi născut. Nu știu nimic, Cherah. Nici măcar dacă ceea ce s-a întîmplat recent înseamnă ceva. E doar... e doar o altă zi. O altă zi care a trecut și pe care am uitat-o. Și, Cherah... – îndreptă degetul arătător spre propria-i imagine din oglindă – ... *acea* persoană mi-e greu s-o recunosc pentru că, de fapt, n-am cunoscut-o niciodată în realitate.

– Aș vrea să pot face ceva pentru tine.

– Nimeni nu poate face nimic pentru mine. Voi sta acolo poate un an, apoi voi pleca... poate pe Kanwa[3]. Voi încerca să-mi procur o lăută Chordawin[4], dacă voi avea destui bani. Nu știu dacă mă voi mai întoarce acasă. Cel puțin nu atît de repede. Șharraxi[5] nu ar mai fi aceeași, pentru mine.

– Chiar îți dorești o lăută Chordawin?

– Tatăl meu m-a învățat să cînt la acest instrument, și nu mi-a fost ușor. Acest instrument este singurul lucru pe care mi-l doresc cu adevărat. E o idee care mă obsedează.

Discuția lor fu întreruptă de o voce care venea de la megafonul de pe perete. Nu mai era vorba de un avertisment de urgență, și cuvintele răsunau, liniștite, în cameră:

[1, 2, 3, 4, 5] Vezi *Glosarul.*

– Trebuie să te las, Cherah, spuse David. Nici măcar nu mi-am făcut bagajele.

– Te voi aștepta la Restaurant. De acord?

David încuviință.

– Da, peste o oră.

Împinse ușa turnantă, gata să iasă, cînd se întoarse din nou spre Cherah și-l întrebă:

– Cînd voi putea s-o văd pe Sikha?

Celălalt zîmbi.

– Cînd vei dori. Poate să vorbească și să asculte. Dar să n-o obosești.

David închise ușa în urma sa.

Cabina Primului Semnalizator nu se deosebea prin nimic de acelea ale pasagerilor obișnuiți și ale membrilor echipajului navei expeditionare „Eukynes", care efectua curse pe Liniile R-58 și R-39, între Beta Shingtauri IV[1] și Omnerstark[2] și retur. Mulți își închipuiau că pentru comandantul navei fusese rezervată o cabină somptuoasă; David știa însă că nu era deloc așa. Cabina sa i se părea mai pustie și mai mizeră decît oricare alta.

– Chiar ești sigur că vrei să cobori pe Kendall?

– Nu mi s-a părut niciodată cum că te-ar fi interesat ceva care pentru mine era sigur.

Sonya Vierle era o femeie scundă și colțuroasă, din Sharraxi. David o comparase de multe ori cu Sikha, dar rezultatul fusese, cel puțin în aparență, de fiecare dată în favoarea acesteia din urmă. Aurora Aurie, cum îi spunea el, era foarte frumoasă, focoasă și foarte dulce, puternică și plăpîndă în același timp; Sonya era și ea frumoasă, dar de o frumusețe greu de înțeles la prima vedere, și nu avea nici una din calitățile Sikhei. David nu știa ce anume îl atrăgea la ea; poate acea violență, acea forță senzuală care-l subjuga, îl domina în întregime. Dar era sigur de faptul că n-o iubea cu adevărat. Nu atît cît pe Sikha.

– Ești nedrept, îi spuse ea, îmbrățișîndu-l în întunericul din cameră, în timp ce-și împletea picioarele cu ale lui. Să știi că-mi pare rău că pleci.

[1,2] Vezi *Glosarul.*

David se simțea obosit. A face dragoste cu Sonya era cu totul deosebit decît a face amor cu Sikha; era ceva mult mai puternic, mai intens, dar nu și relaxant. Nu se simțea niciodată bine, după.

– Nu vei simți, cu siguranță, lipsa mea, spuse el. Nu ești obișnuită să fii singură.

– Îmi vei lipsi, murmură ea, mîngîindu-l pe piept. Îmi vor lipsi acele nopți petrecute cu tine.

„Nopțile", se gîndi David. „Nu zilele, nu timpul. Nopțile doar." Cît de mult se deosebea de Sikha!

– N-aș putea să supraviețuiesc într-un mediu ostil cum este cel al Companiei, spuse el. Sînt bătrîn. Douăzeci și opt de ani înseamnă o viață, și eu am trăit-o. Se ridică și se așeză pe marginea patului; spuse încet: N-ar trebui să fii aici. N-ar trebui.

Privirea i se pierdu în penumbra care încadra fereastra nu prea îndepărtată. Sonya se relaxă, încrucișîndu-și mîinile pe ceafă, și mișcarea aceea făcu să i se dezvelească sînii ei mici. Zîmbi.

– N-ar trebui? Aaa, înțeleg. Ar fi trebuit să fie Sikha, aici, în locul meu... scumpa ta Aurora Aurie. Spune-mi David, unde i-ai găsit porecla asta caraghioasă?

El nu se uită la ea; era obișnuit cu înțepăturile ei.

– Nu e o poreclă. Este numele unui personaj feminin din Legende. *Na'dheas rel,* Sonya. Ești o femeie din Sharraxi care are cam prea puțin respect pentru tradițiile sacre.

– Tradiții... la ce folosesc? Oricum, îmi dau seama că tu o preferi pe ea. Are un trup foarte frumos. Femeile din Kendall sînt cele mai grațioase din tot Sistemul, spuse ea pe un ton indiferent. Dar cum se face că ești aici cu mine și nu cu ea?

– Nu înțelegi nimic, Sonya. Este o problemă de... despărțire. Sînt pe picior de plecare și trebuie să ne obișnuim, și eu, și ea, cu ideea că nu ne vom mai vedea. Trebuie s-o tai scurt, să nu-i dau posibilitatea de a-și mai aminti de mine.

Sonya rîse.

– Vorbești ca din carte, David. Spune mai bine adevărul. Poate că ea îți place fiindcă e drăguță, are sîni frumoși, picioare frumoase... rahaturi. Ceea ce contează e că la pat *eu* sînt mult mai bună.

– Termină. Nu te mai suport. Se ridică în picioare, dezgustat. Te părăsesc, Sonya. Plec și tu vei fi ultima persoană la care mă voi gîndi vreodată.

Cuvintele acelea, în loc s-o rănească, o amuzau.

– Călătorie sprîncenată, dragul meu. Nu mi-ai spus niciodată asemenea cuvinte cînd stăteai deasupra mea și...

Uruitul i-au blocat cuvintele în gîtlej. Fusese ceva ca un imens gîlgîit, o zvîcnitură a navei care-l izbi pe David de perete.

– David! DAVID! striga Sonya, dar el se îmbrăcase în mare grabă și ieșise în goană din cameră pentru a vedea ce se întîmplase cu nava sa.

Explozia Motorului cu Fuziune[1] nu distrusese părțile vitale ale navei, dar pulverizase, pur și simplu, un întreg Etaj de Locuințe. O greșeală de calcul în controlul fluxului de carburant, chiar la intrarea în spațiul normal, după efectuarea Saltului Liniar[2]... dacă distorsiunea spațială ar fi fost degenerantă, ar fi putut duce la pieirea unei porțiuni din univers.

Ziua aceea avea să fie ultima pe care David Tschander o petrecea pe astronava Companiei „Eukynes".

– David?

– Sînt aici.

Îi venea greu să se uite la chipul Sikhei. În lumina aceea rece și alburie a Secției Internare Medicală zăcea, nemișcată, în pat, cu piciorul fracturat întins de greutăți, și chipul ei părea o linie îngustă de lumină peste care se răsfira lungu-i păr negru și lucitor. Pielea sa de culoare neagră îi scotea în evidență roșul aprins al buzelor, iar tatuajul, în formă de „V", de pe frunte, părea să strălucească. Îi venea greu să o vadă pe femeia aceea și să știe că avea să fie pentru ultima oară.

Era conștientă. David se temuse pentru o clipă că ea nu va fi fost în stare să raționeze după traumatismul de la Etajul 4; dar ea îl privea fix cu ochii săi luminoși, verzi, și înțelegea tot ce i se spunea.

David zîmbi forțat.

– Ce-ți face piciorul? întrebă el.

Încerca și ea să zîmbească și să vorbească, dar vocea-i era întretăiată.

– Fractura s-a agravat puțin atunci cînd m-ai mișcat, dar o să se rezolve.

Apoi, după o scurtă pauză:

[1,2] Vezi *Glosarul.*

– Pleci, David, murmură ea coborînd privirea. Mă părăsești.

El știa că Sikha ar fi vrut să plîngă; dorea să n-o facă, dar știa că locuitorii Părții Luminate ale Planetei Kendall erau, din anumite motive, deosebit de predispuși la plîns. Chestie de *shantihstreen*[1], se gîndi el. Într-adevăr, femeia începu să plîngă încet.

– Sikha, e doar pentru... pentru puțin timp.

– Minți, spuse ea, fără a-l privi. E pentru totdeauna. Nimic nu mă poate împiedica s-o știu, David.

Ce putea să facă? Sikha semnase un Contract Parțial cu Compania pentru Dezvoltarea Pieților Planetare din Sistem, care o angaja pînă la vîrsta de douăzeci și cinci de ani; mai trebuia deci să presteze încă cel puțin trei ani de serviciu. El n-o putea aștepta, iar ea nu putea să-și dea demisia: avea prea mare nevoie de banii pe care-i primea de la Companie.

David se aplecă asupra ei și îi sărută buzele, care erau atît de asemănătoare cu focul, încît puțin a lipsit să nu-i mistuie pe amîndoi. În clipa aceea fu învăluit de un parfum dulce și ușor care-i era cunoscut: *whadswat'nakir*[2], parfumul ritual al femeilor keneri[3]. Sikha scosese o picătură din fiola pe care o purta mereu la gît și se parfumase. Pentru el? Desigur, pentru el. David știa că acel lucru însemna foarte mult la ei, la keneri.

Sikha își ridică privirea spre el, și obrazul îi era scăldat în lacrimi.

– David, spuse ea, nu pleca. Kendall te va distruge, te va ucide.

– Trebuie să plec. Este singura mea posibilitate.

– Dar eu vreau să fiu cu tine. Respiră adînc: *Shi'ke abhot nu'ha'wathe shamsal*[4].

David tresări. Însemna că Sikha îl iubea mult, altfel nu i-ar fi spus cuvintele acelea. Ar fi fost fericit s-o ia de soție, dar nu putea! Să-i jure o falsă credință? De ce s-o încurajeze în iluzia ei? Și chiar dacă ea s-ar fi întors pe Kendall, șansele unei întîlniri ar fi fost minime. Dacă acum i-ar fi dat un răspuns formal la invitație, i-ar fi răpit posibilitatea de a-și întemeia o familie cu un alt bărbat și de a duce cu el o viață statornică; *shi'ke abhot* era o promisiune sfîntă, inviolabilă fie pentru un

[1, 2, 3, 4] Vezi *Glosarul.*

bărbat, fie pentru o femeie. Și cum ar fi putut s-o oblige pe ea și să se oblige pe el însuși într-un mod atît de exclusiv?

– David... Nu vrei să-mi răspunzi?

– Sikha...

– Credeam că mă iubești. Așa cum te iubesc eu pe tine, și Odheg[1] știe dacă te iubesc.

– Dar eu te iubesc mult, Sikha. Dacă...

– Atunci de ce nu-mi răspunzi?

El încă mai șovăia. Chipul Sikhăi deveni rigid, exprimînd o durere înăbușită.

– Nu mă vrei, David. Nu mă vrei. Nu-i așa?

– Ai înțeles greșit.

Căută cuvintele potrivite, dar nu reuși să le găsească. Spuse:

– Xavier...

– Nu-l vreau pe Xavier, strigă ea. Pe tine te vreau. Știu că te-ai culcat cu Sonya, dar nu mă interesează. Știu că n-o iubești, după cum nici eu nu-l iubesc pe Xavier.

David se simțea încolțit.

Și, dintr-o dată, fără a se gîndi:

– *J'kizho hal dari ko'nowhe*[2], rosti el în limba Yul[3] cu o voce imprecisă și guturală.

După o fracțiune de secundă își dădu seama că, acum, nici unul dintre ei nu mai putea da înapoi. Chipul femeii se lumină.

– O, David, exclamă Sikha, trăgîndu-l spre ea și sărutîndu-l cu o violentă pasiune, cu o lăcomie de nebănuit.

După ce se desprinseră din îmbrățișare, femeia își scoase de la gît împletitura din păr de *hakteri*[4], de care era agățată fiola de *whadswat'nakir,* un lichid de culoare albastru-închis cu striații argintii.

– Îți încredințez gajul dragostei mele, îi spuse ea, cu o voce ceremonioasă, și-i trecu împletitura aceea pe după gît. De acum sîntem o singură ființă, pînă în clipa cînd *Nowhe' abwut*[5] ne va uni definitiv.

David se gîndi la ritualul celebrat la *Huwutky*[6] de bătrînul *Yisare*[7], dar era vorba de o pură fantezie. N-aveau să se căsătorească niciodată, pentru că nu era cu putință.

Sikha își frecă fruntea de a lui, într-un gest keneri. Murmură:

[1,2,3,4,5,6,7] Vezi *Glosarul.*

– Dragul meu David... cît de mult aș dori să fac dragoste cu tine. Cît de mult aș dori, încă o dată... Dacă trupul meu n-ar fi fost rănit... Cît de mult aș dori ca tu să mă iei, acum.

„De ce am făcut-o?, se gîndi David. De ce ai făcut-o? E absurd, draga mea Aurore Aurie. Eu sînt un nimeni și tu vrei să fii soția mea. Nu sînt un keneri; sînt un străin și nu cunosc Deșertul, și nici măcar Oceanul. Kendall este un tărîm al nisipului și al mării, cu o emisferă permanent expusă la soare, și cu cealaltă de noapte eternă. Cum îți poți închipui că eu aș putea să împart cu tine fie una, fie cealaltă? Te iubesc prea mult pentru a-ți impune o asemenea soartă".

Se gîndi că un jurămînt ca *shi'ke abhot,* în acest caz, nu putea fi de folos. Era cu neputință să fie ținut din moment ce despărțirea era definitivă. Sikha nu putea să-l accepte, dar pentru David era un fapt împlinit. Și ceea ce îl apăsa era faptul că Sikha, ca o adevărată femeie keneri, avea să creadă în acel jurămînt, considerîndu-l ca un legămînt, în timp ce el ar fi uitat repede totul. Era o certitudine amară, neplăcută, dar definitivă. Era trist că trebuia să nimicească o iubire care-i dăruia atîtea bucurii; își amintea de zilele și nopțile petrecute cu ea cînd nu-și dorea altceva decît să fie aproape unul de altul și să se iubească cu patimă. Se părea că cineva trăsese o cruce mare peste viața amîndurora, ștergînd ceea ce fuseseră și ceea ce ar fi putut să fie.

– Sikha... Aurora mea Aurie...

O viață care revine în memorie...

– Crezi că mă va putea ajuta Compania?

– Pe Kendall banii Companiei nu prea au valoare, David. Acolo ceea ce contează e să știi să prinzi un *hakteri* în goană, sau să vînezi un *khanu'aawhke*[1] care încearcă să se ascundă printre pietre. Acestea sînt lucruri care nu pot fi plătite. Le înveți de tînăr, urmînd preceptele lui *gherd'kwile*[2], sau le înveți, de unul singur, anevoie, cînd ești bătrîn.

David îl privi pe Cherah, în timp ce-și sorbea băutura aceea de culoare brună. Se întrebă cum de putea cunoaște el atît de bine planetele din acea zonă. La *Centrele de Pregătire*[3], materia sa secundară, în afară de Medicină, fusese Planetologia, dar,

[1,2,3] Vezi *Glosarul.*

fără îndoială, siguranța sa nu putea să-i vină doar de la *acel* tip de cercetare.

– Dacă nu altceva, spuse el, măcar știu să vorbesc corect limba Yul.

Cherah se așeză în fotoliu, uitîndu-se țintă prin uriașul geam panoramic la planeta aceea roșiatică, și încuviință.

– E și asta ceva. Și unde vei merge?

– Într-un sat care se numește Murke, pe malul septentrional al Lacului Theri. Voi avea o locuință de Funcționar obișnuit și două sute șaisprezece mii de credite de lichidare. Asta e tot, Cherah.

Mai luă o înghițitură din băutura aceea, un lichior din *Omman*[1] care avea un vag gust de șofran. Se uită țintă la pahar, și spuse:

– Știi, am încercat deseori să mă gîndesc la toate acestea ca la ceva foarte amuzant... foarte comic. Am și rîs de cîteva ori. Vorbesc serios, știi? Mă gîndesc că aș fi putut profita de acești doi ani, de acest avans pe care-l am față de Funcționarii obișnuiți pentru a mă distra puțin, să cheltuiesc banii cu femei și seri distractive la Hepta'Kirin... și măcar să mă conving că, la urma urmelor, faptul că m-au concediat nu e un lucru rău, ba chiar... că am avut noroc.

Clătină din cap.

– Apoi mă gîndeam la viața mea viitoare pe planeta asta de sub noi... și nu găseam nimic amuzant. *Triada*[2] este zona cea mai primitoare de pe Kendall... știi ce vreau să spun. Făcu un gest cu mîna. Acolo, cel puțin, poți ieși în aer liber fără frica de a te prăji... dar nu va fi ușor. Și nu va fi plăcut. Dar n-am de ales.

Cherah asculta în tăcere. David mai comandă de băut, apoi căzu pe gînduri. Reîncepu să vorbească, încet, cu calm, așa cum făcea întotdeauna cînd i se spovedea cuiva.

– Am petrecut ultimii unsprezece ani în Companie, Cherah. M-au format ca Integrator[3], Navigator[4], Semnalizator... mare Shakkai. Și totul s-a dus de rîpă. Nu-mi va mai folosi la nimic toată pregătirea mea. A fost doar... un episod din viața mea. Rîse scurt. Da.

Tăcu pentru o clipă. De undeva, de deasupra lor, se auzi un zgomot surd, și David zîmbi.

[1, 2, 3, 4] Vezi *Glosarul.*

– Auzi? Se pregătesc de plecare. Nu cred că mai e mult pînă atunci.

În acea clipă din megafon se auzi:

ATENȚIE PASAGERI ÎN TRANZIT
2 ORE ȘI 26 DE MINUTE PÎNĂ LA PLECARE

– Nu am fost comandantul acestei nave atît de mult timp încît să-mi pară rău că o părăsesc – spuse el în timp ce barmanul îi servea cu băutură. Dar... simt că ceva din mine e pe cale de a se pierde. Ceva care va rămîne aici, ceva ce nu voi putea niciciînd duce cu mine. Și nu știu dacă asta mă va face fericit sau nefericit.

– Nu-ți face griji în legătură cu Compania, David. Și apoi, și eu mă apropii de Bariera Vîrstei. Pe Șefi îi doare în cot de noi.

– Nu-i numai asta, Cherah, spuse David. Aș vrea... aș vrea doar să știu cît anume va mai rămîne în mine din tot ceea ce am învățat în ultimii unsprezece ani.

– N-are rost să te mai gîndești la toate astea.

– Ba are, Cherah... pentru că mi-e frică.

– Frică?

– Da... frica de a afla răspunsul.

CAPITOLUL AL DOILEA

O comportare cu totul infantilă...

Să nu mă întrebați ce e Cosmosul. Nimeni nu poate să identifice cu certitudine locul în care ne aflăm. Dar dacă vrem să considerăm acest loc ca fiind Cosmosul, ca fiind Universul în care trăim în mod activ, atunci sînt de acord să mi se pună o asemenea întrebare, pentru că ea exprimă dorința de a cunoaște. La rîndu-mi, eu adresez întrebarea Cosmosului însuși.

BIA HUDDAR

O ALTĂ ZI trecută și uitată...

Cînd se deschise ușa, lumina soarelui îl izbi pe David de parcă ar fi fost o lovitură de măciucă. Îi trebuiră cîteva secunde pentru a se obișnui cu valul acela violent de căldură care-l lovise imediat ce ieșise pe platforma Astroportului din Waddhar. Începu să transpire din abundență, în timp ce, cu un mijloc de transport A.G.[1] își ducea bagajul spre Sectorul Sosiri Interplanetare; se gîndi: „Ei, bine. Va trebui, în orice caz, să mă obișnuiesc!"

Pe cerul azuriu din Kendall nu se zărea nici un nor. Temperatura, chiar și aici în zona mai puțin caldă a planetei, părea să fie foarte ridicată, iar aerul era uscat.

Își mută privirea spre munții care se înălțau în dreapta sa. În depărtare se zărea Marele Zid[2], care se vedea destul de bine în ciuda distanței; dincolo de el se afla Deșertul, Marea Cîmpie. Deșertul, în sensul cel mai complet al cuvîntului, era o ființă vie, mobilă, înzestrată cu tentacule ce se întindeau ajungînd pînă în zona celor Trei Lacuri.

[1,2] Vezi *Glosarul*.

David se întrebă cum de puteau să supravieţuiască acolo, în acea zonă, kenerii, şi răspunsul veni imediat: sub pămînt...

– Nu, spuse tînărul Funcţionar[1].

David rămase blocat.

– Nu? Şi de ce nu?

Tînărul îşi înălţă faţa de culoare închisă. Şi David îşi dădu seama, pentru prima dată, *cît* de închisă la culoare era în realitate faţa aceea. Pielea celor din Emisfera Luminată a Planetei Kendall era aproape neagră... o caracteristică somatică datorată Atotputernicei Zeiţe a Evoluţiei.

Faţa aceea neagră îl privea cu indiferenţă.

– Ordinele Companiei, spuse.

– Ce anume? Ordine! De la Companie, hm! Dar v-aţi uitat la asta? – şi-i arătă Viza specială care atesta că David Amshinygri Tschander era un fost Prim Semnalizator, şi, ca atare, i se datora cel mai mare respect.

Tînărul nu dădu semne cum că ar fi impresionat.

– Da, da, văd, ştiu, spuse pe un ton sarcastic. Dar nu vă pot da voie să mergeţi la Murke.

– Asta-i bună! Şi de ce?

– Ordine.

– De la Companie.

– Întocmai.

Tînărul se apucă să răsfoiască un teanc de dosare, aflat în dreapta sa, şi, după circa un minut – timp în care David se gîndi că răsfoitul acela avea să-l înnebunească – scoase de acolo o foaie de culoare azurie, pe care se putea vedea ştampila Companiei, dar nu şi ce era scris.

Funcţionarul mîrîi:

– Hmm... hmm... şi dădu din cap, în semn de aprobare, ca şi cum ar fi fost prezent Coordonatorul[2] în persoană, el cel care-i dădea instrucţiunile, şi nu o foaie de hîrtie.

– Hmmm...

– Ei, aşadar?

David începea să-şi piardă răbdarea.

Celălalt nu catadicsea să-şi înalţe privirea. Îi luă foaia cu viza, o cercetă de sus pînă jos, apoi i-o restitui. Îi ceru din nou Paşaportul

---

[1, 2] Vezi *Glosarul.*

Intersisteme, pe care-l mai examinase cu cîteva minute mai înainte, și citi iar datele. Îl măsură apoi pe David cu privirea din cap pînă în picioare, ca și cum semnalmentele și termofotografia tipărite pe hîrtia sintetică n-ar fi corespuns individului ce se afla în fața lui, apoi mîzgăli ceva pe una din pagini.

– Ascultați-mă, începu David. Eu sînt un fost Prim Semnalizator. *Fost,* adăugă, ridicînd ușor glasul. Așa încît, orice ar spune sau ar face Compania, pe mine nu mă mai privește. Înțelegeți?

Celălalt își înălță capul și zîmbi.

– Înțeleg perfect, credeți-mă.

– Compania o să mă ajute dacă... dacă voi avea probleme deosebite. E un lucru ce se practică față de toți cei care, ca și mine, nu mai sînt angajații ei. Dar hotărîrile pe care le ia Compania pe mine nu mă mai privesc. Înțelegeți?

– Înțeleg, spuse tînărul, cu un surîs lăbărțat, arătîndu-și toți cei treizeci de dinți ai lui strălucitori.

Într-unul din incisivii superiori avea montat un smarald, și David văzu ceva de care nu-și dăduse seama pînă atunci: avea trasate sub ochi două scurte linii negre orizontale. Nu era un machiaj, pentru că așa ceva nu se cunoștea pe Kendall. Își aminti că era vorba de *Odhenak*[1], Darul lui Odheg; semnul maturității sexuale la bărbați. Echivalentul feminin al acestuia era acel simbol de pe frunte, *khawat'ohwe,* dar exista o diferență: în cazul femeilor nu era vorba de ceva natural ci, dimpotrivă, ceremonia aceea era foarte dureroasă... dar rezultatul era de-a dreptul uimitor.

– Dar și dumneavoastră trebuie să mă înțelegeți, continuă Funcționarul. Eu nu fac altceva decît să execut ordinele pe care le-am primit. Aceasta – și-i dădu Pașaportul, deschis la pagina pe care scrisese ceva – aceasta este noua dumneavoastră destinație.

– Netha! strigă el. Vreți să mă trimiteți pe insula Kimma? Ce, ați înnebunit? Pînă acolo sînt mai mult de patru mii de *nahmar!*[2]

Funcționarul Controlor îi replică simplu:

– Dispunem de cele mai bune și eficiente Vehicule cu Propulsie Sonică[3] – după care plecă să se ocupe de alți pasageri, care tocmai debarcaseră.

[1,2,3] Vezi *Glosarul.*

David strigă:

– Dar eu trebuia să merg la Murke! Compania îmi garantase că nu...

– Compania vă va acorda tot sprijinul de care veți avea nevoie.

Situația era tragică. David nu auzise lucruri prea bune despre orașul Netha.

– Vreau să-l văd pe Ambasadorul de la Selwaere[1] din Sharraxi! Imediat! Nu... nu puteți să-mi faceți una ca asta!

– Ambasadorul vă va putea primi peste un Segment Timp[2].

– Optsprezece ore!

– Un Segment Timp.

David nu mai spuse nimic. Mulți locuitori din Kendall nu erau încă în stare să măsoare timpul în ore standard; pentru ei existau doar Segmente Timp și Fazele Lunare[3].

Se gîndi cu nostalgie la lumea în care se născuse, pe Sharraxi, unde îți puteai da seama cum timpul se scurgea în flux continuu. Pe cînd aici, pe Kendall – un tărîm care își arăta soarelui său mereu una și aceeași față – nu era chip să înțelegi că viața mergea în ritm de melc. Iar anotimpurile aveau schimbări de climă atît de imperceptibile încît pentru oamenii obișnuiți ele nici nu existau.

– Încercați să vă liniștiți, domnule Tschander – continuă tînărul. Puteți vizita Muzeul care se află la etajul al treilea; va fi o experiență plăcută pentru dumneavoastră. Nu vă aruncați viața în nisip.

David scoase un suspin. *Aspen'ashan*[4] : „Nu-ți arunca viața în nisip". Una dintre poruncile morale cele mai importante pentru locuitorii din Kendall, exprimînd un profund sens al vieții...

... *Pentru că în Ziua de apoi vei fi mai întîi bătrîn mai înainte de a fi copil.* „S-o lăsăm baltă", își zise el. „Să-l așteptăm pe Ambasador".

Se așeză pe unul din scaunele din holul Astroportului din Waddhar și se gîndi că în toată povestea asta nu putea să nu fie ceva comic, ceva de rîs.

Ar fi vrut, într-adevăr, să-l găsească.

[1, 2, 3, 4] Vezi *Glosarul.*

Ambasadorul din Sharraxi se numea Harken Zuwel, și era un tip scund, între două vîrste, îmbrăcat în verde, care-și mîngîia într-una părul alb. Efeminat, în sensul cel mai rău al cuvîntului.

David simțise că-l urăște chiar din clipa cînd intrase în biroul acestuia, la etajul al patrulea al Astroportului, și-l privise în față. În clipa aceea amărăciunea și surprinderea făcuseră loc, înlăuntrul lui, unei nemăsurate dorințe de a urî pe cineva, și Zuwel era destul de dezgustător pentru a reprezenta o țintă perfectă. Dar David nu lăsă să se vadă nimic. Cu un efort uriaș, reuși să pronunțe cuvîntul „Domnule..." și să pară suficient de servil.

– Luați loc, *hakkahn*[1] Tschander, spuse ambasadorul, arătîndu-i un fotoliu în fața biroului său.

David se așeză și-și stăpîni cu greu instinctul de a închide ochii și de a se cufunda în voie în spuma plastică a fotoliului. Trecuse mult timp de cînd nu mai dormise, și accidentul de la Etajul 4 al navei „Eukynes" îl extenuase fizic și moral. Adormise pe fotoliile din hol, în orele acelea în care fusese nevoit să aștepte pînă ce Ambasadorul va fi fost liber; dar fusese o odihnă chinuită și nesatisfăcătoare. Se scuturâ, dîndu-și seama de faptul că Zuwel îi vorbea.

– ... să-i spun pe nume, auzi el.

Pierduse începutul.

– Știu că ați reușit să treceți cu astronava „Lietwehrt" prin cîmpul gravitațional al planetei Beta Shingtauri. Felicitările mele!

– Vă mulțumesc... dar e cam mult de atunci.

– O, n-are importanță. Eu i-am admirat întotdeauna pe navigatorii de ispravă. Fără ei, Compania ar fi pierdută... și noi odată cu ea. Nu vi se pare?

– Da, fără îndoială, domnule. Dar eu...

Zuwel dădu din mînă.

– Fără modestie, Tschander. Sînt în stare să apreciez cine merită să fie considerat un om de nădejde al Companiei. Și dumneavoastră, într-adevăr, sînteți, Tschander, da, da, sînteți.

David îl corectă:

– *Am fost.* Dar, de fapt...

---

[1] Vezi *Glosarul.*

– Îmi pare rău că v-au concediat mai înainte de a ajunge la Bariera Vîrstei. Dar sper să fiți de acord cu mine că acestea sînt avantajele și dezavantajele unei cariere strălucite.

– Desigur. „Imbecilul ăsta mă face să-mi pierd timpul. Trebuie să ajungem la subiect, altfel o să petrec aici și următorul Segment Timp", se gîndi el.

Începu:

– Domnule, de fapt eu am venit aici pentru a discuta cu dumneavoastră o problemă personală...

– A, da! îl întrerupse celălalt. Am înțeles. Știu la ce vă referiți.

– Atunci vă veți da seama de faptul că mi s-a făcut o nedreptate. Compania îmi garantase o locuință pe malul Lacului Theri... și nu văd motivul pentru care am fost mutat pe insula Kimma, mai ales avînd în vedere că ultimele rapoarte ale Missi[1]-ilor n-o descriau nicidecum drept un loc ideal în care să trăiești.

– Hm... Hmmm... Zuwel își trecu o mînă prin păr. Poate că ultimele rapoarte ale Missi-ilor se refereau la vremea în care insula mai era vizitată de anumite amfibii periculoase și dezgustătoare... Dar acum toate acestea ar trebui să nu mai existe. La Ecuator e un pic cam cald...

David nu rîse.

Ambasadorul continuă, ușor dezamăgit:

– Dar vă înțeleg. Vă înțeleg, credeți-mă. Însă totul se va aranja, în cîteva ore. Să fiți sigur de asta.

Zîmbetul care apăru pe fața lui David era sincer, acum. Un zîmbet de ușurare.

– Vă mulțumesc foarte mult, domnule. Dar, cînd voi putea pleca spre Murke?

– Murke? N-am pomenit nimic de Murke. Dumneavoastră nu veți merge acolo.

– Ceee?

– Eu sînt un Ambasador acreditat aici, și am unele privilegii; dar nu pot să contestez ordinele date de Companie. Există o anumită ierarhie căreia mă supun și eu, domnule. N-am spus că veți putea merge la Murke; am spus doar, pur și simplu, că problema dumneavoastră se va rezolva în curînd.

---

[1] Vezi *Glosarul.*

– Și asta ce vrea să zică? întrebă David, furios, cu cel puțin un milion de răspunsuri posibile, din partea acestuia, ce-i roiau prin minte.

– Vrea să spună că dumneavoastră nu veți rămîne pe insula Kimma mai mult de trei sau patru Segmente Timp. Vă convine?

– Foarte bine. Dar va trebui să stabilim unde anume voi locui permanent. Aveți vreo idee în legătură cu aceasta?

– Noi – și David se întrebă ce o fi vrut să spună prin acel *noi* – ne-am gîndit la un loc cu totul deosebit.

Zuwel se ridică din fotoliu și se îndreptă spre o uriașă planisferă a Kendall-ului aflată într-un colț al camerei. Pe glob era reprezentat foarte distinct, în cele mai mici detalii Chon – singurul continent de pe planetă – dar nu la fel de amănunțit reprezentat și Axari, imensul ocean care ocupa mai mult de jumătate din suprafața planetei. Se vedeau doar insulele cele mai importante. Ambasadorul învîrti sfera de plastic pînă ajunse la un mic punct de culoare galbenă, pierdut în masa de culoare albastră – oceanul.

Îndreptă degetul arătător spre acel punct.

– Aici, spuse.

David sări în picioare.

– Axari? Pe Partea Întunecată!

– O, nu e complet întunecată. Doar în rarele perioade ale Fazelor Lunare.

David se apropie pentru a se uita și el la acel punct ce-i era predestinat. Era o insuliță de formă lunguiață: Ushvari. Măsura, de la un capăt la altul, 160 de nahmari.

Își ridică privirea.

– De ce acolo?

– Uhmm... făcu ambasadorul privindu-și unghiile. Compania a... Compania... a hotărît așa. Ei apreciază că ați putea... uhmmm... să fiți mai... folositor, acolo, la Ushvari.

– *Folositor?* Folositor la ce? Și cui?

– Mă tem, domnule Tschander... că nu vă pot spune nimic în această privință. Omul propune și Compania dispune.

Și după ce spuse acele cuvinte izbucni într-un rîs zgomotos care-l scoase din fire pe David.

– Foarte bine, spuse David, ridicînd glasul. Nu voi pleca spre Ushvari pînă ce nu-mi veți fi dat o explicație plauzibilă.

– Haideți, domnule Tschander...

Era ca și cum Zuwel s-ar fi aflat în postura unui părinte care-i cerea copilului să nu facă mofturi.

– Comportarea dumneavoastră este cu totul infantilă.

– Puțin îmi pasă. Aveam un loc sigur, un loc foarte bun, pe acest continent, și locul acela se numește Murke. Dar dumneavoastră mi-l răpiți și mă expediați tocmai în mijlocul oceanului, unde temperatura e de o mie de grade Syetchen sub zero, și ați mai vrea să nu am o comportare infantilă? Mare Shakkai! Aș dori să am o comportare cît mai *infantilă* cu putință, dacă aceasta m-ar ajuta să intru în posesia drepturilor mele!

– Am înțeles, spuse Ambasadorul. Dar vă avertizez că voi fi nevoit să fac uz de forță în cazul că dumneavoastră vă veți mentine pe această poziție nechibzuită, infantilă.

Nici nu vreau altceva! Fă-te încoa, stîrpitură! Încearcă, numai, să te atingi de mine, și te fac bucățele!

Celălalt apăsă, simplu, pe un buton al interfonului său.

– Pînă una-alta, spuse el, pe un ton care se voia trist, mă fac că n-am auzit insultele acelea vulgare proferate de un Integrator.

David n-avea de gînd să se lase azvîrlit în felul acela, și voia să o demonstreze; dar cînd două Gărzi de Elită intrară în birou, n-a mai avut această posibilitate.

După o oră standard, se afla la bordul unui Vehicul cu Propulsie Sonică ce-l transporta spre sud, spre insula Kimma.

CAPITOLUL AL TREILEA

Ultima lumină

Uneori, cînd o mutație neașteptată, fie ea naturală sau artificială, tulbură echilibrul genetic al unei creaturi oarecare, atunci se înregistrează un fenomen numit în mod obișnuit „respingere de reacție inconștientă": subiectul observă că se schimbă, și, pentru a nu se simți nici cîtuși de puțin că este realmente diferit face tot ceea ce îi stă în putință pentru a schimba mediul înconjurător; pe măsură ce îndeplinește asemenea scop, fără ca el să-și dea seama, mutația pe care a suferit-o se accentuează din ce în ce mai mult, ceea ce îl determină să-și sporească eforturile pentru schimbarea mediului și așa mai departe. Nu rareori un astfel de ciclu provoacă o totală anihilare fizică și mintală a subiectului...

Din: „O ANALIZĂ A FENOMENULUI SOCIAL DIN SISTEM ÎN ULTIMII DOUĂ SUTE DE ANI", de Hekar Bwuni (Ediția A.S. 9318)

PATRU MII de *nahmar* nu însemnau prea mult. La urma urmelor David călătorise prin spațiu ani-lumină și diferența era doar aparentă.

Infinitul deșert se afla la numai cîțiva pași *nahmar* sub el: un pămînt trist de la ecuatorul kendallian, unde nici o vietate nu putea trăi mai mult de cîteva clipe sub arșița și strălucirea soarelui care ajungeau aici cu întreaga lor intensitate de cînd planeta își încetase mișcarea de rotație. Văzută de după ecranul de protecție *jekhyr*[1] de la fereastra circulară, steaua nu părea mai masivă și mai luminoasă decît multe altele, dar David știa că era o iluzie. Ar fi fost de ajuns să o privească o singură secundă, fără măsurile de protecție, ca să-și piardă vederea; căldura pe care o emana era atît de mare încît încingea cumplit partea exterioară a Vehiculului cu Propulsie Sonică.

Eu am timp, părea că vrea să spună.

[1] Vezi *Glosarul.*

Pilotul aparatului de zbor anunță că în curînd aveau să ajungă la Netha; anunțul era în folosul și beneficiul lui David, singurul pasager la bord. Compania îi pusese la dispoziție – într-un exces de generozitate de care David s-ar fi lipsit bucuros – un Vehicul numai pentru el.

Îl chinuiau încă gîndurile în legătură cu rolul pe care i-l hărăzise Compania trimițîndu-l pe planeta aceea. Cuvintele ambigue și reticente ale Funcționarului de la Control și ale Ambasadorului îl obsedau dar erau prea haotice, prea învălmășite pentru ca el să le poată analiza cu eficiență. „Folositor..." Poate una dintre acele întreprinderi comerciale care puteau să dea bătaie de cap oricui: Conducătorii[1] nu-și făcuseră niciodată scrupule cînd era vorba de vieți omenești. Dar din cîte știa el, nici unui ex-Funcționar nu i se ceruse, sau impusese, vreodată colaborarea. „Compania nu e așa", se gîndi el. „Cînd ești dat afară, ești dat afară". Ceea ce i se întîmplase era un fapt prea neobișnuit pentru a-l putea încadra în vreo schemă și a afla răspunsul.

Vehiculul aterizâ cu mare zgomot pe pista de nisip bătătorit, cu un scîrțîit prelung și o frînă bruscă. David își desfăcu centura de siguranță și-și întinse mușchii amorțiți; nu reușise să se relaxeze nici în timpul călătoriei. Dar poate că cele trei Segmente Timp la Netha aveau să-l ajute pentru a se odihni.

O femeie keneri, îmbrăcată în auriu și stacojiu, ieși din cabina de pilotaj, zîmbindu-i.

– Dacă vreți să mă urmați, vă voi conduce acolo de unde veți putea să vă luați bagajul, spuse ea luînd-o înainte.

David o urmă.

Ieșiră din vehicul, bineînțeles fără să traverseze în aer liber pista de aterizare, și intrară într-un coridor lung și pustiu. Coborîră diverse rampe de scări și intrară într-o sală de așteptare plină ochi. Indivizii pe care reuși să-i vadă erau toți de pe planeta aceea; nici urmă de străini, el fiind singurul care se făcea remarcat prin pielea sa albă. Se așternu liniștea: toți aveau privirile ațintite asupra lui.

Reuși, cu greu, să-și păstreze o expresie indiferentă. Treptat, în timp ce înainta spre tobogan să-și ia bagajul, fără a mai fi însoțit de pilotul keneri, observă că lumea nu-i mai dădea

[1] Vezi *Glosarul.*

atenție. Reîncepu sporovăiala și sute și sute de voci se contopeau într-una singură, într-un bîzîit continuu, întrerupt uneori de vocea unui vorbitor mai îndîrjit decît ceilalți. Un Aeroport ca toate celelalte din Sistem[1].

Dar Netha era ceva deosebit. Un oraș construit într-o scobitură uriașă a stîncii care susținea Deșertul. Un oraș cu douăzeci de mii de suflete care primeau doar o parte din căldura și din lumina soarelui, grație unor enorme ferestre prevăzute cu ecrane *jekhyr:* exact atît cît era necesar pentru a se garanta funcționalitatea vieții. Aerul era cel din atmosferă, răcit cu ajutorul unor adecvate sisteme centralizate.

David ieși din Aeroport și se trezi contemplînd o uriașă boltă de piatră, care se înălța cam la nouăzeci de metri deasupra sa, și care acoperea orașul ca un fel de capac cenușiu. Ferestrele acelea uriașe îi dezvăluiau faptul că deasupra bolții se afla toată greutatea de nisip a Deșertului.

În timp ce se îndrepta spre locuința ce-i fusese repartizată, în liniștea orașului subteran, se gîndi la acel Deșert și la populațiile care ocupau zonele mai puțin năpăstuite. În partea septentrională se întindea Marea Cîmpie Charrakee, unde se aflau numeroase sălașuri ale populației keneri; deșertul era un tată generos. Acolo se putea scoate apă din pînzele subterane și existau diferite viețuitoare ce puteau servi drept hrană. Existau *hakteri,* sursă principală de aprovizionare pentru triburile keneri de pe Platoul Occidental; apoi, *khanu'aawhke* și *soojahre*[2]. Surse de hrană bogate și numeroase precum granulele de nisip. Dar Deșertul cu o mînă da și cu cealaltă lua: pînzele de apă se aflau la mare adîncime, iar animalele nisipului nu erau o pradă ușoară și să vînezi o specie dintre acestea constituia o muncă foarte anevoioasă. Trebuia să calculezi exact timpul cît puteai rămîne în aer liber, să-ți construiești de unul singur adăposturi, să ai reflexe extraordinare și instinct pentru a reuși să descoperi locurile în care se ascund animalele și să le capturezi. Cei mai puțin rezistenți nu izbuteau niciodată s-o facă; cei mai abili reușeau să ucidă doar cîteva animale, strictul necesar supraviețuirii tribului, și aceasta cu mare chin, cu mare durere. Acționa și aici eterna, nemiloasa, neschimbata, fundamentala lege a vieții: „cel mai puternic supraviețuiește".

[1,2] Vezi *Glosarul.*

Deșertul era sălașul celui mai tare.

David privi în jurul său. Orașul era neobișnuit de plat și de monoton, o interminabilă înșiruire de case prefabricate, între care existau spații perfect regulate și echidistante. Compania îi furniza orașului toate materialele de primă necesitate și-i dădea ajutorul său, prețios, pentru amenajarea suprafețelor utile. Toate acestea în schimbul permisiunii de a explora zona învecinată, pentru o eventuală exploatare a zăcămintelor. Ceea ce nu era deloc un lucru neglijabil; multora nu le convenea faptul că, în felul acesta, Compania putea să dispună după bunu-i plac de un teritoriu care aparținea tuturor celor ce-l locuiau și, totuși, libera extracție a mineralelor din Planetele Fantomă[1] era un fapt de acum acceptat, ceea ce sporea cu mult veniturile Companiei. Acel schimb, deși ar putea să nu pară așa, era foarte avantajos pentru marea asociație. Substanțele extrase din subsolul planetei Kendall erau efectiv utile doar pentru chimiștii Companiei, și Extractorii[2] puteau circula oriunde ar fi vrut cu condiția de a nu nimici viețuitoarele Deșertului și activitatea lor să nu perturbe sistemul ecologic. Condițiile satisfăcuseră, mai mult sau mai puțin, pe toată lumea și acordul fusese semnat; un acord inalterabil.

David aruncă o privire în sus, care-l făcu să tresară. Fusese un impuls inconștient, o simplă ridicare a ochilor; dar văzuse *ceva.*

Geamurile ecranate cu *jekhyr* erau perfect transparente și cerul era de un albastru pur. Nu era greu să observi, la cîteva minute de arc distanță de soare, mica seceră alb-azurie a primei luni din Kendall, cea mai mare: Kurny[3].

Faptul că răsărise luna nu ar fi trebuit să pară tulburător sau nici măcar ciudat; dar David își amintea ceva ce-i spusese Sikha în legătură cu Fazele Lunare. Fu cuprins de îndoială dacă nu cumva pierduse noțiunea timpului și scoase din buzunar cronometrul pe care-l potrivise cu timpul de pe planetă. S-o fi luat razna aparatul? Dar nu, nu era cu putință. Nu cunoștea foarte bine sistemul Kendall, dar știa că Fazele Lunare durau circa două sute de ore și că, în acel moment, Kurny nu ar fi trebuit să fie vizibilă pe Partea Luminată. Un calcul rapid îl făcu să ajungă la concluzia că luna răsărise cu aproape o sută de ore mai înainte decît trebuia. Cum de se putuse întîmpla așa ceva?

[1, 2, 3] Vezi *Glosarul.*

Îl cuprinse curiozitatea, de fapt ceva mai mult decît o simplă curiozitate. Neștiind cui să se adreseze pentru a-și lămuri îndoiala și nefiind un cunoscător al planetei, opri cîțiva bărbați și cîteva femei care treceau pe aceeași stradă, și ceru cîteva informații, arătînd cu degetul spre cer. Reacțiile celor cărora li se adresase fură de-a dreptul descurajatoare: priveau spre punctul indicat de el, apoi îl fixară îndelung pe el, neîncrezători și răspunsurile variau de la simplele: „Nu *știi,* străine?", „Cum de *nu* poți să înțelegi?", la „Trebuie să fii nebun să mă întrebi așa ceva".

Două fetișcane keneri, care treceau pe acolo și care nu păreau să aibă mai mult de cincisprezece ani, la întrebarea lui începură să rîdă cu poftă și se îndepărtară, ținîndu-se de braț, fără a-l învrednici cu vreun cuvînt.

David, acum, era într-adevăr descumpănit: nimeni nu-i dăduse vreun răspuns și, în plus, își dăduse seama că răsărirea anticipată a lunii Kurny se lega de ceva deosebit, cunoscut de toți, și atît de evident încît simplul fapt de a întreba despre ce anume era vorba provoca ilaritate. Era nedrept. Luă hotărîrea să se informeze în legătură cu acel amănunt, în cel mai scurt timp.

– Ce părere ai despre asta?

– E ceva foarte ciudat. Într-adevăr nu știu. Ai spus *folositor?*

– Da. Și aș vrea ca tu să-mi spui dacă îngrijorările mele ți se par nejustificate, rezultat al ticnelii.

Pe ecranul transmițătorului, chipul pătrat al lui Cherah era neclar, o pată de culoare perturbată de interferențe electromagnetice și atmosferice. David și Ofițerul Medic își vorbeau de la distanță de zece mii de nahmar; dar dacă imaginea era de foarte slabă calitate, audiția era excelentă: nici un zgomot, nici un șuierat, nici un fîșîit nu-i tulbura pe cei doi. Nu se putea deslușî foarte bine expresia feței Ofițerului, dar timp de o clipă se făcu tăcere. David, așezat în fața transmițătorului instalat în livingul apartamentului său din Netha, aștepta un răspuns.

– Nu e vorba de nici o ticneală, David... spuse Cherah. Fapt e că e greu să se dea o interpretare logică hotărîrilor luate de Companie. Motivul transferării tale ar putea fi întîmplător, deși eu mă îndoiesc, dată fiind aluzia Ambasadorului la acea prezumtivă „utilitate" a ta...

Se așternu din nou tăcerea. David respiră încet: de acord, faptul nu avea nici o logică. Conducătorii aveau obiceiul să urmărească diverse tipuri, toate avînd caracteristicile proprii.

– Și, altfel, ce-mi spui? întrebă el, sprijinîndu-și capul pe braț.

– Despre lună vrei să zici?

– Întocmai. Pentru că nimeni, aici, n-a vrut să-mi explice motivul dereglării Fazelor Lunare. Mă gîndeam că tu m-ai putea ajuta.

Cherah se gîndi o clipă.

– Da, cred că da. Știu despre ce este vorba.

David se aplecă înainte, și-l auzi pe Cherah spunînd:

– În curînd se va lăsa noaptea, David.

– Noaptea. Ce vrei să spui?

– O, nu noaptea în sens obișnuit, se grăbi Cherah să se corecteze. Știi bine că planeta Kendall nu se rotește în jurul propriei sale axe, și nu o va mai face niciodată. Și acolo unde te afli acum nu va mai fi niciodată acel fel de noapte. Lasă-mă să-ți explic. După cum bine știi, Kendall are doi sateliți: Kurny și Kudgyrny[1], care se rotesc pe orbită în jurul planetei în mod aproape perfect simetric, menținîndu-se față de aceasta la antipozi. Cînd prima lună răsare sau apune pe Partea Întunecată, cea de-a doua răsare sau apune pe Partea Luminată. Înțelegi?

– Cred că da.

– Foarte bine. Dar ți-am spus că mișcarea e *aproape* perfect simetrică, dacă îți amintești. Nu te gîndi ca la doi sateliți care ar fi, cumva, fixați la capetele unui băț, pentru că nu e deloc așa. În realitate, luna cea mai apropiată de planetă se mișcă mai repede decît cealaltă, chiar dacă nu cu mult. Simetria mișcării se dereglează, în timp, pînă cînd ambele luni se află mai întîi pe Partea Întunecată, apoi pe Partea Luminată, în același moment; și în acest ultim moment se află într-o asemenea poziție încît ascund vederii soarele.

– O eclipsă cît se poate de firească. Nu era nevoie s-o lungești atît.

– Te înșeli, David. Acest fenomen se întîmplă pe Kendall odată la opt mii de ani standard. Nu e vorba de ceva normal: este un eveniment așteptat cu teamă. Probabil de asta au rîs de tine. Așteaptă, cine știe de cînd, căderea nopții, și tu n-o știai.

---

[1] Vezi *Glosarul.*

– Şi ce vrea să spună acest „cu teamă"?

– Kendallienii sînt convinşi că eclipsa aduce cu ea calamităţi cumplite, dezastre naturale şi nişte demoni oribili care devorează sufletul fiinţelor omeneşti.

– Superstiţii de doi bani. Eu am văzut la populaţia *Khismel*[1] lucruri şi mai rele. În orice caz, nu văd de ce m-ar privi pe mine acest fenomen.

– Ba te priveşte. Dacă nu mă înşel, mi-ai spus că te-au repartizat pe o insuliţă de pe Partea Întunecată. Nu-i aşa?

– Ba da. Pe insula Ushvari.

– Hm, dacă pe Partea Luminată perioada de întuneric durează puţin, vreo şaptezeci şi două de ore, pentru Axari[2] lucrurile stau cu totul altfel. Ai idee care este conformaţia fizică a planetei în emisfera întunecată?

– Da. Este un ocean imens.

– Crezi că ar putea exista apă în stare lichidă acolo unde temperatura medie a atmosferei este cu mult sub zero? Ba chiar un ocean?

– Teoretic, n-ar fi posibil... şi în majoritatea cazurilor nici nu e. Dar mi-au spus că planeta Kendall este o lume cu totul deosebită.

– E adevărat. În raport cu ceea ce ar trebui să fie, este vorba de o planetă primitoare, plăcută, cu climă temperată. Pe emisfera luminată căldura soarelui se dispersează în aşa fel încît temperatura se menţine la un nivel acceptabil; pe emisfera întunecată intervin, în mod adecvat, cele două luni. Kurny şi Kudgyrny sînt doi sateliţi foarte mari, David. Atracţia lor gravitaţională, combinată, a făcut ca să se încetinească mişcarea de rotaţie a planetei şi apoi să înceteze cu totul. Mărimea suprafeţei lor radiante le permite să reflecte nu numai lumina, dar şi o mică parte a căldurii solare; şi această căldură este reţinută de masa de apă. În afară de asta, o mică parte a oceanului, în zona de separaţie dintre partea întunecată şi cea luminată, primeşte o căldură mai mică de la soarele în asfinţit. Apa se încălzeşte tare, dar nu chiar pînă la punctul de fierbere, şi puternicele maree create de atracţia celor două luni dau naştere unor curenţi calzi care permit temperaturii apei

[1,2] Vezi *Glosarul.*

oceanului să se mențină cu puțin peste punctul de îngheț. Înțelegi, acum?

– Foarte interesant. Ești bine informat, Cherah.

Chiar dacă vocea sa avusese o nuanță de ironie, Cherah nu observă.

– Masa de apă poate să rețină o căldură suficientă pentru a împiedica înghețul; dar cînd cele două luni se vor afla pe emisfera luminată, suprafața oceanului nu va mai fi iradiată de căldura indirectă. Și atunci se va forma o crustă de gheață, uriașă, de-a lungul întregii Părți Întunecate.

– Oh...

David nu se simțea surprins; era ca și cum acele informații se scurgeau, alunecau pe lîngă el și pe lîngă conștiința sa fără a atinge nimic.

– Și cînd se vor întîmpla toate acestea?

– Va exista nu mic interval de timp între înghețul lui Axari și eclipsă, în timp ce lunile se mișcă pentru a ajunge în poziția normală. Nu sînt sigur că o știu cu precizie, dar înghețul ar trebui să aibă loc cam peste două săptămîni, și eclipsa la cinci zile după aceea. Va fi vorba de unica noapte scurtă pe care continentul Chon[1] o va putea vedea. Dacă nu mă înșel, acest eveniment are și un nume... *Shamsal'kile*[2].

– Ziua Întunericului, traduse David. Pentru Axari, dacă am înțeles bine, aceasta va fi mai lungă cu cinci zile decît pentru Chon.

– Exact, înghețul și eclipsa nu vor avea loc în același timp.

David se lăsă pe scaun. Asta era deci. O pseudo noapte, o eclipsă de soare pe Chon, și oceanul transformat într-un imens ghețar. Și așteptarea. Kenerii care așteptau venirea nopții și tremurau de frică din cauza acelor creaturi maligne pe care le-ar fi adus cu ea noaptea... „Trebuie să aflu mai mult", se gîndi el. Trebuie să existe la Netha, cu siguranță, o filială a Băncilor de Memorie. Putea să obțină de acolo informațiile, toate informațiile necesare. Fusese un idiot că n-o făcuse pînă atunci; își dădu seama de faptul că o planetă putea să ascundă tot felul de lucruri insidioase, tot felul de capcane, și el nu avea cum să se apere decît dacă încerca să smulgă informații planetei înseși.

„Barem să fi avut mai mult timp, pentru a putea lua hotărîri!"

[1, 2] Vezi *Glosarul*.

– Bine, spuse el, încet, privind țintă chipul lui Cherah, brăzdat de linii colorate tremurătoare. Cred că nu ne vom mai vedea o bucată de timp.

– Dacă vei voi să vii să mă vizitezi, la Jond'sel Neph, vei fi binevenit...

– Dacă mi se va întîmpla să ajung pe Omman, voi fi fericit să te caut.

Urmă o pauză.

– Acolo, pe „Eukynes", va mai fi trecut o altă perioadă-repaus... așa-i?

– Da. Potrivit aprecierii mele, a timpului meu subiectiv, tu ai debarcat ieri după-amiază.

– Hmmm... murmură David. Această zi eternă a durat cam prea mult, după gusturile mele. Aș vrea să plec de aici.

– Dar vei rămîne, David. Și o știi și tu.

Nu putu să facă altceva decît să consimtă. Nu știa ce ar fi putut cîștiga dacă ar fi fugit de pe Kendall.

– Bine... spuse Cherah. Cred că nu prea mai avem ce să ne spunem. Sîntem, amîndoi, niște ex-Funcționari și trebuie să ajungem în lumea noastră... Adio, David.

– Adio, Cherah... sper că ne vom revedea, mai devreme sau mai tîrziu. Îți sînt recunoscător pentru ajutorul tău.

– Cele mai bune urări, prietene.

Sfîrșitul transmisiunii.

... *Trebuie să ajungem în lumea noastră...*

INTERLUDIU

Se poate uita propriul nume?

Numele cu care te-ai născut, cu care ai trăit, la bine și la rău, cu care ai murit și cu care te-ai născut din nou?

Poate fi atît de ușor?

Cei doi bărbați ședeau în obscuritatea unei camere reci și umede, fără ferestre; ședeau în tăcere; era o cameră ascunsă vederii tuturor. Și ei nu aveau nume. Nu că l-ar fi uitat, cu adevărat, fiindcă ar fi putut să-i întrebe pe ei: Cum te numești? și răspunsul n-ar fi fost: Nu știu, ci: *Nu vreau să știu.*

Numele lor erau atît de reci, atît de vechi și chiar lipsite de sens, încît se cufundaseră în memoria lor fără putință de a mai ieși la iveală.

– L-ai văzut? întrebă unul din cei doi.

Vocea lui era ca o piatră care se rostogolea pe o pardoseală de marmură.

– De multe ori, răspunse celălalt, înfășurat în întuneric ca și cum ar fi fost prins într-o plasă deasă de cîrcei unsuroși. Și îți spun...Coborî vocea rostind cuvintele cu pauză între ele. ... *Îți spun... că trebuie să punem mîna pe el.*

– E sigur că e vorba de el?

– N-am nici cea mai mică îndoială. E un lucru de importanță vitală să punem mîna pe el.

– Gîndește-te la consecințe... în caz că vei greși.

– Ți-am mai spus că nu voi greși. Trebuie să punem mîna pe el.

– Ai calculat necunoscutele din schemă?

– De mult. Proiectul cere ca să purtăm cu noi un mijloc de salvare... ceva ca un nou început. Nu se poate altfel.

– Va fi de ajuns doar asta?

– Va fi de ajuns. Avem nenumărate posibilități de explorare.

În camera cufundată în întuneric se auziră niște zgomote seci. Ecoul unui clocot de apă pătrunse înăuntru, amplificat puternic, ceva ca un vuiet, dar nici unul din cei doi nu păru a se sinchisi. Acel ceva făcea parte din viața lor.

– Va fi destul timp pentru a vorbi cu ceilalți despre astea, spuse cel ce elaborase proiectul. Avem mult timp.

Întunericul păru a se intensifica, alimentat, parcă, de cuvintele celor doi. Și amîndoi se mimetizară înlăuntrul acelui aer lichid, greu.

Și se gîndiră la numele lor.

Micuța navă de transport, cu o importantă autonomie, adaptată pentru curse lungi, se clătină ușor. Duduitul motoarelor cu autoalimentare deveni mai puternic, și David, care stătea într-o cabină rezervată pasagerilor – ce fusese transformată, evident, dintr-o magazie – arunca din cînd în cînd cîte o privire afară prin hubloul cu ecran protector.

Afară, pe o banchetă, doi bărbați, protejați de uniforme anticalorice, discutau despre ceva ce el nu putea auzi. După

cîteva secunde, se ridicară și plecară, pentru că, chiar protejați de uniforme, expunerea prea lungă în aer liber i-ar fi extenuat. Soarele, care se afla la zenit, încălzea aerul pînă la incandescență, și, la acea latitudine, expunerea la soare mai mult de cîteva minute ar fi însemnat o moarte lentă și dureroasă. Era straniu că kenerii, care putuseră să se adapteze, după milioane de ani, la acel mediu, erau, totuși, lipsiți de apărare în fața soarelui.

Pilotul navei de transport, unul dintre cei trei membri ai echipajului, intră în cabina de la nivelul inferior. Zîmbi; dinții săi foarte albi – pe unul dintre ei era montat un diamant – străluceau în lumina ce pătrundea prin ferestre.

– Vom pleca imediat, domnule, spuse.

– Mulțumesc. Cînd voi putea ieși de aici?

– Peste aproximativ șase ore vom ajunge în Zona Asfințitului. Temperatura va scădea treptat. Să aveți la îndemînă ceva gros de îmbrăcat, pentru că, imediat ce vom ajunge[1] în zona nopții, temperatura va scădea, dintr-o dată, cu cîteva grade sub zero.

– Vă mulțumesc, știu. Cît va dura călătoria pînă la Ushvari?

– Cel puțin trei Segmente Timp. Acest vas nu e prea rapid; nici n-a fost conceput să fie așa. Și apoi, curenții sînt mai puternici în zona întunecată; vom avea nevoie de ceva timp pentru a manevra în așa fel încît să ne păstrăm o marjă de siguranță. Dar nu vom avea probleme.

– *Lehke*[1].

– *Wekhe'ayat, hakkahn*[2].

Pilotul închise tambuchiul și coborî scara ce ducea la punctul de comandă; pe măsură ce se îndepărta, pașii săi se auzeau din ce în ce mai slab. David rămase singur în cabină; se uită prin bagaj la materialele pe care un Funcționar i le dăduse cu cîteva ore mai înainte.

Era vorba de un Echipament[3] destul de elementar, adecvat condițiilor de pe Kendall: un veșmînt *Hijia*[4], de o culoare albăstruie care făcea să i se întoarcă stomacul pe dos, o busolă, un Luminator[5] portabil, un cuțit mare pentru tăiat gheața[6], un mexhok[7]. Adică strictul necesar pentru a supraviețui: apărător

---

[1, 2, 3, 4, 5, 6, 7] Vezi *Glosarul.*

de ger, orientare, lumină, instrumente pentru procurarea hranei și scoaterea apei potabile care oricum nu exista. Numai că toate astea nu i-ar fi servit la nimic fără cineva care să-l învețe cum să le mînuiască.

După șase ore, o voce strigă:

– Domnule!

David deschise ușa cămăruței, dar acolo n-a mai fost un soare implacabil care să-l întîmpine.

Pilotul spuse doar:

– Asfințitul.

Ajunseseră la marginea emisferei luminate. Temperatura scăzuse mult și David putu să iasă pe puntea exterioară pentru a respira aerul eternului crepuscul. Pentru el, a privi asfințitul care colora norii în stacojiu și a vedea cum aerul capătă o nuanță gălbuie, în timp ce soarele dispărînd dincolo de orizontul mării era ceva mai mult decît banal, un spectacol pe care, pe Sharraxi, îl putea vedea în fiecare zi; dar pentru tinerii membri ai echipajului era ceva unic. Puteau să se considere norocoși pentru că avuseseră ocazia să admire o priveliște atît de impresionantă; și David trebuia să admită că acolo asfințitul era plin de o semnificație cu totul deosebită. În acea zonă timpul părea a se fi oprit: crepusculul parcă ar fi rămas cum era acum, o zonă intermediară între Chon și Axari, paradis pentru amîndouă emisferele.

La pupa, senzația era uluitoare. În timp ce întunericul înainta, o briză rece mîngîia corpul navei; dar, pe măsură ce nava despica valurile livide, temperatura scădea, așa încît David începu să tremure. Respirația i se condensa în norișori albi care zburau prin aerul întunecat acum asemenea apei de sub navă.

– Domnule, îi strigă pilotul, ar fi bine să îmbrăcați un Hijia, dacă doriți să mai rămîneți pe punte.

Și se îndepărtă, cu intenția, evidentă, de a îmbrăca și el unul.

David se duse în cabină, îmbrăcă veșmîntul îmblănit, se întoarse pe punte și găsi un loc unde să se așeze. Era hotărît să rămînă în aer liber, acum cînd avea posibilitatea s-o facă; chiar dacă frigul începea să se întețească.

Se porni un vînt rece ca gheața. David, însă, se simțea imun la degetele reci care-i atingeau fața, și-i veni în minte, încă o dată: *Ushvari.*

Ushvari. Și-și aminti de o baladă, care-i plăcea s-o asculte cîntată de Sikha. O baladă keneri, pe care ea i-o cînta și el o acompania la lăută, o copie palidă și dezacordată a unei lăute Chordawin.

Și vor chema numele tău,
vor tulbura somnul
pulberii ce cade,
încercînd să te smulgă
din brațele nopții,
în timp ce tu zaci pe pragul întunecat.
Dar nu vor mai putea spune nimic.
pentru tine, care acum mori,
îngropată, în nisip.

CAPITOLUL AL PATRULEA

O muzică în noapte

Definiția, prin ea însăși, este ceva interesant. „Planeta Fantomă": planeta care nu există. Este vorba de un nou concept de guvernământ, cu totul deosebit. O întreagă lume care se lasă subjugată de organismul cel mai puternic al Spiralei: Compania. Care este avantajul și care este dezavantajul? Să fie, pur și simplu, o susținere – material vorbind – a lumii care renunță la propria-i individualitate în favoarea aprovizionărilor Companiei? Nu, nu este vorba de aceasta: este un legământ, un gest prin care se alege anularea, prin care se încredințează altora probleme de mare importanță, la scară planetară, din cauza incapacității de a le rezolva. Wonheim[1] a fost prima planetă care a suportat cheltuielile acestui acord și a acestei noi sclavii voluntare. Așadar, alegeți dumneavoastră termenul, alegeți dumneavoastră cuvîntul. „Planeta Fantomă"; eu spun: planeta care nu există.

Din: *„CRITICA ABSOLUTISMULUI DIRIGUITOR"*, de istoricul din Gamma Alcyonis[2], Rydswik D'Chosta (Ediția A.S. 9305)

EMISFERA ÎNTUNECATĂ a Kendallului, rece și perfidă, părea a-și exercita dominația asupra oamenilor care o locuiau fără violență. Singurul semn al voinței sale era gerul; un ger aproape insesizabil, la început, dar care, destul de repede, strîngea în chingile sale rigide orice lucru. David îl simțise imediat. Și aici, în grădinile de Gheață care înconjurau Vila Siyuti, se părea că acel ger se concretizase în formele cele mai misterioase și fantasmagorice, preferînd parcă să se încarneze în figurile marmoreene, înghețate, printre care se număra acum și David. Insula Ushvari, care se întindea în fața lui, era o imensă, neîndurătoare tundră lipsită de viață, un peisaj mort acoperit de gheață lucioasă și foarte tare. În peisajul acela se integrau

[1,2] Vezi *Glosarul.*

marile opere de artă din Grădinile întunecate și șoptitoare, un fel de revanșă a unei vieți ireale, inumane, care se întruchipa în ele; iar cuvintele pe care le șopteau te făceau să te gîndești la cealaltă creație. Stirpea sheukh[1], care intra cu forța în mediul acela primordial din care părea a fi fost exclusă; și cele două forme de viață se înfruntau, se contopeau, deveneau una singură, cimentate în noaptea liniștită.

David se afla în umbra unui corp omenesc care se înălța la aproape cincisprezece metri deasupra sa și care părea că-l privește țintă și că-i împărtășește gîndurile. Sculptura aceea de gheață era colțuroasă (un trup diform și deșelat) și plină de găuri, ca și cum prin acele orificii fugiseră sufletele nopții și ale vîntului care o șfichiuia.

„Pietricelele unui mozaic", se gîndea el. „Într-un loc greșit".

Lumina demoniacă a lunei Kudgyrny ajungea pe Emisfera Întunecată răspîndind în beznă o luminiscență obosită, în nuanțe alb-azurii. Și lumina și calma indiferență a lui David, care analiza îndoielile și îngrijorările ce-l încercaseră ceva mai înainte cu mai multă detașare. Pînă și ceea ce îi spusese Cherah în legătură cu eclipsa și înghețul ce aveau să transforme oceanul într-o nemărginită întindere solidă, lăptoasă, nu păreau să-l mai intereseze. Conștiința acelui fapt aluneca pe lîngă el în chip dezordonat, dezlînat; așa cum era și pietrișul înghețat care scîrțîia sub tălpile cizmelor lui îmblănite, în timp ce oceanul din fața lui semăna cu o imensă masă întunecată, irizată acolo unde lumina lunii se reflecta în valuri.

Jenaar îi ieși în întîmpinare, ivindu-se de după o coloană înaltă, cu volute. Se mișca cu o sprinteneală ieșită din comun, deși era încotoșmănat în acel veșmînt Hijia, greu și caraghios, de culoare roșcată. David își ațintì, pentru o clipă, privirea asupra ochilor lui roșii și asupra pielii lui foarte albă, acolo unde gluga salopetei îi permitea să vadă. Acel conte Darstel[2], acel Sheukh înalt de doi metri și trei centimetri, cu mușchi ca niște cabluri de oțel, expert atît în disciplinele științifice cît și în cele fizice, era, cu adevărat, un bărbat... interesant.

– Te-ai rătăcit? îl întrebă. Nu-i greu să se întîmple asta în Grădinile mele de Gheață.

– Nu, nu, îl asigură el.

[1, 2] Vezi *Glosarul.*

Interesant. David îl cunoștea pe Jenaar Bhadane Siyuti doar de cinci zile subiective ale sale, și totuși avea o admirație crescîndă pentru acel om. Se întîlniseră în portul Kheze, cel mai important dintre porturile insulei Ushvari. Contele îi adusese la cunoștință hotărîrea Companiei ca el, David, să-i fie oaspete pentru o perioadă nelimitată, și David fusese frapat de politețea și distincția acelui bărbat, care pe Gamma Alcyonis ar fi putut foarte bine să fie numit „Mare Domn".

Fusese condus la minunata lui vilă, situată la periferia orașului Qixe, într-un hovak[1], și Contele își exprimase atunci dorința sa de a se renunța la titluri și la orice etichetă. Vila, enormă, era plină de opere de artă provenite din toate colțurile planetei și datînd din toate epocile, și David vizitase, una după alta, toate cele cincizeci și două camere ale ei. Făcuse cunoștință cu soția lui Jenaar, Lady Rhella, o clasică Sheukh dintr-un trib din Seimirbst: o femeie distinsă, plină de grație, cu un păr lung, strălucitor revărsîndu-i-se pe trupul ca de ceară. Avea acea mocnită, misterioasă senzualitate specifică tuturor femeilor din Kendall și frumusețea sa părea o broderie din fire fine de mătase.

Grădinile de Gheață erau foarte frumoase și tulburătoare. Înconjurau vila ca un strălucitor portic de gheață translucid, scobit și modelat – în mii de forme, mii de sculpturi care păreau vii – de cumplitul vînt care bătea dinspre mare. David și Jenaar trecuseră pe acolo cu cîteva ore mai înainte, în timpul în care pentru David ar fi însemnat primul ceas al după-amiezii, dar care aici nu se putea distinge de noaptea adîncă.

Să pătrunzi printre acele sculpturi, printre acele ființe pe jumătate îngeri, pe jumătate demoni... Să pătrunzi în ele, să le străbați... Să sapi în adîncimea materiei lor, să vezi lumea care ți se dezvăluie. Ici, o femeie; dincoace, un nor; colo, scena înfățișînd punctul culminant al unui asasinat...

În jurul său se desprindeau imagini și personaje, ca într-o tăcută și rece reprezentare, și la acel spectacol participa și el. Pereții unui labirint, prin care rătăcea; ziduri vii, de jur împrejur... o frumusețe misterioasă, stranie.

– Opera lui Odheg, îi spusese Jenaar.

Era un bărbat foarte credincios, dar care părea totodată intolerant față de credințele, față de deosebirile – aproape

[1] Vezi *Glosarul.*

discriminări de clasă – practicate de religia de pe Kendall. Pe David nu-l mai preocupa de mult religia, deși mai păstra convingerea că există, totuși, un principiu creator. Credea în Shakkai; dar pierduse obișnuința de a considera tot ceea ce îl înconjura ca făcînd parte dintr-o ordine prestabilită de niște ființe de nepătruns, locuind în străfundurile astrale. Bunicul său, Sacerdot al Misterelor, încercase, dar în zadar, să-l aducă pe Calea lui Shakkai. Ceea ce era un lucru trist. Să pierzi sensul necunoscutului, al miraculosului... era ca și cum ai pierde sensul măreției Grădinilor de Gheață.

Jenaar se apropie de el. Începură să privească oceanul, de pe creasta înălțimii pe care se aflau. Luna răspîndea o asemenea lumină, încît lui David i-a fost ușor să deslușească orașul Qixe, care se întindea pe coastă, și pămîntul acela jalnic – acoperit de gheață, ce nu avea să se topească niciodată – de jur împrejur.

– Privește, David, spuse Jenaar, arătînd o serie de insulițe ce se vedeau în depărtare, spre nord. „Eiko'ew Oithur".

– Oasele lui Oithur?

Privi acea formațiune și într-adevăr insulițele semănau cu niște oase omenești care ieșeau din apă.

– Ce semnificație are?

– Este un avertisment, spuse Jenaar. Scripturile spun că, la începutul începuturilor, Odheg a avut trei fii: Erheg, K'lam și Xahn, cărora le-a încredințat această lume. Fiii, la rîndul lor, s-au însurat și au avut și ei copii, și astfel stirpea kendalli s-a înmulțit. Dar, într-o bună zi, Neheg – fiul lui Erheg – s-a răzvrătit împotriva autorității paterne și divine și și-a ucis atît părinții cît și familiile lui K'lam și Xahn, pentru a rămîne el singurul stăpîn al lumii. După ce a săvîrșit măcelul, a vrut să le ardă oasele pe un rug mare, pe care zăcea și copilul Oithur, fiul lui Xahn, ce căzuse victimă nevinovată spadei acelui renegat. Odheg, voind să fie păstrată amintirea acelui copil, a făcut să se stîrnească, pentru prima oară, vîntul de pe mare. Acest vînt a împins oasele lui Oithur în ocean, pentru a-l face pe Neheg să-și amintească mereu fapta pe care o săvîrșise. Din acele insule a pornit Karam, divinul Karam, să răzbune masacrarea familiei lui Odheg.

– Eiko'ew Oithur, repetă David, privind țintă la acel punct pe care îl arătase Jenaar. Un avertisment.

Rămase cufundat în gînduri; prin minte i se perindau imagini ale unei bătălii divine în care niște Zei îi ucideau pe alți Zei. Se întoarse spre Conte.

– Acolo ai ucis rechinul?

În ochii celuilalt apăru o străfulgerare. Expresia feței i se înăspri.

– Da. Nu departe de lanțul stîncos Unkuri.

– Nu știam că rechinii se apropie atît de mult de recife.

– *Acești* rechini o fac.

Cei doi își îndreptară din nou privirile spre ocean.

– Au ceva straniu în ei, continuă Jenaar. Ceva care-i face să atace, să ucidă... și ar fi în stare să distrugă orice formă de viață marină pentru ca specia lor să se mențină.

– E firesc, Jenaar. Problema supraviețuirii.

– Firesc?

Se priviră din nou.

– Da, poate că așa o fi... dar dacă dorința de a supraviețui e firească, nu mai e firească atunci cînd te îndeamnă la nimicire, la distrugere totală.

Cicatricea lungă de pe brațul stîng al lui Jenaar era o mărturie a curajului cu care el înfruntase un urias rechin cu platoșă[1], învingîndu-l, pe vremea cînd avea douăzeci și patru de ani standard[2]. Acum avea treizeci și șase, dar ceea ce simțise el atunci îi rămăsese întipărit în memorie.

– Firesc... spuse. Dar nu și cînd distrugi ceea ce te face să trăiești.

Jenaar și soția sa fuseseră foarte drăguți că-i instalaseră lumină electrică în cameră, lumină care nu exista în nici o altă încăpere a vilei. Locuitorii Emisferei Întunecate, potrivit necesității logice a evoluției, dobîndiseră o deosebită acuitate a percepțiilor vizuale, astfel că puteau vedea la mare distanță chiar și la lumina slabă a lunii și a stelelor; o creștere neașteptată în intensitate a luminii ar fi dăunat foarte mult ochilor lor. Singura sursă de iluminat pe care o foloseau în locuințele lor era constituită din lămpi cu ulei și lumânări făcute din grăsime animală. David trebuia să-și supună ochii unui efort considerabil; dar, încetul cu încetul, simțea că va reuși să se adapteze.

[1,2] Vezi *Glosarul.*

Avea încredere în organismul său, și nu se îndoia cîtuși de puțin de faptul că nu avea să-i fie greu să restabilească rezistența la lumină și căldură.

Pe unul din pereți se afla o fereastră uriașă; afară, marea respira liniștită, luminată de luna Kudgyrny, strălucitoare printre stelele de pe cerul veșnic întunecat. Cît timp avea să mai admire acel spectacol? Avea să fie, oare, un timp nelimitat?

În timp ce zăcea pe patul lat și prețios din camera care-i fusese repartizată, reîncepu să se gîndească la Companie. Dar de data aceasta i se păru că problema transferării sale pierduse din interes. Dacă ar fi fost vorba doar de calitatea locuinței, n-ar fi putut, desigur, să se plîngă de acea repartizare... iar în ceea ce privea clima, nu era mare diferență între iarna veșnică și deșert. Dar nu pentru aceste banale motive se frămîntase el atîta pe Astroportul din Waddhar.

Chestie de principiu.

Nu voia să fie manipulat. Sigur că era greu de admis că s-ar fi putut opune unei organizații cum era aceea a Companiei pentru Dezvoltarea Pieților Planetare în Sistem, care stăpînea lumi întregi (printre care și aceea în care se afla el acum) și hotăra soarta, viața, fiecărui cetățean al Sistemului. Nu era nimic de făcut; n-ar fi reușit să schimbe situația sa prezentă nici chiar dacă ar fi fost sigur că ar fi vrut s-o facă. Dar poate că va fi reușit să înțeleagă motivul.

Cineva bătu la masiva ușă de la intrare. David stinse lumina și invită pe acel cineva să intre.

Era Jenaar. David se ridică din pat, scrutînd figura aceea înaltă și subțire.

– Gata, trebuie să coborîm? întrebă el.

– Nu, nu. Mai sînt patruzeci de minute pînă atunci. Dar aș vrea ca tu să vii cu mine. Vreau să-ți arăt ceva...

– Desigur, Jenaar. O clipă doar.

Se îmbrăcă în hainele cele mai bune și-l urmă pe Conte pe coridorul principal; cotiră la dreapta, prin penumbra aceea creată de lumînările de pe pereți, și ajunseră în fața unei uși masive din lemn cu încrustații din metal. Jenaar scoase din buzunar o cheie, o introduse în broască și o răsuci de trei ori; ușa se deschise.

În cameră domnea un întuneric deplin. Contele se îndreptă cu iuteală spre un punct anume, dispărînd în beznă. Reapăru lîngă el și, cu o mișcare a brațelor, dădu la o parte perdelele de

la ferestre. În cameră pătrunse o luminiscență azurie, și David putu să vadă ceva ce nu avea să uite niciodată.

– Jenaar! exclamă. E... al tău?

El dădu din cap, în semn de aprobare.

– Ți-l arăt numai pentru că mi-ai spus că te-ar interesa foarte mult. Nu-l arăt niciodată nimănui.

David holbă ochii pentru a nu scăpa nimic, nici un amănunut al acelui obiect păstrat, cu grijă, într-o casetă mare de cristal.

În caseta aceea, așezată pe o masă mare de lemn, se afla – în cutia sa de lemn sculptat – o lăută Chordawin. O adevărată minune. Cele cincisprezece coarde străluceau în lumina lunii; corpul lăutei, ușor asimetric, era pictat și încrustat cu rară măiestrie. Simbolurile rituale reprezentate acolo erau, fiecare în parte, o capodoperă. David se uita cu gura căscată, căzut în extaz. Nu mai văzuse vreodată în viața sa un obiect atît de neasemuit de frumos.

– Jenaar, spuse. Este un instrument U'Mayid[1] autentic! De unde îl ai?

– L-am moștenit. Crezi că este un exemplar reușit?

– Reușit? Jenaar, această operă de artă valorează cel puțin șase milioane de credite! Nu există în tot Sistemul mai mult de douăzeci de asemenea exemplare!

– N-am îndrăznit niciodată să-l ating cu mîna de cînd tatăl meu mi l-a dăruit. Și nu am îngăduit niciodată cuiva – cu excepția soției mele – nici măcar să-l privească. În afară de mine și de soția mea, tu ești singurul care l-ai văzut.

– Îți mulțumesc. Mi-aș da ochii din cap să pot cînta la el, fie și numai pentru cinci minute! Și mi-aș fi dat bucuros un braț pentru a avea posibilitatea de a-l vedea.

Pînă în acea clipă Jenaar zîmbise, mîndru de admirația ce i-o trezise lui David. Apoi luă o înfățișare gravă.

– O clipă, spuse. Vrei să spui că *știi să cînți la acest instrument?*

David rămase surprins.

– Știi... eu... da, m-a învățat tatăl meu, dar...

Contele scoase din buzunar o a doua cheie și, fără a spune ceva, începu să descuie închizătorile casetei; cu o mînă ușoară,

[1] Vezi *Glosarul.*

dar sigură, luă instrumentul și i-l întinse lui David, aruncîndu-i acestuia o privire rece.

– Cîntă, spuse, și vocea îi devenise ca de gheață, asemenea aerului de afară care biciuia pereții vilei.

David nu înțelegea.

– *Cum?*

– Să cînți la lăută, ai să cînți pentru mine. *Îți poruncesc!*

Vocea sa era ca o șfichiuitură de bici.

David luă instrumentul, încet, cu grijă, ținîndu-l strîns, de teamă ca nu cumva să-i cadă din mîini și să se strice.

Mare Shakkai! Ținea în mîini o perfecțiune. Instrumentul sacru; vocea Zeilor se afla în stăpînirea sa. Mai că nu-i venea să creadă că Jenaar îi îngăduise, cu adevărat, lui, să-i facă pe Zei să cînte!

– *Cîntă,* David!

David se așeză, atinse cele cinci coarde duble, încercă toate cele cinci registre grave. Se chinui să-și amintească o bucată compusă de Hnure Gyddel, pe care o cîntase de mii de ori la lăuta tatălui său. Iată că și-o amintea. Se numea „Vocile Dimineții".

Un acord minor, apoi pauză. O scară, un fundal, cu ajutorul basului, continuu, care se dezlega și irupea într-o avalanșă de note foarte înalte. Încă o scară, apoi o înșiruire foarte rapidă de acorduri legate și sincopate, care-l gîtuiră de emoție pe David. Nu-și amintea să mai fi avut vreodată o asemenea bucurie. Acum motivul principal, cîntat cu trei octave diferite, se împletea cu o serie de variațiuni libere în sistemul modal din Sharraxi.

I se păru că Jenaar era surprins: nu putea să știe că, de fapt, era în întregime terorizat de ceea ce auzea și gîndea.

„Odheg să mă aibă în pază!", striga în sinea lui. „Acest străin, care trăiește în noapte și în zi în același timp, știe să cînte la Instrument! *Nu, nu poate să fie o coincidență.*"

Bucata se apropia de sfîrșit. Toate compozițiile pentru lăute Chordawin originale se terminau cu aceeași notă; David execută o lungă și curgătoare variațiune descrescătoare, care i se păruse întotdeuna foarte grea, pentru că ușoarele disonanțe ale semitonurilor netemperate corect induceau în eroare fie pe executant fie pe ascultător. Nota finală, un *keg* profund și susținut, răsună în toată camera aceea mare.

Nu se putea observa, pe pielea de culoare deschisă a Contelui, dar tot sîngele i se scursese din obraji.

„Shakkai, îndură-te de mine!", se gîndea în continuare. „Este Shakkai'Wakhy! Și el n-o știe. Ar putea să aibă în mîinile sale tot Kendallul, și n-o știe!"

David rămase nemișcat, privindu-l pe Jenaar. În tot timpul cît durase executarea acelei bucăți, trecuse de la uimire la stupoare, fără a fi în stare să scoată vreun cuvînt. Apoi îl văzu cum se scutură, îi ia instrumentul din mînă și-l pune la loc în cutie.

– Ai... cîntat bine, spuse cu o voce plată. Cu atît mai bine pentru tine. Dacă m-ai fi mințit, te-aș fi alungat din casa mea.

Se îndreptară spre ușă, ieșiră, și ușa fu încuiată cu grijă.

– E timpul să mergem la cină, spuse Jenaar. Cînd ai învățat să cînți la lăută, David?

– Aveam pe atunci zece ani, sau mai puțin. Bunicul meu era Preot al lui Shakkai și el l-a învățat pe tatăl meu. Iar acesta, la rîndul lui, m-a învățat pe mine. Păcat însă – adăugă cu ironie – că eu nu le-am împărtășit niciodată acea religiozitate a lor împinsă pînă la extrem.

„Iată, deci, cum", se gîndi Jenaar. „Un preot. Un slujitor al cultului. Bine, să vedem cum va ști să se folosească de această abilitate a sa".

Salonul pentru recepții se afla cu un etaj mai jos; coborîră scările, aproape pe bîjbîite, și intrară într-o imensă sală de formă ovală.

Invitații se așezaseră deja, dar se ridicară cînd intră Contele. La un gest al acestuia, se reașezară cu toții.

Sala era ceva mai iluminată decît restul încăperilor vilei; pe masă se aflau două candelabre, și alte trei atîrnau din plafon. David cercetă cu privirea salonul; în lumina aceea slabă, se puteau distinge tapiseriile, foarte vechi, de pe pereți, și un uriaș covor țesut din fire de Shahri[1], care acoperea pardoseala.

Era prima sa invitație la o masă oficială de cînd se afla pe Axari. Jenaar începu să-l prezinte comesenilor.

– Domnilor, începu el, pe un ton emfatic, aș vrea să vă fac cunoștință cu o persoană de... (o pauză) ... de mare talent. Domnul David Amshinygri Tschander, ex-Prim Semnalizator

[1] Vezi *Glosarul.*

pe nava spațială de transport „Eukynes". A venit la Axari pentru o anumită perioadă de timp, după care va pleca pe Kanwa, sau pe planeta sa natală, Sharraxi (făcu o lungă pauză, în timpul căreia se întoarse spre David și-i zîmbi). Domnul Tschander este oaspetele meu, la recomandarea expresă a Companiei și din dorința acesteia ca dînsul să fie tratat cu toată considerația.

David tresări: referirea la Companie și, mai ales, modul în care Jenaar pronunțase *acel* cuvînt, ca pentru a preciza că se bucura de un fel de imunitate diplomatică pentru interesul special arătat față de el, nu-i plăcu cîtuși de puțin. Părea că voia să spună că, imediat ce acel interes nu va mai fi existat, David Tschander ar fi putut fi catalogat drept *„Sacrificabil"*; atîrna de un fir subțire asigurat de Companie, și senzația aceea nu-i plăcea deloc.

– Aș vrea să-ți prezint, David, pe Baronul Darstel Duxhan Zeqit Hash și pe Lady Tisha – continuă Contele, într-un mod foarte formal.

David se gîndi la ceea ce îi spusese Contele cu puțin timp înainte în legătură cu oaspeții săi: în casa mea vin, de obicei, mulți nobili din partea locului și Funcționari... este aproape o formalitate, pe care un Conte Darstel nu poate să n-o respecte. Uneori mi se întîmplă să găsesc printre acești invitați persoane interesante... dar sînt cazuri rare. Cel mai adesea sînt persoane care aparțin unor clase sociale inferioare, și este un lucru total nepotrivit ca un nobil ca mine să se înjosească într-atît încît să stea de vorbă cu oameni de acest soi... Poate că dacă ar fi putut să aleagă pe cine să invite la masă, ar fi avut puțini musafiri ca Hash.

– Xedhe Arquni, *reshek*[1] de Lydnah[2], care se află la o distanță de cincizeci de nahmar de aici.

David îl păroni cu privirea: expresia ochilor aceluia avea ceva ciudat de nenatural. O scînteie în pupile, ochi de culoare roșie, pătrunzători, intenși. Nu mai remarcase nimic asemănător, nici măcar la Jenaar; ochii aceia erau atenți, mereu în alertă.

Reshek-ul zîmbi fățarnic.

[1,2] Vezi *Glosarul.*

– Încîntat de cunoștință. De mulți ani n-am mai văzut un străin la Axari, și pentru noi faptul de a cunoaște pe cineva... *deosebit* de noi reprezintă o adevărată experiență.

– Vă mulțumesc. Și eu sînt bucuros că mă aflu aici, și îndrăznesc să sper că șederea mea va fi de lungă durată și plăcută.

– David, continuă Jenaar, Ambasadorul planetei Omnerstark... planeta Companiei, după cum știi. Domnul Wezil Narthe vine la masă la mine de mai bine de doi ani, fapt care mă face să mă consider foarte fericit.

David îi strînse mîna.

– Sînt onorat, *hakkahn,* îi spuse. Sper că poate dumneavoastră veți putea... să mă faceți să înțeleg motivul interesului pe care-l manifestă Compania în ceea ce mă privește și rostul trimiterii mele aici, pe Kendall.

Omul bîlbîi ceva de neînțeles, strîngîndu-și cu mîinile pîntecul enorm și frecîndu-și, din cînd în cînd, cu mîna stîngă insigna înfățișînd cele trei planete ale Companiei, ca și cum ar fi vrut să-și recîștige siguranța de sine și să se încredințeze că gradele pe care le purta și care atestau funcția pe care o deținea în administrația Planetelor Fantomă se aflau încă acolo, la locul lor, că nu dispăruseră, lăsîndu-l gol și fără de apărare.

Urmară apoi, în ordine, un bătrîn din tribul Han em-Tor, un Yisare, cu la fel de bătrîna sa consoartă, un nepot al Contelui și patru Funcționari. Doi dintre aceștia aveau în jur de treizeci de ani; uniformele lor indicau faptul că erau specialiști în Inginerie Spațială în Centrele de Pregătire de la celălalt capăt al insulei. Desfășurau o activitate de concepție, foarte bine plătită; lui David îi păru rău că nu se gîndise să încerce și el o carieră terestră în acele Centre. Dar apoi îi fulgeră prin minte ideea că și acei „tineri" robuști și înalți aveau să se afle, în curînd, în aceeași condiție cu a lui. Bariera Vîrstei: nici un bărbat și nici o femeie nu puteau scăpa de ea.

La vederea celui de al treilea Funcționar, inima începu să-i bată cu putere; era o femeie keneri! Era foarte frumoasă, cu părul negru, un păr nu prea lung, răsfirat pe spate. O Specialistă în Biologie, însoțită de un bărbat keneri, controlor la Vama din Astroporturi. Ea îi amintea de Sikha într-un mod atît de extraordinar, încît nu se putu abține să nu atingă fiola pe care o

purta la gît de cînd părăsise nava „Eukynes". Femeia (Nhera Kunurse, așa se numea) observă mișcarea spontană făcută de el și, zîmbind, făcu și ea aceeași mișcare.

– Minunat, murmură ea, atît de încet, încît David abia putu s-o audă; după care ea se adresă Contelui:

– Domnul meu, spuse. Știați că nu peste mult timp oaspetele dumneavoastră va deveni un bărbat keneri?

Jenaar încruntă sprîncenele și se uită la David.

– Ce vrea să zică asta?

Nhera Kunurse arătă spre ceea ce el purta la gît.

– A făcut legămînt de căsătorie cu o femeie keneri. Altfel n-ar purta *whadswat'nakir,* n-ar avea nici un motiv.

David deveni cît se poate de conștient de realitatea înconjurătoare.

Toți îl priponeau cu privirea.

– Felicitări, spuse femeia. Nu e deloc ușor ca un *străin* – și accentuă pe acel ultim cuvînt, făcîndu-l să pară cît se putea de dur – să stăpînească în asemenea măsură sufletul și trupul unei femei keneri, încît ea să-i dăruiască Uleiul Stîncilor, ca dovadă a iubirii ce i-o poartă.

Urmă o pauză. După care Xedhe Arquni întrebă:

– Hakkan Tschander, cum credeți că vă veți putea căsători dacă peste puțin timp veți pleca de pe Kendall?

Nkera Kunurse aruncă o privire rece, ca de gheață.

Spuse:

– A încălca jurămîntul shi'ke abhot înseamnă moarte pentru cel ce ia această hotărîre fără a avea dezlegare de la gherd'kwyle. Cunoașteți acest lucru, nu, hakkahn?

David trase aer în piept. Cuvintele acelui blestemat de reshek îi provocaseră o mică criză.

– Dda... cunosc acest lucru, reuși el, în sfîrșit, să răspundă, rostind cuvintele cu grijă, sacadat și accentuîndu-l pe fiecare. Femeia mea... lucrează pe o navă a Companiei, și cînd... (inspiră adînc)... cînd îi va expira contractul de angajare, eu mă voi întoarce aici, pe Kendall... și ne vom căsători.

Simți cum atmosfera se destinde; ochii femeii scînteiară. Depășise criza, folosind cuvintele potrivite. Totul se datora unui

fel de *henyer* [1], dar amplificat, împins cam departe; un fel de solidaritate instinctivă cu fiecare bărbat și cu fiecare femeie kendalli, care-i făcea să fiarbă de mînie, fie și numai la gîndul că una dintre femeile lor ar fi putut fi înșelată de bărbatul cu care se căsătorise. David se bucură că înțelesese la timp acest lucru.

După ce în sală se instală atmosfera de cordialitate, sau cel puțin ceva asemănător, începu cina, la lumina slabă a lumînărilor. Ochii lui David deveniseră mai sensibili la cel mai mic stimulent luminos, așa că reușea să distingă clar chiar și amănuntele complicatului desen brodat pe goblenul din dreapta lui; cu toate acestea, iluminația aceea i se părea, oricum, incredibil de slabă. Evident, pentru organul vizual hiperdezvoltat al Sheukh-ilor, asemenea lumină era chiar excesivă. Numai bărbatul și femeia keneri se aflau în aceeași situație: fiecare mișcare trebuia să fie cîntărită cu grijă, pentru a se evita mici nenorociri, precum răsturnarea carafelor cu vin, ce erau aproape invizibile.

– Domnilor, spuse Contele, respectînd tradiția potrivit căreia, la o masă festivă, cel ce trebuia să ia cuvîntul era gazda, aș vrea, mai întîi de toate, să-i urăm oaspetelui nostru, David Amshinygry Tschander, un sejur plăcut aici la noi.

Și, spunînd acestea, ridică paharul pentru a toasta. Toți ceilalți făcură la fel. Iar Nhera Kunurse, pe un ton care lui David i se păru aproape sarcastic, exclamă:

– Fie ca fratele David să poată vedea Ziua Întunericului fără a rămîne orb!

El zîmbi mînzește. Trebuia să fie atent la femeia aceea mai mult decît la toți ceilalți. Avea ceva ciudat în ea, ceva greu de definit. Se întinse spre Jenaar, care stătea în dreapta sa, și-l întrebă în șoaptă:

– Jenaar, de cît timp se află aici femeia aceea? Și cu ce se ocupă?

– De vreo șase luni, răspunse Jenaar, fără a se uita la el. Se află aici, cred, pentru Ziua Întunericului. A fost trimisă de Companie pentru a observa efectele înghețului asupra formelor de viață marină, sau ceva în genul ăsta.

„Un proiect de biologie. Ar putea fi o acoperire?"

Vorbi Xedhe Arquni, adresîndu-i una dintre cele mai stupide întrebări.

---

[1] Vezi *Glosarul.*

– Ce părere aveți despre minunatul nostru ocean, hakkahn? Ați vizitat orașele și plajele de pe Ushvari?

– Încă nu. Am văzut doar orașul Qixe: este într-adevăr frumos și măreț. Dar nu m-am aventurat mai departe.

– Ați văzut o Lydnah?

– Nu.

– Vă invit s-o vizitați pe a mea. Va fi o experiență de neuitat pentru dumneavoastră, sînt sigur de acest lucru. Nu se întîmplă prea des ca un *străin* să vadă Insulele Plutitoare ale tribului Sheukh. Veți avea ocazia de a cunoaște și obiceiurile noastre. Vă asigur.

– Accept cu plăcere și vă mulțumesc.

David se gîndi că aceasta îl va fi ajutat să cunoască puterea și măreția oceanului; ceva de care avea mare nevoie. Se adresă lui Wezil Narthe:

– Domnule Ambasador...

Ambasadorul se scutură din torpoare, se întoarse spre el cu ochii zgîiți și atinse din nou insigna cu imaginea celor trei planete.

– Mă întrebam, domnule Ambasador... continuă el, străduindu-se să capteze atenția generală... mă întrebam, cum vă spuneam mai înainte, dacă nu cumva mi-ați putea spune care a fost motivul mutării mele de la Murke la Ushvari. Am încercat să obțin explicații de la Funcționarii pe care i-am întîlnit, dar nu am primit decît niște răspunsuri vagi. Pînă și Ambasadorul Sharraxiului... Zuwel, parcă așa se numește, m-a lăsat de izbeliște.

– Bine, începu Narthe. Personal, nu cred că... – se întrerupse, și-și mută privirea spre Funcționarii care stăteau în stînga sa; numai Nhera Kunurse îl învrednici cu o privire – ... că... nu-i nimic... anormal în această neașteptată schimbare de destinație. Evident, Compania a considerat mai oportun ca dumneavoastră să fiți mutat aici... avînd în vedere funcția pe care ați avut-o pînă nu de mult. Funcția de Prim Semnalizator... este o funcție de mare importanță. Un Prim Semnalizator, chiar dacă nu mai este operant, poate fi, totuși, folositor Companiei. Dădu din cap pentru a întări cele spuse, evident satisfăcut de a fi găsit o explicație plauzibilă. Da, acesta este motivul, fără nici o îndoială. Compania a hotărît să vă repartizeze în locul unde va avea, probabil, mai mare nevoie de experiența unui Prim Semnalizator.

După ce spuse toate astea, coborî privirea, ca și cum nu ar mai fi fost în stare să mai spună ceva.

„N-a spus nimic", se gîndi David. „Oare acestea să fie o prerogativă a Ambasadorilor Selwaere?"

Ar fi vrut să-l întrebe *care anume* erau nevoile Companiei; dar își dădu seama că n-ar reuși să afle mare lucru.

Unul dintre cei doi funcționari sheukh păru să se trezească din moțăiala care-l făcuse să tacă pînă în clipa în care David îi strînsese mîna.

– David Tschander! exclamă el. Acum îmi aduc aminte. Dumneata ai condus nava „Lietwert" dincolo de Beta Shingtauri IV acum cîțiva ani, cînd se prinsese în cursă în cîmpul gravitațional al stelei. Cum ați reușit să ieșiți de acolo?

Și ceilalți părură că-și amintesc dintr-o dată de fapta aceea eroică, și-l priniră cu privirea. Toți, în afară de Jenaar, care cunoștea în amănunt acea ispravă.

– După cît se pare, spuse, zîmbind, Contele, ești celebru.

David făcu un gest în chip de eschivare.

– Am avut noroc, pur și simplu.

Nhera Kunurse îl învrednici cu un zîmbet luminos.

– Hakkahn, știți, la fel de bine ca și noi, că un Navigator nu poate atribui termenul „noroc" nici unui eveniment.

– Să spunem atunci că împrejurările mi-au fost favorabile. Putem să definim faptul acela drept o serie de coincidențe, din moment ce în modul în care ne-a împins pînă aproape de stea, în același mod Tabulatorul a reușit să ne ducă destul de departe.

– A fost descoperit autorul acelei greșeli? – întrebă cel de al doilea Funcționar. Se pare că un Timonier efectuase o corecție excesivă, de patruzeci de grade. E adevărat acest lucru? Mi-am pus mereu întrebarea dacă raportul Companiei a fost demn de luat în seamă. S-a vorbit mult despre aceasta, în lunile următoare.

David puse pe farfurie furculița și cuțitul, și, după ce înghiți bucățica de carne de rechin, sorbi din vinul acela tare făcut din *ankihse*[1]; își șterse gura cu grijă.

– N-am nici o idee despre ce s-a spus în raport în legătură cu acel eveniment. Dar a existat, într-adevăr, o greșeală comisă de Al Doilea Timonier. Adăugați la aceasta proasta funcționare a

[1] Vezi *Glosarul.*

Tabulatorului de Curent și reflexele întîrziate ale membrilor echipajului, inclusiv ale mele, și veți avea un cadru exact al situației. Au trecut cîteva bune minute pînă cînd să ne dăm seama de faptul că nava se îndrepta vertiginos spre stea. Ne-au mai trebuit alte cîteva minute pentru a compensa efectele mareei, dar căderea continua, și a trebuit să iau eu însumi timona.

Coborî privirea.

– Socoteam că verificasem datele în modul cel mai complet cu putință, că nu putea fi vorba de o greșeală de a mea. Mai tîrziu, s-a descoperit că greșeala se datora calculatorului, dar în acel moment nici unul dintre noi nu se gîndea la nimic altceva decît la salvarea navei. Scuturile antimaree erau pe cale de a ceda, și au rămas în poziție critică pînă cînd am reușit să ieșim de acolo, două ore mai tîrziu. Dacă ar fi cedat, într-adevăr, nu ne-ar mai fi rămas nici acea fărîmă de speranță și nici n-am mai fi avut timp să ne dăm seama de ce s-ar fi întîmplat: că aveam să fim făcuți bucățele cu mult înainte de a atinge suprafața stelei.

Se făcu o pauză.

– În orele acelea, eram conștient de un singur lucru: că dacă n-aș fi reușit, nu mi-aș fi pierdut numai eu viața. Dar, slavă Zeilor, nu s-a întîmplat nimic.

Hotărî să nu pomenească nimic despre accidentul de pe nava „Eukynes", de pe orbita Kendallului; n-avea chef să discute despre așa ceva.

– Dumneavoastră ați fi un foarte bun Timonier, hakkahn. Sheukhul zîmbea..

David reîncepu să mănînce, și la fel făcură și ceilalți, în tăcere. În sală domnea o atmosferă ciudată... ceva impalpabil și totuși viu, care se concretiza în lumina slabă a lumînărilor. Afară începuse să ningă, zăpada, purtată de vîntul feroce, se așternea peste ocean și peste stîncile lui; cădea vijelios, într-un vuiet continuu, interminabil, acoperind pămîntul și topindu-se în apă. Temperatura aerului, afară, era de 973 de grade Syetchen[1] sub zero, iar cea a apei (ce miracol!) de circa treizeci de grade peste zero. Apa era rece, dar nu într-atît încît să înghețe.

---

[1] Vezi *Glosarul.*

Nhera începuse să vorbească ca o adevărată specialistă în biologie ce era.

– Am remarcat, Domnul meu, spuse ea, adresîndu-se Contelui, am remarcat, în cercetările făcute de mine la mari adîncimi, numeroase forme de viață deosebite. Aș dori să aflu ceva mai mult despre acestea. Aveți cumva în biblioteca dumneavoastră lucrări care mi-ar fi de ajutor în cercetările mele?

– Există acolo multe microcărți despre fauna marină. Mă voi îngriji să vă fie puse la dispoziție pentru a le consulta, oricînd veți dori s-o faceți.

– Vă mulțumesc. Pentru mine este un lucru foarte important să reușesc să cunosc originile și fizionomia vieții din Axari.

Apoi, adresîndu-se tuturor celor prezenți:

– Se pare că în lumea noastră există o foarte exactă și surprinzătoare simetrie. Pe continent nu se află forme de viață marină, cu excepția cîtorva amfibii, care trăiesc pe malurile celor trei Mari Lacuri; iar pe insulele din Emisfera Întunecată nu există animale terestre. Opoziția cea mai evidentă, continuă ea, gesticulînd, pentru a-și sublinia spusele, este, firește, cea existentă între Partea Întunecată și Partea Luminată. Zi și noapte, căldură și ger. Formele de viață sînt în întregime influențate de această simplă opoziție de situații, dar nu toți își dau seama de acest lucru. Ca specialistă în biologie pot să observ adaptările la diverse condiții climatice și să înțeleg că acestea răspund unei necesități bine determinate; ca orice amănunt evolutiv, de altfel. Diferitele grade de pigmentație a pielii la indivizii kendall, bunăoară, este indiciul unei exigențe diferențiate în asimilarea luminii solare sau lunare. Sisteme naturale de apărare, sau, catalizatori de reacții.

Lui David i se părea că ceva nu era în regulă. Femeia aceea care vorbea părea să se adreseze numai lui: era greu de crezut că n-o făcea în mod intenționat.

– Și cu toate acestea, continuă ea, mulți de pe continent, sau de aici, de pe insulele naturale, sau de pe cele plutitoare – Lydnah – nu înțeleg, nu-și dau seama de deosebirile existente în lumea noastră. Acolo, pe Chon, în cavernele tribului Huwutky, unde mi-am petrecut copilăria, tot ce se știa despre Partea Întunecată era doar că acolo nu mai există lumină, lumina zilei. Partea aceea voi o numiți Axari, iar noi –

Yusuth'Ir[1]. Iar aici, din cîte mi-am putut da seama din discuțiile avute cu locuitorii orașului, se crede că Partea cealaltă, Chon, ar fi un tărîm populat de monștri și de tot felul de creaturi legendare.

– Așa este, spuse Jenaar. Eu însă nu prea am dat crezare unor asemenea bazaconii.

Vocea femeii căpătă o nuanță respectuoasă.

– Dar, dumneavostră, Domnul meu, nu sînteți un oarecare om din popor. Dumneavoastră cunoașteți planeta noastră mai bine chiar decît mine.

Xedhe Arquni zîmbi, ironic, la falsa modestie a femeii.

– Și cu toate astea, continuă ea, cele două zone de care vorbim au afinități. Nu este, oare, adevărat că atît pe continent cît și pe ocean este o problemă să-ți procuri hrana? În general, fauna de pe Kendall este înzestrată cu o inteligență ieșită din comun. Putem spune că evoluția ne-a împins înapoi – pe noi, kenerii sau pe sheukhi – ne-a împins înapoi cu mii de ani față de speciile de *hakteri* sau de *soojahre* sau chiar față de rechinul cu platoșă. Toate aceste animale acționează pe baza unor reflexe incredibile la orice stimul venit din afară. Sînt în stare să-și captureze prada într-un timp în care noi abia ne dăm seama de prezența ei. Ele nu se limitează la a smulge planetei ceea ce le este necesar pentru a supraviețui, ci, mai mult, acest „necesar" îl manipulează, îl folosesc în propriul lor avantaj. Se simt foarte în largul lor într-un mediu pe care ființele omenești abia dacă pot să-l exploateze, să-l amenajeze. Sînt convinsă de faptul că noi subapreciem capacitățile faunei de pe Kendall. Dacă, în loc să ne limităm doar la a o folosi drept hrană, am analiza-o mai profund, sînt sigură că am avea multe de învățat asupra metodelor de supraviețuire.

Se servi al doilea fel de mîncare: aripioare de pește zburător și *ankihse* crude. Funcționara continuă să sporovăiască și David era din ce în ce mai convins că ea se adresa lui și numai lui. Nu reușea să priceapă despre ce anume era vorba, dar exista ceva ciudat în ființa ei. Era ca și cum i-ar fi transmis un mesaj tăcut, compus din gesturi, din aluzii, din clipiri din ochi, pe care el nu reușea să-l pătrundă, să-l descifreze.

– Cu puțin înainte ca pe Chon să ajungă fenomenul *Shamshal'kile,* suprafața oceanului va îngheța. Atunci va fi

[1] Vezi *Glosarul.*

interesant să studiezi comportarea formelor de viață. Dumneavoastră ce părere aveți despre acest eveniment, Domnul meu?

– N-aș putea să mă pronunț. Voi accepta înghețul, dimpreună cu voința lui Odheg. Dar știu că Insulele Plutitoare se vor trudi mult ca să-și procure hrana.

Făcu un gest de încuviințare spre Arquni, care spuse:

– Nu va fi posibil să găsim o soluție de a hrăni tribul, în afară doar de aceea ca bărbații să spargă crusta de gheață pentru a prinde niște peștișori. Dar este o muncă extenuantă, și greu de practicat. Mă gîndesc la faptul că Insula mea va trebui să-și raționeze mîncarea și să se mulțumească cu ceea ce vom reuși să punem deoparte. Vom aștepta răsărirea lunei Kurny oarecum pregătiți.

Jenaar se opri din mîncat. Își propti coatele pe fața de masă și-și încrucișă degetele.

– Știm ce se va întîmpla în momentul înghețului – chiar dacă ultimele documente care vorbesc despre acest fenomen datează de acum opt mii de ani (și sînt foarte fragmentate, după cum vă puteți imagina) – pentru că același lucru se întîmplă și la poli, deși în mai mică măsură. Știm că animalele care trăiesc la adîncime nu suferă prea mult de acest lucru; la poli, care sînt în mod constant acoperiți de gheață, peștii și-au dezvoltat un soi de „imunitate", dacă așa îi putem spune, așa încît sesizează, instinctiv, clipa exactă în care stratul de gheață se va îngroșa, ceea ce îi determină să se refugieze la mare adîncime. Vor muri mulți, dată fiind diferența de presiune, dar cei puțini care vor reuși să supraviețuiască (o parte neînsemnată) vor fi depus ouăle lor, care vor ieși la suprafață imediat ce stratul de gheață se va fi topit. Acest lucru se întîmplă la opt mii de ani odată, adică exact de cînd s-a ivit viața pe tărîmul nostru. În părțile noastre apa nu este înghețată; peștii nu posedă acea „imunitate", astfel încît cei ce se vor afla la suprafață vor pieri. Toți, absolut toți. Și totuși, după un oarecare timp de la topirea stratului de gheață de deasupra, se vor reîntoarce la viață, grație migrărilor de la poli. Viața este un ciclu; speciile vor suferi o ușoară modificare, dar vor supraviețui pînă la înghețul următor. Și tot așa, pînă în vecii-vecilor. Viețuitoarele oceanului sînt o minune a lui Odheg. Ele pier și renasc, totodată, în mod continuu. Își află viața în chiar moartea lor.

– Toate acestea, sînt minunate, spuse specialista în biologie. Și cucerirea cea mai mare este de a fi știut să înțelegem că totul se întîmplă din voința Dumnezeului nostru.

După aceste cuvinte, își înclină capul și murmură *Khesha*[1] a patra. Și toți i se alăturară într-o șoaptă înăbușită.

David aprecie, cu o îndărătnică admirație, profunda religiozitate a acelor indivizi. Era o credință absolută, imaculată. Nu exista în ea nici o urmă de îndoială cu privire la forța creatoare care-i guverna. Ar fi vrut să poată împărtăși cu ei această siguranță, dar nu era în stare s-o facă.

Își mută privirea. Zăpada, o albă perdea așternută peste ferestrele sălii, împiedica vederea peisajului și a lunii care strălucea în aerul înghețat. O zăpadă care descompunea culoarea vinețiie a nopții într-un alb-azuriu, zăpadă care de acum se așternea pe întinderea insulei Ushvari.

În timp ce „cina oficială" se apropia de sfîrșit, se gîndi la faptul că acel peisaj avea să-i devină, în curînd, familiar. Oceanul, zăpada... gerul. Axari – Yusuth'Ir: Tărîmul Nopții.

„Pietricelele unui mozaic" se gîndi el... „Și toate la locul lor".

[1] Vezi *Glosarul.*

CAPITOLUL AL CINCILEA

Noul

Luptă-te pînă la moarte, dar nu uita să-ți afli întotdeuna o cale de scăpare.

Aforism khismel

Matematica sociologică este o mare cucerire. Relațiile dintre oameni sînt întotdeauna reglementate de legi matematice, și, dacă vom reuși să pătrundem înțelesul acestor legi, îl vom regăsi și pe om.

Din discursul ținut de Președintele Flar De'per la Academia de Științe din Omnerstark, cu ocazia prezentării operei lui Hekar Bwuni: *„Matematica aplicată a studiului eventualităților istorice"* (52–9 D–9262 A.S.)

– AM ÎNTREPRINS o afacere foarte delicată, spuse bărbatul, sprijinindu-și mîinele osoase de birou.

De jur-împrejurul său, respirația celorlalți era zgomotoasă, ca un mecanism neuns. Stăteau toți acolo, așteptînd ca el să vorbească.

Mai zăbovi. În întunericul sălii, fețele celor douăzeci de persoane care stăteau în cerc în jurul lui nu se puteau desluși, dar el le știa prea bine. I se păru chiar că distinge, pe fiecare dintre ele, semnele lăsate de timpul care se scursese și care era, totuși, prezent în amintirile sale încîlcite. Își trase, anevoie, sufletul și continuă:

– Știți la fel de bine ca și mine că previziunile noastre erau exacte, la miime. Am luat toate măsurile necesare, și ceea ce se va întîmpla nu ne va afecta cu nimic. Alta este problema, domnilor.

Le lăsă celor de față cîteva clipe de incertitudine. Pentru că astfel își exercita puterea asupra lor: prin incertitudine. Planificînd, studiind, controlînd. Încrezîndu-se în ei, dar nedezvăluindu-le prea multe amănunte de ale planurilor lui, lăsîndu-le mereu o subtilă și servilă incertitudine.

„Numai tu trebuie să cunoști fiecare amănunt!"

Ceilalți vor fi doar o parte. Ceilalți vor fi doar cuvintele cu care tu îți vei compune cartea: singuri, neinterconectați, ei nu vor însemna nimic. Da, conectare: acesta era cuvîntul cheie. „O bifurcare temporară. Conectez tot ce am obținut, două, trei bifurcări odată".

– Voi sînteți parte componentă a planului cum sînt și eu, minți el. Îi era ușor și comod să mintă: obținea sprijin și aprobare. Poate că, în cazul de față, era și un dram de adevăr în minciuna aceea; la urma urmelor, planul era în beneficiul lor, și ei contribuiseră la elaborarea lui, chiar dacă numai în parte.

– Gîndiți-vă la ceea ce am făcut, spuse el. Gîndiți-vă bine. Vi se pare că totul este confirmat și sigur. Nu-i așa? Considerați planul ca realizat, pus în aplicare. Aș vrea, totuși, să vă atrag atenția, pentru o clipă, asupra fazei inițiale, asupra... planului.

Parcă și vedea surprinderea celorlalți. Ca de obicei, mintea lor funcționa într-un singur sens; nu aveau capacitatea de a analiza retrospectiv. Pînă și El, Inițiatorul, avea, de la un timp, o stază mentală ireversibilă. Cel mai mare dintre ei, Cel ce crease totul, nu mai era acum în stare să împingă mai departe creația Sa.

„Ahhh, puterea!"

Fusese o cucerire lentă, treptată, dar sigură. Durase ceva timp, dar acum avea certitudinea de a fi dobîndit *puterea.* Urcase pînă în vîrf o lungă scară, urcase cu greu, treaptă cu treaptă. „Eu am controlul", se gîndi. „Cu toate că Inițiatorul a fost un obstacol greu de trecut, eu țin, totuși, frîiele de la căruța Sa." Simplul fapt că Inițiatorul îi încredințase lui cuvîntul, simplul fapt că El nu era prezent acolo confirmau realitatea aceea. Poate că ceilalți își dădeau seama de acel lucru; sau poate că nu. Mințile lor nu mai funcționau cu elasticitatea tinereții.

– Planul, spuse, a fost pus la punct într-o împrejurare critică. Vreau să spun că am luat act de acel ceva, la care situația ne-ar fi dus, și, după ce i-am văzut părțile negative, ne-am gîndit să ne punem la adăpost. Vă întreb eu, acum: puteam să evităm acel ceva?

Tăcere. Zîmbi, știind că nu putea fi văzut.

– Asta e, domnilor.

Bătu darabana cu degetele pe suprafața aspră și unsuroasă a biroului. Degetele sale își pierdeau treptat sensibilitatea, dar

nu-i păsa prea mult. Trupul său, spre deosebire de trupurile celorlalți, era încă tînăr și puternic.

– Îndoiala mea, domnilor (și sper că și a dumneavoastră), continuă, stă în această simplă întrebare. Reflectînd mai mult timp, certitudinea mea că ceea ce este pe cale să se producă este doar o evoluție firească a împrejurărilor a început să se cam clatine. Poate că chiar *noi* am fost aceia care am dorit totul!

„Acum își dau seama", se gîndi. Era important ca ei să priceapă.

– Rațiunea rezidă în experiența noastră. Matematica sociologică a fost de importanță vitală pentru înțelegerea evenimentelor viitoare. Știm totul, în amănunt. Dar să examinăm pentru o clipă situația noastră: avem în urma noastră o lungă istorie de dominație și de previziuni. Ne aflăm cu un picior în trecutul nostru, cu unul în prezent și cu unul în viitor. Am creat un mediu care ne este esențial și în care ne-am integrat pe deplin.

Este clar că toți cunoaștem precaritatea situației noastre. Am putea să supraviețuim distrugerii acelui mediu, evident; dar nu am putea supraviețui timpului. Istoria noastră, acea pe care (țin să subliniez acest lucru) *noi* am scris-o, este deja prea lungă pentru a mai putea dura mult. Și... cred că o știți cu toții: ne-am dat seama de acest lucru în chiar momentul în care am început s-o schițăm. Matematica noastră sociologică calculase totul, într-un mod eficace, cu mult timp înainte ca Hekar Bwuni[1] să se nască și să dezvăluie taina.

Plecînd de la aceste presupuneri, nu este greu să se descopere, în tot ceea ce am realizat pînă acum, o constantă de primă importanță: frica de moarte. Aceasta ne-a condiționat, cu siguranță, în mod greu. N-aș vrea să mă înțelegeți greșit: nu vorbesc de moartea *fizică,* care este prin ea însăși un obstacol peste care se poate trece. Mă refer la moartea patrimoniului spiritual. Inteligența noastră: aceasta este bunul pe care trebuie să-l salvăm cu orice preț. Mă înțelegeți? *Cu orice preț.*

Această frică a pătruns în noi precum un car în lemn. Nu am vrut niciodată s-o recunoaștem, dar sînt sigur că, fără să ne dăm seama, am săvîrșit fel de fel de deviații și inversiuni sub amenințarea ei. Noi trebuie să *ne menținem,* domnilor.

„Îmi place să dau lovituri de grație!"

---

[1] Vezi *Glosarul.*

– Nu mai e mult pînă la momentul stabilit, continuă, cu o nuanță vicleană în voce. Și vă veți da seama de faptul că a fost vorba de o necesitate precisă, domnilor.

În acea clipă se auzi un murmur de nemulțumire.

„Imbecilii", se gîndi el. „Refuză ceea ce e evident".

– Domnilor! strigă. Calmați-vă!

Vocea sa era încă mult mai clară și mai puternică decît ale lor, și grupul acela amuți.

– Pot să apreciez drept un lucru stupid a te gîndi că vreunul dintre noi *ar fi vrut* să înceapă procesul, continuă el. Și totuși, acest lucru s-a întîmplat și motivul este foarte simplu.

Acesta nu este universul nostru.

Am calculat că, în situația actuală, considerînd caracterul static al mediului nostru, forța noastră s-ar pierde în curînd. Cu alte cuvinte, ne vom confrunta, după toate probabilitățile, cu pericolul distrugerii... afară doar dacă nu vom întreprinde ceva... mă refer la distrugerea inteligenței noastre. Și nu aceasta este soarta noastră. Noi trebuie, repet, să *ne menținem.* Și dacă pentru a reuși este necesar să ucidem, să distrugem, ei bine, atunci vom ucide și vom distruge. Și vom afla universul nostru; cel care ne va permite să trăim cît mai mult, noi și moștenirea noastră.

Făcu o pauză.

– Și aici intervine rolul Noului.

Cineva spuse:

– Eu nu sînt deloc convins de necesitatea introducerii în schemă a unei variabile ca Noul. Acest subiect... vi se pare că prezintă încredere? Vi se pare un element stabilizator? Domnul R'Kell în persoană l-a ales, și ne-a asigurat de justețea acestei alegeri; nu vreau să pun la îndoială competența sa, dar aș vrea ca noi toți să fim convinși că este vorba de o elaborare adecvată a proiectului.

– Noul a fost ales pentru capacitățile sale, despre care nu sînteți la curent, spuse o altă voce. Ce s-ar întîmpla dacă și-ar da seama că e manipulat? Atunci rolul său în proiect ar putea deveni incontrolabil.

„Iată!" se gîndi el. „Le e frică!"

– Stabilitatea Noului, ca element de bază a celei de a doua părți a proiectului, spuse, nu e de negat. Nu e nici discutabilă.

Faptul că își poate da seama sau nu să nu acționeze din propria sa voință nu va produce devieri în schemă. Va urma, oricum, o directivă care-l va face să se consulte cu noi.

„Să le dau, un minimum de siguranță", se gîndi. „Nu trebuie să le fie prea tare frică".

– Problema prospecțiunii geologice, spuse o a treia voce. Cum se încadrează ea în proiect?

„Întrebarea încuietoare".

– Acel amănunt reprezintă acoperirea noastră în caz de eșec parțial. Printr-unul din acele paradoxuri care sînt sufletul creației noastre, el va constitui punctul de început al crizei pe care am prevăzut-o deja: va fi evenimentul de care ne ferim și care va fi, totodată, și protecția noastră.

Zîmbi cu satisfacție. Acea chibzuință – prin ingeniozitatea ei – îi făcea întotdeuna plăcere. Era rodul precauției sale, al acelei logici *„folosește-te de viitor pentru a crea trecutul"* care-i asigurase atîtea rezultate.

Din celălalt capăt al sălii se auzi o voce tremurătoare, nesigură:

– Asta înseamnă că noi ne-am îndreptat, în mod conștient, spre această prăbușire?

„Ei, fir-ar să fie! Nu, nu vreau îndoieli în ceea ce privește valoarea proiectului".

– O întrebare oarecum stupidă, domnule Hadkagbsi, observă pe un ton cît mai disprețuitor cu putință. Am spus deja că tot ceea ce am creat noi corespunde, mai mult sau mai puțin conștient, legii autoconservării. Noi nu am făcut nimic cu intenție precisă, ci am fost împinși de acest impuls; și condiția actuală reprezintă un pericol pentru noi. Poate că cineva îl prevăzuse cu exactitate, dar acum problema aceasta nu mai prezintă importanță. Ceea ce contează este că noi acționăm după criterii logice. Dacă nu reușiți să vă dați seama de acest lucru, domnule Hadkagbsi, atunci poate că nu meritați să fiți parte în schema noastră.

Simți că răspunsul său îi descurajase pe dizidenți. Foarte bine. Cu cît era mai mic numărul de necunoscute, cu atît era mai mare șansa de reușită. Aceasta din urmă era, efectiv, indiscutabilă: planul va fi fost, oricum, adus la îndeplinire. Dar nu era suficient: trebuia să fi ajuns la *completa* îndeplinire, la desăvîrșire. Diferența nu era neglijabilă.

– Vă asigur, continuă el, că punctul forte al subiectului preferat de noi rezidă în aceea că nu are nici un scop în viață.

Noi îl vom face să aibă unul, îi vom arăta modul în care să realizeze aspirația finală a moștenirii noastre. Și n-are prea mare importanță dacă va dori s-o facă sau nu.

În momente ca acesta politica sa se transforma într-o politică a certitudinilor: și asta voiau și ei. Necunoscînd bine intențiile lui pentru a se îndoi de ele, voiau un plan bine conceput, care să le salveze viața.

„Și tu îți vei putea croi drum cu ajutorul acelui plan. Să ajungi sus, sus de tot prin cunoașterea a ceea ce ai stabilit. Nici măcar Inițiatorul nu mă mai poate opri, acum."

– Avem multe de învățat de la Noul, conchise el. În celulele sale se află forța de care avem nevoie pentru o nouă viață. Cu ajutorul lui și a altora ca el ne vom putea atinge scopurile noastre primare.

Spunea ceva foarte important. Prin intermediul schemei pe care o elaborase, se transmitea un mesaj care ajungea, încet-încet, în conștiința fiecăruia dintre ei...

„Eu vă ofer o posibilitate."

CAPITOLUL AL ȘASELEA

Cursa de șoareci

– Dar eu credeam că lor le place, spuse micuța Jessy-Tessy.

– O, nu, nu, nu! țipă Tropp din toate tentaculele sale. Șoarecilor nu le place să fie prinși în cursă. Dar ei sînt atrași acolo de momeală. Și nu li se întîmplă, oare, asta, tuturor?

Dintr-un basm sharraxi: *„MICUȚA JESSY-TESSY ÎN ȚARA DE MIJLOC".*

PE CERUL întunecat al nopții, deasupra insulei Ushvari, luna Kudgyrny era pe cale de a fi ajunsă de sora sa; și amîndouă urmau să coboare spre linia imperceptibilă a orizontului. Contele Jenaar Siyuti privea acel spectacol de la uriașa fereastră din dormitorul său din vila în care locuia. „Încă puțin", se gîndi el, „și se va instala întunericul. Wathi' Shamshal[1] se va întoarce și-și va cere din nou înapoi regatul peste care domnea la începutul începuturilor. Ce se va întîmpla cu noi pînă cînd va veni Odheg să alunge umbrele răului de pe cerul fără lună?"

Nu reușea să scape de acel apăsător, cumplit sentiment de profundă îngrijorare pe care-l încerca la apropierea înghețului, primul și singurul îngheț total pe care avea să-l vadă în viața sa. Îi pătrunsese atît de adînc în suflet spaima aceea reverențioasă față de un eveniment atît de important, încît simțea fiori care urcau de-a lungul brațului pînă la gît doar la simpla idee că, peste puțin timp, avea să păsească pe gheață compactă acolo unde mai înainte era apă, purtînd cu el o lampă de cea mai mare putere pentru a putea vedea în masa aceea negricioasă care va fi înghițit totul. Simți, alături de el, cum patul – din metal Shahri,

[1] Vezi *Glosarul.*

pe care-l făcuse tatăl său cu ani și ani în urmă, se clatină ușor la mișcarea pe care o făcu soția sa. Uriașa fereastră care ocupa un întreg perete – în fiecare cameră din vilă se afla cîte una la fel – lăsa să pătrundă în dormitor lumina azurie care învăluia fiecare clipă din viața unui sheukh. Afară, zăpada viscolită biciuia văzduhul.

Încă din tinerețe, Jenaar nu mai cunoscuse altceva decît iarna. În Partea Întunecată gheața și zăpada erau stăpîni incontestabili, așa cum, în partea cealaltă, stăpîn atotputernic era deșertul. Rămăseseră cu toții cu gura căscată, în extaz, cînd David Tschander le povestise cum pe planeta sa natală se succed zilele și nopțile, verile și toamnele, iernile și primăverile; și poate că toate aceste schimbări de climă îl avantajau pe o planetă cum era Kendall. Neavînd o anumită caracteristică genetică, dată de evoluție, se putea adapta destul de eficace să trăiască fie pe una, fie pe cealaltă din cele două emisfere.

Se uită pe geam afară; apoi își mută privirea de la orizontul îndepărtat la lună, și apoi, din nou, în dormitor. Lady Siyuti deschise ochii, și acest lucru îl văzu Jenaar într-o clipită, ca și cum s-ar fi aprins, dintr-o dată, o lumină.

Soția sa era o femeie distinsă și rezervată; acceptase găzduirea unui străin în locuința ei fără proteste, ca pe un lucru cît se poate de firesc; nici nu-i pusese niciodată vreo întrebare soțului ei în legătură cu acel lucru. Jenaar nu s-ar fi așteptat cîtuși de puțin ca tocmai acum ea să înceapă să discute despre asta.

– Jenaar, murmură ea, somnoroasă. De ce ești treaz?

– Nu... nu pot să dorm. Peste cîteva ore va trebui să-i însoțesc pe David și pe Nhera Kunurse în vizita pe care o vor face pe Insula Plutitoare a lui Xedhe Arquni și mă gîndeam la...

Clătină din cap fără a termina ceea ce avea de spus.

Ea se ridică în capul oaselor, respirînd ușor.

– Ai vorbit cu el?

Jenaar pricepu imediat la ce anume se referea, dar, dintr-un motiv sau altul, se făcu că nu pricepe.

– Despre ce?

Și expresia sa, tonul vocii erau atît de false, încît îi fu rușine lui însuși. Îi fu rușine mai ales pentru faptul că-i trecuse prin cap că ar fi putut s-o păcălească pe soția sa într-un mod atît de grosolan.

– Nu fă pe tîmpitul. Despre... talentul său.

Îi păru rău că vorbise cu ea despre acel lucru, după cină. Dacă nu ar fi făcut-o, ar fi avut mai mult timp pentru a hotărî, pentru a se gîndi că hotărîrea luată fusese cea mai bună cu putință. Dar acum nu mai putea s-o facă.

– Nu. Nu încă.

– Ar trebui să i-o spui, dacă el este atît de ignorant încît să nu știe că ar putea domni peste o Insulă Plutitoare sau peste un trib Huwutky doar scoțînd din instrumentul acela cîteva note meșteșugite.

– Tocmai acest lucru mă înspăimîntă, Rhella... ca el să știe că, doar prin acest talent al lui, ar putea domni peste un trib. Gîndește-te la ce s-ar putea întîmpla dacă el ar lua niște hotărîri greșite! Este un străin, la urma urmelor. Nu ne cunoaște pe noi, nici lumea noastră. A trăit ani de zile pe astronave comerciale fără a pune vreodată piciorul pe pămînt. Cum pot eu să-i încredințez soarta vreunei comunități de ale noastre?

Ea păru să cîntărească argumentele soțului.

– E adevărat. Dar nu crezi că, la baza priceperii sale de a cînta la lăută, se află o educație adecvată? Tu singur mi-ai spus doar că tatăl său și tatăl tatălui său fuseseră sacerdoți.

– Asta nu înseamnă mare lucru. El mi-a spus că nu împărtășea „religiozitatea lor împinsă pînă la extrem".

Înjură încet.

– Ah, Rhella! Dacă numai părinții noștri n-ar fi avut îngîmfarea de a încredința viața unui trib kendalli unui lucru atît de delicat cum este un instrument cu coarde! E stupid, stupid. Dar oricît ar părea de nebunesc, David Tschander ar putea foarte bine să fie un reshek sau un gherd'kwyle. Și nu știu dacă trebuie sau nu ca eu să-mi asum această a sa... escaladare a puterii. E cumplit.

Rhella Siyuti suspină.

– Așa-i tradiția, Jenaar. Și tu trebuie s-o respecți. *Trebuie* să-l îndrumi. Este de datoria ta. Și în orice caz... (urmă o pauză) ... poți totuși să invoci *Thana'qwzimi* [1]. Știu că, de obicei, aceasta este încercarea la care sînt supuși tinerii, dar scopul ei este de a stabili dacă bărbatul este potrivit pentru viața în trib și dacă, mai ales, este apt pentru a comanda tribul, nu crezi?

---

[1] Vezi *Glosarul.*

El încuviință.

– Da. Am, cel puțin, această împuternicire. Dar totul va depinde de comportarea lui din următoarele ore. Fie ca Odheg să-l facă înțelept și prudent. Iar pe mine să mă ajute în hotărîrea ce o voi lua.

Contele medită la toate acele lucruri pînă cînd sosi clipa să plece în port. Mai erau zece Segmente Timp pînă la îngheț.

Pe străzile acoperite de zăpadă era un du-te-vino de oameni îmbrăcați în costumele acelea Hijia de culoare cenușiu-murdar; în temple, Yisarii predicau din amvoanele lor de marmură, cerînd oamenilor să se roage lui Odheg, să se teamă de apropiata lui Judecată. Părea să fie o trăsătură comună tuturor lumilor din Sistem faptul de a crede că Marea Judecată, pretutindeni numită *Odnekelhad* [1], ar fi avut loc cu ocazia unei mari catastrofe naturale. Și aceasta era iminentă pe Kendall: eclipsa. Întunericul pe o emisferă, și bezna totală pe cealaltă. O mantie impenetrabilă pe Axari, și teroarea pe Chon.

Văzu cum Funcționarii plantau pe marginea străzilor stîlpi metalici, pe care aveau să fie montate lămpi, salvarea lor pe timpul întunericului. Întregul oraș Qixe era un singur freamăt, o singură respirație, o singură mișcare; dar senzația pe care o producea era departe de a fi neplăcută. Jenaar avea satisfacția de a vedea cum orașul este, în sfîrșit, plin de viață, tulburat de un mare eveniment, satisfacția de a ști că pe toată insula domnea aceeași animație. Oamenii de pe Partea Întunecată a Kendallului nu se deosebeau, în fond, chiar atît de mult de nomazii Deșertului; sau, cel puțin, așa i se părea lui Jenaar. Mediul în care trăiau îi făcuse să fie aspri, scorțoși, dar asta doar pe dinafară; amîndouă populațiile erau capabile de sentimentele cele mai adevărate. Dar nomazii Deșertului trebuiau să fie tot timpul în alertă, gata să înfrunte pericolul; erau nevoiți să vîneze hrana și, adesea, să moară fără a o fi văzut măcar; erau nevoiți să trăiască acolo unde lumina arzătoare a soarelui nu-i putea ajunge, și, pentru asta, corpul lor trebuia să fie sprinten, elastic, mușchii, ca niște funii, rezistența la oboseală și la durere – cît se poate de mare. Locuitorii insulelor de pe Axari nu aveau nimic din toate acestea. Ei nu trebuiau să se teamă de atacurile vietăților marine, nici să le vîneze în apa rece ca gheața; nu erau

[1] Vezi *Glosarul.*

nevoiți să se asigure împotriva furtunilor sau valurilor uriașe; hrana le era furnizată de Navele Spațiale ale Companiei. Astfel că ei trăiau într-un fel de stare de hibernare, de liniștită mulțumire, din care se trezeau în rare ocazii.

Dar aceasta era una din asemenea rare ocazii; și întreg străvechiul spirit al triburilor Sheukh se redeștepta în acele suflete, o vitalitate exuberantă care se manifesta prin participarea la ceremoniile religioase, prin strădania de a face provizii de mîncare și de apă pentru zilele de foamete, de lipsuri, prin a se ajuta reciproc. Lui Jenaar îi plăcea să se gîndească la acest lucru ca la o manifestare a „spiritului Strămoșilor", chiar dacă, la drept vorbind, nu credea că așa ceva ar fi putut exista. Îi plăcea să se gîndească, pur și simplu; iar acum, „spiritul Strămoșilor" acționa în toată puterea de care era în stare. Manifestările unei asemenea puteri erau mai tangibile ca niciodată, la doar cîțiva metri de fereastra sa. Părea ciudat... dar acum, chiar în acest moment, simțea cum în suflet îi crește ceva indefinibil: o euforie dulce, o excitație prelungită care-i alungă toate îndoielile. Poate că nu putea fi definit acel „spirit al Strămoșilor", *Jammungsothen*[1], în limba yul, dar era, în mod sigur, ceva electrizant, vivifiant în chiar aerul acela pe care-l respira. Se simți dintr-o dată senin, relaxat.

Îl văzu pe David Tschander coborînd pe scara monumentală care dădea în spațiosul hol de la parter. Și el părea odihnit, chipul său nu lăsa să se vadă nici o urmă a acelei cronice trude psihologice care adesea îl făcea de nerecunoscut. Acum pășea cu hotărîre, barba și părul său lung castaniu-deschis (ce culoare neobișnuită, parcă un hibrid între albul și negrul ca pana corbului al locuitorilor celor două emisfere ale Kendallului) erau pieptănate cu grijă, și purta o uniformă de culoare gri-verde, peste care își pusese un costum Hijia. Părea a fi altă persoană.

– Pe planeta mea, spuse el, apropiindu-se, se obișnuiește să saluți, după ce te scoli din somn, cu un „bună ziua". Dar aici n-am cum s-o fac. Îți spun, așadar „bine te-ai trezit", Conte.

Jenaar zîmbi.

– Îți urez și ție același lucru, David. Ai dormit bine?

– Foarte bine. Sînt gata pentru a vizita Insula Plutitoare.

---

[1] Vezi *Glosarul.*

– Îmi pari în formă. Sînt foarte bucuros de asta. Dorești să mănînci ceva? Vom sta mult timp afară, și frigul cere o alimentație abundentă.

– Îți mulțumesc. Chiar mi-e foame. Nhera Kunurse s-a trezit?

– Încă nu. Și nici Xedhe Arquni. Hai să mergem în sufragerie. Rhella va pregăti ceva pentru noi doi.

David se apropie de fereastră pentru a privi agitația de afară, și păru că acest lucru îl fascinează.

„Poate că", se gîndi Jenaar, zîmbind, „și în el e ceva asemănător «spiritului Strămoșilor»".

– Ce minunăție, spuse încet ex-Semnalizatorul. Un asemenea spectacol la opt mii de ani odată. Într-un anumit sens, vă invidiez.

– Noi, cei din Kendall, sîntem unicate.

David îi zîmbi.

– Da, chiar așa. Mergem în sufragerie?

În timp ce intrau în sala în care, cu numai cîteva ore mai înainte, cinaseră, Contele se întrebă pentru a mia oară dacă era cazul să-i vorbească sau nu despre lucrul acela, și, tot pentru a mia oară, își răspunse: „Să mai așteptăm".

– Știi, Jenaar, spuse David, în timp ce primea o ditamai porție de rechin cu platoșă și apă de mare depurată, nu reușesc să înțeleg de ce tu și Nhera Kunurse ați insistat să mergeți cu mine pe Insula Plutitoare. Arquni mi s-a părut oarecum iritat cînd ați cerut asta. Dorești să vizitezi și tu Insula? Și femeia aceea, ea n-a mai fost acolo?

– În ceea ce mă privește, David, am cerut să vin cu voi pentru... o mai mare siguranță. Nu se știe niciodată ce ți se poate întîmpla pe o Insulă Plutitoare. Nu am prea mare încredere în Arquni. S-ar putea ca el să uite să te pună la curent cu... anumite lucruri. În ceea ce o privește pe Funcționară, însă, nici eu nu reușesc să înțeleg de ce a insistat atît. Nu reușesc să găsesc altă explicație decît aceea a dorinței ei de a studia mai de aproape obiceiurile și tradițiile oamenilor noștri, sau flora și fauna marină. Ar fi destul de ciudat, din moment ce ea cunoaște deja aproape toate exemplarele care trăiesc pe țărmurile noastre.

Se instală un moment de tăcere.

Apoi David întrebă:

– Încearcă să catalogheze speciile care trăiesc în ocean?

– Se pregătește să elaboreze un fel de teorie biologică, răspunse Jenaar. Spune că a descoperit afinități surprinzătoare între fauna marină de pe Axari și cea din restul Sistemului... de exemplu, Uxuri[1]. Este convinsă că există două specii de pești aproape identice aici și pe Wonheim. După părerea ei, o mare parte a formelor de viață existente în Sistem derivă din baze foarte asemănătoare.

– Înțeleg, spuse David, cu un aer puțin distrat. O teorie deloc nouă, acea a colonizării lumilor Sistemului de către ființe străine de Spirală. Povești, bineînțeles.

– Bineînțeles, repetă Jenaar, mușcînd dintr-un cartilaj.

– Viața, continuă David, a apărut în multe forme, și s-a răspîndit în Sistem în sens radial... dar e pur și simplu absurd să gîndești că a fost, să spunem așa, *importată* de pe altă planetă.. Nu crezi, Jenaar?

– Fără îndoială, răspunse Contele, cam fără convingere.

– Putem călători prin Sistem pînă la, hai să spunem, zece parseci distanță de la centrul său... dar a-ți imagina numai că vreo civilizație oarecare a găsit mijlocul de a călători printre galaxii... *milioane* de parseci... este absurd. Acest lucru ar necesita cunoștințele necesare pentru a putea construi un motor cu fuziune cu un Trasant de Linii[2] pentru o distanță practic infinită. Cele mai bune motoare ale noastre nu pot dezvolta nici măcar a milioana parte din energia necesară pentru a se ajunge la cea mai apropiată galaxie. Nu putem să ajungem nici măcar la una din extremitățile spiralei *noastre!* Absurd, cu totul absurd.

– Căile lui Odheg sînt atît de multe, încît mintea omenească nici măcar în vis nu și le poate închipui. Presupune, David, că ipoteticii locuitori ai unei galaxii destul de apropiată de noi ar fi descoperit... o *altă* metodă de a călători prin spațiu. O metodă mai puternică decît a Trasantelor de Linii. Presupune că au exploatat niște principii necunoscute nouă, principii fizice pe care noi de abia începem să le conjecturăm. E o ipoteză interesantă, nu ți se pare? Poate că ar merita să fie luată în considerare.

David fu aproape scandalizat. Holbă ochii.

[1,2] Vezi *Glosarul.*

– Dar acest lucru e imposibil, Jenaar! Și tu, care ești un om cult, ar trebui s-o știi înaintea tuturor. E un lucru cît se poate de evident că nu poate exista un alt sistem. Teoria lui Huddar despre structura lineară și elementară e un postulat. E absolută și incontestabilă. Și tu știi că pentru mine nu există mulți de „absolut" și de „incontestabil."

– Și presupun, spuse atunci Contele, privindu-l țintă, că ai aceeași părere și despre ecuația lui Enkaamuti[1] în legătură cu adiacența Liniilor, și despre teoria lui Khalsoe privind imposibilitatea traversării cîmpurilor fotonice, precum și despre aceea a lui Hazinn[2] asupra limitei motoarelor cu Trasant. Și poate și despre ecuațiile sociologice ale lui Hekkar Bwuni. Nu-i așa?

David rămase năucit.

– Da, bineînțeles. Sînt printre puținele legi pe care le recunosc drept imuabile în tot ceea ce mă înconjoară. N-aș putea să le tăgăduiesc fără a tăgădui însăși existența Universului.

Contele admise cu un al nu știu cîtelea zîmbet, ca și cum ar fi reușit să demonstreze cine știe ce teorie.

– Firesc. Ești neverosimil de ortodox, David. Dar încearcă să te gîndești la aceste lucruri din cînd în cînd. Vei descoperi că nu toate sînt așa cum crezi tu.

– Domnul meu, spuseră două voci la unison.

Arquni și Nhera Kunurse instraseră în sală. Jenaar se ridică și-i invită să ia loc, și fură serviți și ei cu cîte o porție de rechin.

– Sînt bucuros că v-ați sculat, spuse Jenaar. Vom putea pleca spre port imediat ce veți fi terminat de mîncat, domnilor.

David avu, în sfîrșit, posibilitatea de a conduce un vehicul *hovak* adevărat, și părea fericit ca un copil. Jenaar ar fi spus că îi făcea, efectiv, plăcere să schimbe viteza de înaintare a vehicolului pe perne de aer, să controleze aparatele la fiecare minut, să încerce satisfacții aproape copilărești, ca aceea de a face zigzaguri, atrăgînd asupra sa atenția mulțimii care mergea cu pași repezi de-a lungul trotuarelor, dar și insulte din partea vreunui pieton evitat în ultima clipă.

Deși fusese avertizat să nu exagereze, nu părea deloc a avea intenția de a se potoli. Fasciculul dublu de lumină a farurilor

---

[1, 2] Vezi *Glosarul.*

instalate în partea din față a vehiculului îi orbea pentru o clipă pe ceilalți conducători de vehicule, dar nu a fost nici un accident.

Pe parcurs, Jenaar se uita cu atenție la căsuțele sărăcăcioase ale modeștilor oameni din popor, dintre care se detașau una sau două vile nobiliare și cîteva case din beton, aparținînd Funcționarilor superiori. Toate erau înțesate pînă la refuz, ticsite de oameni care intrau și ieșeau. Ceremoniile, ritualuri menite să îndepărteze răul ascuns în beznă, se desfășurau în comunitate: în nici un alt fel nu s-ar fi putut concepe viața acolo.

Privirea i se mută spre cei doi pasageri tăcuți, care stăteau pe bancheta din spate. Unul din ei se numea Xedhe Arquni, și avea vîrsta de opt ani kendallieni, ceea ce echivala cu treizeci și patru de ani standard. Era un *reshek:* „tînărul șef" al Insulei Plutitoare, cel ce avea împuternicirea de a conduce Insula în luptă și a aplana conflictele. El nu putea hotărî, totuși, în legătură cu măsurile ce trebuiau luate pentru bunăstarea comunității. Acest drept îi aparținea numai Jnahad[1]-ului, Sfatul Bătrînilor, ales din luptătorii cei mai viteji, care se distinseseră în bătălia împotriva mării.

Arquni îl cunoștea pe Jenaar de ceva mai mult de un an standard, adică de atunci de cînd începuse să-i furnizeze peștele prins în largul mării. Familiaritatea dintre ei nu depășise limitele simplei relații comerciale, nici măcar atunci cînd Contele îl invitase printre comesenii săi; și acest lucru era liniștitor. Jenaar nu-l considera un individ demn de încredere, mai ales că știa de tranzacțiile făcute pe ascuns cu Compania, care păreau să-i aducă ceva avantaje, nu atît în bani (care n-aveau prea mare importanță pe Kendall), cît în hrană și alte bunuri. Era un lucru îndeobște cunoscut, apoi, că poseda o vilă la periferia lui Ham em-Tor, unde se ducea rar, ce e drept, pentru a-și petrece nopțile cu pipițele sale. Mulți îl invidiau; unii îl urau din adîncul inimii, dar nu-și manifestau niciodată ura. Jenaar nu încerca nici unul din cele două sentimente față de el; îi era, pur și simplu, indiferent.

Al doilea pasager era o femeie keneri, foarte frumoasă. Se numea Nhera Kunurse, în vîrstă de șase ani kendallieni

[1] Vezi *Glosarul.*

– douăzeci și șapte de ani standard – Funcționară Specialistă Prim Biolog, născută pe Kendall, unde și locuia. „Fișa sa Personală", la care Jenaar putuse avea acees datorită unuia dintre acei „prieteni" din Companie – a cărui prietenie nu fusese prea ușor de cîștigat – spunea: *Licențiată la vîrsta de douăzeci de ani, pe Omnerstark, docent în Chimie Biologică la Centrele de Pregătire și trimisă pe planeta natală cu misiunea de a desfășura o activitate de cercetare amănunțită privind orice formă de viață biologică marină sau terestră și, în mod special, procesele chimice care reglementează acolo activitatea.* Și asta făcea Nhera acolo de ceva mai mult de un an standard; cam de pe la jumătatea acelei perioade, începuse să frecventeze reședința Contelui, cu scopul de a găsi o găzduire temporară pe timpul cercetărilor sale asupra formelor de viață existente pe insulele naturale din ocean.

Dar sub această mască ce nu trezea bănuieli – se gîndea Jenaar – se ascundeau Compania și mașinațiile sale, care de la un timp începuseră să devină mai obscure, avînd drept scop controlul asupra comerțului și exploatarea completă a fiecărei planete din Sistem.

Acum, în interiorul vehiculului încălzit domnea o atmosferă ciudată; un soi de tăcere mintală care împiedica concentrarea asupra altui lucru care să nu fi fost momentul prezent. Bîzîitul ușor al generatorului, șuieratul vîntului care șfichiuia corpul metalic, neted și lucios; străzile orașului acoperit de zăpadă, care defilau cu repeziciune dincoló de ferestruicile vehicolului, apoi scurta porțiune de tundră, care se întindea între periferia orașului și portul bîntuit de furtună, cîteva plante rare și rezistente, arbuști, cîteva vlăstare subterane. Nici o urmă de animale, de nici o specie. Jenaar se gîndi că, pentru un străin ca David Tschander, spectacolul acela trebuia să fi fost oribil: o nemărginită mută întindere acoperită cu gheață, cu atît mai cumplită pentru cineva obișnuit să trăiască într-o lume cu climă dulce, în care se succed căldura plăcută a unui soare blînd și o briză care înviorează; o lume în care nu întîlnești tufișuri rare, ci păduri luxuriante, nesugrumate de ger, cărora cele mai diferite specii de organisme vii le dau vigoare și le însuflețesc, creînd o țesătură variată și multicoloră. Kendall nu fusese niciodată o astfel de lume, și nici nu avea să fie vreodată.

– Iată! exclamă David.

Iată, acolo, în depărtare, se vedea portul.

Era vorba de un mic spațiu de pămînt bătătorit, pe care se îngrămădeau lăzile cu materiale aduse, de obicei, de negustorii ambulanți, și mai ales pește, destinat, în parte, Companiei, care, la rîndul ei, avea să-l revîndă altor lumi; platformele lîngă care erau ancorate cîteva vaporașe cu motor și o mică barcă cu pînze se clătinau mînios, antrenate de tangajul navelor înălbite de gheață, împinse de furtună.

Vehiculul pe perne de aer frînă; cei patru pasageri, bine protejați de costumele Hijia, coborîră și se îndreptară încet spre unul din cheiuri.

Nu era nici țipenie de om; muncitorii aveau zi liberă, și nu venise nici o încărcătură cu hrană dată de mare. Doar patru umbre se mișcau, încet, dincolo de platformele de încărcare-descărcare. Vehicolele-Navetă[1] ale Companiei aterizau, pentru a prelua cantitatea de marfă comandată, dincolo de lăzile metalice conținînd pește congelat, dincolo de macaralele hidraulice nemișcate în generatoarele lor antiger (toate, daruri din partea Companiei).

Xedhe Arquni, fără a pronunța vreun cuvînt, arătă spre o platformă la care era ancorat un mic remorcher. Era cel ce avea să-i ducă la Insula Plutitoare și, cu pași ceva mai iuți, se îndreptară spre el. Imediat ce intrară în cabină, Jenaar simți un fior ascuțit, apoi simți cum căldura îi mîngîie ușor obrajii acoperiți de zăpadă; începură să-i țiuie urechile. După șuieratul neîntrerupt al vîntului, liniștea care domnea în micuța cabină era aproape asurzitoare. Îi trebuiră cîteva secunde pînă să-și dea seama că Arquni începuse să spună ceva.

– ... să știți pentru ce motiv anume v-am invitat în casa mea, spunea el. Cu toate că invitația era adresată în special dumneavoastră *hakkahn* David Tschander, sînt foarte fericit să am ca oaspete un Funcționar Prim Specialist al Companiei, pentru a-i demonstra acesteia că nutresc sentimente de sinceră prietenie pentru reprezentanții ei...

„Ce mai minte", se gîndi Jenaar. „Nu e cîtuși de puțin fericit că ne are ca oaspeți. Dar de ce?"

– ... și mai ales să vă am ca musafir pe dumneavoastră, domnule Conte Siyuti. Am beneficiat mult timp de ospitalitatea

[1] Vezi *Glosarul.*

dumneavoastră, și mi se pare drept să mă revanșez. Nu ați vizitat niciodată Insula Plutitoare pe care o guvernez, și nici n-ați mîncat vreodată la masa mea. E de datoria mea să repar aceste greșeli, și îmi cer mii de scuze pentru că a trebuit să intervină cererea dumneavoastră care să mă facă să-mi dau, în sfîrșit, seama. Am o mare vină, și mi-e rușine; gratitudinea nu ar trebui niciodată să fie pretinsă, ci să se nască spontan în inima beneficiarului. Sper că mă veți ierta.

Jenaar schiță un zîmbet formal.

– Prietenia dumneavoastră este pentru mine mai importantă decît o mică scăpare din vedere. Sînteți iertat.

Arquni făcu o plecăciune în semn de mulțumire.

După o zgîlțîitură, remorcherul se puse în mișcare.

– Peste puțin timp vom ajunge, spuse reshekul. Vreau să știți că pe insula mea eu am o putere aproape absolută, și că, pentru orice problemă pe care o veți avea în timpul ședерii dumneavoastră acolo, vă veți putea adresa doar mie. Dacă veți avea ceva de întrebat, vă voi sta la dispoziție; acesta este motivul pentru care v-am invitat. Pentru a vă face să cunoașteți lumea mea.

David și femeia încuviințară, din moment ce spusele acelea li se adresau, în mod evident, lor.

Arquni apăsă pe un buton din perete, în stînga sa; o secțiune dreptunghiulară din peretele metalic despărțitor alunecă într-o parte, descoperind o fereastră prin care se puteau vedea o parte din proră și marea. Plecaseră de cîtva timp, dar Jenaar nu-și dăduse seama; aceasta pentru că diferența de timp dintre rapidul și inconstantul tangaj al remorcherului nemișcat și cel la care era supus în mișcare pe marea agitată fusese minimă.

– Priviți! spuse omul îndreptînd degetul arătător spre geam. Iată Insula Plutitoare a lui Xedhe Arquni!

David se aplecă înainte pînă ce atinse cu nasul și cu buzele suprafața aceea rece, netedă și transparentă. Respirația i se condensă într-o mică pată opacă de abur ce dispăru repede. Luna era acum în fază descrescătoare, aproape în ultimul pătrar, și totuși răspîndea o lumină aproape egală cu cea dată de singurul satelit al lui Sharraxi în faza sa plină. La orizont se vedea răsărind și Kurny, gata să-și urmeze sora în drumul care avea să le ducă pe amîndouă pînă acolo unde aveau să întunece soarele. Jenaar și Nhera începură să se uite și ei la

structura aceea care se ivea din ape, la o distanță de nu mai mult de trei sau patru nahmar de ei, emițînd mici sclipiri metalice. Jenaar văzuse multe insule; dar nu semănau nici una între ele.

Mai întîi cea mai mare parte a acelei structuri rămase în umbră, părînd a fi un pisc întunecat al unui munte submarin ce răsărea din apă; apoi, pe măsură ce vaporașul se apropia și lumina părea a-i smulge întunericului stăpînirea – ca o ultimă zvîcnire de viață mai înainte ca hăul întunecat să înghită pămîntul acela al apelor timp de opt zile –, se văzură alte și alte amănunte, pînă ce Insula Plutitoare deveni o realitate vie în fața ochilor lor. Structura de bază era, firesc, una standard: o platformă de oțel de formă dreptunghiulară avînd o suprafață de circa 50 de nahmar pătrați fixată temporar de fundul nu prea adînc cu ajutorul a patru Ancore[1], cîte una de fiecare unghi al dreptunghiului. Pe această platformă – autopropulsată, dispunînd de puternice motoare cu transmisie mecanică acționate de curenți – se afla orașul; pentru că era vorba de un oraș.

Dar Insulele Plutitoare nu erau numai asta. Ele mai aveau rolul de mijlocitoare ale schimburilor economice dintre Axari și Companie, pe care o interesau foarte mult anumite specii de pești și alte viețuitoare comestibile existente numai în ocean, și Sheukhii de pe Insulele Plutitoare se îngrijeau să i le furnizeze. În afară de asta, fără permisiunea lor, Extractorii n-ar fi putut scoate nimic din subsolul oceanic. Sheukhii schimbau totul pe mașinării nu prea sofisticate și cu livrări periodice de produse alimentare locuitorilor insulelor naturale, care nu aveau nici uneltele necesare și nici capacitatea de a-și procura ei singuri hrana. La rîndul lor, locuitorii insulelor puneau la dispoziția nomazilor pămîntul lor, pe care aceștia se puteau deplasa în voie, unde doreau, și puteau ancora în orice port.

În acest fel, Insulele Plutitoare erau o adevărată bază pentru locuitorii nemărginitului ocean. Existau peste zece mii de astfel de Insule Plutitoare în imensitatea aceea lichidă pe care o străbăteau în lung și în larg; fiecare din ele își avea propria contribuție la întreținerea populației. Era o încrucișare de

[1] Vezi *Glosarul.*

raporturi ciclice, aproape un ecosistem, dar aplicat pe scară diferită.

Insula Plutitoare pe care Arquni își exercita puterea avea un nume simbolic: *Kuthanqi,* adică, tradus în sharraxi – cum i se explică apoi lui David – „cea purtătoare de viață". Și David își putu da seama destul de repede de semnificația acelui nume cînd, imediat ce remorcherul se apropie de insulă, văzu ceva ce semăna cu un imens bazin metalic în formă de paralelipiped, pe jumătate scufundat, așa încît latura superioară se înălța la cîțiva metri deasupra nivelului apei. În interiorul acelui bazin se puteau vedea o mulțime de pești și de alte viețuitoare marine, care se zbăteau lovindu-se de pereții ruginiți și acoperiți de cruste. Un remorcher asemănător celui pe care se aflau ei se apropie de al lor și, printr-o țeavă îndoită, descărcă o însemnată cantitate de pește. Arquni observă interesul manifestat de David și zîmbi.

– Acela este un Bazin de Depozitare, spuse el. Oamenilor mei le-au trebuit mai mult de două Segmente Timp pentru a captura această hrană, pe care acum o depozitează acolo înăuntru. Cînd Bazinul se umple, o parte din conținutul lui rămîne, de obicei, la noi, iar restul îl vindem Companiei; însă de data aceasta vom păstra tot conținutul pentru a face față înghețului. Dar mă tem că nu va putea satisface nevoile tribului.

Acum Jenaar putea vedea clar toată Insula Plutitoare. Pe lîngă uriașul Bazin mișunau zeci și zeci de bărci, cîteva remorchere și niște oameni cățărați pe Modificatoarele de Tensiune[1]; oamenii, izolați, păreau că intenționează să verifice funcționarea mecanismului de stivuire și al tambuchiurilor prin care se introduceau proviziile de hrană. Era o întreagă hărmălaie de glasuri omenești și de duduit de motoare.

În jurul Bazinului era o continuă forfoteală; rezerva de hrană trebuia să fie depozitată și păstrată cu maximă eficiență. Fiecare Insulă își avea rația ei păstrată acolo, și, bineînțeles, materialele de construcție fuseseră cerute Companiei.

Pe platforma principală nu se vedea nici o mișcare; doar cîte o femeie ieșea din cînd în cînd din locuința sa, pentru cîteva

[1] Vezi *Glosarul.*

clipe, pentru a se întoarce repede înapoi, ca și cum ar fi uitat ceva. Se aflau acolo vreo sută de locuințe din plastic, și era destul de greu să le deosebești pe una de alta. Printre acestea se înălțau cîteva clădiri, despre care Jenaar știa că erau mici întreprinderi pentru rafinarea mineralelor utile și conservarea peștelui.

Cu o zvîcnitură abia perceptibilă, remorcherul se opri. În fața lor se afla platforma de acostare a Insulei Plutitoare.

– Îmbrăcați costumele Hijia, spuse Arquni, și, după ce toți executară ordinul, deschise ușa cabinei.

Imediat îi izbi o pală de vînt rece ca gheața care aduse cu ea niște fulgi de zăpadă asemănători grindinei. Pilotul remorcherului îi ajunse din urmă pe platformă, și păsiră împreună pe solul metalic al Insulei Plutitoare Kuthanqi.

Pentru Jenaar Insula Plutitoare nu reprezenta nimic în plus față de ceea ce mai văzuse în călătoriile sale la Seimirbst și Oyoukhe; dar își dădu seama destul de repede de faptul că atît David cît și Nhera manifestau un interes deosebit. Se uitau cu atenție la orice amănunt, cerînd informații despre orice lucru care li se părea neobișnuit. David se apropie de un cadran de control și-l studie, încercînd să-i pătrundă tainele, apoi se îndreptă spre Arquini, cu o privire întrebătoare. Omul se grăbi să-i explice cu un zîmbet ciudat.

– Comenzile generale ale Bazinului.

Se apropie și-i arătă cu mîna diferite butoane și pîrghii.

– Controlul reglării temperaturii... tabloul cu sistemele de siguranță... încărcare și descărcare. Și încă: tipul de material folosit pentru structura edificiilor, rampa de siguranță, macaralele auxiliare.

Se părea că David manifesta o curiozitate neobișnuită pentru un om deprins să trăiască pe astronave comerciale.

În schimb, Jenaar nu mai avea nevoie, de mult timp, de explicații despre Insulele Plutitoare; pentru el, deci, acea „excursie" se anunța cît se poate de plictisitoare.

Și, în timp ce se gîndea la asta, nu știa cît de mult se înșela.

Contele își amintea, vag, că fusese un banchet, sau ceva asemănător. Dar nu fusese ceva de care să merite să-ți amintești. Băuse cam prea mult vin de *ankihse*, și se simțea ușor amețit, avea acea senzație deosebită, un pic somnoroasă, iar, în gură, un

gust de acru și parcă de afumat. Același lucru li se întîmplase, mai mult sau mai puțin, și celorlalți participanți, adică, dacă își amintea bine, totalitatea triburilor – exceptîndu-i, bineînțeles, pe cei Zece Bătrîni – și Kuthanqi se cufundase într-un fel de euforie generală. Jenaar, David și Nhera mergeau de-a lungul laturii celei mai lungi a platformei, nu departe de rampele de siguranță; Arquni rămăsese mai în urmă, pentru a da dispoziții oamenilor săi.

– Sînt foarte impresionat, Jenaar, spuse David. Aceste persoane sînt extraordinar de bine dotate, chiar dacă în parte datorită Companiei. Încep să înțeleg de ce li se încredințează lor bunurile tuturor.

Jenaar zîmbi.

– În realitate sînt singurii care au dreptul de a se mai numi sheukhi. Noi, locuitorii insulelor naturale, nu mai sîntem sheukhi. Dar ei se gîndesc și la noi... și nouă ne ajunge ce ne dau.

– Domnul meu, interveni Nhera, credeți că ar fi posibil să vizităm întreprinderile acelea care se află acolo? Aș putea găsi acolo multe materiale pentru studiul meu.

El se pregătea să-i răspundă, cînd auzi ceva. O ușoară pocnitură, aproape imperceptibilă, chiar deasupra sa.

Privi în sus și, în mai puțin de o fracțiune de secundă, își văzu moartea cu ochii.

David fu mai iute. Se repezi, cu un strigăt, spre bărbatul care dădea să se urnească și spre femeia aceea înspăimîntată. Îi îmbrînci la o parte, și, în urma acelui salt, căzu la pămînt cu un bufnet surd, rostogolindu-se, în timp ce Contele, în cădere, își pierdu cunoștința, iar femeia zbura peste parapet, pentru a se prăbuși, de la o înălțime de cinci metri, în apa rece ca gheața.

Toate acestea se petrecuseră într-un interval de timp de cel mult șase sau șapte secunde, adică de cînd un cablu de oțel, de care atîrna o ladă de metal în greutate de opt chintale, se rupsese. Lada se desprinsese din brațele unei macarale înalte de cincizeci de metri *exact deasupra locului în care se aflau Jenaar și Nhera* și aterizase pe pardoseală cu un zgomot metalic asurzitor, nenimerind peste trupurile celor doi. Ciudat că David se afla *în afara* razei de pericol, se gîndi Contele, în timp ce capul i se lovea de parapet.

Nu rămăsese prea mult leșinat, poate nici un minut, pentru că, în clipa în care deschise ochii, scena pe care o văzu nu se schimbase prea mult. Lada se afla acolo, nu prea departe, în interiorul micului crater pe care-l produsese în momentul impactului, și David dădea să se scoale în picioare. Nhera nu mai exista; nu va fi supraviețuit în apa aceea rece ca gheața, sau va fi căzut pradă rechinilor cu platoșă... Singura noutate era aceea că o mulțime de oameni se îndreptau în goană spre ei și, în fruntea lor, se afla Xedhe Arquni. Jenaar, abia ieșit din negurile inconștienței, reuși cu greu să perceapă ceea ce spuneau acei oameni:

– ... viu... Neapărat... pe ălălalt omorîți-l, dar străinul să rămînă viu!

Se ridică, cu mare greutate. Se simțea, totuși, mai bine, și-și recăpătase simțurile, cînd se trezi atacat de o namilă de sheukh înarmată cu un cuțit. Trăgînd cu coada ochiului, văzu că și David era încolțit de mai mulți indivizi și încerca să se apere cu ce-i cădea la îndemînă. Reuși să evite la timp cuțitul pe care adversarul său i-l îndreptase spre gît: o scînteiere, și pentru a doua oară metalul nu întîlnise decît tot metalul. Jenaar și omul acela se rostogoliră pe pardoseala cromată; un al doilea și un al treilea adversar săriră asupra lui și se apucară să-l bumbăcească bine. Îl imobilizară, și omul înarmat ridică cuțitul pregătindu-se să i-l înfigă drept în inimă.

Jenaar simți cum îl cuprinde un val de căldură și cum adrenalina e pompată în sînge. Cu un efort supraomenesc, reuși să-l lovească cu piciorul în stomac pe omul din fața sa și să și-i scuture din spate pe ceilalți doi, proiectîndu-i de o coloană masivă; dar năvăliră alții, și erau mulți. David reușise să se elibereze, năpustindu-se cu lovituri în toate direcțiile, dar situația era critică. Ar fi fost o singură portiță de scăpare, și Jenaar, cu privirea încețoșată și cu membrele îndurerate, se repezi spre parapet, se cățără pe traversa orizontală și măsură din ochi distanța saltului pe care voia să-l facă. Nu înălțimea ar fi fost pericolul cel mai mare, cît uriașele coloane de oțel de care erau fixate Ancorele, puțin sub nivelul apei. A te lovi de ele în cădere ar fi însemnat să te faci bucățele; dar avea, oare, de ales? În spate era o

moarte sigură; acolo, jos, o moarte mai cumplită, dar mai puțin probabilă.

Nu, nu avea, într-adevăr nu avea o a doua posibilitate.

– David! strigă. *În apă!* și se aruncă de pe traversă.

Preț de cîteva secunde zbură prin aerul care-l biciuia; abia avu timp să zărească o figură care-l urma în drumul său – scurt, da, *cît de scurt!* – spre lichidul acela întunecat, și prin minte îi străfulgeră un singur gînd: *Era o cursă. O cursă pentru trei șoareci.*

Apoi o lumină violentă îi străpunse retinele, și, încă o dată, se făcu beznă totală.

CAPITOLUL AL ŞAPTELEA

Chemarea Apelor

Mulţi se pare că n-o înţeleg, dar principiile matematicii şi fizicii folosite la construirea motoarelor cu fuziune şi, în consecinţă, la tehnica zborului în spaţiu sînt cele ce se întîlnesc cel mai adesea în comportarea fiinţei umane. Asemenea unui Trasant de Linii, atît trupul cît şi mintea individului mediu au limite bine precizate; folosirea raţională fie al unuia fie al celuilalt aparat comportă cunoaşterea perfectă, în cele mai mici amănunte, a acestor limite. Odată atinse aceste limite, mecanismul nu se va putea adapta la ele, afară doar dacă nu va fi restructurat în întregime; va putea doar să încerce să le depăşească, dar această tentativă va duce, în mod inevitabil, la distrugerea sa.

JAMORSKY HAZINN

FUSESE un moment, un foarte scurt interval de timp nemăsurabil în termeni conştienţi, în care mintea lui David Tschander îşi pierduse propria-i capacitate de a lega între ele, în mod raţional, fapte şi senzaţii; acum, însă, în timp ce plutea în apa rece ca gheaţa şi întunecată, cu trupul scuturat de fiori violenţi şi de puternice convulsii în încercarea de a-şi procura oxigenul vital, acum el reuşea să lege în mod clar datele adunate în arhiva creierului său.

Încă vreo cîteva mişcări din braţe, şi va fi ajuns la suprafaţa mării; acesta era cel dintîi şi cel mai important obiectiv care se contura, clar şi viu, în mintea lui.

Ieşi la suprafaţă, împroşcînd apa rece ca gheaţa şi trăgînd cu nesaţ aerul în piept. Acum, cel de al doilea obiectiv era acela de a-l găsi pe Jenaar. *Şi de a se îndepărta de acolo.* În lumina ireală a celor două luni putea vedea masa Insulei Plutitoare Kuthanqi, ce se afla la cîţiva metri distanţă, şi era conştient de faptul că peste numai cîteva minute indivizii aceia care se aflau acolo, sus, puteau fi pe urmele sale. Acum ştia că sheukhii îl căutau pe el pentru cine ştie ce motiv şi că n-aveau să-i facă nici un rău. Dar Janaar?

O luminiță. *Iată-l!* Se îndreptă în grabă spre acel punct, și dădu de el, leșinat. Avea o rană mare pe frunte, din care curgea mult sînge, formînd o pată pe apa mării. Probabil că se lovise de ceva în cădere.

Nu era timp de pierdut, auzea deja, destul de aproape, duduitul motoarelor de la bărci, dar nu putea să-l părăsească pe Conte. Ăia l-ar fi ucis. Încercă să-l tragă spre o insuliță stîncoasă, care se înălța din apa mării, dar își dădu seama că n-avea sorți de izbîndă, că cei de pe Insula Plutitoare aveau să-l ajungă din urmă. Încercă atunci să-l facă să-și revină în simțiri pălmuindu-i obrajii, și-și dădu seama cît de anevoioasă putea fi o treabă ca aceea: să încerce să-l salveze pe Jenaar și, în același timp, să se mențină – el însuși – în stare de plutire, cu capul deasupra apei. Din fericire, după cîteva secunde, Contele își reveni.

– David, izbuti el să bolborosească.

– Jenaar, reușești să înoți?

– Da... sper. Cred că m-am lovit de coloanele Ancorelor.

– Să încercăm să ajungem la stînca aceea.

– Nu, David. Acolo. Și arătă spre Bazinul de Depozitare. Grăbește-te, sînt pe urmele noastre! Încearcă să înoți pe sub apă cît mai mult cu putință.

– Ești *sigur* că vom reuși?

– Mă simt... bine. Lăsînd la o parte rana. Dar apa mării are proprietăți... deosebite. Chiar dacă ar fi și numai să oprească sîngele.

– Dar ar fi nevoie de o cusătură, nu poți...

– Cufundă-te, trăsnite-ar Shakkai! Sînt aproape în spatele nostru!

David nu mai putu să-i răspundă; oamenii lui Arquni erau într-adevăr foarte aproape dar, din fericire, păreau să nu-i fi văzut. Inspiră adînc, încercînd să nu-și umfle prea tare plămînii. Putea să reziste cel puțin un minut sub apă fără a respira, poate chiar un minut și jumătate; ca locuitor al Sharraxiului ce era, nu avea plămîni prea dezvoltați. Știa că Jenaar nu avea probleme în acest sens; îl cronometrase odată, în timpul unei scufundări, și rămăsese uluit constatînd că avea o autonomie de nouă minute și jumătate. Dar acum, cu rana aceea, nu putea să reziste atît; dar, oricum, avea să reziste mai mult decît el.

Încercă să se scufunde mai adînc, croindu-și cu disperare drum prin masa lichidă; și dintr-o dată îi străfulgeră prin minte un gînd: rechinii! Creaturile cele mai feroce și mai înspăimîntătoare dintre toate viețuitoarele oceanului. Puteau fi prin preajmă, cu zecile, gata să se repeadă la tot ce mișcă; și nu puteau fi văzuti; nici cu o mască nu s-ar fi putut zări ceva sub apă. La gîndul acesta îl cuprinseră fiori de frică.

Inima începu să-i bată cu putere; încercă cu frenezie să-și accelereze mișcările, dar simțea că n-are aer. Tremurul acela de frică îi diminuase rezerva, și așa mică, de aer; încă înainte de a-și putea da seama, se trezi că iese la suprafață și că trage cu nesaț în plămîni aerul întunecat.

Se afla la cîțiva metri de Bazinul de Depozitare; deocamdată acolo nu erau mai mult de trei oameni. Se îndepărtase mai mult decît s-ar fi așteptat; vînătorii se aflau în spatele său, dar nu reușeau să-l vadă pe Jenaar. Cu siguranță că înota încă sub apă. Apoi îl văzu cum apare la suprafață, chiar în spatele unuia dintre acei indivizi. Ajunse, fără a fi văzut, pe platforma Modificatorului de Tensiune, care-i permitea să stea în picioare pe suprafața apei, ca și cum aceasta ar fi fost solidă; apoi, dintr-o dată, fără ca ceilalți tehnicieni să observe ceva, unul dintre ei dispăru încet în apă cu un ușor gîlgîit.

Apoi Contele se scufundă, și iar apăru la suprafață, și iar se ridică în picioare pe mica platformă metalică. Și ceilalți doi sheukhi fură lichidați cu aceeași iuteală și îndemînare și în aceeași liniște. Și atunci David se mișcă. Făcuse un mare efort mintal pentru a reuși să rămînă nemișcat preț de două sau trei minute, conștient de amenințarea aceea – liniștită și înspăimîntătoare – care se afla sub trupul său, în adîncuri, iar acum toți mușchii săi păreau că vor să recupereze acea încordare printr-o destindere bruscă. În mai puțin de douăzeci de secunde fu lîngă Jenaar, care-l ajută să se ridice pe platformă; și în penumbra aceea văzu, spre surprinderea sa, cum rana de la frunte nu mai sîngera aproape deloc.

Rămase în picioare, pe platformă, rezemîndu-se cu spatele de Bazin, pentru a-și recupera forțele. Nici unul din cei doi nu vorbi. David dîrdîia de frig, iar costumul Hijia, ud leoarcă, nu-l mai ajuta. Jenaar se simțea ceva mai bine: se deplasa de-a lungul peretelui metalic pînă ce dădu de o ușiță. O deschise, și descoperi o nișă, din care scoase două costume Hijia – cîte unul

pentru fiecare – , două cuțite pentru tăiat gheața, două mexhokuri, o salopetă termică pentru David – în cazul în care acesta ar fi fost nevoit să înoate în apa aceea rece ca gheața – și un Luminator portabil.

– Trebuie să fugim de-aici, David, murmură el. Trebuie să ne îndepărtăm în larg. Acolo nu ne vor căuta.

– Jenaar, ai înnebunit! Acolo vom avea mult mai puține șanse de a supraviețui, afară doar dacă nu ne vom fi predat, de bunăvoie, oamenilor lui Arquni.

Și arătă cu mîna întinderea nemărginită de apă din fața lor. Întindere tăcută care părea să confirme spusele lui David. Părea să le vorbească încet despre miile de capcane și despre miile de suferințe care-i pîndeau acolo și părea că scandează, în cele din urmă, silabele unui singur cuvînt: *moarte*. Masa aceea neagră dădea impresia unei întinderi infinite, iar vaporii săi infami păreau că se împrăștie în întreaga atmosferă. Și, totuși, David își dădea seama că nu era altă potită de scăpare, și consimți, trist.

Jenaar se aplecă deasupra platformei Modificatorului și-i explică lui David cum anume s-o manevreze, cum să-i anuleze încărcătura, cum să se deplaseze cu ea. Apoi apăsă pe unul din butoane, și mica platformă se urni, docilă, pornind-o în jurul Bazinului. David făcu aceeași mișcare, și în scurt timp cei doi se aflau în fața unui tablou de control. Jenaar vorbi cu un calm de necrezut.

– Ascultă, David. Acum ei ne vor căuta prin toată zona dimprejurul Insulei Plutitoare, și pe fiecare stîncă. Ei știu că eu aș putea ajunge înot pînă la Ushvari, dar tu nu. Se vor împărți în două grupuri: unul care te va căuta pe tine, nu prea departe de aici, iar altul care mă va căuta pe mine, și care va ajunge, probabil, pînă în port. Poți să fi sigur că așa se va întîmpla, din moment ce vor să mă ucidă. Nu le va trebui mult să ne descopere acolo unde ne aflăm, dar, dacă ne va ajuta Odheg, vom fi deja departe.

Pentru a avea timp să ajungem în afara razei lor de acțiune, va trebui să săvîrșesc o faptă reprobabilă dar necesară. Și anume, voi deschide gurile de descărcare ale Bazinului; în acest fel, toți peștii depozitați acolo vor ajunge din nou la apă.

Imediat ce cantitatea de pește descărcat va adepăși un anumit nivel, va suna alarma, și toți vor sări să salveze ceea ce a mai rămas. Noi avem tot ce ne trebuie pentru a supraviețui;

putem să rămînem în larg mult timp, sau, cel puțin, pînă atunci cînd ei vor crede că ne-am prăpădit.

David riscă o întrebare:

– Și după aceea?

Dar Jenaar nu răspunse; nu făcu altceva decît să tragă o pîrghie. După cîteva secunde, se auzi un declic în interiorul complexului metalic, urmat de un gîlgîit.

– Avem, cred, vreo cinci minute la dispoziție pînă cînd va suna alarma. Peste tot cam atîta timp, Arquni va ști unde ne-am ascuns. Apoi le vor mai trebui încă zece minute ca să ajungă aici, să închidă gurile de evacuare și să încerce să recupereze măcar o parte din rezervele pierdute. Deci, în total, cincisprezece minute. Acum dă viteza la maximum; trebuie să pornim imediat.

Șuieratul platformei Modificatorului deveni mai puternic, și cei doi o porniră spre larg. Timp de cîteva minute, tăcerea nu fu întreruptă decît de bîzîitul cîmpului static al Modificatorului. Nici valurile, care se izbeau unul de altul, nu produceau acel zgomot atît de familiar lui David pe vremea cînd trăia pe Sharraxi; iar desupra lor se aflau întunericul, aerul rece ca gheața și luminozitatea ireală a lunii Kudgyrny. În depărtare se auziră apoi strigătele sheukhilor, batjocoriți și jefuiți de hrana lor, care se pierdură treptat.

Jenaar spuse:

– Putem să ne oprim. Insula Kuthanqi nu se va mișca, iar grupurile izolate nu ar putea să ajungă pînă aici fără a pierde contactul cu insula.

Lăsară în funcțiune doar partea aceea a Modificatorului care permitea menținerea pe apă a greutății lor, și rămaseră nemișcați, fără a-și spune ceva. Rana de pe fruntea lui Jenaar abia de mai sîngera, dar se întinsese mult și nu aveau nici unul cele necesare pentru a o coase. Avea să se aleagă cu o ditamai cicatricea; dar se părea că lui puțin îi păsa. Și, de altfel, nu asta era problema cea mai importantă care trebuia să fie rezolvată. Trebuia să fie lămurită situația în care se aflau.

– Foarte bine, Jenaar, începu David, așezîndu-se pe platformă. Ce se întîmplă? Ce voiau?

Celălalt clătină din cap.

– N-am mai auzit să se fi întîmplat vreodată – în întreaga istorie a Companiei – asemenea lucruri. În mod evident, tu reprezinți ceva pentru ei.

– Ceva atît de important, încît erau dispuși să ucidă o personalitate, un Conte Darstel. Ce poate să mai reprezinte un ex-ofițer, un ex-navigator? Există mii de indivizi ca mine, împrăștiați pe toate planetele. Nu posed nimic care ar putea să tenteze Compania.

– Poate cunoști cine știe ce afacere secretă? Vreo misiune, sau ceva asemănător?

– Nu, nu, nimic din toate astea. Dar, Jenaar, nu mi-ai spus nimic pînă acum în legătură cu dorința Companiei ca eu să fiu găzduit în vila ta.

– O... e un lucru foarte simplu. Cu circa un Segment de Timp înainte ca tu să sosești aici, un Funcționar m-a informat de dorința Companiei de a te ști sub protecția mea. Asta e tot.

David consimți.

– Asta e tot. Înțeleg. Și tu n-ai întrebat motivul?

– Nu. Și, oricum, cînd Conducătorii poruncesc, cei mici trebuie să asculte. N-a fost, oare, așa, mereu?

– Așa-i, așa-i. Cunosc placa. Și... Nhera Kunurse?

Jenaar clătină din cap.

– Nu mai putem face nimic. A căzut în apă și traumatismul va fi fost greu de suportat pentru metabolismul ei. Kenerii n-au sisteme de apărare naturală împotriva frigului prea mare; dacă temperatura scade brusc – și ei nu și-au putut asigura un mijloc de protecție – , acest lucru le poate fi fatal. La fel e și cu noi; dacă ne-am duce pe continent, ar trebui să ne apărăm ochii și corpul de lumina și de căldura soarelui. Știi bine că condițiile climatice de pe Kendall sînt imuabile... în afară de zilele eclipsei.

David încuviință din nou.

Jenaar continuă:

– Și, mai este și un alt motiv pentru care cu greu ar fi putut supraviețui.

Urmă o pauză de efect.

Motivul era cît se putea de evident, același care-l făcuse pe David să tremure de frică în timp ce aștepta lîngă Bazinul de Depozitare. Amintindu-și de acele momente, nu se putu abține de la a se minuna cum de reușise să scape de acele orori care mișunau pe ocean. Trebuia să-i mulțumească lui Shakkai.

– Jenaar, ai vreun motiv să crezi că totul ar fi opera lui Arquni?

– Nu reușesc să pricep pentru ce motiv anume vrea să te prindă pe tine, iar mie să-mi dorească moartea. Are, totuși, relații strînse cu Compania. Cred, mai curînd, că acționează pe cont propriu.

– Bine. Acum știm că acei criminali au putere și asupra reshekilor. Înseamnă că trebuie să nu avem încredere în nici o Insulă Plutitoare pe care o vom întîlni în drumul nostru. Nu-i așa?

– Așa-i. Va trebui să găsim un loc sigur în care să ne refugiem. E prea periculos să mai rămînem în largul mării.

Scoase din buzunarele costumului Hijia cele două mexhokuri, și-i dădu unul lui David.

– Știi să-l folosești?

El răspunse afirmativ.

Reactivară cîmpurile statice și se îndreptară spre larg; merseră mult pînă ce reușiră să ajungă la o mică insulă care, după calculele lor aproximative, s-ar fi aflat cam la 60 nehmar de țărm, și la vreo zece de Insula Plutitoare Kuthanqi. Insulița aceea, după cîte putu observa David, era ceva mai răsărită decît o stîncă nu prea mare. Avea o formă aproape dreptunghiulară și măsura cam cincizeci de metri pe treizeci. Acela avea să fie refugiul lor.

Și zilele trecură. Sau, cel puțin, ar fi trebuit să treacă, dacă David și Jenaar s-ar fi aflat pe Sharraxi. Aici uniformitatea aproape exasperantă a nopții reci îi obliga pe cei doi să recurgă la cronometru pentru a constata că se scurseseră deja șase Segmente Timp; și doar scăpătarea lunilor Kurny și Kudgyrny lăsă să se înțeleagă că Ziua Întunericului se apropia tot mai mult.

David se obișnuise de acum cu viața de pe mare, cum, de altfel, prevăzuse înainte de a veni pe planetă; știa cum să-și procure hrana și cum s-o păstreze, chiar cu mijloacele acelea puține. Șase Segmente Timp, aproape șase zile complete petrecute în compania lui Jenaar pe insulița aceea, îl făcuseră să învețe multe, mult mai mult decît și-ar fi închipuit el vreodată. Chiar dacă își dădea seama că acele cunoștințe dobîndite de el nu erau suficiente.

Oamenii lui Xedhe Arquni nu se arătaseră pe acolo, și nici vreo altă Insulă Plutitoare nu se zărise, nici măcar în depărtare. Pe de altă perte, nu se văzuse nici cel mai mic indiciu al vreunei misiuni de cercetare, trimise de pe Ushvari.

Petrecînd împreună acele șase Segmente Timp, David și Jenaar constatară că se stimează reciproc, foarte mult. Discutară, îndelung, despre întîmplările recente, încercînd să le găsească cauzele; și în acel răstimp, ajunseră să se cunoască cum nu s-ar fi putut mai bine altfel.

Apoi, în intervalul de timp care ar fi coincis cu ultima oră din cel de al șaselea Segment Timp de la fuga lor, se întîmplă ceea ce David nu avea să uite niciodată. Era rîndul lui, tura lui, să procure pește pentru consum, și îmbrăcase salopeta aceea care păstra căldura corpului; reglase filtrul mexhokului astfel încît să separe oxigenul de hidrogenul din apă și să-i permită să respire, dacă ar fi rămas mai mult timp în imersiune. Luminatorul portabil funcționa perfect; cu ajutorul lui, David ar fi reușit să vadă orice corp, mobil sau imobil, pînă la o adîncime de cel puțin treizeci de metri. Și mai avea cu el și cuțitul pentru tăiat gheață, singurul element cu adevărat important la vînătoare.

Plonjă în apă și, din cîteva mișcări ale brațelor, se îndepărtă de insuliță. Jenaar dormea adînc; pînă cu cîteva ore mai înainte, muncise din greu pentru a construi un adăpost împotriva furtunilor de zăpadă, folosindu-se de bolovani și de tot ce mai găsise, în timp ce David se odihnea. Turele erau foarte simple, din moment ce singura preocupare era aceea de a procura hrană.

Luaseră o hotărîre: aveau să se întoarcă pe Ushvari în următorul Segment Timp, cu orice mijloc. Dacă ar fi reușit să ajungă acolo bine sănătoși, ar fi descoperit apoi cine trăseseră sforile acelei ciudate mașinații în care fuseseră implicați.

Simțea în obrajii neprotejați de salopetă răceala lichidului acela în care plutea. În mod ciudat, cerul era aproape senin: cele două luni erau ușor umbrite de un halo luminiscent, de o nebulozitate care nu împiedica lumina să se răspîndească pretutindeni. Era un cer care prevestea furtună.

Și, pe neașteptate, o țîșnitură argintie. *Un pește!*

Aprinse Luminatorul și se aruncă asupra prăzii. Trebuia să fii iute ca să prinzi prada!

Îl vedea cum se detașa din întunericul dens, mișcîndu-se rapid și grațios, aproape nesinchisindu-se de cel ce-l urmărea. Era un exemplar de mari dimensiuni din specia *Qwizny*[1]; un

[1] Vezi *Glosarul.*

peşte plat, comestibil. Ce noroc! Dacă ar fi reuşit să-l ducă pe insulă, ar fi asigurat o masă excelentă.

Reuşea să înoate destul de uşor; datorită mexhokului nu era nevoie să se întoarcă la suprafaţă pentru a respira, iar Luminatorul – în afară de faptul că-şi îndeplinea perfect misiunea pentru care fusese construit – constituia şi un foarte bun lest. Dar peştele Qwizny era foarte iute; David începu să se îndoiască de faptul că l-ar fi putut prinde.

Fundul mării se afla la trei sute de metri mai jos; David ştia foarte bine acest lucru, dar nu reuşea să-l facă înţeles de propria-i minte. Trebuia să încerce să se apropie de Qwizny mai înainte de a se îndepărta prea mult de insuliţă şi de a se avînta prea mult în adîncime. Şi era bine să-şi cruţe şi forţele.

Apoi, vînătorul şi prada sa ajunseră la o formaţiune coralieră, o mică insulă asemănătoare celei pe care se refugiaseră David şi Jenaar. Peştele îşi încetini mersul, şi David strigă din toată fiinţa sa: *Acum!* Se repezi, riscînd să se izbească de stîncă; reuşi să lovească forma aceea strălucitoare. Imediat, un nor de sînge tulbură apa; întinse mîna şi apucă prada de o aripioară dorsală.

Reveni la suprafaţă, şi se rezemă de o stîncă pentru a-şi trage sufletul, privind la peştele care se zbătea în agonia ce preceda moartea prin asfixiere. Îşi dădu seama că se îndepărtase mult de punctul de plecare, pentru că abia îl vedea, ca o pată la orizont, uşor mai deschisă la culoare decît cerul şi marea. Îşi legă peştele de cingătoare, împreună cu Luminatorul şi, după cîteva minute, intră din nou în apă. Înotă sub apă, pentru că îi era mai uşor, gîndindu-se la masa aceea copioasă.

Înghiţi puţin lichid, care avea un gust metalic. Pe Sharraxi mările aveau apa foarte sărată; apa acestei mări nu era atît de sărată. Şi aici se dizolvaseră în apă multe minerale, dar era vorba de o combinaţie de elemente care aproape că nu aveau gust. Asemenea elemente – îşi aminti el – aveau proprietăţi deosebite; de exemplu, făcuseră să se cicatrizeze aproape în întregime rana de la fruntea lui Jenaar.

Înota de cîteva minute, dar, ori de cîte ori scotea capul afară pentru a se uita, destinaţia sa părea tot mai îndepărtată.

Apoi îl văzu.

Avu o tresărire de spaimă cînd zări, nu prea departe, forma aceea de culoare azurie, cu reflexe aurii, şi i se păru că simte un şoc electric cînd îşi dădu seama că se deplasa în chiar direcţia

sa. Imploră toate divinitățile abisurilor să-i spună că era doar o halucinație; dar nu, era adevărat. Înaintea sa se afla, într-adevăr, ùn rechin cu platoșă, lung de douăzeci de metri, o jivină înspăimîntătoare, dotată cu două sute cincizeci de dinți foarte ascuțiți, gata să smulgă și să facă bucățele orice lucru i-ar fi stat în cale.

Apucă singura lui armă, și rămase nemișcat, paralizat de frică, așteptînd o mișcare de-a animalului; și aceasta nu se lăsă așteptată. Rechinul se repezi cu toată puterea, cu o viteză impresionantă. David abia avu timp să se ferească. Încercă să fugă înotînd, sperînd să ajungă pe insulă, dar își dădu repede seama că fiara era mai iute decît se temuse el. A-i întoarce spatele însemna sinucidere curată. Trebuia să-l înfrunte; nu avea de ales. Sperînd să-l ia prin surprindere, se avîntă cu iuțeală, strîngînd în mînă cuțitul. Rechinul fu, într-adevăr, dezorientat, dar pentru puțin timp. Cei doi adversari se aflară față în față, dezlănțuiți unul împotriva celuilalt; dar diferența dintre ei era mare. David era desperat și terorizat; animalul – puternic și sigur.

Într-o clipită, fălcile rechinului se căscară și fură cît p-aci să apuce piciorul omului; acesta din urmă lovi, dar în zadar, pielea aceea scorțoasă. Se auzi un bufnet, abia perceptibil în apă, în clipa cînd cuțitul alunecă pe plăcile aurii de pe partea stîngă, lăsînd drept mărturie a trecerii sale pe acolo doar o mică zgîrietură. Căută cu desperare cîteva puncte în care să poată lovi, măcar pentru a-l ameți cumva. Dar tot corpul acela era acoperit de plăci, care păreau alcătuite dintr-o substanță asemănătoare chitinei anumitor insecte, dar mult mai rezistentă, dură și flexibilă. Punctele de împreunare între plăci... nu, nu existau; plăcile erau strîns legate între ele, iar în unele locuri se încălecau. Ochii... erau protejați de excrescențe ale epidermei.

„Dacă Jenaar ar fi aici! El a ucis unul din acești monștri!"

Nu mai avu timp să se gîndească; rechinul se și aruncase asupra lui. Se trase într-o parte, dar membrele sale începeau să simtă oboseala drumului străbătut cu puțin timp înainte; mișcarea lui nu fu destul de rapidă și simți o durere sfîșietoare în piciorul stîng. Din nou sînge; lupta își ceruse prețul. De abia acum omul își dădu seama că durerea îi fusese provocată de aripioara dorsală, subțire și ascuțită pe o parte. „Fii cu băgare de seamă", își spuse.

Trecură, poate, cinci sau șase secunde. Omul și fiara se pîndeau reciproc, în căutarea unor puncte slabe. Se părea că rechinul, după ce își dăduse seama de mobilitatea adversarului său, îl considera într-un mod mai puțin superficial. Se repezi încă o dată, stîrnind un vîrtej de băsicuțe; David își schimbă poziția, și trecu la o slabă contraofensivă, care n-avea nici o șansă de reușită. Începu să se simtă secătuit de puteri, și animalul părea că-și dă seama de acel lucru; atacurile sale deveneau de fiecare dată mai calculate și mai precise, în așteptarea clipei în care omul n-ar mai fi fost în stare să riposteze.

În clipa aceea lui David îi străfulgeră prin minte ceva, ceva mai puternic decît încordarea și durerea fizică. Îi veniră în minte cîteva cuvinte care se înșiruiau rapid, fără ca el să-și poată aminti din ce perioadă anume din viața sa datau acele cuvinte.

Tactica de așteptare, sunau cuvintele unei fraze.

Zone nevralgice, sunau cuvintele altei fraze.

În timp ce-l pironea cu privirea pe acel animal care scrîșnea din dinții ascuțiți ca niște brice, cu ochii ascunși privirilor de excrescențele protectoare, simți cum devine conștient de un anumit lucru. Devenea conștient nu în mod treptat ci dintr-o dată, rapid, violent, așa ca o vîlvătaie.

Acum știa ce avea de făcut.

Bineînțeles că rechinul nu se așteptase ca adversarul său să găsească în sine însuși forța necesară atacului, și fu, încă o dată, dezorientat cînd David se aruncă asupra lui. O buimăceală de moment, bineînțeles, dar suficientă pentru ca omul să reușească să apuce cu amîndouă mîinile una din aripioarele ventrale, înlănțuind cu picioarele și brațele partea stîngă a corpului animalului și apăsîndu-i excrescențele plăcilor. Animalul încercă să se elibereze de supărătorul parazit cu violente mișcări ale corpului, dar în zadar; David fu rănit în mai multe locuri de extremitățile plăcilor, de aripioarele care se agitau, furibund, și, dacă s-ar fi aflat la suprafața apei, probabil că ar fi urlat de durere. Dar a slăbi strînsoarea ar fi însemnat să piardă singura posibilitate de a se elibera de acea oroare.

Ținîndu-se strîns de epiderma moale a uriașului pîntec, își eliberă mîna dreaptă, care ținea cuțitul. Puțin mai departe de extremitatea gurii, găsi ceea ce căuta: cinci lungi deschizături verticale, în jurul cărora plăcile lăsau loc unei porțiuni de piele

tăbăcită dar mult mai puțin rezistentă și, ceea ce conta, vulnerabilă. Se înfurie împotriva lui însuși că nu se gîndise la acest lucru mai devreme: branhiile...

Înfipse cuțitul în fiecare din cele două deschizături și sfîșie carnea dimprejur; făcu același lucru, anevoie, pe partea cealaltă, apoi slăbi strînsoarea; apa deveni de o culoare roșcată în lumina Luminatorului, și animalul se zvîrcolea de durere. O luă la goană repede mai înainte ca altă jivină asemănătoare să poată veni acolo. Ieși la suprafață; simțea cum răzbate gerul prin salopetă; își dădu seama că se afla la numai cîțiva metri de insula sa, și-l cuprinse o bucurie de nedescris.

Jenaar îl ajută să ajungă la refugiul construit cu puțin timp înainte; se prăbuși și se cufundă, răvășit, într-un somn adînc. Salvase peștele Qwizny care rămăsese, în mod miraculos, legat de cingătoarea sa; dar abia acum cunoștea prețul pe care-l plăteau zilnic sheukhii pentru a putea trăi în ocean.

Odihna nu-i fu tulburată de vise sau de viziuni înspăimîntătoare; somnul îi fu o benefică cufundare într-un tărîm fără griji. Apoi, încet-încet, creierul său și toate celelalte organe senzoriale își recăpătară cunoștința. Jenaar se afla aproape de el și-l privea cu îngrijorare.

– Te simți bine?

Tonul pe care-l întrebase nu lăsa nici o îndoială în ceea ce privește îngrijorarea Contelui.

– Mă simt foarte bine, îl asigură David, închizînd ochii.

Simțea un soi de voluptate în a se lăsa în voia acelei foarte plăcute senzații de relaxare care punea stăpînire pe el.

– Te simți bine? îl auzi pe Jenaar insistînd.

– Mă simt foarte bine, repetă el, ca și cum ar fi vrut să se asigure pe el însuși de acest lucru.

– Atunci, ridică-te și uită-te în fața ta.

David se ridică în capul oaselor. Dar încă nu deschise ochii. Mai zăbovi cîteva secunde. Văzu un foc electric strălucind într-o lumină albăstruie în mijlocul celor patru pereți rudimentari ai adăpostului pe care-l construiseră; peștele fusese tăiat în bucăți și aștepta să ajungă în stomacurile lor.

În dreapta lui David stătea Jenaar, nemișcat; iar în fața sa se afla... se afla...

– Mare Shakkai! murmură David. Nhera Kunurse!

Femeia, care stătea într-un colț, avea obrazul însemnat și rănit, dar nu pierduse nimic din frumusețea sa originară. Zîmbea, fără a spune ceva; el voia să se ridice, dar o durere cumplită la piciorul de care-l apucase rechinul îl făcu să cadă pe pardoseală.

– Nu trebuie să faci mișcări bruște, spuse Jenaar, calm. Văd că ai avut prima ta ciocnire cu oceanul. Sînt bucuros să constat că victoria a fost de partea ta, și asta înseamnă că ai reale capacități. Poți să te încumeți să înfrunți Kendallul.

David nu-l asculta.

– Nhera! Cum... cum... se bîlbîi el, fără a putea termina fraza.

– Cum de am rezistat? Și cum de v-am găsit?

Vocea sa era mai joasă acum, aproape răgușită.

Contele îi dădu partea ei de pește.

– I-am spus deja totul Contelui; dar voi repeta și pentru dumneata, David.

Fu o pauză, timp în care cei trei mestecau aproape simultan carnea aceea sîngerîndă. David își dădu seama că se schimbaseră multe în persoana specialistei în biologie; cu siguranță că suferise. Pe fruntea ei, în locul în care mai înainte strălucea, în toată splendoarea lui, semnul *khawat'ohwe*, acum se afla o fașă pătată de sînge. Alte bandaje îi acopereau răni pe brațe, pe picioare; doar un lucru mai rămăsese același la Nhera, și acela era mica fiolă *whadswat'nakir* de la gîtul ei. Și părea a fi singura amintire a femeii care fusese.

– La puțin timp după ce dumneata, David m-ai împins, fără să vrei, spre parapetul Insulei Plutitoare, am căzut în apă, și impactul acela m-a făcut să-mi pierd cunoștința pentru multă vreme. Cred că am fost la un pas de moarte... numai Odheg m-a salvat. Cînd am leșinat, trupul meu era aproape paralizat de ger; am simțit cum curentul m-a împins spre stîlpii de susținere ai platformei, și m-am oprit într-un fel de încăpere de depozitare a gunoaielor care trebuiau arse și apoi aruncate în mare – rămășițele degradabile și nereciclabile de pe Insula Plutitoare.

– Asemenea încăperi, spuse Jenaar, întors spre David, există pe toate Insulele Plutitoare. Sînt așa-zisele Săli de Separare[1], și acolo nu intră mai nimeni în afara celor ce lucrează la întreținere.

[1] Vezi *Glosarul.*

Nhera continuă:

– Mă aflam, deci, sub corpul principal al Insulei Plutitoare și, grație stîlpilor de susținere, ei nu m-au putut vedea în timp ce alunecam către ușița de intrare în acea încăpere. Toți mă credeau moartă, după cele ce se petrecuseră pe puntea principală.

Puteam să văd clar ceea ce se întîmplă dincolo de ascunzătoarea mea; și am înțeles că oamenii lui Arquni porniseră să vă vîneze pe dumneavoastră doi. Am așteptat pînă ce am fost sigură că se îndepărtaseră, apoi mi-am spus că trebuie să fac rost de ceva îmbrăcăminte uscată, ca să nu mor de frig; cățărîndu-mă pe unul din stîlpi, am ajuns la platformă. Nu se vedea nici un om prin preajmă; doar, mai încolo, cîțiva tehnicieni, care meștereau ceva la Bazinul de Depozitare; dar eram prea departe și în umbră pentru ca ei să mă poată vedea.

În locuințe se aflau femei și copii, și toți se îngrijeau să se baricadeze înăuntru. După o îndelungată căutare, am găsit o locuință goală și am intrat în ea. Ușa era deschisă. Cum vă explicați acest lucru, Conte?

Răspunsul fu prompt:

– Ar fi absurd să speri că ai putea fura ceva de pe o Insulă Plutitoare fără un Modificator de Tensiune, și Modificatorii sînt supravegheați cu multă grijă.

– Dar pentru dumneavoastră, Conte, nu a fost deloc greu, spuse femeia, zicînd. V-am văzut în timp ce vă întorceați la Bazinul de Depozitare. O acțiune remarcabilă, demnă de oameni curajoși.

Fără să vrea, David și Jenaar zîmbiră.

– Continuă, Nhera, spuse David, care începea să se trezească din somnolență. Durerea de la picior era acum suportabilă.

– Cum spuneam, am reușit să intru în locuința aceea; am luat de acolo un costum Hijia, un cuțit, un mexhok, adică exact ceea ce ați luat și dumneavoastră; adică strictul necesar pentru a supraviețui.

Abia am avut timp să cobor în refugiul meu, că o sirenă s-a pornit să urle în Bazinul de Depozitare, și s-a iscat o mare agitație. Simțeam că se întîmplase ceva foarte important, dar nu reușeam să înțeleg exact ce anume; apoi, după puțin timp, am văzut bărcile cu motor ale lui Arquni întorcîndu-se în viteză și pe el însuși foarte grăbit și țipînd ca și cum s-ar fi întîmplat ceva foarte grav. Din cîteva frînturi din spusele lui am înțeles că nu

vă găsiseră și i-am mulțumit lui Odheg pentru asta. Am văzut cum spre Bazin se îndrepta o mulțime de oameni, în timp ce sirenele continuau să urle și cum, preț de vreo zece minute, au rămas cu toții acolo, pentru că, pe cît se părea, tot ce se recoltase în întreaga perioadă a Fazei Lunare se pierduse. Era opera voastră, nu-i așa?

Jenaar încuviință.

– Un gest neplăcut. Acum acei oameni nu vor mai avea cu ce să se hrănească în tot timpul cît va dura înghețul.

David simțea că, într-adevăr, Contele era un mare om prin preocuparea sa pentru soarta sheukhilor, ca pentru a sa proprie, chiar dacă ei încercaseră să-i facă rău. Întreaga viață a lui Jenaar Siyuti era un neîntrerupt altruism; o dedicare la non violență, de-a dreptul emoționantă, care făcea să-i crească admirația pentru el. Era o perfectă antiteză a tot ceea ce cunoscuse el pînă atunci, cu excepția, poate, a Sikhei.

– Nu încercați să vă dezvinovățiți, Domnul meu, spuse femeia, cu o voce mieroasă și pe același ton respectuos. Dumneavoastră voiați să vă salvați doar propria dumneavoastră viață.

Focul electric răspîndi o lumină mai puternică.

– Am reușit să prind, din zbor, cîteva vorbe pe care Arquni le schimba cu oamenii săi. Se referea adesea la o „afacere", despre care n-am reușit să aflu mare lucru. O „afacere" organizată de Companie.

– Compania.

Simțurile lui David erau acum complet treze.

– N-ai reușit să descoperi ce rol avea Compania în afacerea aceea? întrebă el.

Ea clătină din cap.

– Am fost nevoită să stau ascunsă mult timp, și acele cuvinte au fost doar frînturi de conversație. N-am ieșit din Sala de Separare decît atunci cînd Arquni a început să viziteze complexul; am reușit să mă feresc din calea lui, și am furat un Modificator – riscînd să fiu descoperită – ca să fug. Știu că încearcă încă să ne vîneze, și ne vor găsi pe toți, mai devreme sau mai tîrziu, dacă vom mai rămîne. Lui David nu-i vor face nici un rău, cel puțin atîta timp cît vor avea nevoie de el; dar eu și cu dumneavoastră, Domnul meu, noi știm prea multe.

– O afacere, murmură David.

– Nici vorbă să putem pleca, acum, spuse Jenaar, cu calmul său exasperant. Vremea e pe cale de a se înrăutăți.

– Nu putem risca să ne apuce înghețul! Am rămîne departe de Ushvari, la cheremul Insulei Plutitoare Kuthanqi!

– Fără a mai socoti, Jenaar, spuse David, că atunci nu vom mai putea găsi nici de mîncare.

– Cît mai e pînă atunci?

– Douăzeci și patru de ore. Ceea ce e puțin.

– Foarte bine, David. Să ne pregătim de plecare. Cel puțin pe insula mea, cînd vom ajunge, voi putea înfrunta Compania.

Pronunțase *„insula mea"* cu o nuanță de mîndrie în glas.

Lui David i se păru că o auzise pe Nhera Kunurse spunînd:

– *Dacă* ne vom mai întoarce acolo...

Dar nu era pe deplin sigur și, pe de altă parte, se gîndi, era mai bine să se prefacă indiferent.

Și ieșiră din adăpostul durat din pietre, ieșiră în noaptea rece ca gheața din Axari.

Kudgymy aștepta pe cer clipa în care avea să se unească cu tovarășa sa de drum pe Partea Luminată. Clipa pînă la care mai erau douăzeci și patru de ore.

În acel moment, un bărbat, pe numele său Jenaar Bhadane Siyuti, contempla, cufundat în gînduri, scena, și în minte îi năpădiră amintirile unui trecut îndepărtat care părea că se repetă...

El mai fusese deja pe o insulă ca aceasta. Avea pe atunci doar patru ani kendallieni, adică șaptesprezece ani standard... dar își amintea totul, în amănunt: orice impresie vizuală, tactilă, olfactivă a momentului *Thana'qwzimi.*

Cînd David ajunse afară, în aerul acela înțepător, avu senzația că e lovit de trăsnet. Își aminti un episod din timpul cursurilor urmate la Centrele de Pregătire, pe Sharraxi: era o lecție de istorie, ținută de un profesor de excepție, un bătrîn care se numea Nekar Bwuni. Timp de două ore, Bwuni captase atenția studenților cu mintea sa ascuțită, cu acea minte dintr-un trup dărîmat al unui moșneag de optzeci și patru de ani; îi pusese în gardă în legătură cu tacticile folosite de Companie pentru a-și asigura victoria asupra tuturor adversarilor. Să profiți de situație, spusese el atunci; Compania intervenise în

marile conflicte comerciale din anul 8996, făcînd să se creadă că era aliata cînd a uneia, cînd a celeilalte din părți.

Bwuni spusese:

„Cînd bătălia devine statică, se poate adopta *tactica de așteptare* pentru a le slei forțele celor două părți beligerante, aceasta de pe o poziție externă, sigură. Și tocmai în acest moment capătă importanță analiza a ceea ce noi numim „zone nevralgice", zonele vulnerabile. Căutarea acestor zone devine un factor condiționant în bătălia comercială și, în general, în orice bătălie. Să țineți minte, deci: *Zonele nevralgice sînt întotdeauna, chiar de la începutul ostilităților, cele mai puțin băgate în seamă.*"

David simți cum îi pătrundeau și cum i se învîrtejeau prin minte acele cuvinte, făcîndu-l să se gîndească la lupta lui cu rechinul cu platoșă. Cuvinte importante, importante...

„De mi-ar putea fi de ajutor acum", se gîndi el.

CAPITOLUL AL OPTULEA

Eclipsa

Iar cu așa grăiesc vouă: nenorocire! Vai și amar de cei ce vor fi găsiți vinovați în ziua lui Odheg! Vor fi aceștia precum navigatorii surprinși în călătoria lor de Ziua Întunericului: rătăciți, singuri, tîrîți de puterea nemărginită a Celui de Sus: vor naufragia, și trupurile lor fără de viață și fără de mîntuire se vor risipi în cele patru vînturi și se vor cufunda în hăul morții veșnice.

AHMKUHL din Kendall (A. S. 3258)

VÎJÎITUL vîntului în depărtare; stropii de apă pe obrajii înfofoliți în blana groasă de urs polar, și fulgii de zăpadă ce cădeau încet pe suprafața mării, formînd o înșiruire de cercuri concentrice care se întîlneau, se intersectau și apoi dispăreau pentru a face loc altor asemenea cercuri, mereu.

Dar, pentru Jenaar Siyuti, toate acestea nu aveau nici cea mai mică importanță. Important era doar să se întoarcă acasă. Și era hotărît s-o facă, cu orice preț, sfidînd furtuna. Abia acum, stînd în picioare pe platforma metalică pe care se afla mecanismul Modificatorului de Tensiune și înfruntînd rafalele de vînt care-i biciuiau obrajii, abia acum înțelegea cît de important era să se întoarcă la Qixe pentru a-i putea găsi pe acei oameni ai Companiei care purtau toată vina celor întîmplate.

Nu păstra în el amintirea vreunor sentimente trecute, nici resentimente și nu-l muncea nici un fel de neliniște; avea doar o dorință puternică de a se regăsi într-un mediu familiar, pentru a putea recunoaște acolo tot ceea ce dintotdeauna i se înfățișase drept real. Voia să poată vedea locurile acelea, în care trăise, fără pericolul ca o bandă de criminali să încerce să ofere capul său pe tavă vreunui bogat și îmbuibat Conducător gata să ordone, fără o clipă de ezitare, eliminarea oricui. Acesta era

pământul lui de bastină, și nimeni nu putea să-l izgonească vreodată de acolo. Se simțea puternic acum, puternic și gata să înceapă lupta.

În spatele său, la numai cîțiva metri, se aflau David și Nhera Kunurse, tăcuți și ei, cufundați în gînduri.

Se întrebă dacă și ei erau gata de luptă.

Modificatorul de Tensiune îi purta pe cei trei pe suprafața mării cu o viteză modestă, dată fiind puterea scăzută a bateriei; David calculase că le-ar fi trebuit cel puțin zece ore pentru a ajunge la Ushvari, urmînd o rută care trecea departe de Insula Plutitoare Kuthanqi. Noaptea era foarte întunecată, și singura indicație în legătură cu drumul ce trebuia urmat o dădea doar busola. Dar lui Jenaar, o voce care venea din străfundurile ființei sale îi spunea mereu: *Smintit! Ești smintit! Să pornești la drum acum cînd vine furtuna!*

Încetini mersul platformei, pentru a le permite celor doi care-l însoțeau să se apropie și să poată vorbi.

– Vine uraganul, spuse el, ridicînd vocea pentru a putea domina zgomotul de valuri și de vînt. Trebuie să rămînem unul lîngă altul și, în nici un caz, să nu înfruntăm pieptiș talazurile. Și să nu slăbiți din ochi Modificatorul de Tensiune, pentru că de el depinde viața voastră.

Vorbi Nhera, și vocea ei era slabă și tremurătoare:

– Vom fi... vom fi aruncați în apă...

– Tot ce se poate. Dar, oricum, combinezoanele vă vor proteja destul de bine. Legați-vă picioarele de platformă, pentru mai multă siguranță.

Viteza vîntului începu să crească.

– Repede, strigă Jenaar, prindeți-vă de mine! Nu putem risca să ne pierdem unul de altul.

Ninsoarea se intensifica treptat. Valurile negricioase se loveau între ele cu o forță din ce în ce mai mare, creînd o fantasmagorie de sunete, o muzică asemănătoare celei create de cascade... erau forțe dezlănțuite împotriva altor forțe, colosi care se luptau cu alți colosi, mai mari; și lui Jenaar îi apăru în minte imaginea mătăhăloasă, ciclopică, a balenelor polare. Ce puține forțe avea ca să înfrunte acea furtună!

– Se întețește, murmură el, în timp ce platforma sălta pe valuri.

Părea că vîntul pătrunde prin ei sfîșiindu-le pielea; Jenaar simți o furnicătură și, în același timp, văzu cum tot sîngele dispăruse din obrajii lui David.

Dementule, cretinule, idiotule! strigă, din nou, vocea aceea dinăuntrul lui. *Cum de ai putut uita cele mai elementare noțiuni de prudență?*

Se uită să vadă dacă sacul cu provizii era bine legat de cingătoare, pentru a alunga vocea interioară, căreia nu putea să nu-i dea dreptate. Dar nu reuși s-o alunge. Îl chinuia mereu – amară conștiință a inconștienței de care dăduse dovadă – și ori de cîte ori se gîndea la acest lucru, senzația aceea neplăcută se accentua. Putea fi răspunzător de moartea tuturor celor trei prin simplul fapt că, pornind-o la drum așa, prostește, îl mîniase pe Odheg. Spuse, în gînd, o rugăciune.

– Atenție!

Un talaz înalt de vreo doisprezece metri se frînse nu departe de ei, stîrnind o ploaie rece ca gheața; și, la toate necazurile, se adăugă și o cascadă de boabe de grindină mari cît mazărea, care chinuiau cumplit cele trei trupuri ce pluteau în prada valurilor.

Jenaar, David și Nhera înaintară, în oarba, bestiala furie a nopții.

INTERLUDIU

Femeia înaintă de-a lungul coridorului năpădit de rugină. Trecu dincolo de locurile pe care le cunoștea, de ușile metalice de la apartamente și simți cum o pătrunde un fior ciudat gîndindu-se la ce o aștepta.

Pașii răsunau ca niște bătăi de tobă – stîrnind un ecou glacial în acea imensitate mecanică – și ea se străduí să-i atenueze. Nu reușea să suporte sunetul acela ce părea să sfîșie tăcerea lîncedă a încăperilor și să siluiască vlăguita liniște ce domnea aici. Ajunse la capătul primului coridor, trecu într-altul, apoi încă într-unul și iar în altul și toate păreau a nu duce nicăieri; doar ultimul avea o destinație reală, doar ultimul avea un punct fix unde trebuia să te oprești. Era o ușă. Și ea o deschise.

Intră în cameră; acolo aștepta un bărbat.

– Fii binevenită, Sikha – spuse el luînd loc alături de ea.

– Îmi poți spune ceva în plus, acum? – întrebă ea, pe un ton inchizitorial.

Bărbatul făcu semn că da.

– Acum știu tot. Și de aceea trebuie să fugim la adăposturi.

În ochii femeii apăru o scînteiere; bărbatul nu fu în stare să priceapă ce emoție anume putea să exprime.

– E chiar atît de grav? – întrebă ea.

– E mai mult decît atît. Se duce totul de rîpă.

– Categoric și absolut?

– Nu chiar. Va fi, poate, mai puțin tragic decît îți închipuiai, dar va fi, oricum, o mare prăbușire și puțini vor reuși să se salveze.

– Ai ceva dovezi?

El dădu din cap în semn de aprobare. Se îndreptă spre un birou lipit de perete și dintr-un sertar scoase cîteva foi de hîrtie, imprimate termic, pe care i le dădu.

– Uită-te aici, spuse el, arătîndu-i cu degetul o coloană de cifre și diagrame. Înțelegi ce anume reprezintă? Și asta, și asta?

– Înțeleg foarte bine. Totul mi-e foarte clar acum.

– Aruncă-ți o privire pe aceste diagrame. Este evident faptul că anumiți oameni au vrut să riște prea mult, și acum suportă consecințele.

– Mîna lui Odheg... îți poți imagina cam ce reprezintă aceste documente? Cum de ai reușit să pui mîna pe ele?

– Am aflat codul de acces la Băncile de Memorie din Omnerstark. O lovitură norocoasă. Blestemații ăia, de acolo, păstrează la loc sigur toate aceste informații, bine ascunse, în așa fel încît să-și poată salva pielea atunci cînd se va dărîma șandramaua...

– Va fi o catastrofă. Moartea a miliarde de ființe omenești.

– Poate chiar mai rău... și totul din vina noastră. Nu trebuia să lăsăm să se întîmple toate acestea. Credeam că am descoperit sistemul perfect, și în schimb...

Femeia aruncă deoparte foile de hîrtie și rămase nemișcată, ca împietrită, cu privirea în gol. Dezvăluirea aceea fusese o lovitură cumplită, însemna sfîrșitul universului lor.

– Trebuie să facem ceva. Nu-i putem lăsa pe toți așa, în necunoștință de cauză...

– Și cine ne-ar da crezare?

Bărbatul făcu un gest de descurajare, apoi continuă:

– Un lup nu-l crede pe alt lup cînd este înștiințat că toate oile sînt gata să dispară. Cel puțin pînă cînd lucrul ăsta nu se întîmplă de-adevăratelea.

– Ai dreptate... nu e chip să-i înștiințăm pe ceilalți. Ne-ar considera nebuni, și am sfîrși în balamuc. Așa că doar noi doi o știm și... Conducătorii. Trebuie să încercăm să profităm de acest avantaj atît cît vom putea.

– M-am și gîndit la asta. Modificînd cu grijă datele din memoria Calculatoarelor, fiecare dintre noi va putea dispune în momentul despărțirii de o frumușică sumă de bani... deși mă îndoiesc că va mai putea folosi la ceva, după toate cîte se vor fi întîmplat. Iar în ceea ce privește familiile noastre de pe planetele respective, nu va fi nici o problemă. Va fi foarte ușor să fie deturnate, treptat, expedierile de mărfuri, cel puțin pînă cînd acestea vor mai fi efectuate. Pare de necrezut, dar noi, eu și cu tine, sîntem acum niște Conducători. Avem tot ce ne trebuie.

– Ești sigur de asta?

– Bineînțeles. Vor fi de ajuns doar cîteva operații efectuate prin terminalele de care dispunem aici. Și nu-ți fie teamă, nu voi fi atît de prost încît să mă las descoperit. Pentru că nu voi întinde prea mult coarda.

Femeia se ridică în picioare și privi pe fereastra aceea mare.

– Odheg să ne aibă în pază...

Apoi, întîlnind privirea bărbatului, îl întrebă:

– Peste cît timp se va întîmpla asta?

– Acesta este singurul amănunt în legătură cu care nu sînt sigur. Calculele mele îmi spun că repede, cît mai repede... poate peste o lună, poate peste două. Dar cine mai știe? Se poate întîmpla, la fel de bine, și peste o zi, sau peste un an. Există un fel de inerție care împinge înainte mașinăria chiar atunci cînd centrul său vital s-a stricat... și aș vrea să se scurgă cît mai mult pentru ca fiecare cetățean al Sistemului să se poată pregăti.

– Nu putem rămîne aici. Trebuie să ne întoarcem acasă. Eu... eu nu voi rezista. Noi doi știm de acum că acest lucru este o certitudine. Și nu mai are rost să mai rămînem aici. Am ceva de adus la îndeplinire, și ceea ce m-a împiedicat s-o fac pînă acum a fost doar dorința de a crede că aș fi putut continua pînă la capăt.

– Înțeleg ce vrei să spui. Mă voi strădui ca pe viitor să ai tot ce-ți trebuie.

– Mulțumesc. Și pentru tot ceea ce a fost între noi, Xavier.

– Îți mărturisesc că sînt dezamăgit... și eu speram să pot continua pînă la capăt, dar cu tine.

– A fost scurt timpul, e drept.

Femeia se apropie de el și-l sărută, ușor, pe buze.

– Scurt, prea scurt... dar eu aparțin altuia.

– *Jenaar! Jenaar!* urlă David cu frenezie, pînă începu să-l doară gura. Se afla foarte departe de Conte și de Nhera; un val mai puternic îl izbise, udîndu-l leoarcă. Vîntul se înteți se, transformîndu-se într-o furtună puternică, și-l făcea să dîrdîie de frig. Nhera rezista foarte bine, iar Jenaar n-avea probleme cu gerul. Ținîndu-se strîns unul de altul, erau împinși departe de vînt și de curent, și dacă ei ar fi dispărut, el n-ar mai fi apucat să ajungă viu pe Ushvari.

Acționă schimbătorul de viteze al Modificatorului și, aproape inconștient, se avîntă pieptiș împotriva valurilor, pentru că trebuia neapărat să-i ajungă pe cei doi. Spintecă suprafața clocotitoare a mării, și izbuti să-i atingă brațul lui Jenaar. Cu un efort, îl apucă și-l ținu strîns.

– Jenaar! urlă el, dar vocea nu i se auzea în vacarmul acela. De cît timp ne aflăm în mijlocul uraganului?

Contele întoarse capul să privească spre cele două luni care scăpătau.

– De cel puțin cinci ore, răspunse el, strigînd. E doar prima fază a înghețului.

„Mare Shakkai" se gîndi David. „Cinci ore! Cît va mai dura, oare, acest chin cumplit?"

Erau zgîlțîiți de miriade de forțe, împinși dintr-o parte în alta; și nici unul dintre ei nu putea face ceva pentru a opri acel supliciu. Doar să reziste, să supraviețuiască pînă în clipa cînd el va fi încetat.

Lui Jenaar Siyuti i se părea că este o săgeată trasă cu toată puterea în interiorul unui coridor interminabil: săgeata aceasta nu este conștientă de propria-i mișcare, se gîndește Și se lăsă străbătut.

Nu vorbea nimeni; ar fi fost inutil să se vorbească. Întreaga atenție trebuia să fie concentrată asupra a ceea ce se afla în fața lor, ca să nu fie luați prin surprindere.

Încă o oră, două, trei sub grindina care le găurea fiecare fibră din trupurile lor, sub zăpada și în bătaia vîntului care-i tîra

– în ciuda eforturilor pe care ei le făceau – în afara rutei stabilite. Cu fiecare centimetru pierdut, Ushvari și Qixe păreau a se îndepărta cu ani-lumină; și mai mult, și mai mult, și David pierdea noțiunea a ceea ce se petrecea în acel moment și abia reușea să-și păstreze speranța de a trăi.

Pînă ce, într-o clipită, cei trei navigatori își dădură seama, cu stupoare, că totul se terminase. Bătaia vîntului era acum doar o adiere în depărtare; valurile își potoliseră zbuciumul, și acum se mișcau lin, unduiau cu un ușor tremurat; valurile acelea, care, cu doar puțin timp înainte, fuseseră niște talazuri, niște uriașe coloane de apă aducătoare de moarte; bubuitul surd al tunetelor se stinse dincolo de orizontul care se lumina, atît cît îi era cu putință întunericului să se lumineze.

Plutind ușor pe acele valuri noi, Jenaar, David și Nhera rămaseră nemișcați, incapabili de a face și un singur gest.

Deși trăise la Ushvari toată viața sa, Contele nu se aflase nici el, niciodată, în situația de a înfrunta o furtună.

Mintea lui David își dădu seama destul de greu de realitate, și el reuși să rostească, încet, o frază.

– Sîntem vii, Jenaar.

– Privește acolo, îi spuse Jenaar. Să ne îndreptăm spre stînca aceea. Trebuie să ne odihnim, și apoi să stabilim cu cît ne-am îndepărtat de ruta noastră.

Mica platformă pe care se aflau cei trei zumzăi din nou, și în scurt timp naufragiații ajunseră pe o mică insulă care se înălța din apa mării. Se aruncară pe pămîntul pe care-l căutaseră cu atîta ardoare și simțiră cum membrele lor se eliberează de oboseala acumulată în orele acelea; încet, încet, eforturile fizice și psihice deveniră, pur și simplu, amintiri. Căzură într-un somn adînc, fără să le pese de hainele ude leoarcă, nici de vîntul rece ca gheața care sufla, strînși unul într-altul, pentru a-și putea păstra căldura vitală a corpului.

Prima care se trezi fu Nhera, și exclamația înăbușită pe care o scoase îi făcu pe ceilalți să deschidă ochii.

– Priviți! spuse ea, arătînd un punct pe insulă, la vreo douăzeci de metri distanță.

– Ce se întîmplă? întrebă David.

Punctul acela pe care-l arătase era greu de deslușit în întuneric, dar, imediat ce norul care acoperea luna se deplasa,

grație vîntului, lumina azurie permise să se vadă o mică construcție de piatră, aproape de coastă.

– Mare Shakkai! murmură David, care înțelesese ce se întîmplase.

Jenaar se ridică și se îndreptă în fugă spre construcția aceea afurisind:

– Nu, pe toți zeii adîncurilor, nu! Să mă ia Odheg! *Nu!*

În timp ce explora acel loc, chipul i se răvăși; cînd se întoarse la cei doi, scrîșnea din dinți, iar un mușchi i se zbătea, imperceptibil, pe obraz.

– Ne-am întors de unde am plecat, spuse el, cu amărăciune. Aceasta este insulița de pe care am plecat.

David își închipuise asta, și nu putu să-și înăbușe o înjurătură.

Iar Nhera făcu ceea ce era foarte logic să facă o femeie keneri: adică să izbucnească în plîns. Și nimeni nu încercă s-o mîngîie. O keneri nu trebuie să fie tulburată în timp ce-și manifestă durerea; aceasta ar însemna o jignire gravă care, în anumite cazuri, ar putea duce la un duel shantihstreen[1].

Situația era, oricum, aceea care era; erau nevoiți s-o ia de la cap. Mai erau acum doar opt ore pînă la înghețul suprafeței oceanului; și încă șase Segmente Timp pînă la *Ziua Întunericului.*

– N-avem timp de pierdut, spuse Jenaar. Trebuie să plecăm imediat; în acest fel vom avea de străbătut doar o mică porțiune pe gheață.

– Mă tem că nu va fi posibil, Jenaar, spuse David, cu o voce monotonă.

Contele îl pironi cu privirea, așteptînd explicații.

– Tocmai am controlat bateriile Modificatoarelor noastre – continuă el. Le-am supus la eforturi enorme în timpul uraganului.

– Nu știam că te pricepi la Modificatoare – îl întrerupse Nhera, care nu mai plîngea.

– Am fost Integrator, timp de cîțiva ani. Și pot să înțeleg modul de funcționare al multor mecanisme aproape necunoscute mie, dacă le observ puțin.

Apoi, întorcîndu-se spre Jenaar, continuă:

– În aceste condiții nu vor fi în stare să ne ducă prea departe.

---

[1] Vezi *Glosarul.*

Celălalt nu spuse nimic; apoi vorbi ca și cum cuvintele i-ar fi fost smulse din gură:

– Cît de departe?

David controlă motorul de pe platforma metalică și spuse:

– Vreo zece nahmar, pînă la epuizarea completă.

– O, mare Odheg!...

– Jenaar, tocmai mă gîndeam la ceva.

– Spune.

Și Contele se așeză lîngă el.

– Oamenii lui Arquni.

Nhera tresări.

– Cee?

David dădu din cap în semn de aprobare.

– Exact. Au trecut șase Segmente Timp de cînd au încercat să vă omoare pe Insula Plutitoare Kuthanqi, și de atunci n-am mai văzut nici umbră din oamenii aceia. De ce oare?

Răspunsul femeii fu prompt:

– Înghețul. Vor să ne lase să murim pe gheață.

– Uiți, Nhera, că au nevoie de mine. Vor veni, deci, să mă ia *pe mine;* vă vor părăsi aici pe voi doi... dacă nu cumva vor vrea să desăvîrșească ei înșiși opera.

– Iscusită treabă. N-au nevoie de nave sau de Modificatoare pentru a se deplasa pe întinderile nemărginite de gheață. Au așteptat pînă în clipa în care știau că vom cădea în capcana lor.

– David, trebuie să parcurgem șaizeci de nahmar, pe gheață. Nu avem de ales. Nu putem rămîne aici, în prostie, așteptînd dezghețul.

– Da, se vor impacienta, mai devreme sau mai tîrziu. Ai dreptate, Jenaar; ne vor căuta, oricum. De aceea trebuie să-i înfruntăm cît mai repede cu putință.

– David.

Vocea Nherei fu un geamăt care-l făcu să se întoarcă.

– Mie... mi-e frig, simt că îngheț.

Clănțănea din dinți.

Constatară, cu groază, că nu-și dăduseră seama de pericol. Aerul devenea din ce în ce mai rece, și pe costumul Hijia al femeii se formaseră cristale de gheață.

– Ce idioți am fost, David! Să mergem, repede, la colibă! Acolo vom fi, de bine de rău, la adăpost.

Intrară acolo, ducîndu-o pe brațe pe femeia pe jumătate paralizată. Cu ajutorul bateriilor de la Modificatoare reușiră să aprindă un foc, la care își puseră la uscat îmbrăcămintea.

Era frig; David și Nhera aveau, totuși, pe ei combinezoanele termice, impermeabile. Lui Jenaar, chiar dacă era aproape gol, îi era de ajuns focul.

Dintre toți trei, cel mai mult suferea femeia keneri, deși, cu cîteva ore mai înainte, n-o arătase. Organismul său fusese pus la grea încercare, dincolo de limite, și acum ceda. Avea nevoie de multă odihnă mai înainte de a putea înfrunta oboseala enormă a unei noi traversări.

– După cît se pare, spuse Contele, desfăcîndu-și larg brațele, va trebui să rămînem aici pînă la îngheț.

Și veni și înghețul.

În timp ce trei fragile ființe omenești își odihneau trupurile lor secătuite de puteri la căldura focului și încercau să dea un sens logic lanțului acela de situații care îi întorsese pe dos – așa cum făcuse cu cîteva ore mai înainte uraganul –, puterea lui Shakkai producea un eveniment ieșit din comun, ce se putea petrece doar pe acea anomalie planetară care se numea Kendall.

În regiunile polare, sub stratul de gheață permanent, începea o uriașă migrație. Zece milioane de pești mici se porniră la drum, dar nu pentru a călători spre ape mai calde; pur și simplu începură să se deplaseze din ce în ce mai în adînc, de la treizeci la patruzeci, apoi la o sută de metri sub suprafață. Pe măsură ce înaintau în furioasa lor imersiune, schimbarea de presiune și de temperatură decimă două treimi din ei; dar ceilalți supraviețuiră.

La latitudini mai apropiate de ecuator, doar puține specii de pești înțeleseră ceea ce avea să se întîmple, încît să facă și ele ceea ce făcuseră verișoarele lor polare. Celelalte specii abia de avură timpul necesar de a-și depune ouăle și de a le ascunde cu grijă.

Afară, în văzduh, Kudgyrny, rămasă singură pe cer, scăpăta cu repeziciune. Aproape că nu mai era lumină acum, în afara celei foarte slabe dată de stele, și acțiunea aceea îmblînzitoare asupra climei aproape nu mai exista. Începu să cadă o zăpadă densă, amestecată cu gheață, și, atît pe insulele naturale, cît și pe cele plutitoare, oamenii se rugau lui Odheg să le îngăduie să supraviețuiască înghețului. Luminatoarele intraseră în funcțiune, și, dacă unul dintre cei trei naufragiați rătăciți ar fi ieșit

din adăpost, ar fi reușit să zărească mii de mici lumini sclipind în depărtare, dar prea departe pentru a le fi de ajutor în călătoria lor, dar, oricum, perceptibile.

Insulele Plutitoare își luaseră și ele măsurile lor, umplînd Bazinele de Depozitare, și multe dintre ele se deplasară spre coastele arhipelagurilor, pentru a putea ajunge la uscat în caz de necesitate. Întregul ocean era gata, în orice moment, să înfrunte evenimentul.

Cînd luna ajunse pe partea luminată a planetei și gheața începu să se extindă pe suprafața oceanului, atunci o femeie, pe numele ei Rhella Siyuti, Contesă Darstel, în vila ei de la periferia orașului Qixe, de pe insula Ushvari, murmură o rugăciune implorîndu-l pe Odheg să aibă milă de soțul ei, Contele Jenaar.

PRELUDIU LA ZIUA ÎNTUNERICULUI

CAPITOLUL AL NOUĂLEA

Gheţarii

...Nu este, oare, acesta punctul culminant al activităţii omeneşti? Capacitatea de a crea acea stare de raporturi pe care noi o numim „sociabilitate"... De a se ajuta reciproc şi, dacă este necesar, de a muri pentru binele comun?

Din discursul rostit de KHUDDAN KHASTE, delegat al Companiei la Congresul din Wonheim, A. S. 9031.

Lord Hamilton Blaennec se duse într-o zi la Înţeleptul care trăia în oraşul Huke. Plăti preţul cerut pentru o întrebare, şi întrebă:

– Ce este veşnic, Părinte, în aflară de Dumnezeu?

Răspunsul fu:

– Iubirea . Da, şi ura. Nimic nu este mai veşnic decît aceasta.

Dintr-o legendă Sharraxi.

I. NHERA TWUKE KUNURSE:

Străbătusem o lungă perioadă de extenuante încercări fizice, pînă în acel moment, care fuseseră pe punctul de a mă omorî, şi totuşi se părea că Odheg nu voia să pună capăt chinurilor mele.

În timp ce mă încălzeam la focul acela anemic, aprins de cei doi tovarăşi ai mei de nenorocire, nesimţind altceva decît o uşoară furnicătură pe piele (o senzaţie foarte diferită de cea de căldura toridă pe care o încercam pe pămîntul natal), nu puteam să-mi scot din minte amintirea aventurilor pe care le avusesem – în chip de „clandestină" – pe Insula Plutitoare Kuthanqi. Aproape şase Segmente Timp în care nu făcusem altceva decît să strîng cea mai mare cantitate posibilă de informaţii privind relaţiile existente între Companie şi Insula Kuthanqi, acordînd o deosebită atenţie rolului jucat în acele relaţii de mine şi de Contele Siyuti. Ştiam deja totul despre Tschander, şi-mi concentrai atenţia doar în a cerceta motivele acelei tentative de omor. Rezultatul? Ca să mă exprim printr-o parafrază, obţinui

ceea ce obținuse Capho Grewnolme în demonstrarea propriei teorii despre intersectările Liniilor de Curent[1] . Zero.

Spre foarte marea mea surpriză, conchisei că *nu* exista nici un motiv ca noi să fi fost eliminați, decît poate foarte banala constatare cum că ființele noastre ar fi fost niște „martori incomozi". Însuși faptul că Conducătorii hotăriseră să se descotorosească de mine dovedea că voia să se asigure împotriva oricărui pericol venind chiar din partea delegatului lor. Pentru Companie nu eram o persoană ca și inexistentă, deși semnasem un Contract de Categoria a Treia pentru însărcinări speciale, și deși îmi desfășuram activitatea în deplina respectare a regulilor pe care *Ei* le stabileseră.

Jigodii! Nu-i interesa cîtuși de puțin vreun raport de al meu despre operațiunea secretă. Era suficient să-l atrag pe Tschander în cursă. Ca o idioată perfectă, mă prefăcui că voiam să vizitez Insula Plutitoare, potrivit planurilor prestabilite, și-l atrăsei, din nefericire, și pe Conte. Să-l trăsnească Odheg pe acel blestemat de *reshek,* Xedhe Arquni! mă gîndeam. Compania îl instruise în mod admirabil. Potrivit ordinelor primite, trebuia să-l determin, fără violență, pe Tschander să consimtă la un acord. Apoi, după cele ce se întîmplaseră, ordinele fură schimbate. Dar metoda lentă nu fusese niciodată pe placul Conducătorilor. Ei erau obișnuiți să rezolve problemele lor murdare în mod rapid, chiar dacă acel lucru presupunea distrugerea oricărui tip de obstacole, viu sau nu.

Toate aceste lucruri mă scoteau din sărite. Fusesem înșelată și rănită, și, pe deasupra, nu puteam reclama ceea ce mi se cuvenea pentru munca prestată, dat fiind că povestea cu acoperirea mă dădea drept moartă. În cazuri ca acesta, Compania reușea întotdeauna, de minune, să vină cu minciuni bine ticluite. Ori de cîte ori un accident neplăcut era îngropat sub o falsă versiune a desfășurării faptelor, mă întrebam, în mod spontan, dacă cumva era cu adevărat posibil să te aperi de puterea unui întreg Univers care falsifica adevărul.

În mod firesc, toți (înțelegînd prin asta pe toți Funcționarii) știau cîtă crezare trebuia să fie dată unui asemenea gen de povești; și, cu toate acestea, nu se omorau să afle adevărul. Nici eu nu prea mă omoram, să-mi amintesc cît de lipsit de

[1] Vezi *Glosarul*

importanță consideram faptul ca Compania să-și dea osteneala de a ne informa despre probleme cu totul străine nouă.

Nu ne-ar fi ajutat nimeni.

Revenii la momentul prezent și la plăcuta realitate a focului reconfortant. Cei doi bărbați ieșiră din rudimentarul adăpost pe care-l duraseră din pietre în timpul absenței mele forțate; nu se sinchiseau prea mult de mine, era evident. Trebuia să-l studiez cu atenție pe acel străin, David Tschander. Chiar din clipa în care ne întîlnirăm pentru prima oară, la cina oferită de Conte, mă privise cu suspiciune. Eram la curent cu fireasca sa neîncredere în cei de a căror bună-credință nu se putea convinge în scurt timp; studiasem un raport detaliat în legătură cu persoana sa... și, totuși, unele trăsături ale caracterului său îmi scăpau. De exemplu, nu reușeam să-mi dau seama de faptul că era atît de apropiat de Contele Siyuti, de stima pe care și-o purtau reciproc. Dar, gîndindu-mă la acea relație, înțelesei că trebuia să depun eu însămi un mare efort pentru a cîștiga încrederea acelui bărbat. David Tschander reprezenta pentru mine singurul mijloc de a ajunge la Companie...

Îi văzui chipul în extremitatea adăpostului și-l studiai atent, pentru prima oară. Și el fusese marcat în mod dur de perioada petrecută pe mare; aflasem de la Conte despre lupta sa cu un rechin cu platoșă, luptă dusă pentru a putea procura hrana pentru amîndoi. Într-un anumit fel, îl admiram, pentru că dovedise că se adaptase mediului din Axari mult mai bine decît și-ar fi putut închipui cineva. Era puternic și foarte înalt; față de locuitorii Kendallului – cunoscuți drept cei mai puternici din tot Sistemul din punct de vedere fizic – el avea o constituție medie, dar știam, și o constatasem personal – în timpul perioadei petrecute în Centrele de Pregătire – că majoritatea bărbaților de pe Sharraxi erau la fel. Zîmbii gîndindu-mă la femeile lor; cea mai înaltă dintre ele ar fi părut o pitică în orice trib *Huwutky!*

– Nhera, spuse el, chemîndu-mă pe nume.

Mi se adresase, întotdeauna, mai mult sau mai puțin, chemîndu-mă pe primul meu nume, adăugînd, totuși, un formal „dumneata". Același lucru îl făceam, de altfel, și eu cu el.

După ce se încredință că mă simțeam bine, spuse:

– Peste puțin timp va veni înghețul. Vom porni imediat ce ne vom fi odihnit pe deplin; gheața va fi extrem de compactă și vom putea traversa întinderea aceea fără a ne teme de obstacole.

Tăcu un moment, apoi continuă:

– Te simți în stare să pleci?

Mă grăbii să încuviințez. Nu voiam să dau impresia că ar fi fost nevoie să mă care în spate, pentru că, deși eram secătuită de puteri, aș fi luptat, oricum, pentru a reuși, dacă nu altceva, măcar să mă întorc pe Ushvari și să mă simt în siguranță.

– Foarte bine, continuă. Avem provizii suficiente pentru cel puțin două zile, după care va trebui să încercăm să ne descurcăm cum vom putea mai bine.

Se întrerupse cînd eu îl întrebai:

– Două.. *zile?* Cunosc binișor limba din Sharraxi, dar anumiți, termeni, ca acela, îmi sînt complet necunoscuți.

– E adevărat, spuse el rîzînd. Aici nu există termeni care să poată defini cît de cît conceptul. Să spunem atunci două Segmente Timp și jumătate.

Fui dezamăgită.

– Atît de puțin?

– E tot ceea ce avem, răspunse el grav. Vom raționaliza rezervele. Șaizeci de nahmar. Va trebui să reușim să-i parcurgem în mai puțin de un Segment.

– Dacă totul merge bine, adăugai. Nimeni n-a mai traversat vreodată ghețarii. Șaizeci de nahmar sînt o veșnicie! Și va trebui să ne mai oprim pentru a ne odihni.

Dădu din umeri, fără a răspunde. Era evident că există nenumărate pericole și, mai ales, necunoscute. Dar nu puteam face altceva.

Pînă atunci șezusem lîngă foc, recuperînd, pic cu pic, energia de care aveam nevoie; cînd mă simții în mod rațional eficientă, hotărîi să-i ajung pe cei doi: nu însă mai înainte de a îmbrăca costumul Hijia, care se uscase complet, și era gata să mă apere de clima aceea care, pentru mine, era de-a dreptul ucigașă.

De cum ieșii afară, îmi dădui seama că nu mai era timp.

Aerul se făcuse și mai rece și se pornise să ningă zdravăn, ceea ce prevestea condiții foarte rele pentru viitor. Luna apunea dincolo de orizont. Contele Siyuti contempla spectacolul stînd pe țărm, la cîțiva pași de mare.

Îl studiai, cum îl studiasem mai înainte pe bărbatul din Sharraxi. În felul său de a sta nemișcat era ceva melancolic, trist; probabil se gîndea la soția sa. Știam cît de mult o iubea, și

perspectiva de a muri fără a o mai revedea părea a-l chinui cumplit.

Se întoarse și se uită la noi.

– Veniți, spuse.

Străbăturăm cei cîțiva metri care ne despărțeau și ajunserăm și noi pe prundișul rece al țărmului.

– Aș vrea să nu mă aflu aici, să admir acest spectacol, murmură el. Cînd te gîndești că avem privilegiul de a fi prezenți aici.. acum... și că peste puțin timp, poate, vom fi morți...

– Domnul meu, spusei, ar trebui să ne întoarcem în adăpost. Ar fi mai bine să ne refacem forțele mai înainte de a pleca.

Încuviință.

Era un păcat să nu fi putut rămîne acolo pînă în momentul întunericului, dar n-ar fi servit, oricum, la nimic.

Îmi amintesc că pe cînd eram copilă (să tot fi avut opt ani standard), mama mea m-a luat cu ea într-o călătorie în Triade. Trăisem pînă atunci într-o cavernă subterană, din cele ale triburilor Huwutky din Valea Zeda; lumea mea era constituită din ceruri de stîncă, din mii de Luminatoare, despre care credeam că sînt stele, și dintr-o luptă cu nisipul Deșertului, pe care nu reușeam s-o înțeleg.

Tatăl meu era un keneri get-beget, și eu îl admiram mult. La fiecare două Segmente Timp, se ducea afară (dar eu habar n-aveam de acel „afară"... nu reușeam nici măcar să concep existența unei lumi în afara cavernelor în care trăiam) pentru a vîna *hakteri* și a ne procura ceva de mîncare. Nu știam cîtă trudă îl costa carnea aceea puțină pe care ne-o aducea după mult timp de la plecarea sa; nici măcar nu-mi puneam întrebarea. Mama mea lucra la tunelurile secundare, și era în continuu supusă pericolului ca schelăria să cedeze și caverna să se prăbușească; cu ea mai erau alți bărbați și femei din tribul *Huwutky*. Îi priveam cum lucrau, și mi se părea că tot ceea ce făceau n-avea nici un rost. Nu mă întrebam care să fi fost rațiunea lucrurilor, mă uitam, pur și simplu, la lumea care creștea în jurul meu; amintirile mele sînt clare, clare tocmai pentru că nu exista – după părerea mea – un motiv deosebit pentru a trebui să trăiești. Fiecare lucru era dinainte stabilit de către „adulți".. Ca orice copil, nu credeam cîtuși de puțin că într-o bună zi voi fi devenit și eu „ca ei", și, în consecință, mă gîndeam că n-ar fi trebuit niciodată să fac altceva decît să le urmez poruncile și sfaturile.

Într-un anumit sens, aceste iluzii ale mele fură toate spulberate în momentul în care văzui pentru prima oară orașul Myrane. Îmi dădui seama că lucrurile – ca s-o spun așa, la modul foarte banal – nu erau, și probabil nici nu fuseseră, așa cum mi le închipuiam eu. Și din acea zi, probabil, încetai de a mai fi pasivă. Mă minunai de lacul imens, aflat nu prea departe: nu mai văzusem niciodată pînă atunci atîta apă, așa, în loc deschis. Triburile Huwutky foloseau pînzele de apă subterane, și modul în care le exploatau era foarte diferit. Mă uitam, stupefiată, la ochiul acela de apă de culoare albastră, incapabilă de a înțelge ceva și, între timp, mă gîndeam la mii de lucruri; acel soi de meditație cumplit de irațională, caracteristică tuturor copiilor, pentru care orice lucru este nou, mai ales dacă se află într-o lume nouă, cum mă aflam și eu atunci.

Apoi mă întorsei în Valea Zeda, și tot atunci structurile portante ale tunelului se prăbușiră, omorînd-o pe mama mea...

Aveam doisprezece ani. Din acel moment încetai să mă mai las pradă fantasmagoriilor, pentru a da ajutorul meu tribului, și nu mai încercai niciodată acel sentiment de excitație pură pe care-l încercasem în momentul în care ședeam pe malul lacului Abha, uitîndu-mă la apa care unduia sub mine...

De aceea, cînd îmi dădui seama că în fața mea nu era altceva decît beznă, simții din nou un fior, spunîndu-mi că totul se schimbase rău de tot. Nu puteam desluși nimic, dar știam că în locul apei mării se afla o pătură de gheață. Luna apusese, lăsînd în urma ei un întuneric misterios, rece, fără nume.

Atinsei brațul lui David, mai întîi și mai întîi pentru a-l trezi, și, în al doilea rînd, pentru a mă convinge că nu dispăruse în întuneric. Se scutură; îl auzii cum se ridică, încet, și cum respiră adînc. Vorbi, și vocea sa avea un ton hotărît.

– A sosit, spuse el încet.

– Da, la timp. Exact la timp – răspunsei.

Vocea Contelui Siyuti răsună între pereții de piatră:

– Acum am să aprind Luminatorul. Să nu vă uitați direct la el: nu este o sursă de lumină prea puternică, dar ochii voștri sînt obișnuiți cu întunericul, și acest lucru ar putea să vă producă necazuri.

Văzui din nou lumină, ceea ce-mi dădu un sentiment de ușurare. Nu știusem niciodată ce însemna un întuneric absolut,

și îmi fusese frică. Acum știam că totul era așa cum fusese dintotdeauna: eu, împreună cu un bărbat dintr-o altă lume și cu un Conte Darstel, undeva departe de insula Ushvari, pregătindu-ne să începem Marea Traversare... În fața noastră, Luminatorul ne dezvălui o parte din peisaj. Ningea cu fulgi deși, și temperatura coborîse considerabil, văzurăm o porțiune de cîmpie înghețată, acoperită deja de un strat moale de zăpadă, dar senzația aceea era înspăimîntătoare. Luminatorul ne îngăduia să vedem la vreo sută de metri înaintea noastră; era ca și cum, pe măsură ce înaintam, am fi sfîșiat, bucată cu bucată, o uriașă perdea neagră, pentru a vedea ce acoperea ea acolo; iar sfîșieturile pe care le produceam noi se închideau la loc în urma noastră. Fără acea singură sursă de lumină pe care o aveam, am fi fost înghițiți de neant.

– Să mergem, spuse Contele.

Și după acele cuvinte, pornirăm la drum.

Întunericul! De cîte ori nu mă gîndisem la această realitate, fără a-i da însă vreo importanță! Abia acum începui să pricep ce anume înseamnă întunericul și cum trebuia să mă comport cînd se ivea în drumul meu. Pînă acum nu avusesem niciodată o experiență directă; pentru mine nu fusese altceva decît un vis. Chiar atunci cînd trăiam sub pămînt, în cavernele din Valea Zeda, nu dusesem lipsă de lumină; iar mai apoi, cînd am luat hotărîrea să trăiesc în Extremul Nord – unde oamenii pot ieși în aer liber –, făptura mea era în permanență expusă la soare.

Pe cînd aveam cincisprezece ani și părăsisem deja tribul Huwutky – dar mai dădeam pe acolo în fiecare an, pentru scurt timp, – mă uitam la umbra mea proiectată de lumina soarelui. Bănuiam doar cum se putea trăi pe cealaltă parte a planetei, închipuindu-mi că era ca și cum te-ai fi aflat, cumva, înăuntrul acelei umbre uriașe. Aceste fantasmagorii ale mele aveau drept rezultat faptul că mă înspăimîntau cumplit, pentru că umbra mea proiectată pe nisip era întunecată; mă cuprindeau fiori de frică și mă străduiam să scap de acele gînduri. Abia atunci, în sfîrșit, am descoperit că acel întunecat hău în care dispărea orice, se cufunda în neant, era ceva viu și plin de energie vitală: nu doar o învelitoare, ci o substanță, o hrană organică constituită din mii și mii de elemente, atît bune cît și rele. Aproape că simțeam cum mișunau, de jur-împrejurul meu, acei demoni ai *Duhului Răului!*

Din nou alungai – ca pe vremea cînd eram o copilă – asemenea gînduri rele. Tot ceea ce conta era că mă aflam acolo, că păşeam în stînga Contelui Siyuti, ascultînd cum urlă tăcerea, gol în gol.

Se scurseseră cîteva ore. Picioarele ni se afundau în zăpada moale, care continua să cadă din cerul implacabil; busola, sclipitoare, ne arăta direcţia pe care trebuia s-o urmăm, şi noi ne mişcam trupurile pentru a ajunge acolo, undeva.

Ne dădeam seama cît de slabi şi de neajutoraţi eram.

Apoi Luminatorul făcu să ni se înfăţişeze privirilor o spectaculoasă formaţiune de gheaţă, acolo unde un val se frînsese de o stîncă şi îngheţase... Trecurăm mai departe, în tăcere, mergînd încet. Şi prin minte îmi străfulgeră un gînd: „Dacă aş putea, cumva, să aduc lumina zilei în această zonă!"

Imaginaţi-vă. O rază deflagrantă lăsînd o dîră violetă prin aer, în timp ce urcă, şi urcă, şi urcă. Apoi.. o explozie de lumină. Şi iată peisajul landei îngheţate!

Aici, ca un vîrf de ac, o insuliţă care răsare din mare, o insuliţă acoperită deja de zăpadă moale, a cărei imagine dipare încet-încet.

Iar aici, bucăţi de gheaţă ce se desprind dintr-un mare tufiş crescut anevoie pe o altă mică insulă. Tufişul e scund, cu ramuri subţiri; lunga sa strădanie pentru a putea trăi a fost curmată, brusc, şi acum îşi îndreaptă ramurile-i reci în toate direcţiile. Era singura formă de viaţă vegetală în stare să reziste, şi acum nu mai fiinţează. Minusculele stalactite ce se desprind şi cad dispar înghiţite de zăpadă.

Mai încolo, o depresiune. Nu o cîmpie, cum ar fi trebuit să fie, ci un lanţ de munţi, cu multe reliefuri, adînciturі, văi. Şi toate acestea au fost create de apa oceanului.

Mii de sculpturi şi forme parcă vii, create de gheaţă. Mii de nuanţe ale albului orbitor care se întinde, nevăzut, pe masa aceea de apă, încă vie în adîncurile ei!

Iar acum, un sunet. Un soi de respiraţie înceată, languroasă, părînd a veni de undeva de departe. Sosește, se apropie, creşte în intensitate. Acum este ca un urlet puternic, înnebunitor; aduce cu el fulgii de zăpadă, roade sculpturile, le slăbeşte, le sfărîmă cu un zgomot sinistru. Este vîntul, suflarea aceea de vînt premergătoare furtunii pe care am auzit-o mai demult. Înaintează şi duce cu sine celălalt întuneric, celălalt neant din neant.

Și toate acestea se petrec acum, acum și aici, fără ca eu să pot avea cunoștință de ele sau să le pot, cumva, vedea...

Mai înainte ca vreunul din noi trei să-și fi putut da seama, ne trezirăm vorbind, *vorbind* cu adevărat, în acel gol imens al acelei liniști nemărginite. Ne puteam auzi proprii noștri pași, care produceau un zgomot neobișnuit, străin nouă, în timp ce călcam pe stratul de zăpadă, lăsînd pe el urmele trecerii noastre. Acesta era adevărul: trebuia să facem ceva pentru a nu înnebuni de jale, chiar dacă discuțiile noastre ar fi fost despre subiectele cele mai banale. Și aveam, oricum, un singur gînd, comun tuturor.

Începui să vorbesc eu, privindu-i cum înaintau – cu mișcări nesigure – în licărirea cristalelor de zăpadă atinsă de fasciculul de lumină:

– Cînd credeți că vor ajunge aici?

Se întoarseră amîndoi și se uitară la mine. Știam că aceea era singura întrebare la care, probabil, nu puteau răspunde; și totuși nu mă puteam abține de a le-o pune. Simțeam nevoia de a le afla părerea chiar dacă ceea ce ar fi spus n-ar fi corespuns adevărului. Trebuia să-mi dau seama de ceea ce ar fi putut să se întîmple, măcar pentru liniștea mea; dar ceea ce spuse David n-a fost deloc pe măsura așteptărilor mele.

– Poate că se află deja pe urmele noastre. Ia aruncă-ți o privire.

Nu rîse nimeni de poanta aceea forțată, dar, cel puțin, sunetul vocilor noastre nu ni se mai păru străin.

– Ar putea să ne atace în orice moment ar dori s-o facă, observă, cu tristețe, Contele.

– Nu pot să înțeleg, spuse David, clătinînd din cap. Toate acestea n-au nici un sens. Compania n-a arătat niciodată interes pentru indivizii luați în parte: de ce ar căuta o nulitate statistică cum e David Amshinygry Tschander?

Eu cunoșteam motivul, dar nu puteam să i-l dezvălui; ar fi însemnat sfîrșitul meu. Mă afurisii de una singură pentru că acceptasem, cu un an mai înainte, acea însărcinare și-i afurisii, bineînțeles, și pe preacinstiții și respectabilii Conducători.

– Cîți nahmar vom fi parcurs?

– În ritmul în care mergem, aș spune că, poate, doi și jumătate, trei.

– David, spusei, aș vrea să-mi vorbești despre planeta dumitale.

El se uită la mine. Ochii îi erau singura parte a feței care se putea vedea de sub costumul Hijia; și aș putea jura că zării în ei o strălucire.

Nu spuse nimic.

Îi răscolisem adînc principiile *shantihstreen,* sau cum va fi preferat el să le numească.

Contele își dăduse seama. Nu spuse nimic, dar eu simțeam ceva; cît de extraordinară era acea legătură care se stabilise, în atît de puțin timp, între cei doi bărbați!

– Îți cer iertare, mă văzui nevoită să spun. N-am vrut să te supăr.

Făcu un gest hotărît cu mîna dreaptă, cum că nu avea nici o importanță. Scoase un suspin.

– Lumea mea... și mai scoase un suspin. Aproape că am uitat cum mai arată. N-am mai văzut-o de zece ani, și în tot acest timp planeta mea a fost o Navă Spațială pentru transportat mărfuri. Am... am pierdut noțiunea de pămînt și de cer, de orizont, noțiunea răsăriturilor maiestuoase și a apusurilor calde. I-am pierdut și pe toți cei ce mi-au fost, într-un fel sau altul, prieteni. Într-adevăr, nu cred că mai am o „lume" a mea. De aceea nu m-a durut ce mi-ai spus. De surprins, m-ai surprins, e drept; m-ai surprins pentru că nu mai știam dacă-mi pot aduce aminte de Sharraxi. Pot să-mi amintesc doar de... locul în care trăiam, într-o vale înconjurată de cîmpii și de păduri uriașe.

Viziunea aceea mă făcu să mă emoționez: cîmpii și păduri!

– Da, spuse el. Întinderi nemărginite de pămînt cultivate sau nu... și cînd eram copil alergam pe acele întinderi, încercînd să le dau de capăt, dar nu reușeam niciodată. Călcam în picioare greierii fără să-mi dau seama... simțeam cum mă poartă vîntul pe aripile sale. Vara petreceam zile întregi în cîmp... eram tînăr. Totul mi se părea atît de frumos și de firesc...

Începuse să vorbească în mod dezlînat și glasul îi tremura.

Înțelesei că mințise; casa lui îi era vie în amintire, în gîndurile care nu-i dădeau pace deloc.

– Eram fericit. Nu aveam nici un fel de griji, și lumea aceea era plină de viață chiar și iarna, cînd norii acopereau soarele. Iar vara pădurea era atît de ciudată și atît de plină de farmec... noaptea, cînd se părea că spiritele strămoșilor noștri umpleau

aerul cu gemetele lor, cu suspinele celor ce muriseră și se prefăcuseră în țărînă, atunci mi se părea că vor să-mi vorbească cu glasurile lor ca niște vise plăcute... și eu îi ascultam. Cînd răsărea soarele dădeam fuga afară din casă pentru a mă bucura de aerul proaspăt, parcă renăscut... și de lumina soarelui, de *lumina soarelui* care-mi reda viața ce o pierdusem în clipa asfințitului, la căderea nopții... Ah! Shakkai, noaptea... *Ah!*

Ultimul cuvînt fusese ca un suspin înăbușit; își luă fața între mîini și începu să alerge înainte. Dădui să-l opresc, dar Contele mă prinse de un umăr fără a spune nimic: și înțelesei. El se afla la vreo cincizeci de metri mai încolo, tot în conul de lumină al Luminatorului, și mergea în același ritm cu al nostru, dar n-ar fi putut fi ajuns decît dacă am fi fugit și noi, dar nu ne simțeam deloc în stare s-o facem.

Nu-l mai văzusem niciodată plîngînd pe David, dar știam că plîngea. Ar fi fost prea mult să-i fi pretins să suporte o situație impusă atît de brutal fără a suporta consecințele la nivel fizic și psihic. Amintirea celor mai fericite zile din viața sa îl făcuse să capituleze; și-l înțelegeam perfect, acum.

Cîmpii întinse... Odheg să mă aibă în paza sa! Și astăzi mă cuprind fiorii cînd mă gîndesc la așa ceva.

Abia atunci înțelesei cît de singur putea fi acel bărbat. Nimerise pe o lume crudă și dușmănoasă pentru el, și pierduse orice legătură cu viața sa trecută. Nu ruptă, acea legătură, de voința sa, ci *pierdută;* pierdută așa cum pierd toți cei ce sînt siliți să renunțe la un mod de viață pentru a adopta un altul.

– Va fi tot timpul, spuse Contele, încet. Va fi tot timpul pentru a avea parte și de bucurii și de toate celelalte ce-i sînt date omului. Dar pentru David timpul acela încă nu a venit.

Încuviințai. Îi privii chipul, prin ninsoarea aceea deasă, încercînd să deslușesc ceva care să exprime mai mult, dar nu descoperii.

Stratul de zăpadă se îngroșa și era din ce în ce mai greu să mergi; din fericire, raza Luminatorului degaja cît de cît căldură făcînd să se topească o parte din masa aceea albă din fața noastră. Mă uimea liniștea aceea absolută în care noi trei eram singurele ființe vii, singurele care ne mișcam. Nici o adiere de vînt și aerul era rece ca gheața, dar nemișcat, iar fulgii de zăpadă păreau a cădea într-aiurea, duși de propria lor greutate. Frigul era atît de mare, încît îl simțeam cum pătrunde prin

costumul meiu Hijia... dar nimic nu ne dădea de înțeles, cel puțin în aparență, cît de neîndurător era Kendall cu cei ce cutezau să-i străbată țărmul.

Nimic deosebit. Busola ne arăta direcția pe care s-o urmăm. Luminatorul ne croia drum. Asta era tot.

Și era destul.

David ne ajunse, sau, mai bine spus, se lăsă să fie ajuns, după vreo zece minute. Se părea că depășise criza, și vocea îi era din nou sigură cînd își ceru scuze pentru comportarea sa, nedîndu-și, bineînțeles, seama de faptul că un keneri s-ar fi comportat în același mod.

N-am reușit niciodată să înțeleg cum de alte stirpe pot să considere drept semn de slăbiciune manifestarea propriilor sentimente, acel mod de a te ușura, care pentru noi, cei din Deșert, este atît de simplu și de firesc de acceptat. La urma urmelor, un keneri n-a dat niciodată dovadă cum că ar fi slab; și, cu toate astea, ei nu pricep cît este de important pentru noi faptul de a putea găsi un mijloc eficace să-i facă să înțeleagă cum ne simțim noi. Și în acest sens, clipa de slăbiciune a lui David l-a făcut să crească în ochii mei.

– Ar fi bine să mîncăm cîte ceva din ceea ce am adus cu noi, spuse Contele. Nu ne vom opri; ne-am odihnit destul, și nu ne putem permite să irosim timpul pe care-l mai avem la dispoziție pentru a ajunge la Ushvari.

Și, zicînd acestea, își duse mîna la cingătoare, acolo unde își legase peștele uscat. Dar eu nu mă uitam la el. Văzusem ceva în depărtare, ceva care nu era decît un preaviz a ceea ce ne aștepta.

– Priviți!

Se puteau desluși, în întuneric, niște mici sclipiri. Erau dese și numeroase.

– Sînt ei, spuse David.

– Cam la ce distanță?

– Poate la douăzeci de nahmar. Nu e prea ușor de spus, dar, în mod sigur, nu așteaptă altceva decît sosirea noastră.

– Ne-au supravegheat bine.

Masa aceea formată din mici sclipiri era nemișcată; în mod evident, ei nu puteau să zărească raza noastră de lumină, și hotărîseră că nu era cazul să se deranjeze să vină în întîmpinarea noastră. Bineînțeles că și noi, la rîndul nostru, am

fi putut aștepta ca ei să vină să ne descopere, dar ce sens ar fi avut? Nu, hotărît lucru, trebuia să mergem noi la ei și să încercăm să terminăm odată totul, cît mai repede cu putință. Eram, toți trei, convinși și hotărîți s-o facem.

Și, dintr-o dată, nu putui să mă mai gîndesc la acea grație idilică a întunecatului peisaj din Axari; totul fu măturat, într-o clipită, de acea revelație, de întoarcerea la realitate. Știam că va fi trebuit să înfrunt din nou Compania, dar speràsem, cu naivitate, să pot amîna acea întîlnire; dar iată că, iată că ea îmi apărea înainte, cu toată puterea și capacitatea sa de a insufla groaza. Nu fusesem niciodată în stare să pricep care anume era acea forță capabilă să manipuleze atîția și atîția indivizi și să-i lase pe oameni pradă luptelor intestine. Mi-era frică de faptul că nu aveam să mai apuc să mai văd insula Ushvari.

Pipăi cu nervozitate plăselele cuțitului pentru tăiat gheața; era un obiect care nu ne-ar mai fi folosit la procurarea hranei, ci doar ca armă. Și mi-era frică.

Nu mai ucisesem niciodată; nici măcar nu-mi trecuse prin minte că aș fi putut fi vreodată silită s-o fac; dar presimțeam că în orele următoare avea să fie necesar să ne croim drum prin violență...

II. JENAAR BHADANE SIYUTI:

Acum cîteva minute am vorbit cu David. Eram amîndoi așezați, secătuiți de puteri după toate cele întîmplate cu cîteva ore mai înainte; Nhera era într-o stare de transă, complet absentă, nemișcată, cu picioarele îndoite, încercînd să-și recupereze forțele fizice și psihice.

David o privea cuprins de curiozitate.

– O formă de meditație transcendentală, îmi spunea el. Am mai văzut cazuri asemănătoare la triburile Adkyata din munții din Sharraxi. Doar că acest lucru regenerează capacitățile fiziologice. Ceva cu adevărat notabil, spunea el clătinînd din cap.

Apoi se uită la mine și mă văzu scoțînd din buzunar un minuscul aparat de înregistrat; schiță un gest de surprindere.

– Ce este?

– Un aparat de înregistrat. L-am luat cu mine pe Insula Plutitoare Kuthanqi pentru cazul în care ar fi fost nevoie să consemnăm ceva important; dar nu mi-aș fi închipuit niciodată

că ar fi putut rezista după toată seria de peripeții prin care am trecut.

Și în acea clipă imitai expresia feței lui, pe care o avusese cu o clipă mai înainte, precum și inflexiunea vocii sale:

– Ceva cu adevărat notabil – spusei eu, strîmbîndu-mă.

Rîserăm amîndoi. Ce bine, să mai poți rîde! Eram obosiți și răniți, dar, după fiecare minut petrecut în liniștea abia dobîndită, ne simțeam mai puternici, gata să trecem dincolo de bariera de gheață care ne mai despărțea de adăpostul nostru, de casă. Sau, mai bine spus: „casă" era numai pentru mine; dar aveam, totuși, impresia că atît David cît și Nhera doreau cu adevărat să ajungă undeva, într-un loc care le era familiar.

Treizeci de nahmar. Încă treizeci de nahmar...

Trecurăm de primul obstacol fără pierderi importante; lucru care ne dădea o stare de euforie și ne făcu să ne oprim pentru cîteva minute într-un loc în care am topit zăpada cu ajutorul Luminatorului.

– Ce vrei să faci? mă întrebă el, văzînd că, intenționam să verific dacă micul aparat funcționează.

– Vreau să încep să țin un jurnal.

– Aici? Acum?

Părea uluit.

– Simt nevoia de a mă agăța de ceva real, îi răspunsei. Poate tocmai de aceea vreau să înregistrez acum aceste cuvinte sperînd să pot realiza o descriere logică a întîmplărilor.

În acest moment, Nhera este cufundată încă în catalepsie, iar David se află aproape de mine; se relaxează. Oricum, acum totul va fi mai ușor, acum cînd am cîștigat prima bătălie împotriva Companiei, prima și, poate, cea mai ușoară, mai puțin angajantă; dar deloc insignifiantă. Am senzația că, doar cu puține ore mai înainte, am dat o mare bătălie. Am demonstrat Companiei – și încă în mod eficace – că nu sîntem dispuși să acceptăm ideea de a fi manipulați. Nu cred că ne vor mai considera drept o pradă ușoară.

Cu circa opt ore mai înainte, ne aflam în plin marș, în aceeași direcție în care mergem acum, și zăriserăm pentru prima dată lumina Luminatoarelor undeva, departe, în fața noastră; părea a fi aproape la orizont, deși nu se vedea nici un orizont. Înaintam în liniște; nu reușise nici unul dintre noi să găsească un subiect de conversație decent. Se părea că tăcerea aceea avea

să domnească mereu, dar acum îmi dau seama că mă înșelasem. Faptul de nu fi reușit să vorbim se datora doar încordării pe care o simțeam în preajma confruntării cu niște oameni mai puternici și mai numeroși ca noi și care se aflau în condiții fizice mai bune. Acum, cînd s-a consumat totul, descoperim, încet-încet, capacitatea de a vorbi și un nou mod de a ne prețui reciproc, datorită, poate, și noii relații pe care o avem cu femeia keneri după revelația care l-a tulburat mai ales pe David. Sîntem mai liniștiți acum... chiar dacă nu știm cît va putea dura.

Nu-mi dădui seama, atunci, că era absolut cu neputință să încercăm să nu ne mai gîndim la situația în care ne aflam și, în consecință, să reușim să „conversăm", cum, în mod stupid, o făcuserăm. Mai vorbirăm, desigur; dar nu despre altceva decît despre cum să-i înfruntăm pe oamenii aceia.

– Am trăit pînă la maturitate într-un trib Jutky[1] , le spusei, încercînd să-i fac să priceapă cît mai multe despre Sheukhi. Am participat la diferite întreceri, și de multe ori m-am aflat în situații asemănătoare. Dacă jucăm cu atenție în acest joc de cărți, atunci – *poate* – vom putea nutri speranța de a o scoate la capăt.

Dacă, așa cum e logic să se presupună, poartă fiecare cîte un Luminator, atunci ar însemna că sînt în număr de zece. Și zece este un număr tocmai bun pentru o expediție. Și sînt înarmați, în mod evident... și ei știu că și noi sîntem înarmați. Trebuie să ne bazăm nu atît pe cuțitele noastre de tăiat gheața, cît pe tactică. Iar tactica este aceea de a profita de fiecare secundă de avantaj asupra lor; numai așa vom putea să-i punem pe acei zece oameni în condiții de inferioritate. E de ajuns să nu ne facem iluzii în ceea ce privește puterea noastă efectivă și, pe de altă parte, nici să nu ne subapreciem prea mult.

Să chibzuim bine. Trebuie să acționăm rapid, fără a ne permite nici un moment de răgaz. Va trebui ca voi, în mod deosebit, să încercați să renunțați la aceste metode de luptă pe care le-ați tot folosit.. Sheukhul are caracteristici deosebite; adică reușește mai întotdeauna să priceapă, în doar cîteva secunde, dacă adversarul său este sau nu pe măsura sa. Și din acest motiv voi va trebui să aveți o anumită comportare. Nu lăsați să vi se ghicească intențiile, nu-i lăsați să v-o ia înainte.

[1] Vezi *Glosarul.*

Mă ascultau amîndoi, pe cît se părea, cu mare atenție. Ceea ce era bine; dacă vreunul dintre noi ar fi fost răpus, atunci pentru ceilalți n-ar mai fi rămas nici o posibilitate. Lupta „corp la corp" este unul dintre lucrurile cele mai importante care trebuie să fie învățate, și, dacă nu dădeau dovadă că erau în stare să ducă acea luptă, atunci nu ne-ar fi rămas prea mult timp pentru regrete. Și mai era și altceva:

– Să țineți minte bine acest lucru, spusei eu, încercînd să par cît mai convingător cu putință. Cunosc psihologia sheukhilor. Nu vă jucați de-a eroii, acest lucru s-ar putea să vă fie fatal. Ucideți ori de cîte ori aveți ocazia; este singurul mod pentru a ne putea salva propria piele. Fără scrupule, nu-și au rostul, în cazul de față.

David se uită la mine.

– Chiar nu avem de ales, Jenaar? întrebă el.

Clătinai din cap.

– Trebuie să lovim imediat. Trebuie să contăm pe efortul surprizei.

Tăcurăm.

Simt nevoia să fac puțină ordine în gîndurile mele... sînt obosit și întors pe dos. Am trăit, timp de treizeci și cinci de ani, pe această parte a planetei mele fără a fi avut vreodată posibilitatea de a vizita și celaltă parte. Kendall este o planetă foarte nemiloasă... nu-i îngăduie nimănui, nici măcar propriilor săi locuitori, să-i străbată nemărginitele întinderi de apă și de nisip. Cred că nimeni nu are atît de dezvoltat acel simț al potrivniciilor așa cum îl au kendallienii, asta pentru că Kendall este o planetă unică. De aceea străinii nu reușesc să înțeleagă sensul legilor ei; și dintre toate persoanele din Sistem pe care le-am cunoscut eu pînă acum, doar David Tschander mi s-a părut a se apropia, cît de cît, de mentalitatea respectivă. Stă drept dovadă acestui lucru comportarea sa: aflîndu-se față în față cu un rechin cu platoșă, a avut puterea de a analiza, lucid, situația și de a face să atîrne balanța în favoarea sa... acum, mai mult ca oricînd, sînt convins că David este *Cel-ce-l-face-să-vorbească-pe-Shakkai.* Nu pentru că este în măsură să facă să sune Instrumentul Sacru; nu cred că de aceasta ar putea depinde soarta unui om. Dacă el va fi în stare să se folosească de această iscusință a sa, ar mai putea fi în stare de multe alte lucruri.

Nu i-am vorbit pînă acum despre asta, bineînțeles că nu. Acum moțăie așteptînd să ne continuăm drumul, deci, nu mă poate auzi cum înregistrez aceste cuvinte; dar cred că a înțeles deja totul. În orice caz, vreau ca toate aceste gînduri ale mele să fie consemnate undeva, să fie înregistrate pe bandă, să se afle acolo în caz că mă voi întîlni *cu Duhul Răului...* Și totuși cred –am eu motivele mele – că acest lucru nu se va întîmpla; cu toată oboseala și încîlceala pe care le simt, îmi mențin speranța și încrederea.

Cu șapte ore mai înainte nu aveam nici încredere, nici speranță. Mă gîndeam doar la faptul că în curînd va fi trebuit să înfruntăm un grup de oameni care ne doreau moartea. Și nu era deloc un lucru plăcut.

Mergeam din nou. Străbătuserăm un spațiu enorm, și ni se părea că ne aflăm pe drum de o veșnicie; și nu ajunseserăm nici măcar la jumătatea traseului! Vîntul ne purta spre locul bătăliei pe care trebuia s-o purtăm. Înaintam în tăcere, în mod mașinal, și singurul nostru gînd era acela de a parcurge, în cea mai mare viteză posibilă, acei zece nahmar care ne mai despărțeau de cei de pe Insula Plutitoare Kuthanqi...

Nu se întîmplă nimic în orele acelea. Domnea o liniște absolută, și noi nici măcar nu ne simțeam în stare s-o tulburăm; și această liniște, precum și bezna care ne apăsa ne făceau să ne simțim triști și îngrijorați. Latura pozitivă a acestui marș era o diminuare – în termeni perceptivi – a oboselii fizice. Nu era frig, frig cu adevărat; după părerea mea temperatura aerului trebuia să fi fost de cel puțin o mie de grade Syetchen sub zero. Dar o puteam suporta; dispozitivele termoreglatoare cu care erau dotate combinezoanele noastre asigurau deplina păstrare a căldurii corpului, și singura parte a acestuia care suferea era fața. În realitate nu simțeam oboseala acelor nahmari străbătuți pînă atunci; am fi putut merge așa, în prostie, ani și ani la rînd, dacă n-am fi avut griji, multe și importante. Acele zece luminițe, ca niște licurici – acolo, în fața noastră – care deveneau tot mai strălucitoare pe măsură ce noi înaintam... Iar în spatele lor, alte luminițe – alți licurici – care abia se zăreau, mult mai departe, dar mult mai numeroase. Erau simbolul salvării noastre: cele nouă mii de Luminatoare din orașul Qixe, care se aflau, aparent, la numai cîțiva pași de noi. Fui cuprins de

fericire... doresc să-mi revăd soția, doresc acest lucru atît de mult, încît nu poate fi descris de cuvinte. N-am mai văzut-o de multă vreme, și bănuiesc că Compania îi va fi adus la cunoștință o „dizgrație" nu prea bine motivată... mă gîndesc că, pentru un bărbat din Kendall, familia lui este lucrul cel mai de preț; și în acest moment simt nevoia de a mă întoarce la casa mea, în acel loc în care simt cu adevărat că sînt eu însumi alături de soția mea, nu un Conte Darstel ci, pur și simplu, ceea ce doresc să fiu. Și acum... acum acele nouă mii de luminițe sînt aproape tangibile, chiar dacă nu s-au apropiat prea mult față de momentul acela al ciocnirii...

Totul începu atunci cînd cele zece Luminatoare mai mici se apropiară. Eram gata de luptă, acesta era adevărul; dar nu ne-am fi așteptat niciodată să se întîmple ceea ce s-a întîmplat. Nici nu bănuiam măcar faptul că acei oameni s-ar fi grăbit; erau zece, bine înarmați și eu știam că pentru noi nu era chip de scăpare. Dacă am fi încercat, cumva, să-i încercuim, Luminatorul nostru ne-ar fi trădat; iar a încerca să ne fofilăm așa, fără lumină, ar fi fost o idee nebunească. Din acest motiv nu calculaserăm exact momentul în care va fi avut loc confruntarea.

Mai aveam de parcurs doar cîțiva nahmar pînă la punctul crucial; înaintam încet, eu cu David, în față, Nhera în urma noastră. Zăpada ne ajungea de acum pînă la jumătatea coapsei și frigul era din ce în ce mai mare, îl simțeam pînă și eu, care suportasem iarna aceea nesfârșită încă de la nașterea mea. Din fericire, reușeam să topim zăpada destul de ușor, datorită căldurii generată de oglinda reflectantă cu care era prevăzut Luminatorul, putînd astfel să înaintăm destul de repede.

– Jenaar, mi se adresă, pe neașteptate, David, vorbind încet. Te-ai gîndit vreodată... că am putea... muri?

Îl privii. Deci la asta se gândea, și de mult timp, judecînd după calmul cu care rostise cuvintele.

– Da, bineînțeles, îi răspunsei, și chiar de mai multe ori. De cînd mi-am dat seama că ne-am băgat într-o afacere care depășea cu mult puterile noastre. Da, de multe ori. Și cred că putem doar să ne prefacem că nu știm asta.

– Nu mi-e frică de moarte, spuse David, cu o nuanță de tristețe în glas. Dar n-aș vrea să se întîmple așa: pierdut într-un deșert înghețat, din cauza unor nebuni, și fără nici un motiv. Nu pot să mă gîndesc la așa ceva.

– Dar Compania are nevoie de tine. Dacă chiar trebuie să mori, nu vei muri, în nici un caz, aici și acum.

Vocea îi deveni glacială.

– Jenaar, nu e cazul să-ți iroseşti sarcasmul, aici și cu mine. Tu crezi cu adevărat că ei vor ezita să mă lichideze dacă le voi crea probleme? După ce-și vor da seama că le-am ghicit jocul? Nu, nu mă vor lăsa, în nici un caz, liber. De acord, lui David Tschander nici măcar nu-i trece prin minte să le dea bătaie de cap, nu are destulă forță. Dar lor le e frică de faptul că acest individ ar putea, într-un fel sau altul, să-i discrediteze în ochii Sistemului. Chiar neînsemnat cum e, David Tschander poate face mult mai mult decît s-ar părea. Și ei știu acest lucru... Nu fac decît să aplice Regula lui Hawernstromme, discret și eficient, așa cum trebuie.

– Hawernstromme?

– Da. Unul dintre principalii acționari ai Companiei, care a murit în anul 9016... îl numesc „Părintele comerțului interstelar"; el a fost, într-adevăr, cel ce a pus bazele acelei puteri financiare fără-de-margini a Conducătorilor, exceptînd-o pe cea a Marelui Suithe Maunu. Nu era un savant, dimpotrivă, nu avea nici măcar studii; dar a scris o carte – „Teoria Exploatării Pieţelor" – în care a introdus ceea ce, potrivit părerii lui, constituia principiul de bază ce trebuia să fie călăuza oricărui comerciant sau a oricărei companii: „*Pentru o companie comercială este mai păgubitoare discreditarea propriilor acțiuni – datorată perturbatorilor din afară – decît scăderea veniturilor sau chiar crahul financiar. Este, deci, o problemă vitală ca opoziția să fie integrată în propriile rînduri, sau să fie înfrîntă, așa încît să se ajungă la o unitate de opinii firesc avantajoasă în toate problemele cu care asociația se confruntă.*"

Eficient și simplu, nu?

Încuviințai.

– Se nimerește bine.

Apoi auzirăm un geamăt, care ne făcu să ne întoarcem brusc.

Văzurăm, cu uimire, cum Nhera se lupta cu un sheukh înarmat cu un cuțit de tăiat gheața. Puturăm doar să înțelegem faptul că ne luaseră prin surprindere. Fui apucat pe după gît de un braț foarte puternic. Lama zimțată a unui cuțit îmi scînteie prin fața ochilor; într-o secundă ridicai deaspra capului

Luminatorul și-l trîntii în capul adversarului. Se auzi un zgomot sec, și brațul acela își slăbi strînsoarea.

Încă două secunde: mă aflam față în față cu adversarul meu – încă buimac – și-mi dădui seama de faptul că trei sheukhi veniți de pe Insula Plutitoare Kuthanqi se despărțiseră de grupul principal ce se afla, nemișcat, în fața noastră; constituiau, probabil, avangarda. Scosei cuțitul meu, ținînd strîns Luminatorul în mîna stîngă. Ceilalți doi bărbați le dădeau de furcă serios camarazilor mei, dar nu-i puteam ajuta cu nimic. Trebuia să acționez în grabă; mă aruncai asupra dușmanului cu cuțitul, dar nu nimerii ținta. Dușmanul își revenise din buimăceală, dar n-avea importanță. Acum lupta era de la egal la egal. M-am avîntat, izbindu-l cu putere; căzurăm amîndoi în zăpadă, încercînd fiecare să dea celuilalt o lovitură de cuțit mortală. La un moment dat mă aflai deasupra lui dar el reuși cu o lovitură de picior să se descotorosească de mine trîntindu-mă cît colo; mă ridicai aproape imediat, dar între timp el scoase o armă și mai complicată: un pistol Sharner, din acelea care se aflau în dotarea Funcționarilor din Protecția Civilă. Reușii să evit salva; ridicai cuțitul și-l aruncai asupra adversarului. Nu prea eram sigur că voi nimeri ținta; la urma urmei nu era o armă făcută pentru a fi lansată, dat fiind că forma lamei făcea să se deplaseze mult în față centrul de greutate. Și într-adevăr, zburînd prin aer avu o deviere neașteptată, de altfel abia perceptibilă în acea fracțiune de secundă. Se înfipse, totuși, în umărul adversarului meu, și încă destul de adînc pe cît se părea. Pistolul căzu și se cufundă în zăpadă; mă aruncai din nou asupra lui cu toată greutatea corpului, în timp ce el, strîngînd din dinți, încerca să-și recupereze arma fără a-i păsa de rană. Aflasem pe propria-mi piele, încă de tînăr, cît de mare era rezistența unui sheukh adult la durerea fizică; și că trebuia să acționezi ca și cum adversarul n-ar fi rănit, pentru că, în realitate, forța sa și capacitatea de a reacționa nu sînt diminuate de traumatism, ca în cazul unui ne-kendallian. De aceea, nu trebuia să-i dau timp să-și revină, și probabil că, dacă n-aș fi știut acele lucruri, m-aș fi lăsat înșelat de slăbirea lui aparentă și m-aș fi mișcat mai încet, crezînd că am oarecare avantaj. Spre nenorocul lui, însă, acel lucru nu se întîmplă. Îi sării în spinare mai înainte ca el să poată face ceva.

Acum era dezarmat; își aruncase cuțitul pentru a folosi pistolul, și nu-l mai avea nici pe acela. Dar forța sa era încă uimitoare: cu o singură mînă mă înșfăcă de gît, și poate că ar fi reușit să mi-l frîngă dacă nu aș fi apucat mînerul cuțitului, înfipt pînă la jumătate în umărul lui, trăgîndu-l de acolo cu toată puterea. Un șuvoi de sînge țîșni din arterele tăiate, pînă aproape de fața mea; durerea îl împiedică să-și mențină strînsoarea, așa încît putui să-i înfig adînc pumnalul în piept, pe jumătate orbit de sîngele care țîșnea din rană. Mă ridicai, gîfîind, și-mi șterse fața cu zăpadă. „Foarte bine", mă gîndii. „Ați avut prima victimă. Vom vedea care din părți va avea cei mai mulți morți la sfîrșitul acestui război particular". Peste vreo zece secunde, îmi adusei aminte de camarazii mei.

Continuau lupta, dar amîndoi se aflau într-o situație grea. Nhera era rănită, iar David se afla la pămînt, sîngerînd; în vîltoarea luptei, ceilalți adversari nu-și dăduseră seama de prezența mea. Îl înșfăcai pe cel care-l lovea pe David, trăgîndu-l înspre mine; omul păru năucit.

– David! îi strigai eu, în timp ce-l strîngeam de gît pe individ, ajut-o pe Nhera! Nu-ți poți permite să te odihnești!

El, năucit se ridică anevoie și se îndreptă spre ultimul adversar. Nhera se îndepărtă de cîmpul de luptă, încercînd să-și oprească sîngele care îi curgea din șoldul stîng.

Îl văzui pe David cum îl lovește cu putere pe cel de al treilea individ; evident, spera să-l amețească, dar se părea că nu reușise decît să-l mai tempereze,

Strigai:

– N-o să-l poți stăpâni, David! Omoară-l! *Acum!*

El păru tulburat; în sfîrșit înțelese că cea ce-i spusesem eu era singurul lucru care trebuia făcut. Lovi în direcția cartilajului tiroidian, și avu succes. Mai rămînea, astfel, doar individul blocat de mine, dar acela era mai puțin puternic decît ceilalți și nu-mi punea probleme.

David înaintă spre el după ce se încredințase că Nherei îi mergea bine.

– Poate vom reuși să-l facem să ne spună cîte ceva, Jenaar,

Luă pistolul Sharner de la cel de al doilea cadavru și i-l apăsă pe tîmplă.

– Ascultă bine, spuse., Vorbește-ne despre ceea ce voiați să faceți. De ce vreți să ne ucideți? Și cîți mai sînteți?

Individul nu era înfricoșat, și ceea ce spuse părea a fi adevărat.

– Mai sînt încă opt, mai în față, spuse el, încet. Este tot ceea ce vă pot spune. Și numai ei cunosc motivele.

– Cum de ați reușit să ajungeți în spatele nostru?

– Am camuflat Luminatorul nostru, și ne-am condus după lumina dată de al vostru. Simplu.

– Simplu, într-adevăr. Și, cu ceilalți, se află și Xedhe Arkuni?

Omul ezită o clipă.

– Da.

– Perfect. Iar acum ne vei da o mîna de ajutor pentru a putea trece de acea „barieră", de acord? Vei veni cu noi pînă la locul în care și-au instalat tabăra și ne vei...

Dar nu apucă să termine fraza.

Cu o smucitură omul se eliberase, lovindu-mă.

David trase.

Rămaserăm nemișcați, uitîndu-ne la cele trei cadavre, peste care începea să se așternă zăpada. Ne venea greu să credem că pe oamenii aceia îi omorîserăm *noi*...

– Jenaar, rosti David, după cîteva minute. N-am mai ucis niciodată. Nu vreau să trebuiască să ucid pentru a putea trăi.

– De multe ori nu ai de ales, și să știi că vei fi nevoit s-o mai faci. Acolo – și arătai spre locul în care sclipeau luminile celor de pe Insula Plutitoare Kuthanqi – acolo mai sînt încă opt indivizi ca aceștia. Și, crede-mă, David... Odheg îi iartă într-o măsură mai mare pe cei ce sînt nevoiți să ucidă pentru a se apăra decît pe cei ce sînt plătiți pentru a ucide fără nici un motiv.

– Voi ține minte aceasta.

Își întoarse privirea și se îndreptă spre Nhera. Ea izbutise să-și oprească hemoragia de la șoldul stîng, provocată de o lovitură de cuțit, dar părea slăbită; putea, totuși, să se țină pe picioare, și se uită la unul din cei trei bărbați, îndepărtînd cu picioarul zăpada care-i acoperea fața.

– Ce se întîmplă? întreabă David apropiindu-se.

Ea se întoarse.

– Le-ați văzut fețele acestor oameni?

Întrebarea ne luă prin surprindere pe amîndoi.

– Dar... la drept vorbind... nu. Ne-au sărit în spate pe neașteptate... singurul pe care l-am putut vedea bine a fost ultimul dintre ei. Dar de ce?

– Apropie Luminatorul acela, David.

David veni lîngă ea, îndreptînd fasciculul de lumină spre corpul acela.

– Mare Shakkai! excalmă el. Dar... îl cunosc!

Femeia încuviință.

– Sigur că da. Nu e un sheukh. E un keneri. Funcționarul pe care l-a invitat la cină Contele acum cîteva Segmente Timp. Și eu îl cunoșteam.

– Este chiar el, spusei. Asta înseamnă că avea împotriva noastră toată Compania... nu numai pe trimișii săi pe Axari.

– Trebuie să plecăm de aici, spuse Nhera. Să luăm cu noi tot ceea ce ne poate fi de folos.

Dar avea ceva în ea care nu mă convingea deloc.

Percheziționarăm cadavrele. Aveau asupra lor – în afara celor trei Luminatoare, a pistoalelor Sharner și a cuțitelor pentru tăiat gheața – provizii de alimente concentrate, pilule întăritoare și medicamente pentru primul ajutor; exact tot ceea ce ne trebuia nouă.

– Propun să folosim și noi tactica lor, sugeră David. Este imposibil să înaintăm cu Luminatoarele camuflate fără a avea un punct de reper, nu? Acum ne aflăm destul de aproape de luminile lor ca să ne putem folosi de ele. Înaintăm fără a ne face văzuți și poate că vom reuși să-i luăm prin surprindere.

– Perfect. Vom lăsa aici un Luminator aprins, astfel încît ei să creadă că ne aflăm încă în acest loc. Ei nu vor putea încerca să facă aceeași glumă, neavînd felinare în plus... cel puțin așa sper. În orice caz, vom reuși să-i luăm prin surprindere mai înainte ca ei să-și fi putut da seama că li se va fi întîmplat ceva oamenilor lor. Să mergem.

Lăsarăm un Luminator aprins lîngă cele trei cadavre, care acum semănau cu trei mici dune pe întinderea aceea de zăpadă. Nu avea să rămînă pentru mult timp aprins, dar îl așezarăm în așa fel încît să-și poată face datoria cît mai mult cu putință. Pe celelalte trei ale noastre le-am camuflat în așa fel încît noi să avem vizibilitate, dar lor să le fie imposibil, sau cel puțin greu, să le vadă. Sigur că nu am fi putut merge prea departe... dacă nu am fi avut un punct de reper.

– Jenaar, îmi spuse David, în timp ce înaintam. Ai văzut. Ne putem descurca.

– Da, cred că da. Dar nu uita că eram trei contra trei... iar peste puțin timp vom fi trei contra opt. Și zîmbi.

– Cred că ești prea pesimist. Nu te-am auzit niciodată rostind un cuvînt de încredere în viitor. E ceva înnăscut?

– Nu știu dacă e așa... dar e întotdeauna mai bine să nu te lași legănat de iluzii. Cred că am învățat acest lucru de pe vremea cînd eram tînăr.

Urmă o mică pauză.

– Jenaar, continuă apoi David, îți amintești de ceea ce am discutat în legătură cu originea vieții, mai înainte de a pleca spre Insula Plutitoare Kuthanqi?

Încuviințai.

– Îmi amintesc. Acum cîteva Segmente Timp.

– Aș vrea... să continuăm discuția, Jenaar. Cînd vom ajunge acasă. M-am gîndit la ceea ce mi-ai spus și... vreau să aflu mai multe. Vreau să discut, să stăm de vorbă. Ceea ce n-am mai făcut niciodată pînă acum.

– Da.

Schițai primul zîmbet adevărat după nici nu mai știam cît timp. Hm, cînd vom ajunge acasă...

După cîteva ore ajunserăm aproape de tabăra oamenilor de pe Insula Plutitoare Kuthanqi. Luminile lor se aprinseră din ce în ce mai mult, iar acum erau atît de aproape încît ne permiteau să vedem cortul pe care-l ridicaseră și pe cei trei care stăteau de pază. Se instalaseră într-o depresiune înconjurată de dune de zăpadă, avînd o latură descoperită; din latura aceea ne observau ei mișcările, iar noi, de acolo de unde ne aflam, puteam să-i vedem la rîndul nostru. Mai puteam zări, în spatele nostru, lumina Luminatorului părăsit, din ce în ce mai slabă, pînă cînd dispăru.

În clipa în care se stinsese, se produse o neașteptată agitație în grupul celor trei paznici. Nu puteam auzi ce spuneau, dar era evident că bănuiau ceea ce se întîmplase de fapt. Alți cîțiva indivizi ieșiră din cort; discutau cu aprindere. Nu cunoșteam pe nici unul dintre ei, dar știam că trebuie să se afle acolo și Xedhe Arquni... și pe fiecare dintre noi îl interesa persoana lui.

– Ce facem, acum? întreabă Nhera.

– Nu facem nimic, răspunse David. Așteptăm pînă cînd îi vor trimite pe cei trei să vadă ce s-a întîmplat. Dacă nu se vor

lămuri, înseamnă că nu au avut legătură cu ceilalți trei de la început. E posibil să-i fi trimiș acolo, așa, la voia întîmplării? Nu prea e în stilul Companiei. Și nu se încadrează în norme.

– Uiți ceva, spusei. Și anume, prea marea încredere. Nu a dus niciodată lipsă de asta... credeau că ne vor putea elimina ușor, nu și-ar fi putut închipui nici pe departe că am fi putut avea o șansă. Nu s-au îndoit niciodată de incapacitatea noastră.

– Sst! întrerupse Nhera, vorbind în șoaptă. Au ieșit din cort cu efectivul complet.

Ne uitarăm la grupulețul acela de oameni. Erau opt; informația fusese exactă. Dacă nu cumva se vor mai fi aflat și alții prin preajmă; dar nu, nu era un lucru de luat în considerare. Dar nu-i puteam vedea în mod deslușit; eram prea departe. Discutară cu voce tare o bună bucată de timp, apoi se păru că ajunseseră la o hotărîre. Trei dintre ei, după ce-și luară echipamentul necesar, se desprinseră din grup și se îndreptară în direcția noastră.

– Vor să meargă să vadă ce s-a întîmplat cu camarazii lor. Au fost atît de grosolani încît să nu țină legătura cu ei, și acum speră să mai poată drege ceva.

– Excelent, spuse David, zîmbind. Aceasta simplifică lucrurile.

Nhera clătină din cap.

– Nu pricep, și mărturisesc că nici eu nu mi-am dat seama de asta.

– Dar e ceva foarte simplu, continuă David. Cei trei vor trebui să treacă prin această latură a depresiunii, dat fiind că celelalte sînt de netrecut. Deci, dacă ne schimbăm poziția, nu vom putea fi descoperiți. Lor le vor trebui cel puțin șapte ore pentru a ajunge la cadavre... dacă le vor mai găsi, dat fiind că vor fi fost deja acoperite de zăpadă. Le vor căuta mult și bine, în zadar... apoi le vor trebui încă șapte ore pentru a se întoarce aici – dacă se vor mai întoarce – și noi vom fi atunci departe, poate chiar acasă. Putem să-i considerăm, deci, pe cei trei ca și eliminați... mai rămîn cinci. Dacă îi luăm prin surprindere, vom putea reuși. Haideți să mergem; dacă ne vom îndepărta, fie și jumătate de nahmar, va fi de ajuns.

Alergarăm de-a lungul marginii povîrnișului înghețat ce forma depresiunea, în timp ce cei trei oameni îl urcau, încet, și ajungeau la punctul în care poposiserăm noi cu puțin timp

înainte. După vreo zece minute de alergare ne oprirăm, gîfîind, aruncîndu-ne în zăpada adîncă, fără a ne păsa de gerul care mușca din fețele noastre.

– Să așteptăm pînă ce se vor îndepărta, murmură David, apoi ne vom da drumul în jos pe povîrniș. Nu pare a fi greu de ajuns la cort... stinge Luminatorul, Jenaar. Ar putea să ne vadă; e mai bine să fim prudenți.

Învîrtii întrerupătorul, și lumina aceea – și așa anemică – dispăru. În bezna aceea totală, mă aplecai pe marginea depresiunii, pentru a încerca să văd ceea ce se afla la vreo treizeci de metri mai în jos. Acum razele de lumină ale Luminatoarelor care înconjurau cortul – și care de departe ni se păreau a fi separate – se contopiseră într-una singură; era ca un halo fosforescent, a cărui luminozitate se oprea, totuși, după vreo zece metri, fiind înghițită, brusc, la granița cu noaptea. Totul s-ar fi rezolvat, în puțin timp. Am fi învins sau am fi fost omorîți, șterși –atît fizicește cît și moralicește – și dați uitării. Nici măcar nu aveam de ales... a încerca să înconjurăm cortul era, pur și simplu, imposibil; deci, trebuia să mergem pînă în pînzele albe.

Cînd apreciarăm că cei trei se îndepărtaseră îndeajuns, aprinserăm din nou Luminatorul și începurăm să coborîm panta. Fu o treabă ușoară, și chiar plăcută, aceea de a te lăsa să aluneci pe zăpadă, punînd frînă ori de cîte ori alunecarea părea să devină prea rapidă; acel lucru mă făcu să-mi amintesc de zilele în care – copil fiind – mă jucam pe țărmul mării. Mă înveselii și chiar că simțeam foarte mult nevoia. Ne trezirăm îngrozitor de aproape de cort, la mai puțin de cincizeci de metri, fără să fi fost observați; pînă în acel moment, totul se desfășurase în mod perfect. Nu mai aveam nevoie de Luminator. Înaintarăm încet, cu grijă, pînă ce ne văzură.

Unul din paznici ne simți, și reacția sa fu imediată: scoase pistolul și trase, urlînd:

– Ramshai! Vino repede! Sînt ei! Au ajuns pînă aici!

Începu să tragă și cel de al doilea paznic; noi ne trîntirăm la pămînt, iar cel ce vorbise muri aproape imediat. Aceeași soartă o avu și celălalt. Mai rămîneau acum în calea noastră trei, doar trei... dar, mai înainte ca noi să ne putem apropia mai mult, o rafală de pușcă mitralieră seceră totul în jurul nostru. Furăm nevoiți să dăm înapoi, și arma tăcu.

Apoi auzirăm o voce care venea dinăuntrul cortului:

– Ramshai! Hyqenaz!

Și apoi, mai puternic:

– Ramshai! Hyqenaz! Sînteți acolo?

Urmă o înjurătură cumplită. Apoi, cu o voce, înceată, tulburată:

– I-au ucis. Trebuie să-i chemăm pe ceilalți, pînă nu se vor fi îndepărtat prea mult. Ia radioul, Ethma.

Cu un semn din cap, le cerui lui David și Nherei să atace cortul din două părți, în timp ce eu încercam să înaintez. O a doua rafală mă făcu să mă opresc și să înjur. Dacă aș fi avut și eu o pușcă mitralieră Sharner, aș fi putut să-i atac frontal; dar așa, cu un biet pistol – și aproape fără muniții – ce puteam face? Reușiserăm să eliminăm cinci – grație norocului – dar acum? Dacă i-ar fi putut chema pe ceilalți, prin radio, nu ne-ar fi fost deloc ușor. N-avea nici un rost să înconjurăm cortul; trebuia să-i facem, cu orice preț, să iasă de acolo.

Îmi amintii că aveam asupra mea niște medicamente luate de la cei trei care ne atacaseră la început, printre care un flacon de dezinfectante ușor inflamabile. Îmi veni acea idee gîndindu-mă la una dintre tacticile cele mai vechi și, în același timp, dintre cele mai eficace pentru a scoate inamicul din bîrlog.

O a treia rafală mă făcu să dau din nou înapoi. De data aceasta fu mai puțin intensă... nu vor mai fi avînd nici ei muniții?

Îmi chemai înapoi camarazii. Era inutil să-i expun riscului de a fi loviți; îi pusei la curent cu planul meu, și ei fură de acord cu mine că era singurul mijloc de a acționa.

David scoase din buzunar ceea ce păstrase la sfatul meu: circuitul electric și bateria de la unul din Modificatorii de Tensiune. Nu mai avuseserăm pînă atunci nevoie de a aprinde focuri; dar acum acea prevedere avea să ne salveze viața. Împingînd circuitul pînă la sarcina maximă, obținurăm o flacără, de la care aprinserăm o bucată de stofă din costumul Hijia, îmbibată, în prealabil, cu substanța aceea inflamabilă, cu care înfășurai flaconul din material plastic. Aruncai apoi proiectilul arzător spre cort, rugînd-l pe Odheg să-l facă să funcționeze.

Flaconul de plastic își atinse ținta, și lichidul luă foc, făcînd să se aprindă – pălălaie – pînza sintetică a cortului. În numai

cîteva secunde, vîlvătaia aceea ilumină o bună parte din locurile din jur, și era mult mai puternică decît un Luminator: îmi întorsei privirea. Dinăuntrul cortului se auziră din nou voci, dar care de data aceasta erau înspăimîntătoare. Trei dintre acestea se învăluiră laolaltă, într-un crescendo absurd și singura frază pe care reușii s-o deslușesc mă umplu de ușurare:

– ... lasă-l dracului de radio! spunea unul dintre ei. Dacă nu vor să ne răspundă ne vom descurca și singuri.

Perfect. Nu mai aveau ajutorul celorlalți.

Eram acum trei contra trei, și dovediserăm – mai mult nouă înșine – că ne putem descurca de minune. Chiar dacă nu voiam s-o admit față de mine însumi, eram cu adevărat optimist în privința deznodămîntului acelei bătălii.

– Să ne pregătim, murmurai eu, în timp ce focul, la cîțiva metri în fața noastră, se întețea. Se pregătesc să iasă. Hai să ne retragem... primul lucru pe care-l vor face va fi să-și netezească drumul cu ajutorul rafalelor.

Și, ca o confirmare a spuselor mele, o nouă rafală răscoli zăpada în jurul nostru. Ne refugiarăm în umbră, unde nu puteam oferi o țintă ușoară.

Ieșiră în fugă din cort, trăgînd focuri în aer, și reușiră să mă atingă, dar, din fericire, foarte ușor. Nu mai erau rafale, ci doar împușcături izolate; presupunerea mea se adeverise. Mai aveau puține muniții, de aceea era momentul să acționăm.

Ridicai pistolul, căutîndu-l din ochi pe Xedhe Arquni.

Nemișcate în lumină, trei manechine: o țintă pentru începători.

Rămăsei blocat. Unde era *reshekul?*

Nu se afla printre ei!

Blestemai soarta, și trăsei; unul dintre cei trei se prăbuși. Alte împușcături, și muri și cel de al doilea, cu groaza întipărită pe față. Mai rămăsese unul, ultimul, un tînăr înalt, cu obrajii scofîlciți; ținea strîns pușca mitralieră Sharner, năucit, fără a mai fi în stare să se gîndească să se refugieze în umbră, așa cum făcuserăm noi.

– Stați pe loc, spusei, și inaintai spre zona de lumină creată de flăcările care acum devorau materialele din interiorul cortului. Lumina era orbitoare, dar mă feream s-o privesc. Și intrai în cort.

Omul tresări, ridicînd pușca mitralieră. Îl auzii pe David cum respiră adînc; intuind ceea ce avea de gînd să facă, rămăsei

nemișcat, pînă ce auzii declicul percutorului care lovise încărcătorul gol. Pe fața omului apăru un zîmbet; eu începui să înaintez.

Un alt declic. Și Nhera ratase.

Omul se hotărî să apese pe trăgaci.

Nu se întîmplă nimic. Ceva, nu știu ce, îmi dădu siguranța că arma aceea era ineficace; poate convingerea că pușile mitralieră Sharner sînt arme foarte delicate și că se blochează ușor, mai ales dacă trag mai multe serii de rafale fără a permite mecanismelor interne de a reveni în starea de echilibru. Sau poate că se terminaseră munițiile, pur și simplu. Nu știu. Dar omului îi dispăru zîmbetul într-o clipită.

Ridicai pistolul meu.

Click.

Începui să rîd, să rîd tare, și simțeam cum mă furnică ceva prin tot trupul. Aruncai pistolul în zăpadă și continuai să înaintez.

– Între noi doi, acum, spusei, și el pricepu.

O simplă frază care exprimase sensul acelei ultime mișcări. Poate că nu era cazul să ne luptăm cu mîinile goale, din moment ce el era singur iar noi trei. Ceilalți ai lui tot nu aveau să se mai întoarcă, așa că ce importanță mai avea pentru el dacă avea să cîștige sau să piardă? Cu toate acestea, înaintă hotărît.

Îmi trase la repezeală trei pumni zdraveni în maxilar. Reacționai: un picior în stomac, un cot în septul nazal; dar ripostă cu o serie de lovituri, și fui nevoit să bat în retragere. Și atunci înțelesei, cu toată durerea, că gîndul acela al meu de a reduce bătălia mea împotriva Companiei la o simplă păruială cu un umil Funcționar el ei era o nebunie. În afară de asta, îmi dădui seama de faptul că dacă împrejurările nu fuseseră favorabile și reușiserăm să-i învingem pe ceilalți adversari, nu la fel s-ar fi întîmplat și cu mine acum. Fui tentat să-l chem pe David în ajutor, întrucît de abia mai eram în stare să ripostez; dar n-ar fi fost drept, și nici onorabil. Un sheukh susține singur bătăliile pe care le-a început, mai ales cînd este un Conte Darstel. Gîfîind și gemînd de efort, îl lovii; și simțeam – chiar avînd mîinile înmănușate – că loviturile își atingeau ținta. Situația se răsturnă: adunîndu-mi toate puterile, îl doborîi la pămînt.

Lupta se terminase. În tot acest timp, eforturile făcute pentru a mă concentra mă împiedicaseră să simt efectele loviturilor

primite; dar acum tot corpul meu parcă stătea să se desfacă în bucăți, și eram secătuit de puteri. Îl țintuii pe acel individ pe zăpadă – cu toată forța de care mai eram în stare – împiedicîndu-l să se miște.

Rezistența sa fu slabă.

– Bine, spusei, putem sta de vorbă?

– Dă-mi drumul, spuse el, cu o voce nazală, și vom putea vorbi. N-are rost să mă mai ții.

Îi dădui drumul.

În spatele meu apărură David și Nhera, care observaseră totul, nemișcați. Focul, care devorase cortul și tot ce se afla înăuntru, se stingea încet-încet.

– A fost o nebunie, Jenaar, spuse David.

Nu-l ascultai, dar știam că era adevărat. Mă istovisem în mod inutil, fără nici un motiv.

– Xedhe Arquni, începu Nhera. Unde e?

Omul zîmbi, și arătă cu mîna negrul deșert de zăpadă care se întindea de jur-împrejur.

– Acolo. Caută trei cadavre. Pentru că i-ați ucis, nu-i așa?

Nu avu nici o confirmare. Cel puțin nu una explicită.

– Îmi închipuiam, spuse, clătinînd din cap. Era evident.

– Nu și pentru noi. *De ce* ați vrut să ne ucideți?

– Acum cîtva timp, Arquni a primit un apel de la Companie. Pînă atunci avuseserăm doar relații comerciale, nimic mai mult... cel puțin noi, de pe Insula Plutitoare Kuthanqi. Ceea ce fac ceilalți, fiecare în parte, nu interesează pe nimeni; și dacă Arquni ar fi avut...

David îl întrerupse, pironindu-l cu privirea.

– Continuă. Dar vreau ca tu să știi că e mai bine pentru tine să spui adevărul. Vreau să ne spui care este motivul acestei farse absurde, cum e cu planul pregătit pentru vizita noastră pe Insula Plutitoare Kuthanqi, și tot restul.

Și-l preveni:

– Nu te juca de-a cerul și pămîntul cu mine. Sau, ca s-o spun, cu un vechi joc de cuvinte, „știu că tu știi". Deci, nici măcar să nu încerci să-mi dai de înțeles cum că numai Arquni cunoaște toate amănuntele, așa cum au încercat camarazii tăi cu puțin timp înainte.

Celălalt încuviință.

– Nu-ți fie frică; n-aș avea nici un motiv să vă mint. De altfel, eu nu am nimic împotriva voastră; n-am făcut decît să

execut ordinele, atît cît mi-a stat în putință. Acum nu mai pot face nimic altceva decît să vă spun ceea ce știu. Arquni ne-a spus că Coordonatorul Omnerstarkului îi încredințase ceva important.

Nhera tresări, fără motiv, se părea. Era ciudat: de abia acum începeam să noteze ceva nou în comportarea ei. Părea nervoasă, neliniștită.

După părerea lui, Compania avea nevoie de un expert, chiar fără o specializare bine determinată, dar inteligent, abil și – mai ales – străin de sfera Pieților Planetare, astfel încît să poată fi clasificat „Ușor Sacrificabil".

David se îngălbeni, intuind rolul său în acel joc ce se desfășurase pînă atunci.

Omul continuă:

– Cu cîteva luni standard mai înainte, în Laboratoarele Companiei fusese analizat un nou mineral prețios, care putea fi comercializat la un preț foarte ridicat. Dacă ar fi extras în cantități suficiente, ar putea aduce Conducătorilor cîștiguri fabuloase; important în această treabă este să existe o avangardă, care să poată localiza cu siguranță zăcămintele de acel mineral, și să-i evalueze posibilitățile, în orice sens al cuvîntului. Este inutil de spus aici că acest străin reprezintă o asemenea „avangardă". După cum vedeți, o asemenea activitate nu este neapărat legată de specialitatea lui Tschander; dar el a fost, totuși, preferat, pentru capacitățile sale.

David era profund tulburat.

– Și de aceea m-au făcut să sufăr atît? Numai pentru interesele lor comerciale...

– Marfa aceasta despre care v-am vorbit se găsește din abundență pe planeta Kendall, după părerea celor care au studiat-o. E foarte ciudat faptul că nu a fost descoperită de Extractori, și se pare că acesta a fos motivul pentru care s-a cerut intervenția omului.

Tăcu, un moment, apoi continuă:

– Toate aceste lucruri le-ați fi putut afla mult mai înainte... dacă ați fi întrebat-o pe camarada voastră, așa-zisa „specialistă în biologie".

Cele auzite ne buimăciră.

– Ce vrei să spui? urlă David, înșfăcîndu-l pe tip.

Omul, ca pentru a se apăra, ridică mîna înmănușată, cu arătătorul îndreptat spre femeia keneri.

– Ea știe totul. Este implicată în această afacere cu mult mai mult decît mine. Avea misiunea de a mijloci un acord între Tschander și Companie. Întrebați-o.

Ne îndreptarăm amîndoi spre femeia care se afla – mută și nemișcată – în stînga noastră.

– Ce înseamnă toate acestea?

Nhera nu mai vorbise de mult: aproape că nu-mi mai aminteam vocea ei. Dar acum avea să vorbească, eram siguri. Și aveam să înțeleg, în sfîrșit, cine éra ea în realitate.

Ea suspină și clătină din cap în mod ambiguu, ca și cum ar fi vrut să prindă ceva cu urechea.

– Foarte bine, începu ea, vă voi spune care este... sau, mai bine, care *a fost* legătura mea cu Compania. E drept s-o știți... și nici mie nu mi-ar conveni să vă ascund acest lucru, din moment ce nu mai fac parte din masa aceea de... de...

Se opri, neputînd găsi cuvintele, și-și coborî capul, mușcîndu-și buzele. Se așeză apoi pe zăpadă, evitînd privirile noastre.

– Nu sînt o specialistă în biologie, și presupun că ați înțeles acest lucru mai de mult. Ceea ce v-am spus despre cercetările mele asupra florei și faunei existente în Partea Întunecată era doar o născocire, bine ticluită. Specialitatea mea este chimia metalelor, și acesta este motivul pentru care am fost implicată în această afacere blestemată...

Ceea ce v-a spus sheukhul este destul de exact. A fost semnalată în subsolul planetei Kendall prezența unui metal deosebit, cu carateristici ieșite din comun. Știți, fără îndoială, că, deși planeta Omnerstark posedă o cultură și o cunoaștere științifică excepționale, acolo cercetarea, în domeniul chimiei, mai ales, nu a progresat prea mult și, cu siguranță, nu în mod proporțional cu alte domenii de studiu. Cunoaștem multe elemente naturale, dar, evident, nu pe toate cele posibile. De aceasta este necesar ca acest nou element să fie exploatat imediat, pentru a-i putea verifica posibilitățile. Specialiștii în probleme de finanțe au apreciat că, avînd în vedere proprietățile micului eșantion analizat în laborator, s-ar putea ajunge, pe piață, la o cotare reprezentînd o valoare de o mie de ori mai mare decît cea actuală a metalului Shahri, ceea ce ar avea drept consecință o revoluție financiară etcetera. Nu mă pricep prea mult la asemenea lucruri, dar ceea ce pot înțelege este faptul că

Compania ar putea face să se ducă de rîpă toată piața metalelor prețioase, i-ar putea nimici pe Comercianții Independenți. Dar Conducătorii nu înțeleg că o asemenea prăbușire i-ar distruge și pe ei. Compania este o asociație preponderent comercială, și dacă pieţele pe care ea le-a cucerit vor cădea, nu va mai avea pe cine să se mai sprijine decît doar pe ea însăși... și va fi un stîlp fragil. Conducătorilor le-a mers la inimă ideea cu enormul cîștig realizat de pe urma vînzărilor acestui nou material. Și, teoretic vorbind, acestea ar fi lucruri realizabile... dacă Conducătorii s-ar ocupa de problema restabilirii unui nou echilibru. Dar nu-i cred în stare de așa ceva.

Oh... dar am luat-o razna. Toate acestea n-au nici o legătură cu noi, decît doar faptul că reprezintă premisa celor ce i s-au întîmplat lui David, de cînd a fost concediat de Companie și a debarcat pe Kendall. Și în acest punct trebuie să-l corectez pe sheukh. Existența noii „mărfi" – dacă vreți s-o numim așa – a fost constatată de aproape un an, și nu de numai două luni, cum ne-a spus el. Precizarea este esențială, pentru că în numai două luni standard Conducătorii n-ar fi putut elabora – chiar cu ajutorul calculatoarelor – un plan atît de amănunțit.

Iată, deci, care este situația. Acest nou element necesită o cercetare minuțioasă, efectuată de un subiect cu notabile capacități intelectuale și de adaptare și care să fie ajutat de un expert în materie, din sector. În acest fel, simplul act al descoperirii ar fi efectuat de către primul dintre cei doi – care va fi expus la toate riscurile –, în timp ce efectuarea analizei va fi treaba celui de al doilea, care va intra în scenă la momentul oportun. Se pusese problema unei echipe de tehnicieni, dar a fost găsită drept mai convenabilă soluția expunerii la pericol doar a unui singur om... pentru că, nu v-am spus-o pînă acum, acel mineral emană un anumit tip de radiații nocive pentru organismul omenesc, împotriva cărora nu s-a găsit încă un mijloc de apărare. Se pare că după o expunere mai lungă, o persoană poate să și moară; astfel că, odată localizate zăcămintele, va fi sacrificată doar o singură persoană, și Compania va merge mai departe. Eu, David, am semnat, acum vreo nouă luni, un Contract de Categoria a Treia, prin care mă angajam să funcționez ca analist și...

David, care își ieșise din fire, o întrerupse:

– Și eu... Ce mă priveau pe mine toate astea? A, trebuia să fiu un cobai, unul din ăia „Ușor Sacrificabili"?

– Aș fi ajuns și la acest punct, continuă ea, cu calm. Dar poți să ți-o imaginezi și singur. Rolul dumitale a fost gîndit de Companie în așa fel încît să se combine cu o întreagă serie de împrejurări care erau în legătură cu dumneata. De aproape un an te-au catalogat și te-a tot studiat, ajungînd la concluzia că erai omul potrivit pentru acel plan. Concedierea dumitale, cu doi ani mai înainte de termen, era o necesitate care n-avea legătură, desigur, cu acea „redistribuire a Personalului", așa cum au motivat-o ei; dumneata *trebuia* să ajungi aici și să mă întîlnești pe mine. Colaborarea dumitale la plan trebuia să fie determinată de un contract încheiat între particulari... și aceasta era atribuția mea secundară. S-au luat, evident, toate măsurile pentru ca dumneata să te afli în situația de a nu mai avea de ales, iar în ceea ce privește procentajul de risc, nu vei fi fost pus în gardă mai înainte de ducerea la bun sfîrșit a afacerii, dacă nu-ți vei fi dat, cumva, seama singur; va fi fost prea tîrziu, în ambele situații. Xedhe Arquni pusese la dispoziția noastră Insula Plutitoare Kuthanqi, și, cînd ai fost invitat de el s-o vizitezi, acest lucru făcea parte din plan. Acolo, pe insula Kuthanqi, trebuia să fie semnat contractul... și insistențele mele de a veni cu dumneata făceau parte din plan. Singurul lucru neprevăzut a fost Contele Siyuti; el nu avea nici un rol în afacere. Trebuia doar să te găzduiască, pe Ushvari, pentru ca noi doi să ne putem întîlni. Dacă cineva n-ar fi trebuit să fie amestecat în afacere, acela era, bineînțeles, el, Contele.

David își ridicase puțin gluga de la costumul Hijia, și putui observa că toți mușchii feței îi erau încordați.

– Nu se poate! strigă el. Nu pot să cred toate astea! Mi-ai spus o poveste foarte ciudată, Nhera, și foarte încîlcită. Explică-mi atunci, cum se face că rolul dumitale a fost schimbat – așa, dintr-o dată – și de ce au hotărît să te omoare.

– Tocmai *asta* n-o știu, David. Nu pot să mi-o explic decît doar, poate, printr-o schimbare a planurilor. Știu, sigur, că tentativa de omor – acolo, pe Insula Plutitoare Kuthanqi – n-a fost deloc o simulare. Dintr-un motiv sau altul, eu nu mai contam pentru ei. Ți-o jur, David, nu știam cîtuși de puțin că aveau să se întîmple toate astea.

– Nu știu dacă să te cred sau nu. Și dumneata făceai parte din acel... plan. Nu-ți vei fi făcut probleme din a mă înșela. De ce să ți le faci acum?

– David, oare faptul că au vrut să mă lichideze nu este o dovadă suficientă că eu nu mai am nimic de-a face cu ei? Am trecut și eu prin aceleași necazuri ca și voi, am mers cu voi, am luptat alături de voi. Sînt de partea voastră!

Interveni bărbatul acela:

– Poți s-o crezi. Nu mai are legături cu Compania. În mod oficial, ea este moartă, pierdută în ocean.

Eu și cu David ne privirăm, amîndoi mirați și cuprinși de îndoială. Puteam, oare, să avem încredere în ea? În fond, ne demonstrase că era de bună-credință. Puteam accepta riscul.

– Foarte bine, spuse David.

O luă de mînă, ajutînd-o să se ridice.

– Vei rămîne cu noi, Nhera.

Îi vorbise, pentru prima dată, cu amabilitate și nu formal. Alesese drumul cel mai greu și cel mai periculos: acela al încrederii.

Și Nhera înțelese.

– *Lehke,* spuse ea.

– *Wekhe'ayat,* răspunse el.

Acum știam împotriva cui luptasem și împotriva a ce ar fi trebuit să luptăm.

Neliniștea dispăruse, și eram gata să ne reluăm drumul.

– Ce facem cu el? întrebă David, arătînd spre sheukhul care se uita la micile limbi de foc ce mistuiau ceea ce mai rămăsese din tabăra lor. Acum numai lumina Luminatorului se substituise irealului spectacol al unui foc în noapte.

– Nimic, răspunsei. Nu ne poate face un rău. Îl vom lăsa aici, și poate că ai lui îl vor căuta. Va putea raporta la Companie că acum noi știm totul.

– Tschander, spuse omul acela. Nu au nevoie de raportul meu. La început le erai util; acum îi incomodezi. Să nu te aștepți, cumva, că te vor lăsa să pleci, în cazul că te vor găsi.

– Voi ține minte acest lucru. Adio.

Pînă acum, nimic nu ne-a dat vreun semn că ceva ne-ar fi potrivnic. Continuă să ningă, frigul este tăios; dar nimic nu ne împiedică în marșul nostru, și, cu fiecare fracțiune de nahmar care se adaugă, luminițele acelea îndepărtate – Luminatoarele din Qixe – ni se par tot mai apropiate...

III. DAVID AMSHINYGRI TSCHANDER:

Aveam douăzeci și cinci de ani atunci cînd îmi dădui seama, în sfîrșit, că munceam pentru un grup de indivizi care se foloseau de mine ca de un animal de povară, și că, pentru munca pe care o prestam, nu primeam decît o parte din ceea ce dădeam prin eforturile mele. Începui să pricep cît de importantă era existența însăși a Companiei într-un sistem de lumi ca a noastră, încît să reglementeze o întreagă serie de raporturi esențiale. Și dobîndii această cunoaștere abia atunci cînd nu mai fusei în măsură de a profita de ea, din moment ce nu mai făceam parte din Companie.

Și tocmai în timpul marșului spre Qixe acea înțelegere ajunse la gradul cel mai înalt. Nu numai că trudisem pentru bunăstarea unei minorități, dar fusesem, pe deasupra, manipulat de ea, în mod abil și viclean, o lungă perioadă de timp. Singura mea consolare rezida în certitudinea că toate acestea n-aveau să se mai întîmple.

Zece nahmar. Aceasta era toată distanța pe care o mai aveam de străbătut. Încă zece nahmar, și vom fi fost în afară de orice pericol... chiar dacă, în mod firesc, acest lucru nu ar fi însemnat sfîrșitul luptei. Nici unul dintre noi nu-și închipuia așa ceva. Vom fi avut doar posibilitatea de a ne mișca într-un mediu mai puțin potrivnic. Și în clipele în care ne gîndeam că nu mai aveam obstacole în calea noastră, ne simțeam mai bine. Iar în mine se petrecu o schimbare importantă: pentru prima oară o băgai în seamă pe Nhera, acea femeie pe care încă nu știam cum s-o definesc.

De cînd mărturisise că făcea parte din planul acela în care eu eram cobaiul, se închisese în cușca propriilor ei gînduri și nu ne mai adresase nici un cuvînt. Nici înainte nu făcuse prea mult pentru a ușura oboseala psihologică a călătoriei, dar acum atitudinea ei era diferită. Îi simțeam neliniștea; deseori ne lăsa să i-o luăm înainte, ea mergînd singură în spatele nostru, pentru a ne ajunge apoi din urmă cînd îi convenea ei. Nu înțelegeam motivul acelui mutism chiar din momentul în care atît eu cît și Jenaar hotărîserăm că puteam avea încredere în ea; încercai să mi-l explic prin aceea că, poate, n-o cunoșteam suficient.

Dar, de fapt, dorisem, oare, vreodată, s-o cunosc? De cînd îmi fusese prezentată, la Villa Siyuti, instinctele mele îmi

spuseseră să nu mă încred în ea. Nu știam, și nici acum nu știu, de ce; poate pentru că, pur și simplu, ceva mi se părușe în neregulă, nelalocul său. Și în momentul acela, în timp ce mergeam prin zăpadă, simții dorința de a-i vorbi, de a mă lămuri cine era ea de fapt. Aveam senzația că planeta Kendall avea să fie casa mea pentru mult mai multă vreme decît plănuisem eu; tot ceea ce încercasem să planific se prefăcuse în fum, fusese anulat de conștiința că acum Compania mă considera într-un alt fel... Trebuia să observ și să înțeleg. De aceea, atunci cînd Nhera se despărți de noi, cu un pretext oarecare, pentru a treia oară, mă gîndii că poate sosise momentul.

Așteptai cîteva minute, apoi îl lăsai pe Jenaar să înainteze de unul singur.

Mă apropiai de ea. Mă văzu și-mi zîmbi. Nu părea a fi mirată de gestul meu; poate că se aștepta la așa ceva.

– Nhera, spusei. În curînd vom reuși.

Ea dădu din cap în semn de aprobare.

– Da, vom ajunge la Ushvari, acolo unde vom fi în siguranță. Și apoi?

– Jenaar ne va găzdui. Apoi vom merge pe Omnerstark, și vom lămuri problema direct cu Conducătorii.

Îi scăpă un rîset scurt.

– Pe Omnerstark! Chiar te gîndești la așa ceva? Crezi cu adevărat?

„Să crezi", mă gîndii eu. „Cît de greu este să poți crede într-un lucru care sperai să fie adevarat!"

Și atunci aflai adevărul.

– Nu, murmurai eu. Nu cred. Dar ce altceva putem spera?

– Sîntem în mîinile Companiei. Dacă vor vrea să ne distrugă o vor face. Kendall e o „Planetă Fantomă", știi acest lucru; și asta înseamnă că Compania controlează orice se întîmplă aici. Nu vom putea nici măcar să ieșim din vila Contelui fără a fi în pericol.

– Eu urăsc acest adevăr, Nhera.

– David, spuse ea încet, mi-e frică. Totul crește, ia proporții de necrezut. Mi se pare că întreg Sistemul s-a pornit să ne vîneze. Nu vreau altceva decît să mă întorc la casa mea, în Valea Zeda... și dacă voi reuși să ies vie dintre ghețari, va fi tot ceea ce voi face. Mi-e frică...

Voia să se întoarcă la tribul Huwutky, în care trăise. Firește... O privii în timp ce luminile Luminatoarelor proiectau

umbre pe fețele noastre, umbre care se suprapuneau altor umbre ce erau apoi șterse de reflexele luminoase... și văzui, atunci, cît era de frumoasă. Mă făcea să mă gîndesc la Sikha. Poate că acest lucru mă chinuia... voiam ca o femeie să-mi fie apropiată, așa cum fusese Aurora mea Aurie. Și simțeam cum crește ceva în mine, ceva ce depășea neîncrederea și ura: simțeam deslușit. Era un nou adevăr: o iubeam pe Nhera Kunurse. O iubisem în tot acest timp, fără ca vreunul dintre noi să-și dea seama. Înțelesei totul abia în clipa aceea.

– Nhera... spusei. Îmi pare rău. Pentru tine și pentru mine. Am fost prinși într-o vîltoare a cărei dimensiune nici măcar n-o cunoșteam.

Nu părea a mă fi auzit. Era atentă doar la scîrțîitul ușor și monoton al zăpezii pe care mergeam, încet, în aerul rece ca gheața, aproape insuportabil, la bîzîitul Luminatorului. Părea că pentru ea nu mai există nimic în afara acelor ușoare percepții... dar nu și pentru mine; știam că trebuia să existe un mijloc de a ieși din acea încurcătură, și aveam să-l găsesc.

Apoi ea părea că se scutură. Își îndreptă privirea spre mine; și în ochi avea o sclipire azurie, pe care – abia acum îmi dădeam seama – o avusese dintotdeauna. Nu văzusem niciodată cît de frumoasă putea să fie o femeie keneri, și nici nu-i dădusem vreodată atenție *acestei* femei.

Întinse o mînă pentru a atinge mica fiolă legată la gîtul meu. *Whadswat'nakir!* Uitasem că o mai purtam încă. Atîrnai Luminatorul de cingătoare și desfăcui împletitura. Acum flaconul se afla în mîinile mele, și părea să dobîndească o iridescență miraculoasă în razele de lumină care străbăteau lichidul acela. Fiecare striație colorată pulsa în sintonie cu căldura emanată de degetele mele. Scosei, încet, dopul de sticlă. Uitasem parfumul acela, tare, pe care „uleiul stîncilor" îl poate dărui. Senzația era uimitoare.

– Cum... se numește? întrebă Nhera.

Nu-i răspunsei imediat, pentru că nu-mi închipuiam că putea să se refere la femeia de la care primisem acel zălog de iubire.

– Sikha, spusei apoi. Este din Cîmpia Septentrională Charrakee. Acum, însă, se află pe o Navă Spațială pentru transportat mărfuri, și va mai rămîne acolo încă trei ani.

– Trei ani. Înseamnă că te iubește mult.

Dădui din cap în semn de aprobare. Nu puteam să-i spun cum că pentru mine Sikha era pierdută. De acum încolo destinele noastre nu aveau cum să se mai întîlnească, pentru că eu alesesem o direcție diferită. Timpul este constituit – prin cine știe ce misterioasă simetrie cu spațiul – dintr-o mie de Curente. O mie de linii convergente sau divergente care hotărăsc asupra viitorului fiecărui individ în parte: cursul lor poate fi doar presupus, dar niciodată determinat cu siguranță. Două dintre linii se atinseseră atunci cînd Sikha și cu mine ne întîlniserăm; dar apoi se despărțiseră, și de atunci a trebuit să o apucăm fiecare în altă direcție. *„Ceea ce găsește omul, nu poate fi păstrat; îl pierde pentru a nu-l mai regăsi niciodată, chiar dacă ar trăi veșnic.* Erau cuvintele tatălui meu, preot al lui Shakkai; și eu le pătrundeam înțelesul abia acum.

Și Nhera luase între degete fiola sa cu lichid și se uita la ea. Observai că lichidul avea o culoare diferită: aceleași striații argintii, dar unduind pe un fond de culoare roșie-maronie, cu nuanțe de roșu-aprins.

Respira încet.

– David... mă poți ierta pentru tot ceea ce am făcut? Mă puteți ierta, amîndoi?

– Cînd cineva face numai ceea ce i s-a ordonat să facă, atunci acea persoană nu mai are nevoie de iertare.

– Cum așa?

– Compania și-a bătut joc și de tine. Și tu nu porți nici o vină pentru toate cele ce ni s-au întîmplat nouă... Și este adevărat ceea ce ai spus. Ai mers cu noi, ai fost alături de noi, ai luptat și ai ucis pentru ca nu numai tu, singură, ci noi toți, împreună, să ne putem atinge scopul. Dacă, cumva, ai săvîrșit ceva nedrept împotriva noastră, ai dovedit că nu ai făcut-o din propria ta voință, și acest lucru e suficient. Acest lucru este important, dar puțini îl înțeleg în acest univers de nebuni și de idioți.

Bezna cerului nu mi se mai părea atît de înspăimîntătoare. Și nici aerul nu mă mai strîngea de gît pînă la sufocare, și percepui neasemuita frumusețe tăinuită de ghețarii din Axari, pe care aceștia o dezvăluiau numai o dată la opt mii de ani. Nu era nici sunet, nici mișcare; domnea tăcerea, ca și cum mîna unui zeu se coborîse pe pămînt pentru a-l învălui în tăcere, în neant. Mi se părea că trăiesc o viziune cumplit de reală și de tangibilă: a unei

nopți care se lăsa asupra mea și-mi pătrundea toată ființa, a unui vis tulburător cu Demoni ai Întunericului și nemernicii oribile. Și totuși nu-mi puteam imagina acea varietate de senzații și impresii pe care ți-o putea da o experiență ca aceea de a traversa ghețarii, pe jos, într-un întuneric care-ți provoacă viziuni realmente lugubre și înspăimîntătoare, dar îți oferă și mirajul unei liniști absolute, neatinse, imuabile.

Și, în timp ce eu și femeia străbăteam întinderea de zăpadă, un impuls – căruia nu putui să-i rezist – mă făcu să mișc brațul; îi luai mîna. I-o strînsei și ea îmi răspunse.

– E curios, spuse ea zîmbind, cu fața parțial acoperită de gluga aceea grea. Pînă acum nu m-am gîndit niciodată la... asta.

– Cred că starea de încordare m-a împiedicat și pe mine s-o fac. Acum îți dai seama?

– Da, da. Te admirasem... și te studiasem mult timp, dar niciodată cu... această intenție.

– Ești de acord?

O clipă de tăcere. Ne studiaserăm, reciproc, încercînd să descoperim ce anume făcuse ca mințile noastre să ajungă să gîndească la fel plecînd de la o stare de indiferență. Același lucru mi se întîmplase și cu Sikha; descoperiserăm, așa, dintr-o dată, că aveam nevoie unul de celălalt, cu deosebirea că acum mă aflam într-o situație cu totul diferită, și simțeam o mai mare nevoie de a fi ajutat. Și răspunsul dat de Nhera fu cel pe care-l așteptasem. Adică, da, era de acord. Avea și ea nevoie de mine.

– Și totuși, adăugă ea, nu... sînt sigură că ar putea să meargă. Tu ești logodit, și este greu să iubești un bărbat care în curînd va pleca.

– În curînd, murmurai eu. Peste trei ani!

– Prea puțin. Dar... vreau, totuși, să încerc.

Era pentru prima oară cînd îmi îngăduiam mie însumi să mă las copleșit de bucurie. De mult timp nu mai simțisem cum mă inundă acel val de fericire.

– Nhera... pînă cînd se va putea.

– Pînă cînd se va putea.

O cuprinsei pe după umeri și o atrăsei spre mine. Era tînără și frumoasă... o femeie care trăia în Deșertul nemărginit din Chon. Era la fel ca Sikha, poate mai puțin dulce, mai cinică; dar era, într-un anumit sens, mai importantă pentru mine decît fusese cealaltă. Era ciudat că înțelegeam acel lucru abia acum, dar o iubeam cu adevărat.

– David, *privește!*

Vocea ei era plină de bucurie. Îmi ridicai capul și văzui care era motivul strigătului ei: luminile care sclipeau în fața noastră... Luminatoarele din Qixe, care împînzeau tot orașul! Cu puțin timp înainte fuseseră atît de cumplit de departe, iar acum iată-le, atît de aproape încît puteai, parcă, să le simți căldura.

– Sînt pentru noi, Nhera, spusei. Am ajuns acasă.

În realitate, mai erau de străbătut pînă acolo încă cel puțin cinci nahmar, dar nu mai avea nici o importanță. Învinseserăm în lupta cu ghețarii, și acesta era premiul nostru. Merseserăm șaizeci de nahmar peste acea nemărginită întindere înghețată, care nu ne speriase, nu ne făcuse să ne oprim.

Jenaar mergea încet, dar cu pas sigur, la cîțiva metri înaintea noastră.

Se opri, așteptînd să-l ajungem.

– Am ajuns, spuse el, și tonul vocii sale era diferit de cel pe care-l auzisem ultima oară... nu reușeam să descopăr prin ce anume, dar o simțeam. Vor fi fost, poate, semne ale noilor emoții pe care le încerca. N-am înțeles acel lucru atunci, și nici nu aveam să-l înțeleg vreodată.

– E momentul să ne gîndim la o nouă bătălie, continuă el, gînditor, pronunțând răspicat fiecare cuvînt. Îi vom impune Companiei să-și scoată masca. Mă vor asculta; de problemele insulei *mele* răspund eu, așa încît se vor vedea nevoiți să mă lase în pace.

– Ce sperați să obțineți, Domnul meu? întrebă, cam cu ironie, Nhera. Nu știm nimic, nici măcar de ce am ajuns pînă aici. Nu avem nici o idee despre cei ce sînt împotriva noastră. În mod oficial, după toate probabilitățile, sîntem, pur și simplu, morți. Așa încît de ce ne-am mai lupta încă o dată?

– Și atunci, ce propui?

Ea dădu din umeri.

– Să cerem Companiei să ne restituie posturile care ne-au fost uzurpate. E singura posibilitate pe care o văd.

– Și să schimbăm viața noastră pe o liniște fără nici un sens? Nu, nu sînt de acord. Trebuie să aflu motivul tuturor celor ce s-au petrecut; altfel nu-mi voi putea împăca sufletul.

– Odheg ne va ajuta. Trebuie să ne păstrăm credința.

„Dar care sînt, oare, limitele credinței?" mă gîndii eu. *„Acelea pe care omul și le îngăduie lui însuși? Poate că credința*

nu este altceva decît un act de autoconvingere pentru cei ce nu au noțiunea nici uneia din cele două".

La acel gînd mă cuprinse spaima. Redeștepta în mine gînduri, cuvinte, vechi fantome ale unei tinereți netrăite. *Credință.*

Iată, acolo, orașul, portul, care acum se vedeau deslușit, la cîțiva nahmar distanță. Ajunseserăm, și nu putui să-mi înăbuș un strigăt interior, un sentiment de mare bucurie, uitîndu-mă la un bărbat care-mi devenise prieten și la o femeie care devenise iubita mea, împreună cu care știam că trăisem ceva adevărat. Nici măcar Demonii Întunericului nu mi-ar fi putut răpi bucuria asta... cel puțin, așa credeam. Nu-mi puteam închipui...

Dar Wathi'Shamshal – Duhul Răului – exista încă. Îmi dădui seama de acest lucru abia atunci cînd un dușman, despre care credeam că dispăruse, se întoarse la noi, și înțelesei atunci cît de adevărat era sfatul dat de Hekar Bwuni: *Punctele slabe sînt întotdeauna cele mai puțin băgate în seamă...*

Într-o singură clipă conștiința mea înregistra o nouă lovitură, o nouă rană. Tăcerea întinderilor de gheață a fost spartă și împușcătura răsună, îndelung, în urechile mele chiar și după aceea.

Contele Jenaar Bhadane Siyuti căzu , încet.

În memoria mea el nu fusese niciodată atît de clar prezent ca în clipa aceea. Văzui totul, năucit, incapabil să gîndesc. Dură o veșnicie, dar nici eu nici Nhera nu ne dădurăm sema.

Se trăsese cu un pistol Sharner. Din spatele nostru. Realitatea faptului pătrunse adînc și precis în mintea mea; și în timp ce înțelegeam ceea ce se întîmplase, știam și cine era autorul. Mă întorsei, brusc, în clipa în care un ecou surd, cavernos, se pierdea în aerul gol devenit, dintr-o dată, mai rece. Raza de lumină a Luminatorului meu fu acoperită de o figură înaltă, nemișcată, în așteptare.

Xedhe Arquni.

Alergai spre el, negîndindu-mă că ar fi putut să mă ucidă foarte ușor. Dar el nici măcar nu încercă, sau poate că nu mai avea muniții. Ajunsei lîngă el; fața era aceeași: aspră, scofîlcită, gura strînsă într-o linie. Și lovii linia aceea cu pumnul strîns.

– De ce? strigai eu aruncîndu-mă asupra lui. De ce ai făcut-o?

Răspunsul său veni repede. Simții o durere cumplită în coaste și-i auzii vocea:

– Nu înțelegi? Era singurul mijloc. Singurul mijloc de a mă descotorosi de el. Era un pericol prea mare... și îl uram.

Mă trînti în zăpadă, cu brațele imobilizate de ale lui, în imposibilitatea de a face vreo mișcare. Mormăii ceva.

– Nu înțelegi? repetă el, arătîndu-și dinții.

Gluga de la costumul Hijia îi alunecase pe spate, lăsînd să se vadă mici picături de sudoare ce i se scurgeau de pe frunte transformîndu-se, în cîteva secunde, în cristale sărate. Respirația lui forma o ușoară ceață alburie. Aerul era cumplit de rece, și mă întrebai cum de o viețuitoare, indiferent care, îl mai putea suporta.

– Compania are nevoie de materialul acela. Ordinele mele erau precise: cineva trebuia să-l scoată de acolo. Tu, străine. Tu n-ai puterea de a te opune acestor hotărîri. Dar ordinele au fost contramandate. Rămăsesem singur. Conducătorii nu-mi mai comunicau nimic. Și totuși, misiunea mea trebuia să continue, Tschander. *Preia situația în mîinile tale,* iată, Tschander, iată noul meu ordin. Mi l-am dat eu însumi, în locul lor. Înțelegi, acum?

Gîfîia.

Gemui:

– Jenaar... de ce Jenaar...

Arquni părea prada unui acces de isterie.

– Jenaar! strigă el. Conte Jenaar Siyuti!

Numele acela părea a-l scoate din sărite.

– Tu nu știi cît de mult îl uram, rosti el, șuierînd vorbele. Pe el și pe ceilalți ca el, viermi, paraziți scîrboși, care, dacă n-ar exista Insulele noastre Plutitoare, n-ar fi în stare nici măcar să desfacă cochilia unui ankihse... Și eu, *Eu,* care îi hrăneam, trebuia să mă plec în fața lui, să mă adresez lui cu „Domnule Conte"...

– Ești nebun, Arquni! Ești nebun! stigai eu.

Era ca și cum m-ar fi învăluit hăul întunecat al unui coșmar.

– Jenaar! Din cauza *asta.* Din cauza unei inutile uri absurde, oribile...

– Și tu nu poți să mai schimbi nimic, rînji el. Totul va fi trecut sub tăcere, ca întotdeauna. Nici tu și nici femeia nu veți reuși să opriți spiritul adevăraților sheukhi, acei bărbați care, ca și mine, sînt hotărîți să se revolte...

Expresia feței sale deveni aproape extatică și dădu din cap ca și cum ar fi vrut să arate ceea ce se afla în jurul lui.

– Simți, Tschander? E ceva, ca un parfum, ca un nou... *Jammungshoten* – Spiritul Strămoșilor oamenilor care urmează calea mării, dorința lor de a sfărîma lanțurile care-i leagă de bastarzii aceia de pe insulele naturale... dorința de a trăi ca adevărați sheukhi, de a fi stăpînii *propriului* lor pămînt. Toate acestea se află în aerul pe care-l respiri. Ascultă. ASCULTĂ. OMULE DIN SHARRAXI! urlă el. Tu, care trăiești în zi și în noapte... Idiotule, spurcăciune jumătate-om, mîrșav slugoi al paraziților Insulelor Plutitoare... ascultă sunetul! E strigătul Strămoșilor. E Shamshal'kile – Ziua Întunericului. E *Odhekelhad!*

Scoase un sughiț înăbușit, care voia să fie, poate, un rîs.

Rămăsei tăcut, incapabil de a mai scoate vreo vorbă.

– Eu sînt ultimul, continuă el. Toți oamenii mei sînt morți, voi i-ați omorît... nimic nu este mai imprevizibil decît ceea ce a fost calculat. Ați avut noroc... dar acum veți plăti. Nu veți mai fi pioni în jocul Conducătorilor, cum sînt eu, pentru că asta nu e decît începutul... morții voastre. ÎNCEPUTUL, zic! Voi ați distrus Insula Plutitoare Kuthanqi, luîndu-i hrana; acum, Insula Plutitoare Kuthanqi, *eu,* Xedhe Arquni, vă vom lua ceea ce vă va mai rămîne. Moartea se răzbună și cere altă moarte! Știi lucrul ăsta? Este un adevăr născut odată cu Universul, un adevăr care nu are nevoie de a fi descoperit pentru a se afirma. Iar tu, acum, vei suporta toate cele pe care adevărul le cere.

Nu puteam accepta. Durerea pe care o încercam se unea cu mînia, și forța care se năștea din această unire se aduna, puțin cîte puțin, în membrele mele.

– Ai ajuns în momentul în care viața ta se confruntă cu alternativa „a servi sau a muri". Și tu ai ales deja! De aceea, eu, acum, îți impun *Nojherek*[1] , Tăcerea Veșnică, în pacea lui Wathi'Shamshal, Duhul Răului. Este momentul ca tu să te lași să cazi, ca tu să înțelegi. Noi am pus bariere peste care conștiința ta să nu poată trece; ești un navigator orb, pierdut în furtună. Contele a murit, și el era singura ta călăuză. Contele nu mai poate face rău.

Pioni, mă gîndii. Pioni într-un joc.

– Iar după tine vor veni alții. Și alții, și alții, și alții. Și toți vor străbate același drum pe care l-ai străbătut tu, și, la fel ca

[1] Vezi *Glosarul.*

tine, vor pierde. Nu-ți dai seama de faptul că Conducătorii sînt mai puternici decît oricine? Nu-ți dai seama de faptul că oameni ca Siyuti trebuie să moară de mîna unor oameni ca mine? Nu poți să împiedici acest lucru! Este realitatea vieții tale *și a morții tale, în același timp!* Asta e, Tschander!

– Aaahhh! strigai eu, scos din răbdări.

Membrele mele căpătaseră viață; învinseseră prin ele însele, singure, forța care le ținea, și reshekul fu proiectat în aer. Masa corpului meu se afla acum deasupra lui, așa cum, mai înainte, acționase și el pentru a mă bloca.

– Nu vrei să crezi?

Se părea că Arquni nu-și dădea seama de faptul că era în dezavantaj.

– E adevărat! Chiar dacă Conducătorii te vor lăsa liber, chiar dacă nimeni nu va mai primi ordine de la ei... chiar dacă ei au dispărut... ești, oricum, un neproductiv! Compania nu va reuși niciodată să scoată ceva util din tine... ești o *închipuire...*

– Ajunge! Ajunge!

Nu puteam să-l mai suport. Omul acela vorbea ca un automat, și nu părea a auzi altceva decît vocea nebuniei sale. Îl lovii cu cotul în obraz, de mai multe ori. Sîngele pătă mîneca costumului Hijia.

„Sînge! – mă gîndii eu. Cît sînge am văzut, și cît voi mai vedea, oare? Durerea care se adăugă durerii, și face o... o breșă... o breșă în ființa mea..."

Xedhe Arquni tăcea.

Poate că murise, sau că își pierduse, pur și simplu, cunoștința, nu știam și nici nu doream s-o știu. Mă ridicai, amintindu-mi de Jenaar, și mă îndreptai spre el... prietenul meu care primise cicatricea definitivă, ce se adăuga celorlalte, multe, ce-l chinuiseră.

Mai trăia, încă. Dar nu pentru mult timp, mă gîndii eu, cutremurat de durere, cu un ascuțit simț al presimțirii.

Mă aplecai asupra lui. Privirea îi era lipsită de orice expresie. Știam că gloanțul pătrunsese adînc. Zăpada, proaspăt căzută, era pătată de sînge. Îi ridicai capul; acest lucru păru să-l scuture, să-i trezească conștiința, într-o ultimă tresărire.

– David, prietene, spuse.

În abisul oboselii și al repulsiei în care mă prăbușisem, vocea sa răzbătu cu greu, dar ascultai, totuși, ceea ce-mi spuse:

– Ce blestemăție, spunea el gîfîind. Să mori așa. Nu mi-aș fi închipuit. Aș fi dorit să fi avut o viață mai puțin lipsită de sens.

Tăcui. Ar fi fost inutil să caut cuvinte, absurde cuvinte de mîngîiere în acel moment în care un sheukh își dădea, primul, seama că i se apropia sfîrșitul. Îmi amintesc că lacrimile mă orbiră pentru o clipă. Îl pierdeam pe cel ce mă ajutase cel mai mult pe Tărîmul Nopții.

– Am să-ți spun ceva ce nu ți-am mai spus niciodată, zise el. Vreau ca tu să afli. De asta depinde viitorul tău. Lăuta...

– Ce anume?

Fui surprins auzindu-l vorbind despre Instrumentul Sfînt tocmai cînd eu voiam să-mi alung din minte gîndul acesta.

– ... Este al tău. Rhella... știe. Cînd va afla că am murit, ți-l va da... păstrează-l, și folosește-l așa cum știi, cu simțul tău de dreptate. Dacă ești, într-adevăr, *Shakkai'Wakhy*, atunci vei pricepe totul...

– Taci, Jenaar... taci.

Nu eram în stare să înțeleg nimic.

– Adio, David. Jurnalul meu... în buzunarul interior. Ia-l, și ține-l în continuare. Ceva trebuie să rămînă... ceva... Nhera...

– Da, Domnul meu.

Femeia se aplecă și ea asupra lui.

– Eu... te-am judecat greșit. Îți cer iertare pentru aceasta...și îți sînt recunoscător pentru ajutorul pe care ni l-ai dat în această călătorie.

Ea nu spuse nimic, conștientă, ca și mine, de realitate.

– Amintiți-i de mine Rhellei, murmură el. Știu... că îmi va lipsi.

O clipită, un gînd împărtășit și pierdut în nemărginirea minților noastre răscolite. Și totul se sfîrși.

Jenaar Siyuti muri pe deșertul de gheață, nu departe de casa lui.

Totul se terminase, cu adevărat.

De atunci încoace am ascultat cuvintele sale, înregistrate pe bandă – nu știu cînd și nici unde – și ele îmi apăreau mereu ireale, de neînțeles, îndepărtate în timp. Ceea ce îmi rămăse fu o durere, surdă și ascuțită, provocată parcă de un cuțit pe care nu puteam să-l scot din rană.

Și totuși ceea ce spusese el îmi rămase întipărit în minte. *Shakkai'Wakhy*: „Cel ce-l face să vorbească pe Shakkai". Abia mai tîrziu înțelesei ce însemna și de ce Jenaar mă numise așa. Acum știu că aceea a fost singura sa greșeală.

Se scurseseră aproape șapte Segmente Timp de cînd vizitaserăm Insula Plutitoare Kuthanqi. Mi se păreau o viață; și ajunsei la Qixe, obosit, fără să simt bucurie și nici durere, conștient de prezența Nherei alături de mine, singura tovarășă de călătorie, singura care mă putea înțelege, acum, în timp ce cuvintele rostite de Xedhe Arquni mă ardeau, mă loveau ca niște pietre. Și, totuși, adevărul nu fusese dezvăluit decît parțial. Încă nu aveam nici măcar idee despre ceea ce avea să însemne schimbarea finală, dezvăluirea totală și definitivă.

CAPITOLUL AL ZECELEA

Întoarcerea la Ushvari

Ochii tăi... oceanul tău, mîntuirea ta în întuneric... Ochii tăi sînt stinși, sînt închiși... oceanul tău a secat, și singurele zile care îți vor mai rămîne sînt cele ale durerii tale. Vrei o viață pe care s-o trăiești în întuneric, și o viață pe care s-o duci la lumina zilei, ca și cum te-ai gîndi că lumina este izvorul bucuriei... dar lumina poate doar să rănească ochii tăi lipsiți de vedere, poate doar să-i biciuiască cu vîntul, poate doar să sece oceanul tău.

Din: *„PĂMÎNTUL GLORIEI"*, de Yenna Keari (A.S 9325)

Întrucît am pierdut de acum totul, Vîntul n-are decît să-mi smulgă viața.

Din Cartea Khismel a Glasurilor

DAVID își amintea deslușit că avusese o senzație ciudată atunci cînd sosise pentru prima dată la Vila Siyuti. Era ca și cum toate lucrurile din jurul lui, și el însuși, făceau parte dintr-un mozaic în care era greu de stabilit ce rol aveau.

Cînd văzu din nou holul imens, cu scările acelea uriașe care duceau la etajele superioare, pereții de sticlă, tapiseriile care-i acopereau, cînd păși de-a lungul salonului în care cinase și discutase cu Jenaar, abia atunci i se păru că acel mozaic fusese completat. Și rezultatul era... nimic. Se uniseră mici fragmente de gol și formaseră un singur, vast și întunecat nimic.

Simți cum căldura îi mîngîia pielea; simți țesătura costumului nou, proaspăt, curat, care foșnea la fiecare mișcare a sa. Ciudat, totul era atît de... străin. Devenea, clipă de clipă, tot mai străin... și îi venea greu să se adapteze la acel tip de ambianță.

Își plimbă, încet, privirea de la masa imensă și lucioasă, din lemn de Kanwa, la care cinase cu cîtva timp mai înainte, la candelabrele suspendate, la covorul brodat cu fir de Shahri. Tapiseriile de pe perete completau imaginea amintirilor sale; dar ceea ce se imprimă bine în conștiința sa fu efectul dat de

ferestrele acelea uriașe, acoperite aproape în întregime de perdele mari, de un alb imaculat. Era culoarea doliului, își aminti el. Culoarea gheții pe care muriseră oameni ca Jenaar. Dincolo de masa aceea orbitoare ca lumina unui far, un geam închidea intrarea unui întuneric gelatinos; lui David i se părea că simte cum acel bloc de aer apasă în perete și-l frînge, îl face bucățele și cum pătrunde pînă în toate cotloanele...

Își alungă gîndul, cu repulsie. I se părea cum că fiecare obiect, fiecare lucru care se afla în jurul său inspira groaza, pe care doar lumina soarelui ar fi putut-o spulbera. Lumina soarelui... o altă fantomă de demult, pierdută dincolo de orizontul oceanului, dar care avea să se întoarcă, să retrăiască în amintirile lui, puternică și vie, peste cîteva ore, imediat ce se va fi întors pe Chon, cu Nhera, așa cum hotărîseră după ce își dăduseră seama că erau liberi.

Imensa și masiva ușă a salonului se deschise, încet, cu un scîrțîit abia perceptibil, și, în cadrul ei, în firava lumină a lumînărilor, apăru Lady Rhella Siyuti.

David o privi în tăcere. Își dădu seama, cu surprindere, de faptul că-și ținuse respirația în tot timpul în care ea înaintase, apropiindu-se de el.

Purta o rochie albă, lungă, cu trenă. Mișcările sale, lente, unduioase, erau pline de grație, cum fuseseră întotdeauna, dar acum grației aceleia îi lipsea ceva. David o recunoscu anevoie în acea cumplită clipă în care amintirile îi ajungeau în minte ca niște scînteieri înghețate. Ochii săi priveau țintă în jos; brațele subțiri, întinse de-a lungul șoldurilor, trădau un tremurat ușor, inconstant. Se aflau unul în fața celuilalt, amîndoi conștienți de faptul că pierduseră un om de neînlocuit. Cînd femeia vorbi, sala restitui ecoul cuvintelor sale, în mod trist și solemn; David înțelese, într-o clipită, că Rhella Siyuti murise odată cu soțul ei.

– Vă așteptam, murmură ea, ridicînd capul.

Chipul său nu lăsase să se vadă nici o emoție.

– L-ați văzut? întreabă el încet.

Femeia dădu din cap în semn de aprobare.

– L-am văzut. Se află în sala cea mare. Vreți să-l vedeți?

David clătină din cap.

Ea înțelese.

– Vă mulțumesc că l-ați adus pînă aici, spuse ea, încet.

Se îndreptă, încet, spre perete și trena rochiei se înfoie în spatele său.

Afară se aprinseseră Luminatoarele, inundînd cu o stranie lumină colorată stîncile ascuțite de pe oceanul înghețat.

– M-am rugat, continuă ea. M-am rugat și iarăși m-am rugat pentru ca Odheg să-i îngăduie soțului meu să se întoarcă acasă teafăr. Dacă aș fi putut măcar să-l văd... putea să se fi întîmplat orice, numai să fi fost împreună, și nu mi-ar fi fost frică. Dar... nu a fost să fie așa.

Se întoarse spre el.

– Dumneavoastră... dumneavoastră erați cu Jenaar cînd... cînd a murit?

– Da.

O cuprinsese o stare de slăbiciune. Soarta aceea tristă, potrivnică îi golise, parcă, ființa.

– Era... era bărbatul meu, murmură ea, ca și cum acel lucru n-ar fi fost dintotdeauna adevărat și căuta cu desperare să redobîndească certitudinea. Dumneavoastră, dumneavoastră erați... prietenul lui. Știu acest lucru. Și-ar fi dat și viața pentru dumneavoastră, și dumneavoastră tot așa pentru el. Dar eu... nu am putut face nimic... pentru a-l salva.

– Nimeni n-ar fi putut face ceva.

Își aminti de acel obiect, care-i umfla buzunarul hainei, și pe care venise să-l aducă. Scoase banda magnetică.

– A ținut să v-o aduc, spuse el, dîndu-i banda. Este... jurnalul său.

Ea se uită la acel mic obiect, nefiind, parcă, în stare să priceapă despre ce anume este vorba; îl puse, cu grijă, pe o etajeră din apropiere, murmurînd un „Mulțumesc" abia perceptibil.

– Am făcut o copie după această bandă, să am și eu una, spuse David, parcă pentru a se scuza.

Femeia încuviință încă o dată.

– Ce veți face dumneavoastră? întreabă ea, privind peste umerii lui undeva în gol. Casa aceasta vă va primi dacă veți dori să stați aici.

– Nu mă îndoiam de acest lucru. Vă sînt profund recunoscător. Dar n-aș putea suporta să stau prea mult aici. Eu și cu Nhera vom pleca peste puțin timp spre Chon.

– Nhera Kunurse... femeia keneri. Am aflat de... planul din care făcea parte. Dar nu știu dacă trebuie s-o urăsc pentru a fi provocat, indirect, moartea lui Jenaar, sau s-o compătimesc pentru modul în care a fost folosită.

– Eu o iubesc, răspunse el. Și știu că nu poartă vina celor întîmplate.

– Da, iertați-mă... sînt atît de tulburată...

Și-și întoarse din nou privirea spre întunericul infinit de dincolo de fereastre. Buzele-i palide începură să tremure.

– Compania...

– Se pare că a avut loc o violentă ciocnire verbală între reprezentanții planetelor, la Adunarea de pe Omnerstark, în legătură cu întîmplarea aceasta... în urma căreia Compania a contramandat toate proiectele sale în ceea ce ne privește. Ne-a fost încredințat un document oficial, cu puțin timp înainte. Sîntem liberi.

Tăcu pentru o clipă.

– Se pare că Arquni a procedat după cum l-a tăiat propriul său cap, cînd l-a ucis pe Jenaar. Nimeni nu i-a dat ordin s-o facă. Veți primi scuze oficiale...

– Ce mai contează, acum... dumneavoastră sînteți liberi, dar Jenaar...

– Este mai liber decît vom putea noi fi vreodată.

Urmă o nouă pauză după care spuse:

– Vă iubea foarte mult. Nu a mai avut altă dorință decît aceea de a vă revedea.

Scoase un geamăt înăbușit.

– A, mai este... ceva. Este a dumneavoastră, de drept, spuse ea, îndreptîndu-se pe neașteptate spre un colț al salonului, aflat în umbră.

Nu făcea nici un efort pentru a-și schimba tonul vocii.

„E o femeie sheukh", se gîndi David. „Suferă, dar nu lasă să se vadă, e prea mîndră."

Apăru din umbră, aducînd o cutie neagră, pe care o puse pe masa din mijlocul camerei.

David se apropie, șovăind, și degetele sale pipăiră și găsiră închizătoarea. Trase învelitoarea, și apăru vederii lăuta Chordawin; o minunată operă de artă, lucitoare, în așteptare cuminte. O examină, plimbîndu-și degetele de-a lungul corpului instru-

mentului, admirîndu-i, în penumbra care domnea acolo, incrustațiile și culorile.

Era cel mai frumos obiect pe care-l văzuse vreodată.

Și era al său. *Al său, de drept.*

– Îmi amintesc, murmură el, în timp ce contempla Instrumentul Sacru.

Gîndurile se agitară, îi alergară prin minte, ca o învîrtejire lichidă în care se strecurase o mînă ce tot răscolea, pentru a găsi... a găsi...

– Jenaar era acolo, întins în zăpadă. Îmi vorbea, îmi spunea ceva greu de ținut minte... dar semnificația este deslușită. *Shakkai'Wakhy...* Și nu știam atunci ce înseamnau acele cuvinte.

Mîngîia opera de artă care se afla în fața sa.

– Acum știu.

„El posedă cheile de la porțile Cerului și ale Abisurilor. Este primejdia necunoscută, Cel-ce-conduce-popoarele-lui-Dumnezeu".

Și toate acestea să fiu, oare, eu?

Rhella Siyuti nu spuse nimic, dar era ca și cum i-ar fi răspuns.

David respiră încet.

– Pe vremea cînd eram copil, cei din tribul Adkyata din munții din Sharraxi voiau să facă din mine un adept.

O privi pe femeie, și îl privi și ea, în timp ce lacrimile îi brăzdau obrajii.

– Știți ce înseamnă cel de al doilea nume al meu... *Amshinygri,* în limba sharraxi? Înseamnă „Vîntul Celor O Mie De Focuri". Mi l-a pus, acest nume, un membru al tribului Adkyata. Mă asculta în timp ce-i povesteam visele mele, și le analiza, le tălmăcea. Spunea că vîntul era demonul meu. *Demonul* meu! Și aș putea fi eu, oare, Trimisul lui Shakkai, Lady Rhella?

– Dumneavoastră... sînteți deosebit, David. Aveți ceva în dumneavoastră...

– Ceva... da. Poate că cei din tribul Adkyata își dăduseră seama de acel ceva. Dar eu nu pot fi un conducător. Trebuie, mai înainte de toate, să reușesc să mă conduc pe mine însumi.

– Dar dumneavoastră știți să cîntați la Instrument!

– Am fost învățat. De un om ca și mine!

Se uită țintă la lăută.

– Ani și ani de zile am învățat să mă bucur de muzica pe care o producea. Este un instrument cu adevărat extraordinar, știți? Parcă ar crea el singur acele armonii atît de dulci. Uneori se pare că este imposibil să crezi că un bărbat sau o femeie ar putea fi în stare să dea naștere unor melodii atît de minunate, și este greu să nu crezi că ar fi ceva în el, înăuntru, vreun spirit care se folosește de mîinile executantului pentru a elibera din el toată forța sa. Asta am văzut eu, dintotdeauna, în lăută: o plăcere minunată care crește în intensitate cu fiecare notă scoasă din ea.

Vocea îi deveni aproape amară.

– Nu este ceea ce vă gîndiți că ar fi. Nu este un instrument de dominare.

– Dumneavoastră nu vreți să fiți considerat drept *Shakkai'Wakhy* ... și totuși... e ca și cum n-ați fi conștient de faptul că sînteți.

Se așternu o scurtă tăcere.

Apoi David spuse:

– Lady Rhella, mai am încă multe de învățat. Nu pot accepta rolul pe care mi l-ați impus. Poate că într-o bună zi voi putea s-o fac... dar, deocamdată, trebuie să trăiesc așa cum am trăit mereu. Poate că Partea Luminată mă va ajuta să învăț... dar acum darul pe care mi-l faceți n-ar avea semnificație.

Femeia îi luă mîna, cu un gest blînd.

– Mă voi ruga lui Odheg, David, să vă ajute să găsiți ceea ce căutați. Ca într-o bună zi să vă puteți simți în măsură să acceptați Vocea Zeilor. Dar vă bucurați acum de toată încrederea mea.

David scoase un suspin.

Lady Rhella se desprinse de el, șovăind, și se îndepărtă, lăsîndu-l singur.

Nu mai avea răbdare, voia să părăsească acel loc și să ajungă pe Chon și să înfrunte acolo cu orice, cu condiția ca Nhera să se afle alături de el. Se simțea obosit și tulburat; cuvintele acelea sălbatice și dureroase rostite de Xedhe Arquni îl loviseră puternic și-l făcuseră să ia hotărîrea de a fugi de acolo, de a căuta aiurea siguranța și liniștea pe care nu le mai avusese nicicînd.

Se trezi pipăind cu mîinile – în liniștea aceea – lăuta Chordawin, ce se afla încă acolo, uitată, în cutia sa. O luă, și simți cum lemnul parcă vibra sub degetele sale, cald și viu. Un spirit spusese. O prezență: și se afla acolo, sub mîinile sale.

Ar fi fost ușor de evocat acea prezență. Ar fi putut cînta, îndelung, la lăută, ceva trist, în memoria lui Jenaar; dar n-ar fi folosit la nimic. Trebuia să scape de ideea că ar putea fi *Shakkai'Wakhy*. Nu ar mai fi putut cînta la acel instrument pînă ce nu va fi fost sigur că va fi redobîndit în ochii săi frumusețea, misterul și magia de curînd pierdute. Nu voia, cu nici un preț, să devină sclavul acelui instrument.

„Cînd îmi voi fi găsit calea pe care s-o apuc, atunci, poate, te voi căuta, Glas al Zeilor", se gîndi el. Și puse instrumentul la loc în cutie.

Ieși din vilă pe deplin conștient de ceea ce tocmai refuzase. Era ceva nou, o senzație complet diferită. Nu se simțea liniștit, nu, dar avea cugetul împăcat. Și în curînd avea să descopere ce anume îl aștepta pe Chon, pe Partea Luminată.

„În curînd", se gîndi. „În curînd, acolo... acolo unde urlă vîntul și soarele pîrjolește tot ce-i iese în cale. Acolo, în Deșertul nemărginit."

– Adio, Jenaar, spuse el, încet.

Și cuvintele acelea se pierdură în noaptea fără stele.

PARTEA A DOUA

CHON

CAPITOLUL AL UNSPREZECELEA

• Omnerstark

Faptele nu pot fi trecute cu vederea, și cu atît mai puțin negate. Se va putea obiecta că nu existau încă de la început presupunerile în legătură cu nașterea Companiei și că, deci, căderea ei nu ar fi fost ceva decît refacerea unui străvechi echilibru. Acestei interpretări a realității i se poate opune o ipoteză mult mai demnă de crezut, și anume, aceea că Compania devenise prea uriașă pentru a putea coexista cu una și aceeași rețea de raporturi pe care o crease. Atunci cînd un organism are posibilitatea de a se întinde dincolo de limitele autoimpuse, tinde – prin reacție – spre extrema opusă și se închide în el însuși. Greșeala comisă de Companie a fost aceea de a nu fi știut să se extindă în propria-i limită și de a se organiza ca atare, de a nu fi înțeles propria-i enormitate nici măcar în ultima clipă, atunci cînd se prăbușea.

Din *„DUPĂ 9330"*, de Gayle Cshari (Ediția A.S. 9362)

Omnerstark este punctul de sprijin al pîrghiei care va ridica Universul.

Din: *„TEORIA EXPLOATĂRII PIEȚELOR"*, de Yurgia Hawernstromme (Ediția A.S. 8985)

„AR TREBUI să existe vreun mijloc de a ieși de aici", se gîndi Sikha Dyrac, în timp ce privea cum stelele se perindau dincolo de fereastra dreptunghiulară și apoi dispăreau pe măsură ce Nava Spațială de transportat mărfuri „Eukynes", aparținînd Companiei, se legăna pe orbita sa de parcare. Sub ea planeta apărea ca o masă învăluită în norii cenușii de iarnă.

Omnerstark... centrul universului.

Trebuia să coboare pe planeta aceea, era un lucru sigur de acum. Hotărîrea fusese luată... Dar cum să ajungă acolo?

Studiase toate modalitățile posibile, inclusiv pe aceea de a simula o alarmă și a se lăsa astfel să cadă în atmosferă cu o capsulă de salvare, așa încît să poată justifica apoi actul acela drept unul ce fusese dictat de necesitate. Dar soluția cea mai simplă era, totuși, aceea de a fura o Navetă. Era riscant, desigur; de altfel, simplul fapt de a coborî pe o planetă fără permisiunea Primului Semnalizator constituia o abatere gravă. Dar trebuia să încerce. Sikha trebuia neapărat să afle ce anume se întîmpla în împărăția Companiei și, mai ales, *de ce*. Chiar dacă avea bănuiala – și ceva mai mult decît o bănuială – că știa deja. Ceea ce căuta ea era o confirmare... chiar dacă acea confirmare ar fi fost ceva dureros.

Își mută privirea de la fereastră în salonul panoramic în care se afla. Sala aceea spațioasă era cufundată în întuneric, luminată doar de razele de lumină care pătrundeau prin ferestre, raze provenind de la soarele Omnerstarkului. Întregul Etaj 9 al navei „Eukynes" dormea, în liniște și nepăsare, în liniștea aceea care se instalase după distrugerea și moartea înregistrate cu cîteva zile mai înainte.

Sikha de abia își revenise de pe urma traumatismului suferit și, datorită constituției sale fizice robuste, se simțea bine. Se trezise, cu cîteva minute mai înainte, cu certitudinea faptului că sosise clipa de a înțelege și că, pentru a face acel lucru, era necesar să se afle pe Omnerstark. Centrul Universului! Planeta care crease rețeaua de raporturi existente acum între lumile Sistemului... acolo se născuseră personalități ca Jamorsky Hazinn, Hekar Bwuni, Bia Huddar... și nu era vorba doar de o simplă întîmplare. Omnerstark poseda cea mai avansată civilizație creată de ființele omenești.

Se gîndi, cu o ciudată senzație de teamă, la legendele care spuneau cum că, în timpuri imemoriale, pe acea planetă ar fi coborît niște ființe supranaturale și i-ar fi învățat pe oameni cum să se organizeze în comunități, cum să se ferească de animale de pradă... erau ceva mai mult decît niște simple legende. Savanți de renume îi recunoscuseră acelei teorii un fundament; înseamna că, poate, Omnerstark fusese, într-adevăr, planeta „aleasă de Zei"... pentru un proiect mai presus de toate realizările minții omenești. Și ea voia să viziteze acele locuri

descrise dintotdeauna drept minunate. Cît despre faptul că vizita sa avea să coincidă cu un eveniment ce urma să aibă loc în curînd... dar era inevitabil. De acum și acest fapt fusese acceptat. O dovedeau rapoartele.

Suspină. Era ciudată acea senzație: să ai conștiința, să știi că o ai... și, totuși, să nu încerci altceva decît o ușoară tristețe la gîndul a ceea ce ar fi putut să fie. Realitatea prezentului nu era luată în considerare, pur și simplu pentru că *nu* exista prezent. Nu exista nici viitor; ci doar ceea ce *ar fi putut să fie* viitor. Se întreabă dacă Hekar Bwuni, acel geniu extraordinar – pe care Compania pusese mîna, îl făcuse omul ei – prevăzuse vreodată ceea ce avea să se întîmple.

Un declic. Ușa glisantă care dădea în sală se deschise pentru a-i permite să intre unui tînăr înalt, de circa douăzeci și cinci de ani. Se născuse în Kanwa, în împărăția pădurilor și a mlaștinilor; se numea Xavier Pharkas.

Fusese iubitul ei, în acea scurtă perioadă care trecuse de cînd plecase David; era bărbatul pe care credea că nu-l iubește, despre care credea că nu va fi reprezentat niciodată ceea ce reprezentase David pentru ea. Își dădu, totuși, seama că-l iubea mult; și de faptul că, alături de el, descoperise ceea ce avea să schimbe viața Sistemului.

Se apropie încet de ea și o luă de braț. Ea se gîndi la David, bărbatul cu care se logodise. Cît de mult se deosebeau, unul de altul! David avea în el ceva care îl chinuia încontinuu, ceva ascuns de care încerca să scape și care, dintr-un motiv sau altul, îl făcea să fie neliniștit și cinic. David se dezvăluia numai celor ce puteau dovedi că o meritau, și chiar și în acele cazuri putea, uneori, să pară rece, distant, cufundat în meditație. Era cît se poate de drăguț, cît se poate de viril, și, totuși, se părea că își făcea o distracție din a analiza – la rece, aproape în mod mecanic – tot ceea ce îl înconjura. Se juca cu propria-i minte, cu propriile-i gînduri, ca și cum acel lucru i-ar fi putut folosi la ceva, ca și cum ar fi fost subjugat de toate astea.

Xavier era cu totul diferit. Fiind operator la calculatoare, mintea lui nu prea era înclinată spre abstracție. Dar diferența dintre cei doi bărbați nu rezida numai în aceasta; Xavier avea un suflet mai impetuos, mai pasionat decît cel al lui David... a-l cunoaște însemna o experiență extraordinară, chiar dacă pentru puțin timp. Una dintre zicalele sale preferate era cea care

afirma: *„Este inutil să cauți un sens în ceea ce întreprind oamenii. Există, oare, vreun sens în furtună? Sau în violența mării?"* și el acționa în conformitate cu această zicală. Bineînțeles că, așa cum David se arăta, uneori, rece, tot așa Xavier risca, adesea, cu impetuozitatea sa, să deranjeze.

Se întrebase, de cîteva ori, dacă ar fi putut să-l prefere pe acest bărbat lui David, și concluzia fusese întotdeauna nesigură; alegerea fusese, oricum, făcută, așa încît asemenea dileme nu-și aveau rostul.

El vorbi încet, ca și cum s-ar fi temut să nu-i trezească pe cei ce dormeau... sau, mai curînd, ca și cum s-ar fi temut să nu fie, cumva, auzit de cei ce ar fi putut să se trezească.

– Sikha, spuse el, în lumina aceea albastră și rece. Vrei să pleci?

Ea dădu din cap în semn de aprobare.

– Da, trebuie. Trebuie să iau taurul de coarne, acum.

– Te vei duce... la Conducători?

– Da. Este un lucru de importanță vitală.

– Voi veni și eu cu tine.

– Te rog, Xavier. Nu complica lucrurile. Trebuie să ne luăm rămas bun; vom merge fiecare pe drumul lui.

– Vreau să cobor și eu pe Omnerstark. Așa, pentru plăcerea mea. Am acceptat de mult ideea că despărțirea noastră este inevitabilă.

Ea se uită la el.

– De acord. Dar trebuie să fim prudenți... ceea ce sîntem pe cale de a face ne va rupe definitiv de Companie; ne pasc multe primejdii. Și nu sînt deloc sigură că sînt dintre acelea pe care să le poți înfrunta.

Xavier scoase din buzunarul interior al uniformei sale roșcate două fișe magnetice.

– Nu e nici un pericol, spuse el. Cel puțin nu în ceea ce privește partea formală.

Sikha citi codul imprimat în punctișoare pe una din fișe, și tresări.

– Cum de ai făcut rost de aceste permise?

El zîmbi.

– Draga mea, uiți că Xavier Pharkas – și se bătu cu pumnul în piept – umilul Programator de pe astronava „Eukynes", a găsit Codul de acces la Băncile Primare de Memorie. Orice

secret păstrat în arhivele Companiei este la dispoziția mea... *a noastră.*

Deveni grav, o luă de mînă.

– Sikha, vreau ca tu să iei asta, zise, și-l întinse o cutie de control, nu mai mare decît palma unei mîini.

Ea se uită la acel obiect.

– Este un transmițător-receptor de date, asemănător celor aflate în mod obișnuit în dotare... dar cu o deosebire. Este sintonizat cu Codul Băncilor Primare.

Însemna că aveau la îndemînă un mijloc extraordinar de cunoaștere, de care se puteau folosi în orice moment.

– Xavier...

Voia să-i spună „te iubesc"; dar nu era momentul.

– Îți mulțumesc, și îți rămîn datoare.

– O datorie keneri, nu?

Și zîmbi. Apoi respiră adînc.

– Bine, spuse, încercînd să-și alunge gîndul că totul între ei se sfîrșise. Trebuie să mai afli ceva... cînd am alcătuit la calculator aceste documente cu prioritate absolută, a trebuit să modific funcțiile pe care le aveam în cadrul Companiei.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că am înregistrat absența noastră ca fiind *Datorată Unei Misiuni Speciale De Categoria a Treia.*

– Excelent... dar dacă vor cere informații?

– Nu vor cere. Ai mai auzit vreodată ca vreun Funcționar să facă greutăți unuia care posedă o legitimație de Categoria a Treia?

– Bine, atunci. Să sperăm că totul va merge strună. Și cînd totul se va termina, ce vom face?

Xavier nu răspunse, pentru că, de altfel, ar fi fost de prisos.

Ea își dădu seama de stupiditatea acelei întrebări doar la o secundă după ce o rostise. Kendall și Kanwa se aflau la foarte mare distanță...

– Să mergem, murmură Xavier, în mod imperceptibil, ca și cum s-ar fi adresat acelei pseudo-nopți care învăluia visele celor de la Etajul 9.

Femeia îl urmă, în tăcere.

Culoarul principal era pustiu, cufundat în liniște (amîndoi văzuseră unul la fel, cu cîteva zile mai înainte, dar unul cuprins de flăcări, un coșmar luminos și fierbinte...). Pe pereți,

terminalele transmiteau – silențios – date celor cincizeci de calculatoare ale Navei. Sikha se întrebă dacă acele mașinării puteau, într-adevăr, să vorbească între ele. Nu se obișnuise niciodată cu ideea că trebuia să conviețuiască cu ceva atît de străin, străin ei, care se născuse într-o lume în care tehnologia abia făcea primii pași spre acel stadiu pe care planeta Omnerstark îl atinsese cu mii de ani mai înainte.

Coborîră patru Etaje și observară că acea liniște vătuită, învăluită în penumbră, ce domnea la Etajul 9, nu era altceva decît o iluzie; într-adevăr, mai jos de acest etaj, bărbați și femei munceau de zor, vioi și odihniți, pentru a menține în viață colosul de oțel. Și ajunseseră în fața Hangarului: era sfîrșitul călătoriei.

Intrarea era blocată de o masivă ușă de oțel, dar, imediat ce introduseră legitimațiile contrafăcute în orificiile respective, ușa se deschise lin. Înăuntru se aflau patru uriașe vehicule de metal, așteptînd nerăbdătoare, pe rampele lor, să fie puse în mișcare.

Xavier apăsă pe un buton de pe Tabloul de Comandă, și spuse, cu voce tare:

– Calculator 27.

Un bîzîit difuz se concentră într-o voce semiomenească:

GATA DE ACȚIUNE, fu răspunsul.

– Pregătește de plecare Navetele unu și doi.

Se aprinseră niște lămpi fluorescente care iluminară două carcase neanimate. Se deschiseră ușile și cei doi fugari se instalară în cabină pe scaunele piloților.

– Calculator 27, repetă Xavier, și vocea aceea plată, metalică îi răspunse:

GATA DE ACȚIUNE.

– Întrerupe legăturile cu rezervoarele auxiliare de carburant stabilizat și cu unitățile pentru transportul de mărfuri.

EXECUTAT.

Din acel moment, orice funcție a vehiculului avea să se afle în întregime sub controlul lor. Compartimentul-magazie pentru mărfuri fu desprins din corpul Navetei și dispăru în amplasamentul său.

După ce se convinse că Sikha nu avea probleme, Xavier ordonă calculatorului:

– Pregătește rampele pentru lansare.

Platformele pe care se aflau navetele fură împinse cu ajutorul forței hidraulice spre ieșire. Erau gata să înfrunte golul din spațiu; și, avîntîndu-se dincolo de corpul Navei Spațiale de transportat mărfuri, frînară, cu un zgomot sec, pe care Xavier îl percepu ca pe o surdă, guturală vibrare a structurilor. Hangarul Navetelor era în întregime depresurizat, și, în spatele turbinelor Navetelor, fusese înălțată o perdea de protecție.

Din megafonul stației de radio de la bord se auzi o voce:

– Vorbește Primul Semnalizator.

Xavier înregistră comunicarea, dar nu vorbi.

– Programator Pharkas, mă auzi? insistă vocea. Ai, cumva, intenția să părăsești nava?

După cîteva clipe de ezitare, se hotărî să răspundă:

– Da. Decolez în acest moment, împreună cu Psiholoaga de Categoria a Doua, Sikha Ithche Dyrac.

– Pentru care motiv?

– Nu pot să spun. Misiune de Categoria a Treia, prioritate absolută.

Vocea deveni mai agitată.

– Pharkas, ar fi oportun să-mi raportezi personal despre această problemă. Nu mi s-a comunicat nimic referitor la vreun contract de al vostru în legătură cu asta.

– Nu... misiunea comportă... secret absolut – reuși el să bîiguie.

Era important ca înregistrările false să înșele fie și pentru puțin timp.

– Verifică în arhive și vei vedea că totul este conform regulamentului, spuse el, în grabă.

Nu era timp de stat la discuții cu un idiot oarecare.

Răspunsul veni imediat:

– Am controlat deja. Dar Primul Semnalizator ar fi trebuit...

– Semnalizator, cer permisiunea de a pleca. Trebuie să ajungem – eu și Psiholoaga – în capitala Omnerstarkului în cel mai scurt timp posibil; acest lucru este de importanță vitală.

Se așternu o scurtă tăcere.

Apoi vocea, resemnată, rosti cuvintele: „se acordă permisiunea".

Xavier respiră ușurat, și apăsă pe butonul albastru. Accelerarea instantanee îl făcu să tresară, dar doar pentru o

clipă; apoi motoarele se opriră, pentru a-i permite Navetei să-și urmeze mișcarea.

Pe un ecran străluci o comunicare: SOSIREA LA OMNERSTARK PESTE 4 ORE ȘI 53 DE MINUTE STANDARD.

Xavier stabili contactul cu cea de a doua Navetă.

– Totul e în regulă, Sikha?

– Excelent. Totul funcționează perfect.

– Atunci ne vedem peste cinci ore pe Astroportul din Hepta'Kirin.

– Voi fi acolo.

Circuitul se închise cu un declic.

Vocea ei calmă îl făcu să se minuneze. Doar de abia depășiseră un moment crucial; dacă Primul Semnalizator ar fi hotărît să se încredințeze, personal, de acea problemă întrebîndu-i pe Conducători, nu s-ar mai fi putut face nimic. Puteau fi falsificate, ele, cîteva date, dar nu era chip să-i silești pe Conducători să dea informații false. Și totuși, Sikha nu-și dăduse seama de acel lucru. Sau poate că avusese atîta încredere în el încît să nu se teamă de nimic. „Ce femeie minunată!" se gîndi el. „Dacă nu s-ar fi logodit cu David..." Își amintea bine episodul acela de la Etajul 4, și discuția pe care o avusese cu David cînd se pusese problema care dintre ei doi avea prioritate în salvarea Sikhăi. Îl considera pe ex-Semnalizator drept un om foarte bun, dar disputa pentru Sikha îi transformase în doi rivali. Nu-i făcea nici o plăcere, dar îl ura pe David pentru că învinsese.

Suspină. Scoase din cutie micuța centrală telefonică ce-l putea pune în legătură cu Arhivele Primare și o cuplă cu calculatorul de la bord. Pe ecran apăru o lumină verde-albastră: GATA DE ACȚIUNE.

„Să încercăm ca aceste cinci ore să treacă în mod folositor și instructiv", se gîndi el. Și începu să pună o serie de întrebări:

Se cere diagrama generală a situației economice a Companiei pentru Dezvoltarea Pieților Planetare în Sistem.

Pe ecran apărură o serie de date pe care el le cunoștea deja. Erau indicatorii de dispersiune a forțelor care asaltau acel colos.

Se cer precizări în legătură cu politica comercială actuală.

ACTUALELE DIRECȚII ALE POLITICII DUSE DE COMPANIA PENTRU DEZVOLTAREA PIEȚELOR PLA-

NETARE ÎN SISTEM SÎNT ÎN MOD ESENȚIAL ORIENTATE SPRE CĂUTAREA UNOR NOI MATERIALE CARE SĂ POATĂ FI EXPLOATATE. PLANETELE KENDALL ȘI UXURI IV REPREZINTĂ POTENȚIALE TERENURI DE PROSPECTARE: ÎN ULTIMII DOUĂZECI DE ANI STANDARD S-A ÎNREGISTRAT O TENDINȚĂ DE A SE ABANDONA PIEȚELE VECHI PENTRU A SE PUTEA CREA. ÎN ACEST FEL O NOUĂ SERIE DE PERSPECTIVE DE VÎNZARE A NOILOR MATERIALE A CĂROR EXISTENȚĂ A FOST DE CURÎND SEMNALATĂ.

„Notabil", se gîndi Xavier.

Cine mai este la curent cu această politică, în afară de clasa conducătoare?

NIMENI ALTCINEVA.

Care este natura materiilor prime respective?

ÎN SUBSOLUL PLANETEI KENDALL EXISTĂ O IMPORTANTĂ CANTITATE DE MINERAL METALIC CARE NU A FOST ÎNCĂ CLASIFICAT. ATOMII ACESTUI MINERAL RADIOACTIV POT FI UȘOR SEPARAȚI, ACEST LUCRU AVÎND DREPT CONSECINȚĂ PRODUCEREA DE ENERGIE. POSIBILITĂȚILE DE APLICARE A UNUI ASEMENEA PROCES FORMEAZĂ OBIECTUL UNUI STUDIU AMĂNUNȚIT.

Iar în ceea ce privește planeta Uxuri IV?

INFORMAȚIE REZERVATĂ CLASEI CONDUCĂTOARE.

– Aceasta este o urgență, Cod 56-9A. Ce anume s-a descoperit pe Uxuri IV?

CODUL 56-9A TREBUIE SĂ FIE ÎNSOȚIT DE CODUL DE PRIORITATE AL CONDUCĂTORILOR. ÎN CAZ CONTRAR NU ARE ACCES LA CONTROLUL REGISTRELOR.

Xavier își mușcă nodurile degetelor. Nu se gîndise la Codul Conducătorilor... și nu mai era timp acum să încerce toate combinațiile. „Cu atît mai rău", se gîndi el. Voi avea grijă să-l aflu mai tîrziu".

Șterge din memorie întrebarea.

EXECUTAT.

Continuă informarea privind politica comercială.

SITUAȚIA EVIDENT CRITICĂ ÎN CARE SE AFLĂ COMPANIA A FOST GENERATĂ DE O LINIE DE CON-

DUITĂ BINE PRECIZATĂ. ÎNTR-O PERIOADĂ CUPRINSĂ ÎNTRE ANUL STELAR[1] 9300 ȘI MOMENTUL PREZENT, PIEȚELE DE DEBUȘEU AU FOST TREPTAT ABSORBITE ÎN INTERIORUL SĂU. O ANALIZĂ A DATELOR CE SE AFLĂ ÎN ARHIVE ARATĂ CĂ, ÎN SCURT TIMP, EXISTENȚA PIEȚELOR LIBERE CA ELEMENT CARE SĂ SE POATĂ ÎMPOTRIVI, ÎN MOD EFICACE, UNEI CONCENTRĂRI – PE CÎT DE PERICULOASĂ PE ATÎT DE RAPIDĂ – A PUTERII EXCLUSIV ÎN MÎINILE CONDUCĂTORILOR, VA DEVENI NEESENȚIALĂ. COMPANIA DOBÎNDEȘTE, TREPTAT, MONOPOLUL ASUPRA TUTUROR PIEȚELOR DIN SISTEM ȘI ACEST LUCRU O VA DUCE, ÎN MOD PREZUMTIV, LA O IMPLOZIE PROVOCATĂ DE DEZECHILIBRUL CE SE VA CREA ÎN SPIRALĂ ATUNCI CÎND COMPANIA NU VA MAI REUȘI SĂ SE EXTINDĂ. ÎNTR-ADEVĂR, VIAȚA UNEI ASEMENEA ASOCIAȚII, ÎN MOMENTUL ÎN CARE DOBÎNDEȘTE UN NIVEL SUFICIENT DE PUTERE, DEVINE DEPENDENTĂ DE VITEZA CU CARE ÎȘI EXTINDE PROPRIA-I SFERĂ DE INFLUENȚĂ. COMPANIA A AJUNS LA LIMITA EXTREMĂ, ÎN ACEST SENS, ȘI NU ARE CUM SĂ MAI SCAPE DE DEZINTEGRARE, DIN MOMENT CE NU VA PUTEA DEPĂȘI ACEASTĂ LIMITĂ.

Aceste lucruri sînt obiective?

ACESTE ÎNREGISTRĂRI NU POT FI MANIPULATE, ÎN NICI UN FEL. NU VOR FI ACCEPTATE NICI UN FEL DE INSTRUCȚIUNI PENTRU NICI UN FEL DE CENZURĂ.

Se cere estimarea valorii de timp necesar procesului de degenerare și atingerii punctului culminant.

ESTIMARE: VALOAREA DE TIMP ESTE MAI MICĂ DECÎT DURATA UNUI AN STANDARD.

PRECIZARE: CERCETĂRILE PRIVIND MINERALUL METALIC DE PE PLANETA KENDALL DOVEDESC CĂ PREȚUL ACESTUIA AR PUTEA FI CONSIDERAT DE ORDINUL A 1.000.000 DE CREDITE PER GRAM. O COTAȚIE DE CIRCA 4 ORI MAI MARE DECÎT CEA ACTUALĂ A METALULUI SHARI. ACEST FACTOR DE

[1] Vezi *Glosarul.*

DEZECHILIBRU VA CONDUCE LA O DARE PESTE CAP A PIEȚII METALULUI SHARI ȘI, ÎN CONSECINȚĂ, LA O SCĂDERE A VALORII DE TIMP FAȚĂ DE CEA ESTIMATĂ ANTERIOR.

DEDUCȚIE: COMPANIA VA PIERDE DIN CONSISTENȚĂ ÎN CÎTEVA LUNI STANDARD ȘI VA PIERI.

Acesta era, deci, viitorul apropiat. Compania se va prăbuși, lăsînd în urma sa grămada de moloz a propriei sale incapacități, determinînd și prăbușirea lumilor. Și, cu excepția planetei Gamma Alcyonis, nici o altă planetă nu era pe deplin independentă față de Companie. Oh, Zei!

Se cere estimarea valorii de timp necesar pentru ca lumile să ajungă să se reunească mai înainte de a se fi depășit consecințele prăbușirii.

APROXIMATIV CINCIZECI DE ANI STANDARD.

Se cere estimarea consecințelor, în ceea ce privește elementul uman, pentru fiecare planetă din Sistem.

NU SE POATE ESTIMA.

Prioritate absolută: execută programul.

NU SE POATE ESTIMA, CATEGORIC NU.

Xavier se întinse pe scaun, în timp ce cuvintele străluceau pe ecran. În acel moment se afla în fața unui fapt real, parcă mai evident, acum, cînd începea, decît avea să fie în continuare.

Închise ochii și-și lăsă gîndurile să zburde prin strîmta cabină a navei, libere de a absorbi acele elemente aparent neînsemnate dar vitale pentru a înțelege contextul.

„Ce voi găsi pe Omnerstark?" se întrebă. „Poate că n-are nici un rost să merg acolo. Acum știu ceea ce se va întîmpla și știu și din ce motive".

Dar era, oare, acesta, un motiv să se tragă deoparte și să lase ca universul să se prăbușească? Toate simțurile sale îi spuneau că nu, nu era drept. Faptele trebuie să fie înfruntate, cu riscul de a le suporta consecințele. Simți cum mintea sa căuta printre nenumăratele eventualități care anume puteau fi motivul crizei cu care se confrunta Compania. Ce anume dăduse naștere acelui proces? Ce cuvînt, ce gest distrusese un drum croit cu aproape patru sute de ani mai înainte? Cu siguranță că aceasta era – mai mult ca oricînd – o dată ce „nu putea fi estimată". Era posibil, doar, să-și dea seama de felul în care acel proces se va fi terminat.

Un impuls neașteptat îl făcu să se aplece din nou asupra aparatului. Atenția îi fu atrasă de un grup de stele scînteietoare, de dincolo de soarele Omnerstarkului, Chaudunni. Recunoscu planetele Eta Uxuri și Aagardene, atît de aproape, încît le umbreau pe toate celelalte, și se cufundă în contemplare. Apoi își dădu seama și de existența unor conglomerate locale mai îndepărtate și le studie formațiunile.

Se scutură, concentrîndu-și din nou gîndurile și atenția asupra ecranului fluorescent.

Se cere estimarea: este cu putință să fie oprit procesul de implozie?

ESTIMARE: RĂSPUNS AFIRMATIV... DAR NUMAI DACĂ COMPANIA ȘI-AR SCHIMBA RADICAL POLITICA. PENTRU A RESTABILI ECHILIBRUL INTERN NECESAR EVITĂRII CRIZEI, AR TREBUI SĂ FIE PREGĂTIT UN CONTRA PROCES STABILIZATOR. DACĂ ACESTA AR ÎNCEPE PESTE DOUĂ ZILE STANDARD, REZULTATELE AR FI PERCEPTIBILE ABIA PESTE ȘAPTEZECI DE ANI STANDARD.

– „Prea mult", se gîndi el. Șandramaua se va dărîma mult mai repede".

Contra-procesul de stabilizare ar putea fi pregătit de un element uman?

ÎNFĂPTUIREA ACESTEI SOLUȚII ESTE INVALIDATĂ DE CANTITATEA EXCESIVĂ DE CALCUL SOCIOLOGIC NECESAR PENTRU A SE DETERMINA CU EXACTITATE OPERAȚIUNILE PE CARE ACEST ELEMENT AR TREBUI SĂ LE EFECTUEZE.

Xavier întrerupse legătura cu arhiva Companiei: aflase destule. Acum trebuia să reflecteze.

„Ce era de făcut?"

Întrebarea aceea i se învîrti la întîmplare prin minte, preț de cîteva minute, pînă cînd se ivi răspunsul: *să-i găsească pe Conducători. Să înțeleagă pentru ce!* Părea o treabă destul de ușoară. Omnerstark fusese leagănul civilizației. De pe acea planetă porniseră la drum nenumărate civilizații ale altor lumi, iar altele se pregăteau s-o facă în acel moment. Și pe planeta natală a lui Xavier, Kanwa, orașele din inima imenselor păduri care se învecinau cu mlaștinile erau pe calc de a se organiza în

unități mai închegate, sub impulsul Companiei. Și dacă, acum, acel impuls avea să fie întrerupt, ce se va fi întîmplat?

Haosul. Moartea a miliarde de ființe omenești. Gîndul acela îl lovi puternic... Și nu era nimic de făcut. Nimic, decît să se izoleze împreună cu propriile-i certitudini. Să se izoleze și să aștepte...

În Anul Stelar 8951, orașul Hepta'Kirin era cel mai întins și mai măreț de pe întreaga planetă Omnerstark. Construit pe temelii de oțel, sfida măreția întregului univers, și era mîndria constructorilor săi. Acolo, la Hepta'Kirin, un bărbat, pe numele său Jamorsky Hazinn, dovedise că teoriile sale puteau deveni o realitate, și tot la Hepta'Kirin, un negustor de calculatoare, pe numele său Suithe Maunu, crease primul nucleu al unei organizații ce avea să crească apoi peste limitele propriei sale imaginații.

În Anul Stelar 8951, nave spațiale de dimensiuni limitate parcurgeau, la fiecare douăsprezece zile, rutele care duceau de la Omnerstark la Wonheim, de la Wonheim la Kanwa, și de la Kanwa la Sharraxi; comerțul era liber, și, odată cu el, și călătoriile spațiale. Existau în Hepta'Kirin douăzeci și două de Trasante de Linii montate pe tot atîtea vehicule nu mai mari decît cea care, un secol mai tîrziu, avea să fie numită „Navetă-suveică"; și asemenea vehicule puteau fi închiriate sau cumpărate de către oricine. Dar a opta pentru una sau cealaltă din cele două posibilități însemna să ai mulți bani.

Suithe Maunu avea pe atunci treizeci și unu de ani, și era stăpînit de o neliniște, aproape infantilă în violența sa, aceea de a cunoaște mai de aproape lumea navigației interstelare, pentru a o putea stăpîni și controla. *A o controla,* acesta era obiectivul său.

În ziua în care el reuși, datorită banilor tatălui său, să cumpere un Trasant de Linii, îi spuse unui prieten de al său:

– A controla o situație nu înseamnă numai a avea capacitatea de a-i distruge cauzele și efectele. Aceasta este o greșeală fatală, în care mulți pot să cadă. Poate cauzele unui eveniment ar putea fi determinabile și fixate într-un al doilea timp... dar efectele au o tendință neplăcută de a se ramifica. Consecințele crează consecințe și iar consecințe! Se poate obține ceva similar unui „control" numai încercînd să pui stăpînire pe toate instrumentele care ar putea sta la baza unei ramificații. Dacă se ajunge la o răspîntie, este de importanță

vitală să-i sesizezi existența și s-o înțelegi mai înainte de a se ramifica din nou. Cînd eu spun că posed un Trasant de Linii, fac exact aceasta: iau în mîinile mele prima bifurcație a viitorului.

Suithe Maunu nici nu-și putu închipui apoi cît de profetică fusese acea afirmație a sa. Luarea puterii de către Companie, în secolele următoare, avu un efect extraordinar: „bifurcațiile vremelnice" fură anulate, reduse la o singură cale.

În Hepta'Kirin nu fură operate schimbări importante. Se putea spune, doar, că materialul său de construcție a fost încontinuu schimbat, dar nu și structura. Oțelul și cimentul înlocuiau alt oțel și alt ciment: nu exista nici măcar o singură clădire, în oraș, care să fi avut o vechime mai mare de zece ani, dar criteriul de amplasare a edificiilor nu se schimbase, era tot cel vechi de patru secole. Era și aceasta o consecință a suprimării bifurcațiilor vremelnice, pe care puțini o înțelegeau.

Pe Omnerstark nu exista nici o altă religie în afara celei a mașinii și a inteligenței artificiale; acestea două controlau o zonă de influență care depășea cu mult hotarele planetelor. Arhivele Centrale ale Companiei constituiau o sursă de cunoaștere fără egal în Sistem, și-l făceau să fie unitar în acea serie de raporturi pe care Hekar Bwuni o numea într-un rînd „stări comune de conștiință"; o capacitate de a înțelege legăturile dintre evenimentele istorice și, în același timp, de a înțelege cum aceste evenimente pot să corespundă unui model precis de cauzalitate. Compania avea astfel deplina posibilitate de a extrapola din faptele precedente regulile de care avea nevoie pentru a evalua prezentul și viitorul; și, adesea, coordonatele de timp se intersectau în calcule; nu mai era trecutul cel ce crea prezentul, sau prezentul cel ce crea viitorul, ci viceversa, într-un lung și paradoxal lanț de relații care puteau părea aberații pentru „simțul comun".

Dar, bineînțeles, la polul opus acelei divinități a circuitelor și a mecanismelor de precizie se afla o mulțime de indivizi, o masă uriașă de omenire. Douăzeci de miliarde de ființe omenești locuiau pe acel pămînt metalic, îndoiți sub povara condiției lor mizere față de cea a divinității pe care ei o creaseră. Și totuși Compania era constituită din oameni!

Atunci cînd Hysta R'Kell – Conducător, în primii ani în care puterea Companiei era pe cale de a deveni cu adevărat

zdrobitoare – fusese întrebat cum considera el problema dominației calculatoarelor asupra individului, el răspunsese simplu:

– „Dominație", ca și „inteligență", este unul din acei termeni a cărui semnificație e cu totul arbitrară. Este un cuvînt a cărui esență rezidă într-un parametru cît se poate de subiectiv. Nu le atribui calculatoarelor puterea de a domina; pot avea această putere în măsura în care omul se lasă dominat.

Pe vremea aceea R'Kell, deși tînăr, era deja renumit pentru ambiția sa, pentru îndrăzneala sa și pentru meticulozitatea cu care planifica orice lucru.

Într-adevăr, rîvna cu care Compania încerca să înghețe echilibrul om-mașină era demnă de admirat. Fiecărei cuceriri în domeniul tehnologiei îi urma o reorganizare a personalului uman, în așa fel încît nici unul din cele două elemente să nu poată fi deasupra celuilalt; ceea ce Conducătorii nu băgară de seamă, sau nu vrură s-o facă, fu aceea că în acest fel echilibrul era doar aparent. În realitate, fiecare acțiune era coordonată începînd cu amplasarea mașinii și terminînd apoi cu individul. Dezechilibrarea deveni mai sensibilă, însă, numai în anii în care Compania se trezi că se destramă începînd chiar din interiorul ei. Unui observator străin, organizația i s-ar fi părut puternică și viabilă, în plină eficiență; și acest lucru induse în eroare popoarele Sistemului. Hekar Bwuni a fost cel mai mare analist din istoria Companiei, o minte care nu avusese și nu avea să aibă pereche, cu excepția, poate, a aceleia a lui Jamorsky Hazinn; și totuși, nici el n-a reușit să înțeleagă că motivele decăderii unei asemenea puteri erau inerente, se aflau în chiar ascensiunea ei. În afară de asta, el a subapreciat propriul său aport la această cultură comercială. Teoretizarea făcută de el – critică sau apologetică, în funcție de acțiunile ce trebuiau să fie analizate – determinase un uriaș impuls acelor mișcări de invadare pașnică care generară fenomenul „Planetelor Fantomă", accentuînd dezagregarea uniunii. Era vorba de ceva ironic, și Bwuni nu reuși să-și dea seama.

În Anul Stelar 9321, Bwuni muri, dar locul său nu putu fi luat de nici un intelectual al vremii. Poate că și acest lucru a stat la baza crizei care lovi Compania la numai nouă ani după aceea: pierderea unei minți geniale, în măsură să traducă un program social și politic în ecuații matematice ale căror rezultate să fi fost pe deplin calculabile; și, simbolic, pierderea posibilității de

a atrage în propriul ei serviciu o întreagă clasă de intelectuali care ar fi putut da și o forță morală temeliilor acelora șubrezite.

Bineînțeles, perspectivele în care să vezi toate acestea erau nenumărate... dar nimeni altul mai bine decît Gayle Cshari nu a putut, cu peste treizeci de ani mai tîrziu, să interpreteze prăbușirea acestui colos cu o mie de tentacule:

Lumile din centrul Sistemului deveniseră de acum parte integrantă din urzeala aceea socială care creasè Compania. Wonheim, Kendall, Kanwa n-au fost altceva decît minuscule apendice, la început independente de corpul central, dar, mai apoi, atît de unite de el, încît să nu mai poată reuși să-și dobîndească o autonomie. Încrezătoare într-o stare de lucruri care garanta supraviețuirea pe timp nelimitat, n-au avut perspicacitatea de a elabora o alternativă socială care să se opună în mod eficace prăbușirii celei precedente. Dezordinea care s-a instalat – și care a durat pînă nu demult – nu s-a datorat atît căderii planetei Omnerstark, cît tîrîrii în această prăbușire a restului lumilor. Dacă înșirăm, una după alta, plăci de piatră și împingem, apoi, prima placă înapoi, aceasta va cădea și va impune aceeași soartă și celorlalte plăci. Aceasta se va întîmpla chiar dacă celelalte plăci nu au fost atinse, și în același mod se întîmplă, totul, atunci.

Xavier Esthe Pharkas începuse să-și dea seama de aceste lucruri cu mult timp înainte de prăbușirea Companiei; iar acum se afla pe Omnerstark, martor neputincios.

Naveta sa coborî pe pista Astroportului din Hepta'Kirin, urmată fiind de cea a Sikhăi Ithche Dyrac, în ceața ușoară a dimineții, la răsăritul soarelui. „Am ajuns în centrul Universului", își zise, în timp ce conducea vehiculul spre hangarele Astroportului. Sikha se afla deja la punctul de control al documentelor, și cei doi putură să iasă, fără nici un fel de probleme, în aer liber, în imensul oraș.

Se spunea că pericolul cel mare pentru cel ce se ducea la Hepta'Kirin era acela de a se rătăci în imensitatea acelei mase de construcții minunate, în labirintul de structuri care alcătuiau corpul orașului. Cei doi călători trebuiră să facă multe eforturi pentru ca atenția să nu le fie distrasă. Imediat ce se aflară în afara Astroportului, peisajul li se înfățișă în toată violența sa. Clădiri de oțel și cristal de înălțimi uriașe, nemărginite; piețe

care ar fi putut cuprinde un întreg oraș din cele pe care Sikha le cunoscuse.

O luară de-a lungul străzii, vrăjiți de acel zgomot care se adresa fiecărui simț și-l silea să admire opera omului. O mie de sunete, o mie de zgomote; o mulțime neverosimilă de indivizi ajunsă acolo parcă în pelerinaj. Tot corpul orașului părea că respiră, că emană propria-i suflare de viață prin uriași plămîni de metal; Sikhăi i se păru că simte cum acea încetă, solemnă suflare pulsează sub picioarele sale.

La o sută de metri deasupra lor, mici aparate de zbor săgetau aerul, cu un șuierat abia auzit, pentru a face legătura – aproape atingînd clădirile – între diferite părți ale orașului. La fiecare colț de stradă răsunau voci mecanice, însoțite de imagini și lumini fantasmagorice. Xavier se trezi atras de o scenă cu totul neobișnuită – pentru el cel puțin – în mijlocul unei piețe.

Văzu o uriașă sculptură care părea a fi din piatră de Omman, de culoare verde-neagră, care reflecta lumina nenaturală a soarelui. Înfățișa un corp omenesc, enorm, masiv. La baza acelei sculpturi se adunase, în cerc, o mulțime de oameni, în timp ce alți indivizi, de tot soiul, traversau spațiul rămas liber în ciudate vehicule pe trei roți. Sikha își dădu seama că dimineața nu sosise încă, și că orașul Hepta'Kirin nu dormea niciodată: aproape un miliard de oameni trăiau în orașul acela în care totul părea gigantic.

O luă pe femeie de un braț.

– Vino! spuse.

Alergară, împreună, pe pavaj, și zgomotul pașilor lor se pierdea în cel făcut de lumea care trecea pe lîngă ei. Ajunseră în cele din urmă la locul în care se strînsese mulțimea și văzură un spectacol de neuitat.

Își făcură loc printre grașii afaceriști ai Companiei, printre rafinații bărbați din Kishnaore și printre țăranii din Gamma Alcyonis care priveau spectacolul, la fel de extraziați ca și ei.

În interiorul unui cerc de gheață, o dansatoare a focului, îmbrăcată în argintiu, aluneca printre flăcările aruncate din fîntînă asupra ei, mișcîndu-se cu grație dintr-o parte într-alta a platformei de culoarea laptelui. Xavier auzise vorbindu-se de asemenea spectacole, dar nu-și închipuise niciodată că ar putea să vadă și el unul dintre acestea.

„Și va fi, probabil, ultimul", se gîndi el, simțind cum i se pune în gît un nod amar.

Dinspre intrarea clădirii, de culoare roșcată, care se înălța în fața sculpturii, venea o lumină gălbuie, și în interiorul acelui cerc femeia execută figuri complexe și delicate, creînd o senzație de frumusețe pe care Xavier n-o mai avusese niciodată mai înainte. În fiecare gest al ei și, mai ales, în zvîcnirea mușchilor săi strînși în acea teacă de argint, în unduirea ritmică a brațelor sale, era un fel de dulceață și de armonie exaltantă, de senzualitate orgiastică, emoționantă. Apoi își dădu seama și de muzică: un sunet puternic, pulsant, alternînd cu note gingașe și susținute, asemănătoare, parcă, celor scoase de o lăută printre răgetul unei muzici de paradă, războinice. În ritmul acelei muzici, femeia făcu o piruetă, și în același timp în fîntînă se produse o explozie. Fu învăluită într-o lumină violentă, și scînteile care se învîrtejeau prin aer, căzînd apoi pe public, emanau un parfum discret. Sikha îi strînse mîna; el răspunse luînd-o în brațe, fără a-și dezlipi privirea de la spectacol.

Femeia își destinse trupul. Dinspre centrul cercului veni o adiere, și ea își desfăcu brațele; încet-încet, briza o ridică, făcînd-o să se legene, în stînga și în dreapta, prin aer. Muzica tăcu și, în aceeași clipă, dansatoarea scoase un strigăt, care se transformă într-un cîntec aproape ireal în puritatea sa de voce omenească fără nici un alt acompaniament. Cînta în silabe fără înțeles, dar care Sikhăi i se păreau că exprimă mai mult decît orice mai auzise ea vreodată. Într-o clipită membrana aceea de argint cu care era acoperită dansatoarea dispăru, lăsînd-o goală, suspendată în lumină, astfel încît să poată admira cu toții sînii ei, coapsele sculptate, parcă, în lemn de Kanwa, perfecțiunea acelui trup subțire, plin de viață. Ochii femeii rămaseră închiși, și cîntecul se pierdu într-un murmur. Sikhăi i se păru că liniștea pusese stăpînire peste tot, deși în realitate nu era deloc așa.

O scînteie își inversă mișcarea coborîtoare, și o luă în sus, atingîndu-i vîrful piciorului; flăcări roșcate îi căzură printre brațe. Scînteia urcă de-a lungul picioarelor, făcînd să apară pe piele reflexe aurii. Urcă pînă la înălțimea ochilor, încă închiși, și acolo se opri. Apoi, ca la un semnal, din unirea numeroaselor fîșii de lumină se formă ceva, ca un roi, care învălui femeia într-un halo scînteietor. Flăcările crescură în intensitate, și muzica se făcu din nou auzită, mai ritmică de data aceasta, mai

iute. Globul de lumină pe care-l constituise dansatoarea focului începu să pulseze în același ritm, pentru o clipă doar; apoi explodă într-o erupție incandescentă, care-i făcu pe toți să-și acopere ochii cu brațele. Într-o secundă, doar o secundă, nu mai fu nimic altceva decît nenumărate globulețe strălucind în roșu, unduind prin public, purtînd cu ele căldură și drăgălășenie și dispărînd apoi – ca fulgerate – la atingerea omului. Imediat ce dispăru și ultima din acele sfere, izbucniră aplauze zgomotoase.

Xavier și Sikha se desprinseră din mulțimea care începea să se împrăștie.

El o cuprinse pe după umeri, și timp de o clipă se simțiră uniți, fericiți.

Apoi Xavier simți cum femeia tresare.

– Sikha! spuse el cuprinzîndu-i fața între mîini. De ce plîngi?

Îi șterse lacrimile, în timp ce ea vorbea cu întreruperi.

– Ai văzut... era atît de frumos, aproape... magic. Și gîndul că toată această frumusețe se apropie de sfîrșit mă face să mă chinui.

– Liniștește-te, Sikha. Este vina noastră. Am consimțit ca un grup de persoane să ne reprezinte fără ca noi să ne interesăm cîtuși de puțin de modul în care erau conduse afacerile, din moment ce ni se asigura existența. Va fi de datoria noastră să creăm un alt univers, după prăbușirea acestuia, ferindu-ne de a mai săvîrși aceeași greșeală.

Ea îi zîmbi.

– Xavier... eu... te-am simțit aproape de mine.

– Și eu. Aș vrea ca tu... să nu pleci de aici...

Nu-și mai spuseră nimic. Acum nu mai puteau să se gîndească la aceasta; mergeau pe stradă, nepăsîndu-le de zarva care domnea acolo.

– Încotro mergem? întrebă Sikha.

– Trebuie să găsim reședința Conducătorilor, răspunse el, fără a se uita la ea. Bineînțeles că este secretă, și de aceea nu ne rămîne decît să mergem la Băncile Publice de Memorie, să ne strecurăm în Arhivele Centrale și să descoperim adresa.

Băncile Publice de Memorie – sau Secundare, pentru a le deosebi de Arhivele Centrale, a căror consultare era o prerogativă doar a clasei conducătoare – constituiau o uriașă bibliotecă, situată la circa doi nahmar de Astroportul din

Hepta'Kirin. Călătoria cu aparatul de zbor fu pentru Xavier și Sikha o experiență într-adevăr neobișnuită, ceva care-i uimi. Să zbori ca o săgeată deasupra orașului era ceva minunat; aproape că nu le venea să creadă că pentru locuitorii capitalei așa ceva era un lucru firesc și scontat. Nu le trebuiră mai mult de trei minute pentru a ajunge la stația cea mai apropiată de clădirea Băncilor de Memorie, un edificiu scînteietor, din metal, care reflecta razele anemicului soare de iarnă.

Sala de Consultație gemea de lume; fiecare persoană stătea la propriul lui pupitru, așteptînd cu nerăbdare informațiile necesare. Se aflau acolo mulți tineri din Centrele de Pregătire, se aflau și unii care doreau, pur și simplu, să se cultive, se aflau și oameni de afaceri. Xavier se gîndi, zîmbind, la aceștia din urmă.

Ochiră un pupitru liber, fără a se sinchisi de gloată. În clipa în care Xavier se așeză pe scăunel, ecranul terminalului video se lumină, și de sub el se auzi o voce:

– Prețul unei consultații este de șaizeci de credite pentru treizeci de minute standard. Vă rugăm să specificați forma de plată.

Xavier introduse fișa de identitate, falsă, în orificiul respectiv, și se auzi un declic metalic.

Vocea spuse:

– Se acceptă fișa de identitate de Categoria a Treia. Puteți consulta, fără plată, timp de treizeci de minute standard și, dacă veți depăși acest timp, va trebui să plătiți douăzeci și cinci de credite pentru fiecare treizeci de minute standard.

Pe ecran apăru textul: SPECIFICAȚI CODUL DE CLASIFICARE ȘI CEREREA.

Xavier scrise:

Sintonizați programul cu codul ATK 095-634352-967581-JLG.

Descoperise combinația în timpul unei întregi perioade-odihnă de cercetare, și această combinație îi permitea să cunoască date foarte secrete. Nu era cazul să existe un alt sistem de siguranță în Arhivele Centrale, dat fiind că modul, foarte greu, de acces la codul de intrare constituia un mijloc suficient de sigur. Xavier avusese mult noroc atunci cînd îl căutase, cum nu mai avusese niciînd în viața sa. Nu se mai întîmplase probabil niciodată ca un cetățean oarecare să-și fi putut băga nasul în acele programe; și pentru Xavier fusese un noroc. Nu

existau, într-adevăr, sisteme de identificare mai serioase sau coduri multiple care să trebuiască să fie introduse în circuit.

Pe ecran apăru confirmarea: GATA DE ACȚIUNE.

Cerere de clasa a 5-a: specificare spațială în interiorul orașului Hepta'Kirin.

ÎNTRODUS PROGRAMUL. PRECIZAȚI.

Să se comunice amplasarea exactă a reședințelor Conducătorilor.

Calculatorul începu să elaboreze programul; bărbatul și femeia erau atît de absorbiți în descifrarea micilor semne luminoase ce se înșiruiau pe ecran, încît nu-și dădură seama că sînt filați decît atunci cînd o voce cristalină îi făcu să tresară.

– Ce sperați să obțineți?

Se întoarseră, amîndoi. În spatele lor se afla o fată de vreo optsprezece ani, îmbrăcată într-o tunică albă cu tiv verde. Părul blond, lung și cîrlionțat i se revărsa pe umeri; ochii exprimau siguranță și un aer șăgalnic.

– Ați fost inteligenți, spuse.

Vocea sa, subțire, era greu de deslușit în zarva care domnea acolo.

– Ați aflat codul de intrare. Dar la ce vă va putea folosi?

Xavier rămase fără glas.

Ea zîmbi, de fapt schiță un rînjet sarcastic.

– Aș putea să vă denunț, știți? spuse, cu un glas șuierat. Ar putea să vă trimită la vînătoarea de planete în galaxiile vecine.

Pe Sikha o cuprinseră fiorii: *la vînătoarea de planete.*

În vremurile de demult, atunci cînd criminalitatea comună nu fusese încă înfrîntă, se obișnuia ca aceia ce săvîrșiseră fapte grave să fie legați de o proeminență a navelor spațiale care se afla lîngă Trasantul de Linii – de regulă de o sondă termică –, după care se dădea drumul Motorului cu Fuziune. Se părea că Efectul Hazinn[1] reducea trupul la o masă de fotoni, și apoi îl împingea în spațiu, la distanțe enorme... *la vînătoarea de planete,* după cum se obișnuia să se spună: dincolo de spirala Sistemului. De aproape două secole o astfel de pedeapsă fusese uitată; dar nu era nici o îndoială că ar fi fost tocmai potrivită pentru o asemenea vină.

Acționînd din instinct, Sikha o înșfăcă pe fată de un braț, trăgînd-o spre ea.

---

[1] Vezi *Glosarul.*

Xavier se ridicase în picioare, nedîndu-și seama de faptul că între timp pe ecran apăruse răspunsul, și exclamă:

– Ce crezi...

Dar fata îl întrerupse cu impertinență.

– Poate că aș face ce am spus, zise, privind-o pe Sikha, care-i strîngea bicepsul, dacă n-aș ști că n-ar folosi la nimic.

O privire amîndoi, cu atenție.

Cu un gest de mînie, fata o convinse pe Sikha să slăbească strînsoarea.

– Și mai lasă-mă! țipă ea, dar nu destul de tare încît să atragă atenția.

– Poate că ar fi mai bine să stăm puțin de vorbă, spuse Xavier.

Fata își aranjă tunica și părul.

– În regulă... dar ar fi bine ca să nu ne audă nimeni.

Se apropie de ei, pentru a putea discuta în așa fel încît să nu fie auziți de nimeni.

– Mă numesc Gayle, spuse, cu un oarecare aer de îngîmfare, trecîndu-și mîna dreaptă prin părul blond și cîrlionțat, Gayle Cshari. Sînt din Gamma Alcyonis și voi absolvi în curînd cursurile de la Centrele de Pregătire, Secția Istoria Civilizațiilor.

– Ne filai, spuse Xavier cu o voce aspră, apucînd-o de umeri. Nu era o întrebare, cea pe care ne-ai pus-o, și nici o insinuare; era un fapt constatat și, probabil, adevărat.

– Să vă filez, eu? Nu, pe naiba, nu!

Pupilele i se dilatară.

– Lasă-mă! Sînteți niște paranoici!

El își luă mîinile de pe ea.

– Să admitem că nu putem fi siguri de nimic. Spune-ne, atunci, de ce ne filai.

– Ahhh, zise ea, zîmbind. Și zîmbetul îi era și mai batjocoritor decît înainte. Văd că acorzi multă importanță nuanțelor verbale. Există o oarecare diferență între „a spiona" și „a fila", nu? Sau poate că nu. Poate că ești un strateg al eufemismului. Este și aceasta o tehnică foarte răspîndită, tehnica simbologiei verbale.

Xavier nu spuse nimic.

– Sau poate este doar un cuvînt, la urma urmelor – conchise ea, izbucnind într-un rîs copilăresc.

– Destul, pentru numele marelui Odheg, exclamă Sikha. Spune-ne cine ești.

– Oh... închipuiți-vă că aș fi o persoană *la curent* cu faptele.

Sikha își întoarse privirea spre Xavier.

Gayle rîse din nou.

– Iată că v-am lovit în punctul slab. Vi se pare că sînteți circumspecți, atenți... dar nu sînteți deloc așa pentru cine se pricepe să vă observe.

Se așternu liniștea, și se părea că nimeni nu dăduse vreo atenție acelui mic grup care discutase atît de aprins.

Sikha zări o femeie keneri în mulțime, femeie care dispăru, trasă de mînă de un omuleț gras, din Omnerstark. Își concentră din nou gîndurile asupra acelei fete care se lăuda că le cunoaște planurile, și o văzu că zîmbește din nou. Nu știa ce să mai spună... și Xavier părea la fel de dezorientat.

– Dda... continuă ea. Știu ceea ce știți și voi. Știu că societatea în care trăim se duce de rîpă. Poate că vă închipuiați că sînteți singurii care s-o știe, dar nu e deloc așa. A spus-o și nemuritorul Hekar Bwuni, nu-i așa? „A considera că o realitate oarecare este unică în genul ei este o teză irațională – în majoritatea cazurilor – și nu este, oricum, un lucru de nedemonstrat în mod concret". Nu faceți mutra aia! Poate că eu, personal, nu am capacitatea de a găsi un cod secret din program... dar sînt în măsură să recunosc simptomele unei crize.

Făcu o pauză, lăsînd ca sensul cuvintelor ei să pătrundă adînc în mințile celor doi.

– Simptome care sînt evidente, continuă. Evidente, pentru că criza a început deja!

– A început deja?

– Oh, desigur. Acum cîteva ore, Compania a făcut cunoscută propria-i hotărîre de a pune în vînzare produsul sintetic Iktueh și de a-i elimina pe Negustorii Liberi de pe toate piețele. Piețele se află deja în situația de a trebui să coboare prețurile sau să capituleze și să fie absorbite. Navele Spațiale pentru transportat mărfuri sînt pe punctul de a pleca cu mari cantități de mineral, și stabilitatea comercială se cam clatină. Peste cîteva zile, Negustorii care călătoresc cu navele lor-locuințe prin spațiul extern vor primi știrea că nu mai valorează nici doi bani. Este începutul sfîrșitului. De aceea v-am filat în timp ce cereați în Arhivele Centrale informațiile secrete.

– Cum ai putut să înțelegi numai din asta? o încolți Sikha, și răspunsul veni imediat.

– Potrivit logicii. Cum se comportă individul care descoperă ceva important? Mai întîi de toate, trebuie să aibă o sursă de informații – în cazul vostru, Arhivele Centrale – și, în al doilea rînd, imediat ce se află în posesia unor date suficiente, încearcă să afle cauzele, sau, mai bine, dacă poate, să-i găsească pe cei ce sînt răspunzători de acea situație pe care, din întîmplare sau în urma unor cercetări minuțioase, a descoperit-o. Deci: văd uniformele voastre de Funcționari pe Nava Spațială de transportat mărfuri, și deduc că ați falsificat – într-un fel sau altul – documentele pentru a putea descinde aici... și să-i aflați pe cei răspunzători: Conducătorii.

– Remarcabil, murmură Xavier printre dinți.

– Teorema lui Gayle Cshari – continuă fata, pe un ton zeflemitor – doi și cu doi fac întotdeauna patru.

– Nu-mi trăsnise niciodată prin minte. Și ce ai de gînd să faci?

– Ce *să fac?* Tu cam ce crezi că ar face oricine s-ar afla în situația mea?

– Ar încerca să se alăture altora aflați în aceeași situație.

– Excelentă aplicare a Teoremei mai sus-amintire. Poate că noi trei, împreună, vom putea merge la Conducători și să hotărîm asupra a ceea ce va fi de făcut. Ce părere aveți?

– De acord. E mai bine să fim trei decît doi.

– Ah, un ultim amănunt... numele voastre.

– Sikha Dyrac. Iar el, Xavier Pharkas.

– Foarte bine, Sikha... și Xavier. Psiholog de Categoria a Doua și Prim Programator, nu-i așa? Poate vom reuși. Oricum, pentru Companie nu mai e nimic de făcut... și-a făcut-o cu mîinile ei. Dar poate că moartea ei va fi mai ușoară decît ar putea să fie.

Dimineața

Orașul Hepta'Kirin fu luminat de un soare rece de iarnă și ceața dispăru.

Xavier, Sikha și Gayle Cshari porniră la drum pe strada pavată, în căutarea Conducătorilor.

– Cunoști orașul? o întrebă Sikha pe Gayle.

– A cunoaște orașul Hepta'Kirin este un lucru virtual imposibil – fu răspunsul. Acesta este un „oraș" doar cu numele. Ca să te poți orienta prin el, trebuie să recurgi la calculator. Mă descurc, totuși, ușor, prin centru, și asta înseamnă – mai mult sau mai puțin – că cunosc orașul. Vin aici de doi ani – din două în două luni – pentru a mă documenta în legătură cu Istoria Civilizațiilor.

– Ai un Pașaport Intersistem?

– Am avut unul anul trecut. Mai înainte eram nevoită să călătoresc cu documentele fratelui meu... ceva îngrozitor. Trebuia să depun – în fiecare lună – o cerere, formală, pentru autorizație la Centrele de Pregătire.

Xavier nu era atent la ceea ce spunea ea. Scoase din buzunar o bucățică de hîrtie pe care era întipărit numele locului, și o citi încă o dată.

– Palatul Maunu. Știi unde se află, Gayle?

Ea dădu din cap în semn de aprobare.

– Chiar în centrul orașului.

– Și să ții drept secretă reședința Conducătorilor cînd este atît de ușor să-ți imaginezi că ei se află acolo? Nu este, oare, un lucru absurd?

– Într-adevăr, s-au gîndit mulți la acest lucru. Dar Palatul Maunu nu este altceva decît un muzeu. Este singura clădire din oraș care nu a fost restaurată nici măcar o singură dată din anul 8998, și este deschisă pentru public în întregime. Nimeni nu a reușit vreodată să descopere acolo vreo subterană, vreo pivniță, nimic.

– Noi avem mijloacele s-o facem. Va fi de ajuns să găsim un terminal oarecare care să ne dea posibilitatea de a stabili legătura cu Arhivele.

– Ai mare încredere în micuțul tău aparat, nu-i așa?

Se referea la aparatul receptor sintonizat cu codul Arhivelor, și pe chipul ei apăru din nou umbra acelui zîmbet deosebit.

Sikha o studie cu atenție; totul, la fata aceea, dădea impresia unei extraordinare stăpîniri de sine. Fiecare gest al ei, fiecare expresie a feței dădea de înțeles că ea își aflase propriul drum de urmat, chiar atunci cînd certitudinea asupra viitorului comunităților omenești părea a fi risipită de natura, deosebită, a

evenimentelor. Era greu de găsit la oricine altcineva o asemenea stăpînire de sine și – mai ales – într-un moment ca acela.

„Poate că e chiar acest lucru pe care vrea să ne facă să-l credem", se gîndi. „Și totuși... nu pare a se preface. Dacă vrea să ne ascundă ceva, e sigur că o face într-un mod demn de invidiat".

O trecură fiorii. Xavier îi atinse umărul.

– E ceva în neregulă?

– Nu, spuse ea. Doar că... nu-mi dădusem seama cît e de frig.

El se grăbi să-i ofere vestonul uniformei de lucru. „Femeie keneri", se gîndi el... „Nu știe ce e aia iarnă".

Gayle îi văzu. Privirea-i începu să se plimbe de-a lungul străzii, apoi spre cer.

– Frig, da... anul acesta iarna vine mai devreme.

Așteptară pînă ce aparatul de zbor opri în stație, apoi intrară în cabină și se așezară; ținta lor era centrul orașului.

Gayle spuse:

– Ar fi mai bine să stabilim de pe acum ce vom face cînd vom fi dat de Conducători... sau, mă rog, măcar de unul dintre ei. Se pare că nu locuiesc toți în același loc, din motive de securitate.

– Vom încerca să-i constrîngem să răspîndească știrea potrivit căreia Compania nu mai există. Vor trebui să cedeze... nu vor putea să se mai prefacă, să spună că nu s-a schimbat nimic.

– Este ciudat, spuse Sikha. Abia acum Conducătorii ocupă un loc însemnat în mintea mea. Nu mă mai gîndisem niciodată la ei pînă acum.

– Greșeală banală.

Vocea fetei era lipsită de expresie.

– Este ușor să nu te gîndești la multe din cele ce ne înconjoară doar pentru că nu intervin în viața noastră. Dacă un individ înarmat ar ucide pe cineva – pe oarecine din lumea aceasta – n-am da nici o atenție faptului decît doar atunci cînd acel individ se va afla în fața noastră.

Așteptă, încă o dată, ca înțelesul cuvintelor sale să pătrundă în mințile noastre.

Apoi continuă:

– Trebuie să luăm atitudine tocmai față de acest lucru. Noi toți. Să-i trăsnească Shakkai pe toți... nu trebuia să-i permitem unei oligarhii să pună mîna pe putere și să ne controleze făcîndu-ne să credem că noi înșine sîntem participanți activi la acestea.

„Acest lucru se știe de acum", se gîndi Xavier.

– Știți, continuă fata, eu vreau să mă documentez cît mai mult cu putință, mergînd cu voi la Palatul Maunu, pentru a putea analiza în viitor aceste evenimente în mod științific și după un criteriu istoric. Este o idee fixă de-a mea... aceea de a mă dedica unei cercetări istorice, amănunțite, în anii viitori.

– Hekar Bwuni?

Sikha zîmbi la acel gînd.

– Aș vrea să pot urma exemplul lui. Dar dacă ceea ce cred eu va deveni realitate, nu va mai exista nici o Companie pentru Dezvoltarea Pieților Planetare în Sistem care să mă subvenționeze...

– Cred că l-am găsit, spuse Xavier, întorcîndu-se spre Sikha. Un control acționat de identificare vocală.

Femeia își încrucișă brațele și-și ridică privirea. „Cum se face pentru a se reproduce timbrul unei anumite voci?"

În micuța curte era frig și-ți dădea senzația de claustrofobie. Zidurile o închideau pe toate cele patru laturi, strîngînd-o ca menghină, și erau atît de înalte, încît lumina abia putea răzbate pînă la cei trei.

Așteptau – cufundat fiecare în gîndurile lui – un răspuns ce putea fi aflat doar de unul dintre ei, singurul care se pricepea la electronică.

Gayle privi de jur-împrejurul său. Palatul Maunu arăta exact la fel cum își amintea ea că i se înfățișase atunci, cu ocazia primei sale vizite la Hepta'Kiria; cu toate că era bătrîn de trei sute de ani, nu avea nici măcar o crăpătură în tencuiala alburie, nici măcar o pată pe pavajul albastru al micii curți, în mijlocul căreia se afla aceeași mică insulă înflorită, mereu plină de mlădițe, pînă și iarna.

Exista doar o singură ieșire spre acel mic spațiu descoperit, creat atunci cînd, în anul 9050, o nouă aripă fusese adăugată la construcția deja terminată; și prin acea ieșire, Gayle văzu o parte a salonului principal, enorm, împodobit cu sculpturi

minunate. Cu doi ani mai înainte fusese vrăjită de măreția acelui loc; acum, în schimb, totul îi era indiferent.

La acea oră matinală nimeni nu vizita palatul, astfel că se putea acționa fără teama de a fi descoperiți. Xavier descoperise o priză de racord în perete, bine ascunsă, și reușise să stabilească contactul cu Arhivele Centrale pentru a afla cum puteau ajunge în locul în care se ascundeau Conducătorii. Aflase el, ceva; dar, ce anume era de făcut?

Bărbatul își plimbă privirea de la o femeie la cealaltă. Afară sufla un vînt rece, dar înăuntrul zidurilor vîntul nu se simțea; se simțea doar că aerul devenea mai friguros. Xavier căuta cu desperare o soluție – căuta în mintea sa – și o găsi pe cea mai riscantă. Mai căută și alte soluții, dar toate se învîrteau în cerc și ajungeau pînă la urmă în același punct.

Se scărpină pe bărbie, și-și aminti că nu se bărbierise; dar, oricum, tura de repaus pe „Eukynes" n-avea să se termine decît peste cinci ore. Zece ore de lucru, zece ore de odihnă și altele, libere, pentru distracții... *distracții!* Ceva de rîs! Nu se putea face cine știe ce, în sensul ăsta, călătorind de la o planetă la alta. Cel mult, cine putea își completa rația de sex, dedicîndu-se acelei plăceri cu mai puțină osîrdie și oboseală decît în perioada-odihnă. Cele șapte sau opt ore de somn nu erau întotdeauna suficiente pentru a recupera eforturile de peste zi; era o minune dacă se întîmpla, cumva, acest lucru. De aceea mulți preferau să doarmă cît mai mult și să accepte cu seninătate și clipele nefaste, din dorința de a avea cît mai mult timp la dispoziție.

– Xavier?

Își ridică privirea. Sikha aștepta.

El clătină din cap.

– Vrei să știi cum se poate deschide intrarea care duce în subterane. E foarte ușor de stabilit unde se află... dar metoda de a o deschide comportă riscuri...

– Riscuri?

– Da.

Scoase din buzunar o cutie mică, în care se aflau instrumentele sale pentru întreținerea calculatoarelor. Se aplecă, privind fix spre un punct din perete, aflat foarte aproape de pămînt.

– Problema cu care va trebui să ne confruntăm, începu el, în timp ce scotea din cutie o tijă subțire din metal, nu poate fi rezolvată acționînd ca pînă acum, adică folosindu-ne de legătura cu Arhivele pentru a ne deschide drum. Aceasta deoarece în momentul de față nu avem un program care să poată fi șters, sau doar modificat. Comanda pe cale vocală pentru deschiderea intrării este legată de memoriile unei simple citiri, memorii protejate împotriva oricărei intervenții din afară...

Tăcu, absorbit de lucrul său. Cu ajutorul tijei începu să desprindă sigiliile de pe panoul care acoperea circuitele prizei și, după ce deschise acea cavitate în perete și verifică masa de circuite și fibrele optice din interior, reîncepu să vorbească:

– ...doar dacă nu vom acționa asupra întregii memorii. Gayle – spuse el fără a se întoarce – fii atentă să nu ne vadă cineva.

Puse tija la loc în cutie și luă de acolo un alt instrument.

– Acum voi încerca să rearanjez circuitul principal, în așa fel încît comanda prin voce să poată fi readaptată într-o formă care să ne fie convenabilă. Desigur, dacă sînt sisteme de siguranță... ăsta e riscul. Acest complex poate să respingă intervenția sau poate, foarte bine, să transmită un mesaj de alarmă sau... ceva și mai rău...

– Poți s-o faci?

– Bineînțeles că pot. Dacă-mi surîde puțin și norocul. Oricum, dacă se va întîmpla ceva neprevăzut, voi fi primul care-și va da seama de asta.

Reîncepu să lucreze, în timp ce Sikha își ținea respirația. Cuvintele acelea o băgaseră în sperieți; se ruga tuturor Zeilor să nu se întîmple nimic rău. Gayle ținea sub observație salonul, pustiu și solemn, întorcîndu-se din cînd în cînd spre camarazii ei; se părea că nu avea nimic nou de comunicat.

Xavier reuși să ajungă la circuitul principal, îi modifică structura logică și apoi dispunerea respectivă a intrărilor secundare, operînd uniform în fiecare direcție. După cîteva minute extenuante, spuse:

– Am terminat. Se pare că n-au fost probleme. Acum voi verifica.

Fixă din nou priza la circuit și introduse acolo transmițătorul. Dădu cîteva instrucțiuni și se produse un șuierat

sec. Stratul de flori din mijlocul curții se mișcă, alunecînd pe niște șine invizibile și se ivi o deschizătură. O scară ducea în jos.

– Acolo se ascund ei, murmură Sikha. Ce viclenie!

Xavier urmărea în continuare cu privirea ecranul cutiei de control.

– Se pare că totul este în regulă. Memoriile nu arată nimic anormal... așa că putem coborî, să vedem ce ne așteaptă.

CAPITOLUL AL DOISPREZECELEA

Veșnicie

Putem trage multe învățăminte din moarte și nu în ultimul rînd faptul că pentru unii a renaște din propria cenușă nu este deloc un lucru greu.

BIA HUDDAR

XAVIER, Sikha și Gayle coborîră, unul în urma celuilalt. Ajunseră într-un coridor lung, dintr-un metal strălucitor, iluminat de niște lămpi care Sikhăi îi aminteau Luminatoarele pe care le folosise, deseori, la ea acasă. Îl parcurseră în tăcere, într-o liniște ireală.

Xavier adulmecă aerul: era un aer umed, cald și stătut, ca și cum coridorul acela nu fusese niciodată aerisit. Își dădu seama de faptul că era neplăcut să respiri acolo; lipsea oxigenul.

Ajunseră într-un punct în care coridorul se bifurca; și, în acele două ramificații, luminile erau din ce în ce mai slabe. Se opriră.

– E mai bine să ne despărțim, spuse Xavier. Sikha, mai ai cu tine aparatul emițător? Bine. Gayle va veni cu mine... și dacă vreunul dintre cei doi va fi în pericol, îl va chema pe celălalt. Am luat cu mine un pistol... și-l scoase din toc, de sub haină... în caz că vom avea nevoie.

Interveni Gayle.

– Cum, o lași singură?

O priniră amîndoi cu privirea, într-un mod pe care ea nu reuși să-l înțeleagă.

– Fato, spuse Xavier, Sikha este în stare să înfrunte ceea ce se află dincolo de acel coridor mult mai bine decît am face-o tu sau eu, așa că fă bine și ține-ți gurița ta frumoasă. Da?

Gayle se dădu înapoi.

Sikha își verifică aparatul.

– Imediat ce unul din cei doi va fi dat de Conducători, îi va da de știre celuilalt. Bine? Și se îndepărtă pe coridor fără a mai aștepta vreun răspuns.

Sikha păși pe plăcile de metal și străbătu o bună bucată de drum pînă să-și dea seama că îi era frică. De fapt, nu chiar frică, ci mai degrabă o neliniște – din ce în ce mai mare – o indispoziție datorată atmosferei de acolo. Coridorul, acea țeavă îngustă, pustie, întunecată, părea că nu se mai termină. Încercă să-și alunge orice gînd apăsător, dar – O, Shakkai! – nu reușea s-o facă. Și nu era altceva decît un lung tunel iluminat! Nici o ușă, nici un semn, nimic care să întrerupă monotona uniformitate a pardoselii, a pereților, a tavanului!

Se întoarse brusc. Avea o puternică senzație că este urmărită; dar nu era nimeni; doar liniile formate de muchiile pereților ce se întîlneau undeva la infinit. Nu se mai putea vedea începutul bifurcării și ea continuă să înainteze, preț de cîteva minute, iar luminile deveneau tot mai slabe. Abia mai izbutea să vadă.

Se opri, în lumina foarte slabă, încordîndu-și fiecare mușchi și fiecare simț. Ceva se schimbase.

Percepea acum un curent de aer; dar și acesta era călduț, stătut și nu-i aducea nici o alinare. În depărtare se auzea un picurat de apă.

Merse înainte – dar cu mai multă grijă – abia stăpînindu-se să n-o ia la fugă. „Liniștește-te", își spuse... „Liniștește-te".

Pas după pas, curentul de aer rămase oarecum același, dar picuratul se auzea din ce în ce mai tare, devenind ca zgomotul unei cascade. Luminile aproape se stinseseră, dar mai în față se zărea o lumină azurie. Se îndreptă spre lumina aceea, păsind cu grijă și ajunse la capătul coridorului.

„Oprește-te, în numele marelui Odheg!"

Își dădu seama, abia la timp pentru a se opri, că acel coridor ducea într-o prăpastie. Se oprise chiar pe marginea ei, aproape fără a-și da seama.

Întinse gîtul dincolo de colțul peretelui, ca să vadă ce era acolo. În luminescența alb-albăstruie putu să înțeleagă că acel coridor se termina într-un spațiu imens căruia nu i se puteau delimita în nici un chip marginile, un fel de peșteră naturală care dădea într-o altă cavernă, de o sută de ori mai mare. Deasupra ei, la vreo patruzeci de metri, se afla o boltă care avea o fereastră mare cu geamuri ciuruite; de acolo veneau atît lumina cît și zgomotul de apă: un mic lac creat, probabil, de „cascada" aceea, în decurs de zeci de ani. Privi din nou în sus; bolta de piatră i se părea prea sus pentru a fi la nivelul suprafeței, dat fiind că coridorul nu părea a se afla la mare adîncime. Dar apoi își dădu seama de faptul că pardoseală era înclinată; dată fiind panta aceea, precum și lungimea coridorului, nu-i păru atît de improbabilă ideea de a fi coborît fără a-și fi dat seama. Curios lucru.

Spațiul era delimitat de pereți verticali care se intersectau după unghiuri diferite, în forme bizare. Ieșirea din coridor se afla la aproape jumătatea înălțimii unuia din pereți, și Sikha aprecie distanța dintre ea și peretele opus la vreo cincizeci de metri.

„Orice ar fi, este ceva enorm..."

Nu reuși să priceapă care să fi fost rostul unei asemenea construcții și datorită faptului că toți pereții păreau a fi perfect netezi și compacți. La ce anume putea folosi o sală atît de mare avînd în ea și un lac artificial? Efectul era cu totul deosebit... inspira, pur și simplu, frică.

„Un moment!"

Privind dincolo de perete, în dreapta sa, văzu ceva.

O scară.

O scară de piatră care cobora de-a lungul zidului, urmînd conformația acestuia; scara se pierdea într-o zonă de umbră. Și, după ce ochii i se obișnuiră cu întunericul, își dădu seama că mai erau și alte scări, și încă multe. Cel puțin douăzeci de ieșiri erau unite cu niște scări fără balustradă ce dădeau direct în abisul lichid; unele sfîrșeau pe un soi de pasarele, și acestea porneau în afară din perete; altele erau tăiate, aparent fără nici un motiv. Nu conduceau la pasarele sau la alte ieșiri ci, pur și simplu, se terminau așa. Cea mai mare parte dintre ele se afla în umbră și tocmai umbra aceea înșelase ochii femeii, făcînd-o să creadă că zidurile erau netede.

Era mai bine să-l avertizeze pe Xavier. Emițătorul bîzîi în mîna sa ca o viespe; apăsă pe butonul de comunicare.

– Xavier, mă auzi?

Se auzi un zgomot metalic, apoi:

– Da, te aud. E ceva?

– Poate. Luați-o înapoi și mergeți pe bifurcația pe care am mers și eu. Fiți atenți, atunci cînd luminile vor scădea foarte mult în intensitate... coridorul se termină brusc într-un fel de sală mare. Fiți atenți să nu cădeți, pentru că de fapt capătul e mult mai jos. Sînt niște scări, lîngă mine... îndată ce veți ajunge aici veți înțelege la ce anume mă refer. Acum voi coborî pe una din ele... prima din dreapta mea, Xavier. N-ai cum să greșești: este singura accesibilă de aici de unde mă aflu.

– Venim imediat.

– În zona voastră nu e nimic?

– Nu. Pe toți Zeii, coridorul ăsta pare să meargă înainte la nesfîrșit. Așteaptă-ne, oricum.

Ea închise contactul. Trebuia să-i aștepte! N-avea ce face. Era nerăbdătoare să vadă unde duceau scările acelea și, dacă s-ar fi întîmplat ceva, era sigură acum că Xavier și Gayle aveau să ajungă acolo în curînd.

Întinse piciorul drept pînă ce dădu de prima treaptă, pe care o simți tare, dar și puțin alunecoasă. Își mută greutatea trupului spre colț și se trezi în picioare pe treaptă, în echilibru precar din cauza arcului descris. Se opri; un pas greșit, și s-ar fi prăbușit. Acum avea în dreapta sa un zid rece, umed și plin de licheni, iar în strînga, hăul acela; micuța cascadă era singurul sunet constant în liniștea profundă.

Începu să coboare treptele cu mare atenție, avînd grijă să se asigure că fiecare era rezistentă și că nu erau capcane ascunse; dar fiecare colț, fiecare piatră păreau cu adevărat nemișcate, lipsite de viață. După cîteva minute își dădu seama că nu mai vedea intrarea pe care venise. Doar lumina albastră care se cernea de sus și apa care cădea în lacul de dedesubt...

Trecu de un ieșind, și mai coborî; se părea că și acest nou traseu avea să fie lung și enervant, cu atît mai mult cu cît acolo domnea o semiobscuritate cu care simțurile sale se obișnuiau cu greu.

Ocoli un colț: dădu de o crăpătură adîncă ce se întindea în sens orizontal, intrînd complet în umbră. Femeia ajunse la

sfîrșitul scării sau, cel puțin, a uneia din rampele sale; urmau un mic palier și, dedesubt, bezna. Aici, la nivelul palierului, crăpătura aceea era ca un coridor care lipsea din peretele ce comunica cu scara. O canelură regulată, ce se termina în interiorul stîncii, și doar o vagă, firavă lumină îi permise Sikhăi să zărească niște uși, sau ceva asemănător. Străbătu distanța care mai rămăsese și ajunse la prima din cele trei uși.

Rămase nemișcată pentru o clipă, în ascultare, gata să se întoarcă, eventual, pe urmele sale; dar nu se întîmplă nimic, afară doar de un ușor foșnet, din cînd în cînd, produs parcă de niște insecte, sau ceva ca un gîlgîit. Nimic. Ușa se deschise, dînd într-un întuneric de nepătruns.

O cuprinseră fiori de frică, dar trecu, totuși, dincolo de prag, pipăind terenul cu piciorul. Înaintă un metru, poate, fără a întîlni nici un obstacol, apoi se opri. De undeva din fața sa venea un zgomot surd.

– Tu ești, Alha?

Sikha tresări și se trase înapoi.

„Mare Odheg, ce voce, vocea aceea!"

Vorbise cineva și vocea aceea părea aproape neomenească. Pronunțase silabele cu o inflexiune aproape mecanică, inspirîndu-i groază. Era o voce răgușită și guturală, ca un grohăit de animal, care producea sunete de neînțeles; o voce mai mult decît bătrînă, mai mult decît uzată; părea a fi esența acelei bezne. Sikha nu fu în stare să scoată nici o vorbă.

– Tu ești, Alha?, repetă vocea aceea oribilă, făcînd-o să intre în panică și trezindu-i dorința de a o lua la fugă, de a părăsi acel loc bîntuit de stafii ce părea a fi sălașul demonilor lui Wathi'Shamshal, monstrul, pocitania gata să apuce în ghearele sale întreg universul în ziua Judecății-de-Apoi. Încercă să se liniștească; respiră adînc de cîteva ori, și putu, în sfîrșit, să vorbească.

– N... nu sînt Alha, bîigui ea. Nu... numele meu e Sikha.

Se auzi din nou zgomotul acela surd.

– Oh... o femeie. Și tînără pe deasupra. A trecut atîta timp de cînd n-am mai văzut o femeie.

– Cine... cine sînteți?

Se auzi o respirație anevoioasă.

– Ce întrebare, draga mea... eu sînt un Conducător.

Era lucrul cel mai logic cu putință, dar Sikha, deși își imaginase așa ceva, nu putu să-și stăpînească un tremur.

– Dar tu nu mai vorbești, draga mea, spuse vocea. Ți-e frică?

– Nu, răspunse ea, recăpătîndu-și stăpînirea de sine. Nu mi-e... frică.

– Foarte bine.

Vocea avea un ton care, dacă ar fi fost omenească, ar fi făcut ca ființa aceea să pară mulțumită.

Numai că Sikhăi i se păru, în acea clipă, ceva ca un chelălăit prelung.

– Numai animalelor le este frică de ceea ce nu reușesc să vadă, și este un lucru atît de irațional! Dar ce cauți pe aici, dragă?

Ea tăcu. Nu suporta acel „dragă".

– Nu spui nimic? Ahhh, ai dreptate. Tu ai dat dovadă de bună creștere cînd te-ai prezentat, dar eu nu ți-am spus încă numele meu... Iartă-mă, dar aproape că am uitat cum se obișnuiește să te comporți cu oaspeții. Este... atît de greu să-mi amintesc numele meu... dar cred că ai putea să-mi spui Suithe Maunu. Da, dacă stau să mă gîndesc bine, cred că așa este. Chiar așa, Suithe Maunu.

Suithe Maunu – se gîndi Sikha. E aproape caraghios ca, tocmai acum cînd Compania era pe moarte, să întîlnească un Conducător care să poarte același nume cu cel ce o înființase.

– Eu... eu mă aflu aici pentru că trebuie să stau de vorbă cu unul dintre voi. Compania este pe moarte și eu... trebuie să aflu de ce.

Respirația anevoioasă încetă pentru o clipă, apoi reîncepu.

– De ce... cînd se va fi întîmplat, mulți vor vrea să știe de ce, dar va fi inutil. Vor căuta cu toții să afle răspunsurile, dar nici măcar nu știu care sînt întrebările. Sărmani ignoranți... îi compătimesc.

Sikha simți cum mînia ia locul fricii.

– Atunci înseamnă că voi știați totul! Cum ați putut...

– Foarte simplu, am calculat timpii exacți. Ceea ce am creat eu poate să se prăbușească, dar eu voi mai trăi încă, pentru a mă bucura de toate roadele. Și va fi tot timpul pentru a crea o altă Companie. Nu e greu, știi, dragă; cînd aveam treizeci de ani, nimeni nu voia să creadă în ambițiile mele, dar acum iată-le,

sînt reale... atît de reale încît mor sub ochii celor ce sînt în stare să vadă și să înțeleagă totul.

Un moment. Pomenise de vremea în care avea treizeci de ani... și nimeni nu voise să-l creadă... omul acesta era nebun, se gîndi ea. Își închipuia că este Suithe Maunu, cel adevărat, fondatorul Companiei... Zei Atotputernici!

– Ieri am vorbit cu Yurgia Hawernstromme și cu Shandai Mala'akh... nu voiau să creadă că Compania e pe moarte. Dar astăzi vor trebui să înfrunte adevărul. Și toți ceilalți, Hysta R'Kell, Uhrrami Qaitshe, Lynnea Phaid'das... le-am spus-o. Vor fi constrînși de realitate să-mi dea dreptate... ca întotdeauna, de altfel.

„Shandai Mala'akh? Uhrrani Qaitshe? Conducători morți de mai bine de două secole! E un caz patologic. Dacă aș fi asistat la o lecție de psihologie, ar fi fost foarte interesant. Trebuie să plec de aici. Poate că ceilalți vor fi zdraveni la cap..."

– Ceva nu e în ordine, dragă? Poate că acest întuneric te face să nu te simți în largul tău! Aprinde lumina, dacă vrei. E o treabă neplăcută, știu, să stai pe întuneric, dar Alha spune că acest lucru mă ajută să mă odihnesc, că ochii mei sînt slabi... imbecilul!

Sikha se trezi că dă înapoi spre ușă, în căutarea întrerupătorului. Curiozitatea de a-i vedea fața acelui om fu mai tare decît ea.

– Chiar acolo unde ești, dragă... la nivelul șoldurilor tale se află un întrerupător. Așa. Apasă cu putere: s-ar putea să se fi blocat. Cu blestemata asta de umezeală... am spus mereu că ăsta nu era un loc bun, dar ce vrei... de acum m-am obișnuit. Sînt aproape șaptezeci de ani de cînd trăiesc aici înăuntru.

O viață întreagă trăită în acea încăpere? Oh, nu. Un alt semn, evident, de sminteală. O percepere greșită a timpului... observase ea însăși acel lucru, în numeroasele cazuri care-i fuseseră încredințate.

Apăsă, învingîndu-i rezistența, pe micul întrerupător. Luminile se aprinseră violent, orbind-o; dar doar pentru o clipă, apoi putu să vadă bine totul.

Rămase cu gura căscată cînd îl văzu. Nu mai avea încredere în simțurile ei, dar își dădu seama că n-o puteau înșela.

Și atunci se porni pe țipat, și țipă pînă-i pieri glasul.

Xavier străbătea coridorul cu fata alături de el, gîndindu-se cît de infructuoasă fusese căutarea pînă în clipa în care-l chemase Sikha. Umblaseră atît de mult fără a găsi absolut nimic. Ce risipă de timp și cîtă oboseală! Dar poate că Sikha se afla pe drumul cel bun. Își reaminti descrierea locului făcută de ea, acolo la capătul bifurcației din coridor... poate că acolo puteau găsi pe cineva sau ceva.

„Să sperăm că mă așteaptă", se gîndi el. Un gînd prostesc. Sikha era nu numai frumoasă și dulce, ci și puternică și foarte curajoasă; fără îndoială că dacă se afla ceva acolo, ea va fi găsit deja.

Apucă aparatul emițător, și tocmai voia s-o cheme, cînd auzi țipătul.

Atît el cît și fata se opriră.

– Xavier!

– Era Sikha. *Era Sikha!*

Începură să alerge, și ajunseră aproape de punctul în care coridorul dădea într-un spațiu scăldat într-o lumină albastră. Mai aveau vreo cincizeci de metri pînă acolo, cînd din pardoseală se ridică, dintr-un perete în altul, o perdea metalică de protecție ca să le blocheze trecerea.

– Mai repede! îi strigă fetei, părîndu-i-se că se mișcă prea încet. Grăbește-te, sau ne vor închide afară!

Dar era prea tîrziu. Peretele metalic alunecase pe glisieră, și Xavier începu să-l lovească cu pumnii.

– Deschideți! Deschideți, trăsni-v-ar Shakkai! strigă el; apoi își dădu seama de absurditatea gesturilor sale, și începu să caute de-a lungul zidurilor.

– Un branșament! Gayle, vreo priză, trebuie să existe vreuna pe undeva. Ajută-mă. Trebuie să trecem neapărat.

Căutară pe ziduri, centimetru cu centimetru, pînă cînd Gayle o găsi.

– Iat-o! Grăbește-te!

El scoase din trusă sculele și începu să lucreze cum niciodată nu mai lucrase, încercînd să-și concentreze toate gîndurile și toată atenția asupra acelui complex miniatural de memorii care se afla în fața sa; dar nu putea.

„De ce țipase Sikha, oare?"

– Hmmmmm, mormăi Alha în timp ce cobora scările cu o încetineală adecvată stării sale de semiebrietate. *Wyboe'khate!*[1], mormăi, gîndindu-se la petrecerea întreruptă. Bastarzi bătrîni, mai mormăi. „Din fericire am blocat trecerea mai înainte de a putea intra și alții. Cum de vor fi putut ajunge pînă aici?", își zise în gînd.

Străbătu porțiunea aceea de drum pînă la intrarea în subterană fără nici o grabă; intrușii erau de acum blocați și nu puteau face nimic pentru a ieși de acolo. Îi vîjîia capul din cauza vinului băut peste măsură și a drogului pe care nu avusese timp suficient să-l digere. Iar alarma sunase tocmai în clipa în care fata aceea din Kishnore se pregătea să-i arate cam ce știa ea să facă...

Își tîrșîi picioarele, frecîndu-se la ochi. Cum era cu putință să nu i se îngăduie niciodată măcar cîteva clipe libere pentru a se putea distra? Trebuia s-o facă mereu pe doica acelor... acelor...

„Bun, de acord", se gîndi el. „La urma urmelor am o slujbă nu prea obositoare și bine plătită. «Funcționar cu însărcinări speciale»... în sfîrșit, sînt unic în felul meu. Și n-ar trebui să mă plîng".

Alha Schwytten provenea dintr-un trib Khismel din ținuturile cele mai nemiloase ale planetei Omman. Era înalt și puternic, masiv și musculos. Avea douăzeci și șase de ani dar arăta ca de cincizeci, și acționa ca atare. De la oamenii tribului său, războinici renumiți, păstrase spiritul violent și neîmblînzit, gata să ucidă oricînd împrejurările o cereau; dar contactul cu ambianța Companiei și anii petrecuți pe Omnerstark îl făcuseră să-și piardă toată acea ingenuitate caracteristică celor de pe planeta sa natală. Se simțea superior celorlalți prin funcția sa privilegiată, care nu-l ocrotea de restricțiile Barierei de Vîrstă; apartamentele sale erau întotdeauna frecventate de femei superbe și de bogați oameni de afaceri, de la care se putea alege cu ceva fără a-și bate prea mult capul. Alha Schwytten se putea considera un om fericit. Și, bineînțeles, nu știa nimic despre iminenta criză.

Imediat ce recepționase mesajul de alarmă trimis de calculatoare la locuința sa, ridicase perdelele metalice de

[1] Vezi *Glosarul.*

protecție împotriva intrușilor; totuși, unul, unul singur pătrunsese acolo. Și trebuia să se ocupe de acesta, era sarcina lui. Dar, oare, nu cădeau toate, mereu, în sarcina lui, a sărmanului de Alha?

Iată intrarea. Alha trase de pîrghie și masiva ușă de oțel se deschise. Se trezi în fața acelui hău, fără a încerca altceva decît o ușoară senzație de amețeală și începu să coboare scara. Mesajul de alarmă precizase că intrusul se afla în locuința Conducătorului Suithe Maunu și aceea se afla la vreo cincizeci de metri mai jos. Pufăi; ce rost o fi avut să construiești o astfel de sală uriașă, în care umezeala se tot aduna, doar ca să adăpostească un oarecare bastard idiot? Și de ce s-o construiești într-un asemenea fel, cu un mijloc de comunicare irațional cum erau acele afurisite de scări fără balustradă, de pe care riscai să te prăbușești în gol? Alha nu fusese niciodată în stare să găsească motivația unor asemenea nepotriviri.

Trecu de un colț și se trezi imediat sub micuța cascadă. Își ridică privirea spre boltă, nesinchisindu-se de picăturile de apă ce pătrundeau, încet, în haine udîndu-i-le. Mintea i se limpezi, chiar dacă nu în întregime; dar cel puțin nu se mai clătina.

„Ar fi trebuit să iau ceva, un stimulent, mai înainte de a veni aici", se gîndi el, în timp ce se sprijinea de zidul din stînga sa. Simți sub mînă lichenii și, în lumina care venea de sus, văzu piatra acoperită de tot felul de mucigaiuri.

„Blestemată de umezeală!"

Își trase mîna, în urma căreia se desprinseră mici frînturi de stîncă împrăștiindu-se. Acel loc era atît de vechi încît umezeala îl mînca, bucată cu bucată! Continuă să coboare, spre locul unde trebuia. Se săturase să-și tot piardă timpul pe acolo; dacă ar fi reușit să falsifice, cu ajutorul vreunui prieten de-al său, un pașaport, atunci ar fi putut pleca la Kishnore unde ar fi putut trăi după placul inimii sale! La urma urmelor avea destui bani pentru a trăi fără să mai muncească. Anii aceia pe care-i petrecuse ușurîndu-i de bani pe oamenii de afaceri nu erau chiar ani pierduți...

Dar acum avea de îndeplinit sarcina aceea.

Atinse cu mîna mica prismă de metal pe care o purta legată de cingătoare și o simți rece, netedă, în așteptare.

„Bine, se gîndi. Să încercăm să rezolvăm totul repede".

Nu e adevărat! Nu e cu putință! strigau niște voci ascunse în mintea Sikhăi. Își acoperi ochii cu mîinile, pentru a nu mai

vedea, dar gîndul acela îi găurea mintea. Încercă să-și silească picioarele să se miște, dar toți mușchii parcă înghețaseră. Nu putea să uite ceea ce văzuse. „Oh, Odheg, ajută-mă..."

Și vocea aceea, iarăși...

– E ceva în neregulă, dragă?

– Oh... oh, bîlbîi ea.

„Ceva în neregulă! Odheg știe că nu sînt o femeie slabă de înger, dar aceasta..."

Una din vocile dinlăuntrul ei spuse:

– Deschide ochii.

„Nu! Să deschid ochii? Nu!"

– Înfruntă-l!

„Nu! Nu, nu pot!"

– Privește-l în față!

Sikha se trezi că, încet, încet, își ia mîinile de pe față și că, tot atît de încet, își recapătă stăpînirea de sine. Simți niște fiori reci pe șira spinării, dar își impuse să se uite.

Văzu un bătrîn, un bătrîn oribil, a cărui carne părea că se cliveiază la fiecare mișcare, așezat la o masă ruginită, care-i vorbea frămîntîndu-și o gură fără dinți și fără gingii; fața îi era o pînză de păianjen de riduri prăfuite, da, *prăfuite;* avea niște ochi stinși, iar pielea din jurul lor se desprindea, fîșie cu fîșie! Culoarea pieii lui era de un galben-deschis, albăstruie pe frunte, la care niște vene uscate transportau un lichid asemănător sîngelui pentru a alimenta rămășițele unui creier uman, și avea o imensă cicatrice sub ochiul drept, care se zbătea în mod vizibil! Și mai avea două mîini înspăimîntătoare, cu degete scheletice asemănătoare unor uriași păianjeni gălbui, care se agitau încontinuu; bătrînul își mișcă degetele acelea și pielea nodurilor *se crăpă,* în patru tăieturi pe mîna stîngă, și din ele nu curseră decît vreo cîteva picături de sînge, negricios, care căzură pe masa acoperită cu un strat de murdărie ce se adunase în ani și ani... se părea că, așa cum spuneau legendele, un demon al nopții pierise și intrase apoi în lumea celor vii!

Cînd ființa aceea vorbi din nou, Sikha tresări; acum, cînd văzuse a cui era vocea, i se păru mult mai monstruoasă și mai cavernoasă, inumană.

– Ești tulburată, după cîte observ. Te înspăimînt, cumva, eu? Nu cred că sînt chiar atît de îngrozitor.

Își ridică o mînă pentru a o studia. Și-o plimbă prin fața ochilor înfundați în orbite, examinînd-o cu atenție.

– Nu e nimic extraordinar în mîinile unui om! – și i le arătă Sikhăi, care abia se stăpînea să nu vomite.

După cîteva minute, însă, ea își recăpătă stăpînirea de sine, astfel că fu în stare să suporte vederea acelei caricaturi vii.

– Un bătrîn... un bătrîn, bălbîi ea, inspirînd adînc.

Ființa clătină din cap în mod ciudat și scoase un gîlgîit ce voia să pară un rîs:

– Bătrîn! Oh, da, bătrîn, fetițo! Am împlinit de curînd patru sute zece ani. E mult, nu? Ei da, sînt bătrîn!

Sikha admise că totul putea fi adevărat. Nu era vorba de schizofrenie, de halucinații sau grandomanie: acel monstru era într-adevăr Suithe Kgoretse Maunu, omul care crease Compania, una din legendele Sistemului... și ajunsese în halul acela. Menținut în viață în mod artificial... Zei Atotputernici, era de necrezut... și înspăimîntător.

– Cum... ați putut? întrebă ea, tulburată. Cum... a fost posibil?

– Ah... nu-mi amintesc exact. Cu mult timp în urmă, eram pe moarte. Dar probabil că o persoană importantă, așa cum eram eu, nu putea fi lăsată să moară... astfel că mă conectară la un sistem de menținere... după cum vezi, totuși, acum nu mai am nevoie de acesta, datorită unui anumit compus chimic pe care Extractorii mei l-au descoperit pe Uxuri IV și pe care tehnicienii mei l-au prelucrat, acum vreo doi ani, aflînd astfel mijlocul de a prelungi viața în mod nelimitat. Nu mai e nevoie să fiu conectat la o mașină, pentru a putea trăi! Nu e, oare, minunat?

– Mare Odheg, murmură ea. Și... și ceilalți...?

– Da, și ceilalți. Au urmat și urmează același tratament. Yurgia Hawernstromme are trei sute optzeci și doi de ani, vorbim în fiecare zi, și n-ai idee cît e de mucalit! Lynnea Phaid'das are două sute patruzeci și șase de ani, și se face, pe zi ce trece, tot mai frumoasă. Ar trebui să-i vezi, zău, fetițo. Împart cu ei veșnicia.

Veșnicia! Sikha simți că-i vine rău. Vasăzică, tot ce știa ea era fals! Nu existase niciodată o dinastie a Conducătorilor, pentru că, de fapt, Conducătorii nu se schimbaseră niciodată, rămăseseră aceiași! Calculaseră, studiaseră și îi văzuseră pe

oameni murind în jurul lor, bucurîndu-se de roadele unei opere pe care ei trebuiseră doar s-o înceapă. Orice logică posibilă era distrusă și remodelată potrivit dorinței acelor creaturi respingătoare!

– Ce se petrece cu tine, dragă? întrebă vocea aceea, care părea a fi un răpăit de tobă. Nu crezi nici cînd vezi realitatea? Apropie-te și atinge-mă.

– N... Nu.

– Hai, mîngîie-mă. N-am mai fost mîngîiat de o femeie de secole.

– Nu!

– Nu-ți fie teamă. Ești tînără și frumoasă. Ce rău ți s-ar putea întîmpla? Hai, apropie-te. Lasă-mă să miros parfumul pielii tale.

– Nu, nu, *NU!*

Sikha, cuprinsă de spaimă, își sili mușchii picioarelor să se contracteze pentru a da înapoi spre ușă și să fugă, departe de acel loc îngrozitor. Dar o figură masivă îi tăie calea.

Era un bărbat mai înalt decît ea, musculos, cu chipul ca de piatră. Nu scoase nici o vorbă, și o apucă strîns de ambele brațe; ea încercă să se elibereze, dar bărbatul o ținea fără nici un efort, cu ușurința cu care ar fi imobilizat un copil.

– Lasă-mă! Dă-mi drumul! strigă ea, dar în zadar.

Suithe Maunu spuse:

– Ai venit, în sfîrșit, Alha. E mult de cînd nu mă mai vizitezi.

Bărbatul nu spuse nimic; o învîrti pe Sikha în așa fel încît să poată s-o strîngă de gît atît cît trebuia ca să-i ia toată vlaga, și întinse mîna liberă spre fruntea ei, acolo unde tatuajul în formă de V – khawat'ohwe – strălucea în lumină; ținea ceva în mînă. Ea reuși să zărească o mică prismă de o culoare metalică strălucitoare; suprafața prismei era perfect netedă, cu excepția bazei inferioare; de ea atîrna un scurt cablu subțire, la capătul căruia se afla un electrod. Bărbatul pe care Maunu îl chemase pe numele de Alha începu să coboare obiectul acela spre fruntea Sikhăi și ea își dădu seama ce anume era. Fu scuturată de o spaimă care o făcu să încerce să se elibereze din strînsoarea mîinilor lui, dar fără rezultat.

– Nu! Oprește-te! țipă ea.

Își mișcă într-o parte și în alta capul, dar tot degeaba. Masa aceea de culoare închisă se apropia fără ca ea să poată face ceva.

Un psihoinductor[1]*!* Auzise vorbindu-se despre așa ceva și știa că aceste obiecte, dacă sînt folosite în mod inadecvat, pentru a stoarce informații, pot să distrugă mintea subiectului. Abia avu timp să se gîndească la asta, căci, imediat, simți o împunsătură ascuțită, atunci cînd electrodul fu introdus în circuit. Apoi nu mai simți nimic; conștiința sa se scufundă într-o învîrtejire orbitoare și doar cîteva secvențe de amintiri învălmășite, haotice, îi mai străbătură creierul, încețoșîndu-i-l.

– *Atenție!*

Gayle îl avertiză pe Xavier tocmai la momentul potrivit pentru ca acesta să se poată opri. Imediat ce peretele metalic se deschisese, în clipa în care el schimbase circuitele respective, țîșnise înainte, riscînd astfel să se prăbușească în gol. Se afla pe marginea unui abis pe care îl contemplă, redobîndindu-și calmul.

– Mulțumesc, Gayle, spuse el. Ce idiot mai sînt. Sikha mă pusese în gardă, dar eu nu m-am mai gîndit la asta.

Privi în jur, în timp ce fata se apropia de el.

– Sikha îmi vorbise de o scară, ce se afla în dreapta ei. Iat-o.

– O, Zei... ce loc înspăimîntător! Privește la cascada aceea, și lacul, acolo jos. Te cuprind fiorii.

– Hai, să ne grăbim. Să coborîm scara.

Spunînd acestea, se prinse cu mîna de o ieșitură din perete și sări pe prima treaptă, întinzîndu-i apoi mîna fetei.

– Hai repede, spuse el.

– Mie... mi-e frică, Xavier.

– Încearcă să nu-ți fie. Apucă-mă de mînă și sări.

– Nu... nu pot.

– Ei, fir-ar să fie! Trebuie să sari, dacă vrei să mă ajuți. Sikha ar putea fi în primejdie, ba chiar este, în mod sigur; așa că nu avem timp pentru a improviza o terapie psihanalitică datorită căreia să scapi de frica de înălțimi. Vrei să mă urmezi, sau preferi să mă aștepți aici?

După o clipă, fata se aruncă.

– *Aaaahhh!*

– Gayle!

Xavier reuși s-o prindă de un braț, în clipa în care ea se afla cu un picior pe marginea treptei și cu celălalt deasupra

[1] Vezi *Glosarul.*

hăului; o trase spre el, la loc sigur, măsurînd din ochi prăpastia aceea.

– Liniștește-te, acum, îi spuse el.

Fata respira greu, cu ochii închiși; buzele îi tremurau.

– Era... cît pe ce... bîigui ea.

– Curaj. Să mergem.

– Cine... cine o fi blocat intrarea?

– Probabil vreun Supraveghetor care n-avea habar de priceperea mea de a manipula memoriile centrale.

Xavier examină cu atenție fiecare colțișor al locului, care, într-adevăr, te înspăimînta. Luat în sine, nu era un loc cu adevărat înfricoșător, dar pe care semiobscuritatea și sunetele fantomatice îl umpleau de ceva asemănător unei neliniști subtile, tulburătoare.

„De ce strigase, oare, Sikha?"

Răspunsurile posibile îl înspăimîntară.

O îndepărtă de el cu delicatețe pe fată, considerînd că îi dăduse destul timp pentru a-și reveni din șoc și începură să coboare în fugă scările.

Alha nu era în stare să-și creadă ochilor. „Nu e cu putință!" își zise el. Folosise de mai multe ori un Psihoinductor – fie pentru interogatorii, fie pentru Imprimări-Cerebrale – și nu i se întîmplase niciodată ca un subiect să poată rezista cu atîta înverșunare. Memoria conștientă a femeii bloca memoria subconștientă împiedicînd-o să afle ceea ce trebuia neapărat să afle. În mod normal, Psihoinductorul anestezia nervii motori, astfel că individul era paralizat; acționînd apoi asupra celulelor creierului, readucea în memorie fapte anterioare, uitate chiar de subiect, și totul era dezvăluit prin voce. Un interogatoriu infailibil din moment ce subiectul nu putea, în nici un caz, să mintă, și fiecare cunoștință a sa se revela în mod obiectiv și voluntar. Alha își închipuise că putea extrage din mintea femeii datele necesare pentru a afla în ce mod ajunsese ea acolo, cine erau camarazii ei blocați în coridorul de acces și cine anume îi trimisese, dacă îi trimisese cineva; dar femeia nici măcar nu ajunsese la stadiul de paralizie a nervilor. Se agita, cuprinsă de convulsii, și el abia reușea s-o țină.

– Fii atent, Alha, spuse bătrînul, din celălalt capăt al încăperii. Să nu-i faci vreun rău.

– Trebuie să aflu ce anume voia. Dacă opune rezistență, e cu atît mai rău pentru ea.

Dar își dădea seama de adevărul acelor cuvinte: Psihoinductorul, imediat ce era legat de un centru nervos, producea un scurt impuls care declanșa o reacție în lanț, și, după cîteva secunde, era oprit. În acel moment subiectul era gata să primească sau să dea informații, pînă cînd era readus la starea de veghe normală printr-un al doilea impuls; și trecuse deja mai mult de un minut de la momentul în care, înmod obișnuit, membrele paralizau. Nici cel mai sănătos creier n-ar fi rezistat prea mult unei asemenea presiuni, n-ar fi rămas teafăr.

„Trebuie să întrerup contactul, altfel s-ar putea să moară", își zise. Dar în asemenea situație n-ar mai fi avut posibilitatea de a afla cum reușiseră acei intruși să înșele vigilența Supraveghetorilor. Un asemenea secret i-ar fi putut fi de folos în viitor... „Afurisita! Afurisita! De ce rezistă?"

Ea țipă, agitîndu-și brațele, în timp ce impulsul transmis prin electrod se ducea în alte direcții. Era evident că greșise ținta, poate din cauza vreunei anomalii genetice.

„Am ajuns la limită. Sau o las în pace acum, sau risc s-o ucid". Și știa bine ce s-ar fi întîmplat în secundele următoare în cazul că ar fi menținut circuitul deschis la maximum. Primele care ar fi murit ar fi fost zonele de sensibilitate tactilă; apoi memoria conștientă, centrii vorbirii și cei ai gîndirii logice. Își aminti, cu o vagă senzație de dezgust, de ființele omenești pe care le văzuse pe vremea cînd era tînăr – victimele inducțiilor nereușite: în acele cazuri erau suprimați, unul după altul, toți centrii cerebrali, nervii coordonatori ai mușchilor și, în sfîrșit, schimbul între oxigen și anhidrida carbonică în plămîni, și, imediat după aceea, bătăile inimii. Individul era astfel privat, în mod înspăimîntător, de dreptul la viață: o pierdere lentă a cunoștinței, dar ireversibilă. Și Alha trebuia să hotărască dacă să procedeze la fel și cu femeia aceea.

„Zeilor, nu pot s-o fac. Nu reușesc. Trebuie să întrerup circuitul".

Apăsă pe butonul care oprea impulsul, dintr-un instinct ciudat, pe care nu-l mai avusese niciodată, ceva cu totul neobișnuit la un războinic khismel: acela al milei.

Femeia căzu, moale, spre el, ca o marionetă.

Bătrînul bombăni:

– N-ai reușit, nu-i așa, Alha? Ești același ca de obicei.

El nu spuse nimic, dar se gîndi la cît de mult i-ar fi plăcut să facă bucățele-bucățele, ca pe niște tuburi de plastic, oasele decalcifiate ale acelei fosile vii. Învățase foarte bine să-i cunoască pe Conducători și știa că nimeni în afară de ei n-avea dreptul la viață.

Întinse trupul pe pardoseala de marmură, lăsînd electrodul pe frunte pentru a-i permite creierului să-și revină treptat din faza finală a stimulului. Desigur că n-ar mai fi fost nevoie de o asemenea precauție dacă vătămările ar fi fost ireparabile.

Prin mintea Funcționarului trecu un nou gînd.

„Și dacă aș face-o? Dacă l-aș ucide?"

Îl pironi cu privirea pe acel dezgustător pluricentenar, care, văzîndu-l absorbit de gînduri, îi spuse cu un glas șuierat:

– Nu mai sta așa, ca un imbecil, Alha!

Dar el nu se clinti, nici nu scoase vreo vorbă.

„Nu sînt pe aici Supraveghetori. Nu m-ar bănui nimeni pe mine dacă aș reuși să inventez o poveste care să poată fi crezută. Nemaiexistînd Maunu, ceilalți n-ar mai ști cum să se comporte, ceea ce ar putea să fie în avantajul meu".

Cu cît se gîndea mai mult la acea posibilitate, cu atît i se părea mai realizabilă. Hotărî că da, o va face. Avea să zdrobească acea scîrboasă grămadă de carne deja moartă, avea să se bucure de acel spectacol. Timp de opt ani îl slugărise – îl îngrijise, îi îndeplinise dorințele lui absurde și idioate – pe el și pe ceilalți care trăiau, sau, mai bine zis, mureau în veșnicie, în încăperile alăturate. Îi era lehamite.

– Alha, du-te și vezi dacă ceilalți n-au fugit cumva.

– N-au fugit, spuse el, cu o voce plată, înaintînd spre masa de metal.

– Ce ai de gînd să faci?

– Nimic – și continuă să înainteze.

– Alha, ce vrei să faci? repetă.

Era doar o impresie, sau în vocea aceea străveche și putredă se simțea frica?

– *Sikha!*

Alha se întoarse în direcția acelei alte voci.

În prag stăteau un bărbat și o femeie blondă îmbrăcată într-o tunică de studentă din Centrele de Pregătire.

„Ceilalți intruși! Cum de au putut trece dincolo de sistemul de siguranță?"

Bărbatul ținea în mîna dreaptă un pistol Sharner, pe care-l îndreptă spre el.

– Nici o mișcare! strigă.

Alha nu mai mișcă. Bătrînul bombăni din nou:

– Ți-am spus să vezi dacă n-au...

Cei doi părură că abia acum îi observă prezența. Fata se îngălbeni și scoase o exclamație, un țipăt înăbușit. Bărbatul nu-i dădu nici o atenție: continua să se uite țintă la trupul nemișcat de pe pardoseala murdară, amenințînd cu arma.

– Gayle, spuse. Ajut-o pe Sikha.

Fata se aplecă deasupra Sikhăi, în timp ce Alha se întreba ce să facă.

– Xavier... O, Zei Atotputernici... nu știu ce să spun. Aici e un Psihoinductor.

Alha spuse fără a se întoarce:

– N-o atinge. Trebuie să iasă din criză.

Bărbatul era tulburat.

– Bastard afurisit! *Te voi ucide!*

Trase un foc care răsună în fiecare colț al imensei săli, cu lacul ei și cu cascada. Alha simți o durere în coaste, dar fusese numai atins. Bărbatul aruncase pistolul și se pregătea să se năpustească asupra lui. Într-o secundă Alha se pomeni, încă năucit, între intrus și bătrînul Suithe Maunu. Acesta din urmă strigă, cu puținul glas care-i mai rămăsese:

– Fii atent! Dai peste mine! *Alha...*

Xavier îl lovi cu toată puterea pe Khismel, proiectîndu-l spre Conducătorul îngrozit. Cei doi se treziră prin aer și loviră cadavrul viu cu o forță de necrezut. Gayle, care o dusese pe Sikha într-un colț al încăperii pentru a o proteja, scoase un țipăt, în clipa în care o pocnitură răsună sec în acel spațiu. Suithe Maunu – deși numai Alha știa cine este – fu făcut bucățele, explodă într-un nor de praf galben. Pe pămînt rămaseră doar frînturi de oase, articulații uscate acoperite de un lichid negricios ce părea a fi sînge. Nici unul dintre cei doi bărbați nu-și dăduse seama de ceea ce se întîmplase decît atunci cînd Khismelul văzu masa aceea – moartă – care zăcea puțin mai încolo.

– Ai ucis un Conducător! strigă el, bucurîndu-se în sinea sa.

Găsise prilejul... dar bucuria sa se risipi cînd Xavier îi spuse:

– Imbecilule! Conducătorii nu mai au nici o valoare, Compania s-a dus de rîpă, a murit! Ca și ăsta căruia tu îi spuneai Conducător!

– Minți!

– Atunci, crezi în continuare, dacă asta îți face plăcere. Oricum, pentru tine nu mai are nici o importanță din moment ce vei muri.

– Oprește-te, idiotule! Dacă mă ucizi, va muri și femeia. Numai eu știu să scot Psihoinductorul.

Xavier se opri.

– Gayle, spuse el, gîfîind, Gayle, ia pistolul.

– L-am luat. Poți să-l lași în pace.

Cei doi se despărțiră.

– Scoate-i-l, atunci. Și nu încerca să ne păcălești.

– Și cine îmi garantează că nu mă veți ucide, totuși?

Xavier îl lovi cu o forță sălbatică, parcă peste puterile trupului său subțire. Îl înșfăcă de părul lui lung și negru.

– Nu-ți garantează nimeni. Dar pot să te asigur că, dacă nu iei obiectul acela de pe Sikha, te voi face să regreți că i-ai sondat mintea.

Alha scoase, încet, electrodul. Sikha gemu și se mișcă abia perceptibil. Xavier o strînse tare în brațe, chemînd-o pe nume: *Sikha... Sikha...*

Buzele femeii se mișcară în încercarea de a vorbi; se auziră o frază ininteligibilă și un geamăt adînc.

– Min... tea... mea...

Apoi, după ce recunoscu chipul, femeia spuse:

– Xavier...

El o strînse și mai tare în brațe.

– Sînt aici. Ce... ți-au făcut?

– Nu știu, nu știu... durere, cumplită... și golul, un întuneric nesfîrșit... oh, Zeilor... *D'shadzi hekl jhaadd'kari wal thai...*

– Ce... ce spune?, întrebă Gayle, ținînd pistolul îndreptat spre Alha.

– E în limba de pe planeta Kendall, răspunse Xavier. Prima Poruncă din Shantihstreen – Codul moral al Kenerilor: „Tu nu vei provoca durere"...

– Xavier... suspină Sikha. Au scotocit prin mintea mea...

Și tăcu, nemaifiind în stare să continue.

Xavier îi aruncă khismelului o privire plină de ură.

– Shakkai să te distrugă, mîrîi el, să-ți ardă sufletul în vecii vecilor. I-ai făcut rău acestei femei. Fie ca Zeii Pădurilor să-ți îmbucătățească trupul tău scîrbavnic și să-l împrăștie în gol!

Se părea că Sikha își revine.

– Xavier, spuse, acum reușesc să-mi aduc aminte. Intrasem aici și... era... O, Odheg Atotputernic! Acel... acel bătrîn. Voiam să fug, dar...

Îl arătă pe Alha.

– Acel om...

Xavier o întrerupse.

– Sikha, vino cu mine pe Kanwa. Mărită-te cu mine. Hai să plecăm din acest loc oribil.

– Eu sînt... logodită cu altul...

– Te rog. *Celălalt* se află acum departe, iar eu sînt aici. Eu te iubesc și mă iubești și tu.

Urmă o clipă de tăcere, apoi Sikha dădu, încet, din cap, în semn de aprobare.

El o ridică, ținînd-o în brațe.

– Hai să mergem, Gayle, spuse. Vreau să ajung cît mai repede la Astroport.

– Și cu el ce facem?

Xavier se uită la bărbatul acela înalt și musculos. Vorbi cu o voce rece și searbădă:

– Pentru moment te vom lăsa aici, în siguranță. Voi trimite apoi pe cineva să te ia.

Și trecu dincolo de prag. Pe chipul său apăru, pentru o clipă doar, umbra unui zîmbet sarcastic.

– Distrează-te, omule, cît vei mai putea. Următoarele tale zile nu vor mai fi fericite; cum Compania e pe moarte, cred că nici Supraveghetorii n-o vor mai duce mult.

Ușa alunecă, șuierînd, închizîndu-l pe Alha în încăpere.

– Oprește-te! Așteaptă! strigă el. Ce vrei să spui?

De dincolo de ușă, vocea răzbătu în frînturi:

– Mă întreb care să fie, oare, pedeapsa pentru asasinarea unui Conducător... dar, fără îndoială, tu o știi mai bine, nu?

Alha, cuprins de frică, bătu în ușă cu pumnii săi masivi, urlînd:

– Nu poți să mă denunți! Tu l-ai ucis pe Suithe Maunu! Nu poți să mă denunți! Nu mă denunța, *te rog!*

Singurul răspuns fu doar ecoul micii cascade de afară, care împroșca pereții de piatră.

Înăuntrul încăperii se stinseră luminile.

– Zei ai adîncurilor...

Alha Schwytten era, totuși, încă un khismel. Și îi era frică de întuneric, pe care nu-l cunoștea; și îi era frică să fie închis împreună cu un dușman mort; îi era frică de duhurile rele care bîntuiau în cadavru. Apăsă, cu febrilitate, pe toate butoanele din stînga ușii, care ar fi trebuit să comande deschiderea acesteia. Dar fără nici un rezultat; desperat, se lăsă să alunece la pămînt.

– Alha!

Era o voce plîngăreață, care se auzea de dincolo de perete.

– Alha!

O a doua voce, mai îndepărtată.

„Sînt ceilalți!"

Se aruncă asupra peretelui din stînga sa, strigînd:

– Sînt închis în locuința lui Suithe Maunu! Eliberați-mă! Deschideți ușa asta!

Tăcere.

Nimic.

Alha începu să plîngă. Conducătorii aceia nu se puteau ridica de pe fotoliile pe care ședeau! Dacă ar fi încercat s-o facă, oasele picioarelor lor s-ar fi fărămițat. Nu-l putea ajuta nimeni. N-avea altceva de făcut decît să rămînă acolo, așezat pe marmura rece, așteptînd să vină Supraveghetorii pentru a-l executa pe loc. Și nu-l alina nici gîndul că Conducătorii – lipsiți de ajutorul lui și de drogurile pe care el li le ducea – n-aveau s-o mai ducă nici ei mult timp.

„Să crape cu toții, cu toții..."

– Alha...

Din nou acele voci.

– Alha... Alha... Alha...

Numele acela fu repetat de atîtea ori, încît fu nevoit să-și astupe urechile cu mîinile.

– Ajunge! Ajunge! Sînteți morți! *Morți, pricepeți?*

Vocile se contopiră într-un bîzîit, un murmur care, în mintea lui, se transformă în murmurul valurilor mării. Se revăzu tînăr, mult prea tînăr atunci, în tribul Khismel în care se născuse.

– Privește, îi spunea el unei fetișcane, o frumusețe proaspătă de paisprezece ani.

Stăteau tolăniți pe malul mării, sub soarele unei veri minunate, și valurile le trăgeau trupurile înainte. El îi oferise o mică cochilie trandafirie, pe a cărei suprafață, netedă și strălucitoare, se vedeau ciudate desene multicolore; ea o primise, cu un zîmbet drăgălaș.

– Ești atît de dulce, Alha, îi spusese.

Iar el se apropiase de ea, cufundîndu-și un cot în nisipul moale și ud, și o mîngîiase.

– Te iubesc, Hersa, spusese.

– Și eu te iubesc, Alha, fusese răspunsul.

Se lăsaseră apoi să alunece, îmbrățișați, în apa sărată, sub soarele dogoritor.

Simțiseră căldura propriei lor tinereți.

Iar acum aceste gînduri dispăreau, undeva în întuneric. Nu mai era nimic. Pînă și vocile păreau a se îndepărta. *Alha... Alha... Alha...*

Își afundă capul între brațe, suspinînd.

Pentru Alha Schwytten nu avea să mai fie nici un fel de căldură.

CAPITOLUL AL TREISPREZECELEA

Zi fără lumină

În momentele în care mă copleșea durerea, mă gîndeam că ceva tot va fi rămas. Moartea, nașterea: sînt fapte de foarte scurtă durată și ciudate, și nu este ușor să definim sentimentele care ne inspiră de fiecare dată. Pînă și sexul poate fi dureros, și aceasta este cea mai mare ironie. În clipele în care mă simțeam goală și singură, gîndul la activitatea mea de creatoare de universuri mă ajuta să cred că poate , ceva va mai fi rămas cu adevărat. Extazul creației! Ah, profunda frumusețe de a răspîndi note și culori reacționînd la bucurii și la tristeți! Tot ceea ce mi se întîmpla se afla acolo, strămutat și sublimat în munca mea, tot ceea ce simțeam se afla în fața mea. Și ajunsei la un punct în care trebuii să înfrunt însăși forța celor create de mine. Îmi spusei: „Acesta este destinul tău, aceasta este ceea ce îți rămîne. Trebuie să înfrunți universul pe care ți l-ai creat făurind universuri, trebuie să înfrunți ceea ce ai refuzat. Ușa care te conduce spre viitor se află acolo, în fața ta: dar trebuie să te hotărăști dacă să-i treci pragul sau s-o închizi pentru totdeauna."

Din: „ACESTA ESTE DESTINUL TĂU, O, DOAMNE", de Yenna Kcari (A. S. 9320)

DAVID ȘI Nhera călătoriseră sute de nahmar cu un Vehicul cu Propulsie Sonică, pus la dispoziția lor de Companie, care se părea că își schimbase complet atitudinea în ceea ce-i privea. Era ciudat, cu totul ciudat că acum se recunoștea faptul că li se făcuse o nedreptate; era un lucru neobișnuit din partea Companiei. Dar pe David nu-l mai interesa nimic altceva decît să-și refacă viața, alături de Nhera, undeva, oriunde.

Imediat ce trecuseră de limita crepusculului, imediat ce lumina soarelui se întorsese să le încălzească trupurile, simțiseră amîndoi nevoia de a se afla unul lîngă altul. Iubirea care se înfiripase între ei de atît de puțin timp devenea tot mai puternică, și se părea că soarele dogorîtor de pe Partea

Luminată – în timp ce pătrundea tot mai adînc în Deșert – le restituia puterea și speranța pe care le pierduseră pe Axari.

Aterizaseră în apropierea stîncosului Podiș Oriental, pe una din puținele piste construite în acel scop în Deșert. Tribul Huwutky, în care se născuse Nhera, sălășluia nu departe de acolo; cei doi fură primiți, aproape de intrare, de un grup de keneri. Erau îmbrăcați în *exin*[1], o îmbrăcăminte dintr-o țesătură foarte ușoară, care-i apăra de lumină și de căldură, și purtau pe cap un fel de pălării cu boruri mari și tari, iar în picioare, cizme speciale, pentru nisip. Tunicile acelea erau toate de aceeași culoare gălbuie – culoarea nesfârșitelor întinderi dogorîtoare – dar fiecare dintre ele era împodobită cu motive brodate în relief, deosebite unele de altele, care indicau apartenența la diversele familii.

Intrarea în sălașul tribului Huwutky se afla într-un zid scund, îngust și stîncos, care se înălța la vreo zece metri de la solul nisipos; David și Nhera ajunseră acolo după ce merseseră cam un sfert de oră prin căldura sufocantă. Ea îi dăduse o alifie specială, care să-l protejeze de arsuri, spunîndu-i pe un ton glumeț:

– Cu această alifie îi ungem pe bătrîni și pe nou-născuți, cînd trebuie să străbată Deșertul.

Rîseră amîndoi, în timp ce coborau din Vehicul.

– De jur împrejurul lor se puteau vedea niște forme asemănătoare unor mici pietre de moară cilindrice, care reprezentau tot atîtea guri de aerisire pentru populația tribului Huwutky, ce locuia la cîțiva metri sub picioarele lor. David văzu că femeia se deplasa rapid, cu siguranță, în timp ce el se poticnea și gîfîia pe terenul acela moale, nesigur. Era ceva ciudat: acum imaginea călătoriei lor pe ghețuri i se părea foarte îndepărtată, cu secole în urmă. Nhera era tot mai frumoasă. Nu mai era femeia aceea sleită de puteri, marcată de suferință, gata să se agațe de orice i-ar fi dat măcar iluzia siguranței. Acum era puternică, plină de încredere, știind ce vrea.

Îi întîlniră pe vînătorii keneri, care se odihneau la umbra peretelui stîncos. De-a lungul zidului se aflau grămezi de lețuri ale unor animale care lui David i se părură a fi vulpi cu blana de aceeași culoare cu a nisipului, și le recunoscu: *hakteri*, hrana

[1] Vezi *Glosarul.*

kenerilor, acele animale atît de iuți și de inteligente, care-i supuneau pe vînători unor extenuante goane printre dune. Acei bărbați se aflau tocmai la capătul unei asemenea goane, nu era nici o îndoială: pe pielea lor de culoare închisă se prelingea sudoarea, pătîndu-le tunicile; erau murdari, și nisipul li se lipea de trup. Erau secătuiți de puteri. Armele lor zăceau îngrămădite lîngă pradă: mici dar puternice arbalete de oțel, arcuri și săgeți, cîteva pistoale Sharner.

Bărbații aceia nu-și dădură seama imediat de sosirea lor; dar, după cîteva secunde, unul dintre ei, ridicînd capul, strigă:

– Nhera!

Alergă spre ea și o îmbrățișă.

Era un bărbat înalt, dar totuși scund față de camarazii săi; robustețea sa ieșea în evidență. Avea o față uscățivă, trasă și întunecată, ochii mici îi erau înfundați în orbite, iar buzele îi erau subțiri. Pomeții obrajilor îi erau marcați de semnul lui Odhenak – două cicatrice înnegrite. Ceilalți bărbați aveau, poate, trăsături mai puțin aspre, dar aveau aceeași robustețe, aceeași înfățișare zdravănă, musculoasă. După ce se îmbrățișară, Nhera și primul bărbat își bătură palmele, stînga lui pe dreapta ei. Ritualul fu repetat și cu ceilalți membri ai grupului, fără ca cineva să scoată vreun cuvînt.

Nu se putea ca vînătorii să nu-l fi observat pe David, dar pentru ei era ca și cum el n-ar fi existat. Bărbatul cel mai scund îi spuse Nherei:

– Numai Marele Odheg știe cît de fericit sînt că te văd, copila mea. A trecut mult timp de cînd ai dat pe aici ultima dată... credeam că nu aveam să te mai revedem vreodată, că te vei fi pierdut pentru totdeauna pe Yussuth'Ir, pe Tărîmul Nopții.

– Am multe de vorbit cu dumneata, spuse Nhera. Dar toate acestea mai tîrziu.

Se întoarse spre David, care veni mai în față.

Nhera nu trebuia să spună nimic; era de datoria lui să se prezinte singur, potrivit uzanțelor kenerilor. Nhera făcuse deja destul arătînd că-l cunoaște.

Înaintă în umbră pînă ajunse în fața Nherei și a bărbatului mai scund. Duse mîna în dreptul toracelui, într-un salut obișnuit între kenerii care nu aparțineau aceluiași trib, și spuse:

– Numele meu este David Amshinygri Tschander.

Liniște. Cei doi bărbați se priviră țintă, îndelung, și David încerca să nu-și trădeze nervozitatea. Abia atunci văzu că omul acesta era aproape bătrîn; putea să aibă în jur de cincizeci de ani. Ceilalți se strînseseră în jurul lui, ca și cum el ar fi fost porta-vocea lor. În cele din urmă, vorbi:

– Numele meu este Jharna Qhuffar, și-și duse mîna la piept pentru a răspunde la salut. Sînt șeful tribului – *gherd'kwyle* – care sălășluiește în această parte a Marii Cîmpii. Sînt tatăl Nherei.

– Tată, interveni Nhera, rămînînd pe loc. Acesta este bărbatul meu.

Nu se înregistră nici o reacție, și totuși, lui David i se păru că fețele acelor bărbați deveniseră rigide. Gherd'kwyle spuse:

– Aceasta o va hotărî Proba Sîngelui.

Se uită cu atenție la mica fiolă cu lichid albastru și argintiu pe care o purta David la gît, o privea cu insistență aproape supărătoare.

Proba Sîngelui!

Trebuia să fie acceptat. Nu se putea altfel. Așa era rînduiala.

Nhera își puse mîna pe brațul tatălui ei și spuse:

– Garantez eu. Îmi voi da cuvîntul și viața pentru el. A dat deja Proba.

Preț de o clipă uimirea vînătorilor fu atît de mare, încît David parcă o simțea plutind prin aer. În secunda aceea își dădu seama că Nhera spusese ceva de o deosebită importanță. Bărbații se consultară, în tăcere, din priviri, și în acel timp David se simțea parcă pus sub acuzare; apoi bărbatul care se numea Jharna i se adresă Nherei:

– Vrei, cu adevărat, să-i încredințezi lui viața ta?

Ea încuviință.

Șeful îl pironi din nou cu privirea pe David, nu cu ură, nici cu neîncredere, dar cu siguranță că nici cu cordialitate.

– Acest bărbat nu se va putea niciodată căsători cu tine, spuse el. Poartă *whadswat'nakir* – Uleiul Stîncilor –unui trib Charrakee!

– Știu, tată. N-are importanță.

– Nu-ți va putea dărui copii.

– Nici acest lucru nu are importanță.

– Nu-l vei mai putea vedea, cînd se va uni cu femeia sa!

– Nu contează, tată. El va face parte din tribul nostru atîta timp cît vom putea fi împreună. Acest lucru îl cer eu.

Liniștea deveni tangibilă. David simți cum asupra sa se pironesc din nou privirile vînătorilor, și se întrebă cît timp aveau să mai dureze toate astea.

Jharna le vorbi celorlalți bărbați:

– Ați auzit vorbele rostite de fiica mea.

Încuviințară cu toții, cu un aer grav, fără a-și lua privirea de la David.

Șeful tribului i se adresă apoi Nherei:

– Vei repeta aceleași vorbe în fața întregului trib?

– Le voi repeta.

Șeful tribului scoase un suspin.

– Așa să fie, atunci.

Părea a se fi eliberat de o greutate, de ceva care-l împovăra. Pe neașteptate puse mîna pe umărul lui David.

– Dacă fiică mea a hotărît să ți se încredințeze, și crede în puterea ta, atunci nu va mai fi nici o Probă a Sîngelui. Vei fi unul de-ai noștri și nu vei da socoteală nimănui – ci doar ei – pentru faptul că te afli aici; nu va trebui să dai ascultare nimănui, decît șefului tribului.

– Înțeleg, frate, spuse David, simțind că nu se mai află în starea aceea de acuzare. Nu voi înșela încrederea acestei femei, și-ți voi da ascultare numai ție.

– Fie ca Odheg să vadă și să audă totul, spuse Nhera.

Vînătorii încuviințară și murmurară un vers din Primul Khesha, pentru a pecetlui astfel acel pact cu sfințenia religiei.

David își dădu seama că făcuse un pas important. Ba nu, nu era adevărat: îl făcuse Nhera pentru el. Avea să fie primit în trib: avea să învețe să cunoască acea mică lume, și să se facă cunoscut de către cei ce o alcătuiau. I se ivea posibilitatea de a trăi o nouă viață, datorită femeii pe care o iubea. Ceea ce era foarte important.

Ceremonia fusese scurtă, simplă. David și Nhera stătuseră în fața lui Jharna, într-o imensă anticameră naturală din care porneau o serie de tuneluri săpate în stîncă. Caverna subterană a tribului Huwutky era scăldată într-o lumină aurie, care provenea de la luminatoarele fixate pe pereții cenușii, aspri. Acolo se

adunase întregul trib, lăsînd un spațiu liber împrejurul șefului și a celor doi; Nhera nu făcuse altceva decît să repete, în forma cea mai ceremonioasă și solemnă cu putință, angajamentul ei de a-i acorda lui toată încrederea ei și de a răspunde de comportarea lui, de a-și asuma toată răspunderea dacă cumva el se va fi dovedit nevrednic de a trăi în tribul keneri.

David explorase cu privirea noul mediu în care se trezise. Rețeaua de galerii săpate în stîncile Podișului Oriental – care constituia sălașul tribului – era densă și întinsă, aerisită prin intermediul unor conducte ce ieșeau la suprafață din nisip. Fuseseră construite în așa fel încît să nu poată fi îngropate nici de cele mai puternice furtuni; fără ele tribul n-ar mai fi putut supraviețui. David știa că se săpau în continuare alte și alte galerii și că tribul își extindea sălașul în mod progresiv dar el, personal, nu avusese timp să vadă nimic.

Persoanele care se aflau de jur împrejurul lui îi făcură o impresie ciudată. Nu voiau să-i acorde o încredere pe care s-ar fi putut să n-o merite; dar, în același timp, erau conștiente de faptul că una dintre ele afirmase că era dispusă să-și dea viața pentru el. Și acel lucru era de ajuns. Fusese dintotdeauna de ajuns.

Se uită în jurul său, în timp ce Jharna rostea cuvintele prin care întreg tribul, prin intermediul lui, declara că-l acceptă, și văzu chipurile acelea care-l înconjurau. Chipuri întunecate, supte; cele ale unor bărbați, subțiri dar viguroși, cele ale unor femei, ovale, delicate și senzuale. Acele chipuri păreau că-l pironesc cu privirea, îl scrutează, și lui acel lucru îi dădea o senzație neplăcută. Se simți, dintr-o dată, singur, nu chiar fără de apărare, dar, oricum, incapabil de a reacționa. Singura sa certitudine era aceea că Nhera îl iubea, îl iubea cu adevărat, și că avea să rămînă alături de el pînă... pînă cînd?

Îi reveni din nou în minte Sikha. Cine știe în ce loc anume din Sistem se va fi aflînd ea acum. Avea să se mai întoarcă, oare? Întrebări ce se suprapuneau altor întrebări. „Voi mai fi, oare, aici cînd se va întoarce? Pot, oare, cu adevărat, să aleg între Sikha și Nhera?“ Și simțea că o dorește pe cea din urmă ca niciodată pînă acum, mai mult decît pe Sikha, mai mult decît pe toate femeile pe care le cunoscuse pînă atunci.

Pe toată durata ritualului, David se străduise să găsească un răspuns la acele incertitudini, și era conștient de lumea nouă în care se afla. Trebuia să reușească s-o cunoască, cît mai repede și

cît mai bine. După ce se sfîrși ceremonia, kenerii nu se arătară prea dornici de a-l cunoaște; cei mai mulți dintre ei se îndepărtară pentru a se întoarce la treburile lor, lăsate baltă cu ocazia sosirii aceleia neașteptate. Doar cîte unul îl salută și păru a fi politicos și prietenos; el se străduí să le dea impresia că era nerăbdător să trăiască alături de ei, să le împărtășească modul de viață. Răceala manifestată de ceilalți nu-l răni decît într-o anumită măsură; pentru că știa că străinii nu le inspirau încrederea kenerilor.

Jharna Qhuffar îl avertizase, însă fără severitate, să respecte lumea lor. Poate că fiica sa îl dezamăgise: nu atît pentru faptul că se dăduse pe mîinile unui străin, cît pentru faptul că se făgăduise unuia care era deja logodit cu alta. David nu știa în ce măsură acest lucru putea lovi Codul etic – Shantishstreen – al unui tată keneri, dar nu putea, cu siguranță, să mai schimbe ceea ce se făcuse. Totuși, în acea clipă se înfiripă o hotărîre.

David și Nhera rămaseseră singuri în imensa anticameră, în sfîrșit, singuri. Se priviră și înțeleseră că *acea* clipă era a lor, le aparținea, clipa în care trebuiau să se contopească într-un singur trup, așa cum pînă atunci fuseseră un singur suflet. Se îndreptară, ținîndu-se de mînă, spre intrarea unuia dintre cele șapte coridoare secundare ce se desprindeau din vestibul; Nhera îl călăuzea cu siguranță prin goliciunea tunelurilor săpate în stîncă, orbită de Luminatoare, și el o urma, avînd impresia că acel sălaș al tribului nu era locuit, că nu mai era nimeni acolo în afară de ei.

Străbătură coridorul, în pereții căruia se aflau uși dintr-un lemn provenit din plantațiile artificiale ale tribului Huwutky; din spatele ușilor răzbăteau voci care murmurau cuvinte ininteligibile. Și una din acele uși era ușa *lor*. Nhera o deschise cu un gest solemn, și li se înfățișă o încăpere destul de spațioasă, săpată cu grijă în stîncă, precum toate celelalte. David păși înăuntru și avu o surpriză: își închipuise că avea să intre într-o încăpere goală, rece ca piatra din care fusese construită, și se trezi, în schimb, în fața unui mic paradis.

Pardoseala din nisip bătătorit era acoperită cu covoare din fibre vegetale, viu colorate, grosolane și totuși plăcute atît la vedere cît și la pipăit; o nișă săpată în perete, cu o gură de evacuare pentru a se putea face focul, în caz că era nevoie; o

masă de lemn acoperită cu o țesătură de culoare neagră și multe scaune, cam joase, precum și un pat mare, într-un colț. Pe pereți atîrnau carpete multicolore, pentru a masca cenușiul pietrei; tot acel aranjament nu ajungea, în mod sigur, nici pînă la jumătatea sofisticatului rafinament al Vilei Siyuti, dar era, oricum, ceva foarte reconfortant.

– Nhera, murmură el. Nu mi-aș fi închipuit niciodată...

Ea zîmbi.

– După cum vezi, kenerii nu sînt chiar atît de primitivi.

Închise ușa cu un ușor zgomot scurt. Se apropie de el:

– Dacă am putea măcar să ne eliberăm din sclavia pe care o reprezintă nevoia de a vîna *hakterii*, ne-am putea dedica atunci vreunei arte oarecare, vreunei tehnologii. Dar nu se va schimba nimic, niciînd. Va trebui să luptăm și noi cu Deșertul, iubitule... tu și eu.

Se îmbrățișară. Nhera îl mîngîie pe obraji.

– Vom lupta, dar vom fi liberi, David. Compania nu se va mai putea atinge de noi.

– Dacă am putea fi siguri...

– Uită totul. Uită.

Se sărutară. Era un lucru clar, dovedit chiar din prima clipă, că n-avea să fie vorba de ceva impetuos, ceva făcut în grabă. Voiau să simtă totul cît mai intens cu putință și voiau ca acel ceva să dureze cît mai mult. Nu ca atunci, cu Sonya Vierle, ceva puternic și violent, nici cu Sikha Dyrac, blînd, dar aproape fără nici o semnificație. Marșul peste ghețuri îi apropiase mai mult decît și-ar fi putut închipui și aveau nevoie, amîndoi, să se simtă aproape, să fie siguri că nu se va fi schimbat nimic.

David îi desfăcu bluza, și simți pe buze gustul dulce al acelei piei moi, închisă la culoare, un gust care se asemăna cu acela al „Uleiului stîncilor" – whadswat'nakir. Ea fu cuprinsă de fiori și trupul său emana o senzualitate caldă, care-l învălui în întregime pe bărbat. Se lăsară pradă simțurilor, și uitară de Deșert, uitară de apăsarea stîncilor. *Tu și eu, contopiți într-unul singur.*

Jharna atinse cu o mînă peretele de stîncă stratificată, și-l simți tare și rece. În spatele său, Hakkri trăgea cu vîrful pantofului brazde scurte pe nisipul presat care constituia pardoseala camerei; pantofii săi, din fibră vegetală, se

acopereau treptat cu un strat de praf gălbui, dar se părea că lui nu-i păsa de acel lucru. Se gîndea la ceva mult mai important.

– L-ai recunoscut? întrebă Jharna, privindu-l țintă.

Pe chipul uscățiv al prietenului, al bărbatului care avea să devină, după moartea sa, șeful tribului, se citea îngrijorarea.

– Dacă l-am recunoscut? Jharna, eu nu-i știam chipul, îi știam doar numele. Da, este cel despre care ți-am vorbit.

– Îmi închipui că el este omul cu atîtea și atîtea calități.

– El este, Jharna. Știai că fiica ta și el se iubesc. Știai că ea avea să jure pentru el; este periculos. Periculos.

Șeful lovi cu pumnul în piatră, pironindu-l cu privirea pe Hakkri. Observă că prietenul său nu mai avea nici măcar o urmă din jovialitatea de odinioară, jovialitatea aceea pe care o avusese mereu de cînd fusese primit în tribul Huwutky, chiar dacă nu se născuse acolo. Era ca și cum i-ar fi pierit tinerețea, nu numai din trup, dar și din suflet. Nu mai recunoștea la el puterea pe care i-o admirase pe vremuri, puterea care făcuse ca ei să rămînă prieteni. Ochii săi erau... stinși, ca și cum n-ar fi vrut să vadă.

– Mare Odheg, Hakkri! exclamă. Uneori te urăsc. Mi-ar place ca tu să nu ai atîtea legături cu Compania, aș vrea să nu fi atît de atotștiutor încît să-mi dai mereu sfaturi. Aș vrea ca...

Se întrerupse pentru că își dăduse seama că îl jignise pe prietenul său. Îl privi în ochi, care atunci, numai atunci, licăreau, aveau o lumină pe care n-ar fi vrut s-o recunoască.

– Scuză-mă. Scuză-mă, repetă el. Știi că am nevoie de ajutorul tău. N-aș putea să fiu un bun conducător pentru oamenii mei dacă nu te-aș avea lîngă mine. Sînt... sînt îngrijorat, mă preocupă soarta fiicei mele, asta e tot.

– Nu ai încredere în omul din Sharraxi?

– Nu asta a problema. Fapt este că omul acela e cu totul străin de noi, și tot ceea ce știm despre el știm din rapoartele Companiei, pe care tu le-ai citit. Știu că cei doi se iubesc, și nu cred că ea ar avea motive să fie dezamăgită. Dar mă gîndesc la trib. Cum anume îl va primi tribul. Un străin care pică tocmai acum, de Ziua Întunericului... nu va fi deloc binevenit. Și Nhera s-ar putea să sufere din cauza asta.

– Chiar dacă acest străin este Shakkai'Wakhy – Cel-ce-l-face-să-vorbească-pe-Shakkai?

Jharna scoase un suspin.

– Am vorbit îndelung despre asta, Hakkri. Crezi că e cazul s-o facem cunoscută întregului trib?

– Dacă ar fi să ne luăm după raportul Companiei, se pare că el nu pune prea mare preț pe... abilitatea sa. Ca și cum nu l-ar interesa.

Tăcu, preț de o secundă, apoi spuse:

– Jharna, poate că ar trebui să... să-l punem la probă.

– La Proba de bărbăție? A trecut *deja* această probă, și a fost acceptat! Fiecare membru al unui trib poate să hotărască în legătură cu acceptarea unui străin – cu aceeași autoritate pe care o are șeful – dacă el garantează pentru acel străin cu prețul vieții. Bărbatul acela a trecut Proba Sîngelui, fără a fi fost supus la ea.

– Dar ca zeu, Jharna?

– Ca zeu... mă înspăimîntă. Dar, poate că ar trebui să-l punem, totuși, la încercare.

Cînd David se strecură afară din cameră și ajunse în coridorul ce lega toate colțurile cavității subterane, își dădu dintr-o dată seama că nu auzea nici un sunet, nici un zgomot, nici o voce, nimic, care să răzbată, fie și dintr-un punct îndepărtat, de dincolo de stînci. Se părea că întreaga activitate a tribului Huwutky se limitase la acea scurtă perioadă de timp pe care o petrecuse acolo. Într-un anumit fel, acest lucru îi convenea; n-ar fi trebuit să se învîrtească printre acei oameni, stînjenit, încurcat, temîndu-se de fiecare privire. Dar era vorba de o reflecție egoistă. David *trebuia* să intre printre ei chiar cu riscul de a fi rănit în sentimentele sale, chiar cu riscul de a suporta umilințe. Însuși faptul de a fi putut rămîne acolo i-l datora Nherei. Dar, oricît de recunoscător i-ar fi fost, oricît ar fi ținut la ea, nu putea să admită ca viața lui să depindă de angajamentul – solemn – pe care ea și-l luase în fața tribului.

Promisiuni – se gîndi el. Toată viața unui individ keneri era constituită numai din promisiuni, din ritualuri, din obligații: whadswat'nakir, shi'ke abhot[1], porunci din Shantihstreen... și a nu te fi ținut de vreuna din acele promisiuni însemna moartea.

David trebuia să învețe și acel lucru.

---

[1] Vezi *Glosarul.*

Înaintă, sprinten, pe nisipul bătătorit, auzindu-l cum scîrțîie sub pașii săi. Se gîndi la Nhera și la clipele minunate de mai înainte. Pînă și somnul acela scurt care-i învăluise, după ce făcuseră dragoste, fusese deosebit, mai frumos, aproape magic. Ea dormea încă, și lui îi fusese greu să se despartă de acel trup moale, cald, pe care-l dorise atîta timp. Și, în timp ce rătăcea prin cavernele de piatră, se gîndea că și acela era un tărîm neluminat de soare. Părea paradoxal, dar era adevărat. Oamenii nu puteau trăi la lumina soarelui; ziua, pe Partea Luminată, nu era prielnică omului. Ci numai o zi fără lumină, ca aceea a celor din tribul Huwutky: Luminatoare, reci, care nu-i îngăduiau Întunericului Malign să-și facă simțită și acolo propria-i mortală respirație, dar care nu admiteau viață adevărată.

Se trezi, aproape fără a-și da seama, în imensul vestibul în care el și Nhera fuseseră primiți cu cîteva ore mai înainte. I se păru și mai mare, acum cînd nu mai era plin de oameni. Ușa care dădea afară era închisă bine și izolată împotriva căldurii; Luminatoarele răspîndeau o slabă fosforescență care proiecta umbre spectrale pe fiecare perete, umbre pe care proeminențele stîncoase le făceau să pară și mai mari și mai înfricoșătoare.

În mijlocul spațiului acela rotund erau așezați, roată, patru bărbați, îmbrăcați în *exin* viu colorate, care se întoarseră spre el. Îi recunoscu pe doi dintre ei: pe Jharna Qhuffar și pe un tînăr foarte vesel, strălucitor, care i se prezentase cu numele de Adenku Gaoth, fiul lui Xereve. Dintre toți bărbații din tribul Huwutky, el i se păruse cel mai apropiat, cel mai deschis față de el; avea un fel de halo în jurul chipului său încă neînăsprit de ani. Ceilalți doi păreau exact opusul: bătrîni, poate mai bătrîni decît Jharna, cu chipuri uscătive, colțuroase, cu priviri iscoditoare. David se opri în fața lor, cu intenția de a li se adresa cu vreo formulă de salut amical, dar își dădu seama că nu știuse niciodată care este formula de salut keneri potrivită unei împrejurări sau alteia. Se hotărî pentru: „Shakkai să fie cu voi, fraților", formulă care nu era, poate, cea mai nimerită, dar care păru a mai destinde atmosfera. I se păru că se afla la cina aceea din Vila Siyuti, în clipa în care Xedha Arquni – cu puține cuvinte – răcise atmosfera amicală în care fusese prezentat comesenilor. Își alungă din minte imaginea *reshekului*, dar locul în care se afla și momentul continuau să-i chinuie mintea.

– Shakkai să fie și cu tine, prietene, răspunse Jharna. Așează-te aici, lîngă noi.

Se așeză, și simți cum îl pironeau din nou cu privirea.

Preț de cinci secunde, insuportabile, domni tăcerea, apoi Jharna spuse:

– Aceștia sînt doi credincioși prieteni și frați de ai mei: Hakkri Manaus și Besyre Dojuz. Am toată încrederea în Hakkri, iar el, la rîndul lui, are încredere în Besyre.

David pricepu sensul acelor vorbe: Hakkri avea să devină șeful tribului, după moartea lui Jharna, iar celălalt era cel de al doilea candidat. Persoane importante, se gîndi el. Își dădu seama de faptul că bătrînul șef părea distant și neîncrezător, la fel ca toți ceilalți, și că Adenku nu rostise nici un cuvînt.

Jharna spuse:

– Poate că ar trebui să schimbăm cîteva vorbe, omule din Sharraxi.

– Voi fi fericit s-o fac, Omule care Înfrunți Deșertul.

– Ușa sălașului tribului nostru ți-a fost deschisă, începu celălalt. Sper că-ți dai seama că nu te afli aici prin propriul tău merit.

El încuviință.

– Da, îmi dau seama.

– Bine... dar să știi că nu te vom putea considera cu adevărat drept unul dintre ai noștri pînă ce nu vei fi dat dovadă că meriți acest lucru. Și sînt multe chipuri în care o poți dovedi.

David văzu că Hakkri Manaus scoase dintr-un buzunar cîteva frunze de culoare brună, pe care le fărămițase. Presără bucățele pe palmă, și, ducîndu-și-o la nas, inspiră adînc. Vorbi, cu o voce răgușită și nazală:

– Cîți ani ai, tinere?

– Douăzeci și opt.

– Îmi închipui că cunoști legile noastre.

– Da, le cunosc.

Legile! Cît de mult ura acel cuvînt. Ele, legile, fuseseră acelea care îi anihilaseră voința, care-i impuseseră o lume deseori absurdă, care-l făcuseră să intre într-un joc de interese personale în care nu-i păsa nimănui de viața lui.

Legile, ele îl omorîseră și pe Jenaar.

– Foarte bine, spuse Hakkri. Legile kenerilor sînt și legile Deșertului, și tu va trebui să dai ascultare Deșertului, dacă nu vrei să-ți pierzi viața ta și sufletul tău. Și legea noastră mai

spune că un bărbat trebuie să-i ajute pe ceilalți bărbați. Pricepi ce vrea să spună asta?

– Cred că da. Va trebui să nu mă aflu niciodată singur, va trebui să nu părăsesc niciodată pe altul, pentru că voi avea, astfel, cea mai cumplită dintre morți, și îmi voi fi trădat un frate. Înțeleg că voi aveți nevoie de un ajutor, și nu știți dacă eu sînt vrednic de a vi-l da.

Hakkri încuviință, cu un aer gînditor.

– Ești foarte perspicace.

– Îmi pari a fi un om cinstit, străine, spuse Besyre Dojuz.

Îl privea țintă cu ochii săi negri.

– Îți citesc destinul, în Shantihstreen, și îmi pare măreț. Dar unii dintre noi nu gîndesc la fel în ceea ce te privește. Va trebui să te comporți în așa fel, încît să-i faci să-și schimbe părerea. Dacă n-o vei face, cît mai repede, Nhera își va pierde încrederea în tine. Și kenerii pun mare preț pe încredere, așa cum pun mare preț și pe prietenie.

„Iată că mă aflu din nou sub acuzare", se gîndi David.

Îl pironi cu privirea pe Dojuz, îi examină făptura slabă, alungită sub stofa *exin*-ului galben, rezervat bătrînilor de vază. Bărbat scurt la vorbă, dar cu minte ascuțită. Într-un anumit fel, bătrînii keneri se asemănau mult. Erau, cu toții, foarte gînditori, aveau un aer grav – ca și cum scurgerea, alunecarea nisipului și a soarelui le-ar fi șlefuit mintea, dar le-ar fi și înțepenit-o așa încît să nu poată înțelege și îngădui veselia și spontaneitatea tinerilor. Se părea că chibzuiseră fiecare cuvînt, fiecare gest și că puterea lor și-o concentraseră într-un foarte mic spațiu la care aveau acces numai ei.

Se părea că Adenku n-avea nici un chef să vorbească. Poate că el, care era mai tînăr decît ceilalți, l-ar fi înțeles pe David mai mult decît puteau s-o facă ceilalți trei. David sperase să spună ceva în favoarea lui, dar tînărul se așezase între Hakkri și Besyre, fără să se miște, fără să scoată vreun cuvînt.

– Am mai spus-o, rosti el, calm. Nu vă voi dezamăgi nici pe voi, nici pe femeia mea.

– Ahhh, da, spuse Hakkri, scoțînd din nou din buzunar cîteva frunze roșcate pe care se apucă să le fărîmițeze.

Era atît de absorbit de îndeletnicirea aceea, încît lui David i se păru de-a dreptul caraghios.

– Tu nu ne vei dezamăgi.

I se păru că surprinde o privire de înțelegere schimbată între bătrîn și Jharna.

– Tu ai multe talente, nu-i așa? Pînă și Compania e convinsă de acest lucru.

– Cum adică? și David se întinse înainte.

– Adică nu te-a căutat Compania pentru a iniția niște prospectări de minereuri, aici pe Kendall?

David holbă ochii.

– De unde o știți?

Jharna zîmbi. Se părea că Hakkri era unica portavocea grupului, pentru că tot el răspunse.

– Îți închipuiai că kenerii erau doar unul dintre atîtea alte popoare nomade din Sistem, nu? Te gîndeai cum că noi vom fi fost, așa, o masă de idioți superstițioși, lipsiți de orice tehnologie, capabili doar să supraviețuim în Deșert... dar noi reprezentăm ceva mai mult, prietene. Sîntem integrați cum nu se poate mai bine în Sistem, facem comerț activ cu Compania, și oameni ca mine au legături cu Funcționari de vază.

– Înseamnă că voi... voi știți totul?

– Ei, nu chiar totul. Dar știm cine ești și ce anume s-a întîmplat pe Yussuth'Ir, pe Axari. N-a trecut prea mult timp de atunci, dar faptul a fost deja înregistrat.

David coborî privirea.

– Atunci știți și faptul că eu am făcut doar ceea ce trebuia să fac. Pentru a mă salva pe mine, pentru a o salva pe Nhera, pentru a salva... se întrerupse și-și dădu, dintr-o dată, seama că nu era în stare să pronunțe numele Jenaar. Trecuse atît de puțin timp, și totuși părea mult, un vis... și David descoperi că nu-i putea rosti numele.

– Da, spuse bătrînul. Nu trebuie să te temi pentru asta. Noi îi respectăm pe cei ce au învățat să iubească, și tu ești unul dintre aceștia. Să iubești o femeie sau să-ți iubești un prieten este cam același lucru. Și știm și noi, așa cum și tu o știi, că în întreg universul nu există nimic mai greu și mai minunat decît aceasta. Tu ai ucis din dragoste, și împotriva voinței tale; să nu-ți închipui că acest lucru nu contează în ochii noștri.

– Îi citesc destinul, repetă Besyre. Zic că el e cel pe care-l căutăm.

Hakkri se întoarse spre el și David prinse din nou privirea aceea de reciprocă înțelegere. Șeful tribului spuse:

– David, trebuie să-ți arătăm ceva. Vii cu noi?

El încuviință.

– Voi veni.

Porniră, ieșiră din sala aceea goală și cufundată în tăcere. Cei trei bătrîni mergeau în fața lui David și a lui Adenku. În timp ce străbăteau coridorul, David atinse brațul tînărului. Îi șopti:

– De ce nu ai spus nimic?

Acesta făcu un gest hotărît, care-l reduse pe David la tăcere; totuși, David îl privi țintă în așteptarea unui răspuns. Adenku avea o înfățișare gravă și spuse cu o voce atît de slabă încît abia se auzi:

– Nu pot să vorbesc dacă nu am permisiunea Bătrînilor.

David voia să spună ceva, dar celălalt:

– Nu trebuie să-mi vorbești.

Atunci tăcu intrînd cu ceilalți într-o altă sală, la fel de mare ca și cea de mai înainte, în care Luminatoarele fuseseră activate la maximum de intensitate, cum nu fuseseră în celelalte galerii și încăperi în care lumina era slabă, voalată.

În acea sală se afla un singur om, cufundat în lectura a ceva care lui David i se păru a fi o carte masivă tipărită pe carton. Văzîndu-i intrînd, le zîmbi. Era mai degrabă bătrîn, cu o barbă lungă și neagră și cu un chip mai plăcut decît cel al multora dintre keneri. Purta o lungă tunică – *exin* – de culoare neagră.

– Fiți bineveniți, Bătrînilor, spuse. Ce pot face pentru voi?

Cei trei bărbați îl salutară cu o plecăciune. Adenku făcu o reverență mult mai lungă și mai adîncă decît a celorlalți. Jharna spuse:

– Zkauba, doream să ți-l prezentăm pe David, tînarul care a venit aici împreună cu fiica mea.

Omul se deplasă de la locul lui, pentru a-l vedea mai bine pe David.

– Ah, da... tînărul străin. Odheg să te aibă în paza sa.

– David, spuse Jharna, el este Zkauba, Preotul nostru. În curînd va avea loc Rugăciunea Comunității și el caută acum rugile cele mai potrivite pe care le vom rosti împreună.

– Rugăciunea?

Preotul zîmbi.

– Desigur, *hakkahn*. Nu știi că deasupra sufletelor noastre se va pogorî Ziua Întunericului?

David își aminti și încuviință. Întunericul. Era momentul să se pregătească: sufletele cele mai slabe aveau să fie luate de Demoni... și cine era luat n-avea să mai scape din strînsoarea cumplită și veșnică. Sclavii Nopții, așa se numeau: cei ce n-aveau să se mai întoarcă nicicînd, cei ce-și pierdeau propria lor viață pentru a sluji ne-viața. Și Ziua Întunericului dădea pradă Nopții mulți sclavi.

– Frate Zkauba, spuse Hakkri, venind în față. Am dori să te întrebăm ceva foarte important. După cît se pare, David este un bărbat înzestrat cu multe calități... și noi am dori să-i dăm posibilitatea de a dovedi acest lucru.

David se apropie de marele bloc de piatră situat în extremitatea sălii: un altar, fără îndoială, împodobit cu figuri istorice și legendare și cu basoreliefuri... Se depărtase puțin de grup și, absorbit în contemplare, nu dădu atenție cuvintelor rostite de Hakkri imediat după aceea. Tresări doar atunci cînd auzi exclamația de surpriză scoasă de Preot:

– Ceea ce-mi ceri, Bătrîne, e un sacrilegiu! Nu pot!

Vocea celuilalt rămase calmă, foarte calmă.

– Jharna este de acord. Nu e un sacrilegiu, frate, te asigur. Acest tînăr este cu totul deosebit.

David se realătură grupului, și simți cum este măsurat, cu răceală, de către preot. Se așternu o tăcere teribilă, apoi Zkauba vorbi:

– Bine, fie. Dar să nu uitați: cunoașteți prețul profanării, și Odheg mi-e martor că eu nu am nici o vină.

Tulburat, David îi urmă pe cei patru bărbați care se îndreptau spre celălalt capăt al sălii, la vreo douăzeci de metri mai încolo. Cînd ajunseră în fața peretelui înalt de stîncă, observă ceva ciudat, aproape caraghios: la circa un metru și jumătate înălțime, pe peretele de piatră fusese încastrată o încuietoare – ce se putea acționa prin simpla apăsare a degetelor – desigur un dar din partea Companiei. Preotul îi mai aruncă lui David o privire scrutătoare, fără a scoate vreo vorbă; apoi puse încet vîrfurile degetelor pe încuietoare. Se auzi un declic, și o parte din perete se trase în lături, alunecînd pe glisieră, dezvăluind o nișă adîncă de formă dreptunghiulară în care se afla...

David inspiră adînc. Deci *asta* voiau! *Asta* era proba! Simți cum îl cuprinde indignarea. Erau dispuși să uite de neîncrederea lor într-un *străin*, într-un necunoscut, pentru *asta*.

– Cum de știați? întrebă el, înaintînd încet prin spațiul care se crease printre cei patru.

Își dădu seama că Adenku se uita acum la el cu o privire uimită, aproape înspăimîntată. Da, era logic. Dar mai era și foarte trist.

– Dintr-un raport al Companiei, în care se amintea despre aceasta ca despre un fapt divers.

Lăuta Chordawin era pătată imperceptibil în cîteva locuri, vopseaua se decolorase puțin, dar n-avea un fir de praf pe ea. Și coardele metalice străluceau de parcă ar fi fost noi. Era foarte bine păstrată; după ornamentele de pe cutia de rezonanță se putea aprecia că data de cel puțin șapte sau opt secole. Era deosebită de cea pe care David avusese ocazia s-o încerce în Villa Syiuti, dar strălucea de aceeași frumusețe. David nu se îndoia că ar fi putut s-o facă să scoată o sonoritate nouă, deosebită, un timbru miraculos, adevărata Voce a Zeului, în cazul că ar fi luat-o în mîini.

Dacă și-ar fi plimbat degetele pe tastiera ei de culoarea abanosului.

Dacă.

Se aplecă s-o privească mai bine.

– Cine este proprietarul Instrumentului Sacru?

Zkauba răspunse:

– Nu este nici un proprietar. Aparține tribului Huwutky de mai bine de două sute de ani – ani de ai noștri – și o păstrează puternică și vie. Ea este mîntuirea noastră, este prezența lui Dumnezeu care ne călăuzește.

David ar fi vrut să-l ironizeze, dar se abținu. Întinse o mînă pentru a atinge instrumentul; simți că pînă și acel gest simplu le provocase celor patru bărbați o puternică emoție. Se întoarse pentru a-i privi, cu mîna rămasă în aer. Îi privi îndelung. Acum nu se mai simțea în postura de acuzat, ci în cea de acuzator. Privirea sa era goală, dar încărcată de amărăciune.

– Voi nu aveți nevoie de un ajutor, spuse. Nu aveți nevoie de un om. Aveți nevoie de un Shakkai'Wakhy. Nu este, oare, așa?

Nu primi nici un răspuns.

– Ce ați face voi dacă aș lua acum instrumentul acela și m-aș apuca să cînt la el cele Zece Imnuri ale lui Shakkai? Nu mai faceți mutrele acelea. Cunosc imnurile, sigur că le cunosc, chiar dacă n-aș reuși să le cînt la perfecție. Aș putea, oricum, să

vă surprind cu note și armonii care pentru mine reprezintă frumusețea unui cîntec, iar pentru voi dovada puterii unui zeu adevărat. Se uită la Hakkri și la Jharna și le spuse:

– Mergeți și mai consultați rapoartele pe care Compania vă dă voie să le citiți. Veți afla că n-am avut nici cea mai mică idee de ceea ce voia să însemne cuvîntul *Shakkai'Wakhy*... pînă acum cîteva zile.

Rîse amar.

– Ați vrut să puneți în aplicare ceea ce știați despre mine! Sînteți nerăbdători să mă auziți cîntînd. Vă este frică să nu fiu, cumva, vreun șarlatan? Unul care și-a bătut joc de toți?

Așteptă o clipă.

– Bine, ascultați ce vă spun. Nu voi cînta nici măcar o singură notă la Vocea Zeilor, atît timp cît mi se cere s-o fac pentru a dovedi că sînt un zeu. E o chestiune de principiu, de etică, de Shantihstreen.

Se întoarse spre Zkauba:

– N-am atins cu mîna lăuta, frate. Așa că n-a fost nici o profanare.

– Tu... Tu... Preotul strîngea din dinți. Tu... spui că știi să stăpînești Vocea Zeilor și nu vrei să ne dai dovadă?

– Nu, frate; vă voi da-o, dacă veți voi. Dar numai atunci cînd tribul Huwutky nu va mai avea nevoie de un Shakkai'Wakhy, ci de un om. Numai atunci.

Și spunînd acestea, ieși din sală, cu pași mari.

Reintră în camera în care Nhera mai dormea încă, în penumbră, neavînd habar de ceea ce se întîmplase, și se așeză pe pămînt aproape lăsîndu-se să cadă. Abia atunci cînd își luă fața între mîini își dădu seama că avea ochii plini de lacrimi.

CAPITOLUL AL PAISPREZECELEA

Omul care înțelesese

Cînd te duci cu gîndul la anii Foametei, e foarte greu să treci peste convingerea că la acea situație s-a ajuns doar printr-o serie de procese de tip economic sau politic. Sigur că aceste elemente au avut o pondere hotărîtoare, dar factorul uman trebuie să fie luat în considerare ca fiind drept vital. De cîte ori autorii de tratate n-au dedicat pagini și iar pagini de eseuri cauzei și efectelor, omițîndu-i cu totul pe agenți? Omul este ființa cea mai complexă ce există în întregul univers, și nu poate fi pusă mai prejos de împrejurările pe care el însuși le-a creat. Tocmai acest lucru trebuie să fie înțeles; faptul de a fi depășit o criză de patruzeci de ani numai pentru a uita că neamul omenesc, răspîndit prin toată Spirala, ar putea, ușor, să dea naștere unei noi epoci de Foamete ar fi ceva cu totul inutil.

Din: „CE VIITOR VA AVEA GUVERNUL COMUN INTERPLANETAR?", de Gayle Cshari (Ed. A.S. 9373)

BĂRBATUL închise ușa în urma sa, simțind cum îi zvîcnesc tîmplele în căldura soarelui. Îi trebui ceva mai mult de o secundă ca să se adapteze la schimbarea de temperatură. O porni de-a lungul drumului croit prin nisip și, întorcînd capul spre dreapta, putu să vadă întinderea nemărginită a deșertului și imensa cîmpie tăiată în două de Marele Zid.

Cunoștea bine acel peisaj, dat fiind că-l vedea de fiecare dată cînd ieșea din casă pentru a merge la slujbă; dar se emoționa mereu la gîndul că acel lanț muntos învăluit într-o ușoară ceață și aflat atît de departe se vedea atît de bine. Cîndva, un bătrîn înțelept din Deșert spusese:

– Kendall înseamnă nisip și mare. De aceea fiecare grăunte de nisip pare a fi un munte, și fiecare picătură de apă o mare nesfîrșită.

Bărbatul acela avea un nume, sigur că-l avea. Și orașul avea un nume; numele bărbatului era Bhanne Laoneed, iar al orașului era Ysha, capitala Chonului. Iar primul din cei doi – bărbatul – era cu totul și cu totul insignifiant. O rotiță în angrenajul numit Companie. Un Funcționar de douăzeci și nouă de ani care lucra în echipa de control a Serviciilor de Navigație; căsătorit, cu un copil; cu o locuință nici prea-prea nici foarte-foarte; și cu perspectiva pensionării – Bariera Vîrstei – destul de apropiată. Un individ anonim, șters, care își avea partea sa de contribuție la viața unei mari uniuni. Se numea, deci, Bhanne Laoneed, și asta îi era de ajuns. Nu-l interesa să afle că era descendentul unor keneri din insula Kimma; nu avea nevoie să vîneze în cîmpie; nu văzuse niciodată vreun sălaș subteran de-al Huwutky-lor. Era din zona celor trei mari Lacuri – a Triadei – Tărîmul Pe Care Se Poate Trăi În Aer Liber, regiunea septentrională a continentului Chon, cu minunatele sale Lacuri A Căror Apă Nu Se Evaporă.

Oricare keneri din Deșert ar fi dorit să trăiască acolo; și, totuși, pentru cei ce fuseseră atît de norocoși încît să fi moștenit sau să fi meritat o casă pe malurile acelor nemărginite întinderi de apă, acele locuri nu însemnau cîtuși de puțin tărîmul minunat din basme, Paradisul Preoților Palavragii.

Iar Deșertul creștea mereu, smulgîndu-le oamenilor puținul pămînt cultivabil pe care-l aveau, năpădindu-le grădinile cu substanța sa: acel nisip auriu, impalpabil, care venea în fuga mare, tăcut ca moartea.

Pe o zonă de o sută cincizeci de nahmar de-a lungul malurilor Lacurilor se întindeau terenuri destul de fertile, zonă ce cuprindea puține culturi intensive dar, mai ales, mici proprietăți individuale, grădini microscopice: singurele urme de viață într-un teritoriu ce părea să o fi distrus. Dar se calculase că Deșertul își întindea în mod constant hotarele: cu aproape un milimetru în fiecare zi-standard. Ceea ce presupunea destul timp, dar nisipul avea să ia înapoi tot ceea ce dăduse, și pînă și Lacurile aveau să fie nevoite să cedeze, aveau să moară. Lacurile aveau să fie astupate de praful acela care deja îngreuna aerul; pajiștile înflorite aveau să moară, pîrjolite de soare, și masele de apă aveau să se retragă sub pămînt. Aveau să rămînă, totuși, cîteva urme ale fertilității de odinioară, datorită climei blînde: cîteva pîrîiașe și, poate, cîteva băltoace, aproape secate,

în care animalele își vor fi aflat loc de refugiu. Comunitățile omenești aveau să piardă noțiunea de orașe și aveau să se întoarcă la condiția nomadă.

Bineînțeles că pe Bhanne nu-l interesa cîtuși de puțin ceea ce avea să se întîmple peste mii și mii de ani; îl preocupa doar faptul de a constata că, cu fiecare Fază Lunară, vînturile care băteau dinspre Deșert aduceau cu ele cantități de praf mereu mai mari care invadau orașul Ysha. Era de necrezut cum putea Marea Cîmpie să se afle atît de departe în spațiu și în gînduri, și totuși atît de aproape încît să impună și spațiului și gîndurilor propria-i atotputernică prezență.

Bhanne nu avea de mers la slujbă. Voia, pur și simplu, să se plimbe puțin prin oraș și să uite de acea certitudine care era Ziua Întunericului. Pentru el Ziua Întunericului nu era altceva mai mult decît o treabă sîcîitoare; dar îi era, totuși, frică. Nu că ar fi fost vorba de o superstiție, dat fiind că Oamenii din Ținutul Lacurilor nu prea erau superstițioși. Dar el, trăind în Partea Luminată a Planetei, împărtășea cu nomazii Deșertului spaima de întuneric; era ceva mai mult decît o superstiție, pentru că era rodul religiei. Se rugase lui Odheg, bineînțeles că se rugase; și avea să se mai roage, închis în casă, alături de soție și de fiică, aveau să spună toate rugăciunile Khesha, și avea să răsufle ușurat atunci cînd se va fi întors lumina. Dar acum nu dorea decît să uite totul și să se bucure de puținul acela pe care soarele dogoritor îl îngăduia oamenilor de pe Kendall.

Îl loviră grăuntele de nisip. Era *Delhesi*, Vîntul dinspre Sud, care făcea ca aerul să fie sufocant, dar el încercă să nu se mai gîndească la acel lucru; printre locuințele din chirpici, putea să le vadă pe cele din prefabricate din plastic alb termoizolant, semne distinctive ale prezenței Funcționarilor de grad mediu. Și el avea o asemenea locuință, și era fericit că intrase în Companie, dat fiind că acum putea să se bucure de niște servicii speciale de care cetățenii de rînd n-ar fi putut beneficia niciodată. Dar exista, totuși, o limită pentru aceste privilegii, impusă de numărul enorm al Funcționarilor și ex-Funcționarilor care, la fel ca și el, împînzeau Galaxia. Dacă acel număr ar fi continuat să crească, ar fi însemnat înmulțirea la infinit a „privilegiaților", ceea ce ar fi fost totuna cu a nu fi existat nici unul.

În oraș domnea liniștea. Acest lucru îl știuse dintotdeauna Bhanne; constatase încă de la naștere că, într-adevăr, Ysha era

cel mai liniștit oraș din ținutul Celor Trei Lacuri. O capitală ideală pentru Chon; oraș superior tuturor celorlalte din ținutul Lacurilor prin dimensiuni, număr de locuitori și importanță istorică, dar totodată un oraș calm, liniștit. Guvernatorul General al Kendallului își avea reședința într-un edificiu monumental, cel mai mare și mai frumos dintre toate, și-și exercita puterea în numele Companiei, fără probleme de vreun anumit gen. Ysha era cel mai frumos oraș din zona Lacurilor, un loc ideal pentru cei ce nu vroiau să fie siliți să emigreze pe Omnerstark pentru a putea găsi o ocupație.

„Dacă acest blestemat de nisip..."

Bhanne își înfundă nasul în gulerul cămășii, în timp ce ajungea în Piața Centrală. Un nomad keneri n-ar fi dat nici o atenție prafului acela fin purtat de vînt; ba chiar ar fi rîs văzînd pe cineva că-și bate capul cu atîta lucru.

„Dar, în numele Zeilor, eu nu sînt un keneri! Și nici măcar nu vreau să aud vorbindu-se de ei!"

Se opri, aproape în centrul Pieței, în liniștea ce domnea acolo. Văzu venind spre el un bărbat, care stîrnea în drumul său norișori de praf. Locurile din jur erau pustii, și doar cîteva sunete ocazionale marcau prezența oamenilor înăuntrul locuințelor din chirpici, acelea în care erau siliți să trăiască cei amărîți, deși din materialele care existau pe Omnerstark s-ar fi putut construi, în timp scurt, locuințe trainice și primitoare. Mulți se plîngeau de condițiile de locuit, dar nu se putea face nimic. Politica dusă de Companie în acel domeniu era imuabilă.

– Salut, Bhanne, spuse bărbatul care se apropiase, între timp, de el.

Se uită cu atenție la acel om, recunoscînd în el un coleg de serviciu.

– Salut, Hyyrra. Te plimbai?

– Nu tocmai. Trebuia să mă duc la Platforma de Descărcare a Navetelor. Se pare că a sosit încărcătura.

Bhanne se uită la el chiorîș.

– Vrei să spui că a sosit fondul de marfă pentru Depozite?

– Ei, da... Blestemații! Au depășit cu aproape o Fază Lunară termenul de livrare. Uneori mă gîndesc că pe Conducători nu-i mai interesează soarta acestei planete. Nu a noastră, ci, pur și simplu, a planetei noastre. Nici măcar n-au mai trimis Extractorii lor în ultimul timp.

– E ceva ciudat, într-adevăr. La Serviciile de Navigație nu mai sosesc directive de pe Omnerstark. Ceva-ceva nu e în regulă, deși ți-e greu, parcă, s-o crezi.

– Vrei să vii cu mine? Mi-ai putea da un ajutor prețios.

– O voi face-o cu plăcere. Privește! și-și ridică degetul arătător spre cer pentru a-i indica silueta strălucitoare a unui mic vehicul spațial care se pregătea să aterizeze dincolo de Palatul Guvernatorului.

– Oh, da, spuse celălalt, trebuie să fie cea de a doua Navetă. Dacă te uiți cu atenție... acolo! Vezi Nava spațială de transportat mărfuri? Cred că este „Dshukume", pe orbita de parcare.

Bhanne privi punctul indicat de prietenul său și văzu, într-adevăr, o lumină nedeslușită, între Kurny și Kudgyrny, care ar fi putut foarte bine să provină de la o navă mercantilă de a Companiei.

Cei doi o luară pe noua stradă care ducea la locul de aterizare a Navetelor.

– Bhanne, spuse Hyyrra, ai face bine dacă, în timp ce eu supraveghez descărcarea, ai putea să urmărești și tu, pe terminalul din biroul meu, inventarul, și să aduci o copie scrisă a acestuia. Nu, ce părere ai? E o treabă de cîteva minute.

– Da, desigur.

– Ah, și mai trebuie să vezi și dè formalități. Știi care sînt, nu? Documentele de intrare, certificatul de călătorie, punctul de plecare și destinația navei-mamă, autorizația de transport interplanetar... nu cred că-ți vor răpi mult timp toate acestea.

– Voi fi fericit să te pot ajuta.

În jurul celor două Navete, nemișcate pe Platforma înconjurată de o rețea de protecție înaltă cît două staturi de om, era mare agitație atunci cînd Bhanne și Hyyrra ajunseră acolo. Lui Bhanne acele vehicule zvelte, strălucitoare, cu stabilizatoarele strînse sub fuzelaj, îi produseră o impresie ciudată. Apoi își dădu seama de acel ceva care nu era în regulă: era strălucirea metalului, faptul că cele două Navete păreau abia ieșite de pe banda de montaj. Nu mai văzuse niciodată niște vehicule atît de bine îngrijite... aproape că nu-i venea să creadă că erau adevărate. Și pînă și oamenii care descărcau containerele i se păreau a fi neadevărați. Ceva în gesturile lor, în

vorbele rostite de ei denota o... fermitate cu totul neobișnuită. Acei oameni erau hotărîți, deloc dispuși să piardă timpul: calculau fiecare mișcare în așa fel încît ea să fie cît mai eficientă cu putință. Și lui Bhanne viziunea de ansamblu nu-i făcea nici o plăcere.

Rămase nemișcat, uitîndu-se la Hyyrra, care se alăturase celorlalți din grup. Acele containere metalice, îngrămădite în depozitul alăturat, însemnau salvarea orașului Ysha. Aprovizionarea aceea care venea de pe Omnerstark, în mod periodic, Amestecurile Sintetice[1] și toate celelalte... fără de care orașul n-ar fi putut supraviețui.

„Ceva nu e în regulă... n-am mai văzut niciodată oameni care să descarce o Navetă într-o asemenea viteză".

Dintr-o cală a unei Navete se auziră niște cuvinte în limba vorbită pe Omnerstark; un individ, al cărui chip era învăluit în penumbră, se apropie de ușă și rosti ceva în mare grabă. Cel ce se afla în chesonul de metal, purtînd simbolul celor trei planete, vorbea într-un mod care vădea agitație deosebită, ridicînd tonul. Celălalt încerca, în mod vizibil, să-l liniștească, dar, oricum, toți se opriseră din lucru pentru a putea auzi vorbele acelea.

Bhanne se prinse cu mîinile de plasa de metal; ceilalți descărcători părăsiseră elevatoarele și operațiunea de înregistrare a materialului care intra și interveniră și ei în discuția care era din ce în ce mai animată. Hyyrra, care nu le înțelegea limba, rămase la locul lui, dar era îngrozit; nu era în stare de altceva decît să se uite la grupul de oameni adunat în jurul vehiculului spațial. Bhanne îl chemă, și el străbătu pista de aterizare ca să ajungă la gardul de împrejmuire.

– Ce se întîmplă? întrebă Bhanne, apropiindu-și fața de plasă.

Hyyrra era dezorientat.

– Nu știu. Au ajuns la jumătatea încărcăturii, care trebuia să fie înregistrată și dusă la Depozite, dar se pare că s-au ivit niște greutăți. Aș vrea să pot înțelege ce tot sporovăiesc.

Bhanne își mușcă buzele.

– Dacă ceva nu e în regulă cu încărcătura, ar trebui să anunțe la Serviciul de Navigație. Încearcă să afli de ce s-au oprit din lucru.

---

[1] Vezi *Glosarul.*

– Îmi voi da toată silința. Tu mergi în biroul meu și verifică datele furnizării... poate că acolo e hiba.

El încuviință și o porni spre clădirea care se înălța în fața Platformei. Biroul lui Hyyrra era primul pe partea dreaptă, de la intrare, și de la fereastra lui se puteau vedea tot terenul de aterizare, precum și complexul de Depozite. În clipa aceea Navetele, nemișcate, și oamenii care se aflau împrejurul lor se vedeau foarte bine. Hyyrra stătea de vorbă cu descărcătorul care începuse discuția

Terminalul video se afla pe birou. Bhanne îl deschise, cerîndu-i să precizeze actele pe care cele două vehicule de pe astronava „Dshukume" trebuiau să le posede în călătoria pe care o efectuau. Nici o greșeală. Căută cu frenezie o posibilă greșeală birocratică, dar în zadar. Se pregătea să se întoarcă la Platformă, cînd o siglă transmisă de terminal îi atrase atenția: era cifrul care anunța transmiterea unui mesaj adresat lui Hyyrra, personal. Bhanne nu i-ar fi dat nici o atenție dacă n-ar fi văzut prefixul numeric ce indica faptul că mesajele proveneau de la Direcția Generală a Companiei.

Știa care era codul personal al prietenului său, și șovăi între tentația de a-l folosi și între onestitate; în cele din urmă se gîndi că, în fond, îi putea fi de folos pentru a înțelege ceea ce se întîmpla. De altfel, îi va fi spus, desigur, și Hyyrra ce anume conținea mesajul. Scrise codul de răspuns, și apăru mesajul.

Cuvintele care apărură pe ecran îi dezvăluiră faptul că Hyyrra nu fusese nicicînd birocratul acela liniștit pe care-l crezuseră dintotdeauna cu toții. Un Reprezentant de Categoria a Treia, pentru a efectua controale în oraș! Ceva cu totul și cu totul de nebănuit!

Misiunea dumneavoastră, spunea mesajul, *este aceea de a vă informa în legătură cu ceea ce se întîmplă...*

Ultimele cuvinte pătrunseră în mintea lui Bhanne și se transformară într-o ceață verde strălucitoare, pînă ce-și pierdură consistența și sfîrșiră într-o realitate înspăimîntătoare.

– Oh, Zeilor, murmură el, Zeilor!

Dinspre fereastră se auzi un uruit asurzitor. Bhanne se scutură și, fără ca măcar să vadă ce anume se întîmplă, alergă afară. Îl chinuia un gînd:

„O navetă a plecat".

Și plecase fără a fi fost descărcată în întregime!

O știa, o simțea. Peste un minut și cea de a doua avea să-și pornească motoarele.

– Opriți, spuse el, alergînd spre Platformă.

Prima Navetă se afla deja sus, în slava cerului, gata să ajungă pe nava „Dshukume", și descărcătorii îl împingeau pe Hyyrra dincolo de spațiul împrejmuit. El striga și încerca să opună rezistență.

– Opriți, opriți, opriți! strigă el.

Oamenii ridicaseră deja barierele de protecție împotriva jeturilor reactoarelor și se pregăteau să intre în Navetă. Bhanne alerga cu frenezie, și distanța dintre clădire și Platformă nu i se păruse niciînd atît de imensă. Repezeala sa îl făcu să se izbească de plasa de metal, și doar asta reuși să-l oprească. Agățîndu-se cu mîinile de plasă, strigă cît îl ținu gura:

– Opriți-vă! Așteptați! Opriți-vă! Trebuie să plec de aici, vă rog!

Hyyrra îl apucă de un umăr.

– Sînt nebuni! Nebuni! Au început să se văicărească de ceva ce n-am putut pricepe, apoi au plecat! Uită-te acolo! Au dat foc întregii încărcături! Nu au vrut...

Vorbele sale se pierdură în zgomotul produs de jeturile incandescente care făceau să se înalțe corpul Navetei. Cei doi suferiră ușoare arsuri, deși se aflau în spatele barierelor și a împrejmuirii protectoare; apoi, într-o singură secundă doar, totul se termină. Vehiculul dispăru în slava cerului albastru, și Bhanne nu mai știa dacă să plîngă sau să urle de mînie. Șansa sa se spulberase și nu se va mai fi ivit vreo alta. Nu mai avea altceva de făcut decît să înfrunte dezastrul.

– Bhanne, te simți bine?

– S-a sfîrșit, Hyyrra. Sîntem terminați.

– Ce? Ce spui?

– Nu vor mai fi aprovizionări. Niciodată...

– Ești nebun? Ce...

Îi făcu semn să se îndepărteze, cu un gest sec, plin de desperare. Deschise portița și traversă, obosit, pista de aterizare, urmat de Hyyrra, care tot nu înțelegea nimic. Credea că fusese vorba de vreo răzvrătire, sau ceva asemănător, dar peste puțin timp avea să priceapă și el.

Containerele care nu apucaseră să fie transportate la Depozite fuseseră arse, împreună cu cele două macarale.

Bhanne privi masele acelea negricioase care se făcuseră fărîme și se gîndi că, de fapt, puțin îi păsa.

– Ziua Întunericului a adus cadoul său, spuse el, învîrtindu-se în cerc. De ne-ar putea mîntui Odheg.

Atingîndu-și cămașa, simți ecusonul său de Funcționar, cusut pe piept. Fu cuprins, dintr-o dată, de o criză de isterie și, cu un gest furios, și-l smulse din piept și-l aruncă pe jos.

Privi în sus: cele două luni erau liniștite, aproape nemișcate:

– Ați biruit, Demoni ai Întunericului! strigă el, cu ochii plini de lacrimi, pe care încerca să le stăvilească.

Hyyrra se mai afla încă acolo.

– Bhanne, spuse el, ce se întîmplă?

– Cară-te, îi spuse, fără a-și ridica privirea din pămînt. Cară-te! Dacă tot trebuie să mă pregătesc să mor, o voi face-o și singur.

Și Bhanne Laoneed rămase pe planeta Kendall, cu arzătoarea, mistuitoarea conștientizare a faptului că înțelesese ce se întîmpla, dar fără să știe și de ce.

La Hepta'Kirin totul se terminase.

La Ysha începea așa.

CAPITOLUL AL CINCISPREZECELEA

Sub nisip

Shartu din Phelsa ridică lespedea și privi îndelung dedesubt și apoi strigă:
„Oh! Părinte din Ceruri!
Eu văd Comoara ce mi-o dai!
Văd nisipul
de sub nisip!

Din: „*Balada lui Shartu*" – baladă keneri.

DIN VALEA ce se întindea de jur împrejurul micii locuințe, în cîmpia cea mai înfloritoare de pe planeta Sharraxi, se putea admira, în fiecare dimineață, spectacolul zorilor care, pe măsură ce înaintau, zugrăveau cerul de toamnă în mii și mii de culori. Apăreau în frigul pătrunzător, încă umed, în timp ce mireasma ierbii se înălța delicat spre spectatorul uimit, așezat pe un bătrîn trunchi de copac doborît și părăsit; era ceva ca un concert de muzică sacră, care se auzea într-un crescendo din ce în ce mai amplu, mai rapid, cu o serie de contraste, de tonalități și voci din ce în ce mai mari. Era ca și cum milioane de coriști ar fi urlat note disonante ca să picteze un tablou, și toate notele acelea izbeau, impresionau puternic mintea.

Și iată că apărea soarele, se ivea, creștea, se ridica pe cerul cristalin, pătat cu nuanțe de roșu-aprins. Și nu exista nici un zgomot care să-i tulbure ascensiunea spre zenit, nici un sunet care să trezească din somn cîmpia. Primele umbre se nășteau și ele în liniște, dînd de știre că noaptea nu era cu totul izgonită; ziua se năștea după fiecare noapte, aducînd cu ea viața. Și zorile vesteau această renaștere.

Pe vremea cînd avea doar cincisprezece ani, David se trezea în fiecare dimineață în zori pentru a admira acel spectacol, pentru a fi o parte din el. Dar acum, acel spectacol i se

sustrăgea. I se sustrăgea în nisipul fin ce acoperea miile de nahmar din Deșertul din Charrakee, în vîntul cald care ardea plămînii, în spațiul nemărginit și dezolant ce se întindea în fața ochilor săi. Îi fusese luat.

Străbătu cu privirea dunele uriașe, care ajungeau pînă la orizontul ondulat de vaga închipuire a Marelui Zid și fu surprins de plata uniformitate a eternei zile kendalliene, chiar dacă își dădu apoi seama că Axari nu i se păruse cu mult deosebit, imediat ce-l văzuse. Dar acest deșert era cu mult mai ucigaș.

Jharna se ridică în picioare și spuse:

– Ne-am odihnit destul.

Grupul de vînători ieși din umbra marii dune și o porni spre sud. David se gîndi că acea cumplită căldură avea să-l facă să înnebunească și simți tentația să se întoarcă pentru a mai zăbovi cîteva clipe la umbră; dar își alungă din minte acest gînd. Ar fi fost un gest nechibzuit și n-ar fi dat deloc o impresie bună despre persoana sa. Și așa trebuia să-și dea multă osteneală pentru a-i convinge pe kenerii care-l găzduiau că este în stare să ajute și el tribul.

De cît timp plecaseră, oare? Să fi fost vreo oră, nu mai mult.

David acceptase cu plăcere să meargă împreună cu șeful tribului și cu alți vînători iscusiți în căutarea hranei necesare pe durata Zilei Întunericului, cînd nimeni nu va mai fi putut să iasă să vîneze, doar dacă nu-i păsa de propria-i viață. La urma urmelor era cel mai neînsemnat lucru pe care îl putea face pentru a dovedi că este dornic să devină un adevărat om al Deșertului. Dar povestea cu lăuta Chordawin schimbase cu mult situația. Adenku, care se afla la cîțiva pași înaintea sa, le relatase, probabil, multora ceea ce văzuse și auzise atunci în Sala Rugilor; și vestea se răspîndise repede.

David bănuia că tocmai acela fusese motivul pentru care Adenku îi însoțise atunci pe Bătrîni. Acum simțea deslușit că neîncrederea în el, manifestată încă de la început, fusese înlocuită cu o atitudine rece, supărătoare. Pînă și cei ce se dovediseră a fi deschiși, prietenoși, acum păreau distanți; dar nu pentru faptul că el era un străin. Era vorba de ceva cu mult mai grav. El spusese că știa să dea glas „Vocii Zeilor", dar nu voise s-o facă; el era Trimisul lui Dumnezeu și nu voia s-o

dovedească. Într-un anumit fel, se simțeau trădați. Mulți se gîndeau că el mințise, dar, pe de altă parte, însuși șeful – gherd'kwyle – îl prezentase drept – Shakkai'Wakhy – Cel-ce-îl-face-să-vorbească-pe-Shakkai. Așadar, dacă era adevărat ceea ce se spunea despre el, de ce refuza să le arate care era puterea lui? De ce nu voia să cîrmuiască tribul?

Picioarele i se înfundau încet-încet în nisip și după numai cîteva minute de mers se simți deja istovit. Își duse mîna la pistolul Sharner pe care-l purta la cingătoarea tunicii; era singura armă, dintre cele ce i se oferiseră pentru a vîna, pe care știa s-o mînuiască bine. Îi trecu prin minte gîndul că, de fapt, un zeu n-ar fi trebuit să aibă nevoie de arme.

Ceilalți vînători mergeau repede, fără a se sinchisi de el, ceea ce făcu ca, nu peste mult timp, să rămînă ultimul din coloană. În față se aflau Jharna, Hakkri, Besyre și Adenku, apoi fiul Preotului Zkauba, Hasari Ceanneth și alți trei bărbați, cărora nu le mai ținea minte numele. Își simțea gura și gîtlejul uscate, deși doar cu cîteva clipe mai înainte băuse apă; începu să-l doară și capul. Soarele era în înaltul cerului, înconjurat de cele două fiice ale sale, Kurny și Kudgyrny, și strălucea într-o lumină neverosimil de puternică. David nu putea face nimic pentru a-și ușura truda, nici să se odihnească, în ideea că-și va ajunge din urmă camarazii mai tîrziu. Nu i-ar fi îngăduit-o. *Nu trebuie să rămîi niciodată singur.*

Marșul acela continuă la nesfîrșit; David se întrebă dacă chiar plecaseră să vîneze hakteri, pentru că nimic nu părea a tulbura liniștea aceea totală, absolută, a Marii Cîmpii.

Cînd ajunseră la umbra unei dune, care putea să aibă treizeci sau patruzeci de metri înălțime, David mulțumi Zeilor. În acel moment i se păru că grupul vînătorilor este cuprins de agitație; dar, toropit de căldură și de oboseală, nu dădu atenție acestui lucru pînă ce Adenku nu-l trase dincolo de colțul dunei. Se scutură, și văzu un mic cîrd de vulpi, cu blana de culoarea nisipului, care se mișca încet, nu prea departe, ca într-o migrare. Văzîndu-le, vînătorii se ascunseseră, contra vînt, și-și pregăteau armele într-o liniște ireală. David își scoase pistolul și verifică dacă este încărcat. Urmară niște înțelegeri din priviri – el fiind exclus, în mod voit – și, după cîteva secunde, vînătorii se avîntară la loc deschis, slobozind săgețile cu o țintă perfectă.

Animalele se împrăștiară cu o viteză extraordinară, și, deși multe dintre ele rămăseseră la pămînt, lovite, cea mai mare parte a cîrdului dispăruse foarte repede, ca și cum s-ar fi volatilizat. David ochise și lovise cîteva animale, și zgomotul împușcăturilor îl asurzise; își dădu seama de faptul că se mișcase cu o încetineală de necrezut. Auzi strigătele lui Hakkri:

– Ajunge! N-o să le mai găsim. Ajunge!

Alergă înainte, spre locul în care se aflau ceilalți, și-și dădu seama de faptul că ei nu loviseră pentru a ucide. Animalele zăceau la pămînt, dar nu erau moarte; mișcau, încă, sîngerau, dar săgețile le loviseră doar în labe, sau în alte părți, dar nu în cele vitale. Jharna și ceilalți le examinau cu atenție, și cînd el se apropie de ei, îl auzi pe șef spunînd:

– E inutil. Sînt masculi.

Unul din cei trei, al cărui nume David nu și-l mai amintea, spuse:

– Era și o femelă, dar a murit. A fost ucisă de un glonț.

Jharna se uită la David, care fusese singurul ce folosise un pistol.

– Ar fi trebuit să ți-o spunem, murmură el. Acum este prea tîrziu. Dar n-are importanță – adăugă apoi, clătinînd din cap. Ar fi trebuit, oricum, să mai căutăm și în alte locuri. Aici sînt prea puține.

– Nu înțeleg, spuse David.

Văzu că Besyre și Adenku cărau animalele la umbra dunei, unde le ucideau, strîngîndu-le apoi grămadă.

– Noi nu lovim animalele pentru a le ucide, deoarece avem nevoie de o pereche dintre ele, cu care să punem baza unei crescătorii, pentru a putea hrăni tribul și pentru a-i scuti pe vînători să mai iasă în Deșert. Trebuia să te fi pus în gardă să nu ucizi animalele ci doar să le rănești.

– Îmi... îmi pare rău.

– Nu mai contează. A fost vina mea.

Cuvintele acelea nu i se părură lui David prea convingătoare.

Apoi, șeful tribului se îndreptă spre dună, și spuse:

– Urmahche va rămîne aici să păzească prada. Nu putem risca să ne fie furată de *soojahre* – șoimii deșertului. Noi vom merge mai departe, în căutarea altui loc, și ne vom întoarce aici cît mai repede cu putință.

– *Jharna*! strigă Adenku.

Animalele se întorseseră, în mici grupuri, dar erau bănuitoare. Oamenii, inclusiv David, se lansară în urmărirea lor, într-o goană pe care căldura soarelui o făcea greu de suportat. Dar era inutil: hakterii păreau în stare să fugă mai iute, mai mult, în stare să dispară, literalmente, în nisip, lăsîndu-i pe urmăritorii lor în prada celui mai periculos dușman: soarele. David și Adenku urcară în goană panta unei dune, în urmărirea unui mic grup de animale dar, ajunși în vîrf, își dădură seama că sînt doar ei singuri acolo. Era ca și cum nisipul le înghițise prada.

David era istovit peste măsură și se opri gîfîind, privindu-l țintă pe celălalt.

– Adenku, bîigui el, cum e cu putință?

Celălalt îi răspunse, fără să-l privească:

– Animalele astea sînt adevărații stăpîni ai Deșertului. Au apă, pentru că știu cum s-o găsească, nu suferă de căldură, nu obosesc și știu să se ferească de noi... și o fac chiar foarte bine.

Apoi se întoarse și începu să coboare panta, în tăcere.

David rămase nemișcat în vîrful dunei, gîndindu-se că n-avea să izbutească niciodată să fie pe deplin acceptat de oamenii aceia. Fiecare gest al său, fiecare cuvînt rostit de el păreau a fi greșite. Ei voiau ceva mai mult, voiau... un Mesia, îl voiau pe Skakkai printre ei.

„Shakkai", se gîndi, „cum aș putea deveni cu adevărat liber?"

Se trezi că rămăsese nemișcat, în lumina soarelui, uitîndu-se la propria-i umbră ce se proiecta pe nisip. De ce coborîse, oare, pe planeta aceea? Într-o lume care era un infern, ba nu, două infernuri... o lume care nu-i dădea răgaz nici măcar ca să iubească, care-l tortura pentru a afla de la el dacă spiritul său era pregătit pentru a trăi pe acel tărîm. Îi veniră în minte, ca niște bășicuțe de aer care se spărgeau cu un zgomot asurzitor, cuvintele rostite de Sikha:

– Kendall te va ucide.

„Nu se poate să mor!"

Nu acum! Și nu așa, singur!

Trebuia ca mai întîi să-și facă viața demnă de a fi trăită. Trebuia să-i găsească un sens acelei dureri, trebuia să reușească să se recunoască pe sine în imaginea străinului care i se înfățișa

ochilor. Și acesta era momentul în care ar fi trebuit să hotărască pe ce drum s-o apuce. Scrîșni din dinți, strînse pumnii, și fața i se contractă într-o grimasă de durere.

Strigă:

– Adenku!

Tînărul se afla, deja, la poalele dunei, și se opri, întorcîndu-se spre el. Ceilalți vînători se aflau mai departe, prea departe pentru a-l putea auzi.

– Adenku, repetă el.

Celălalt îl privea de jos, în așteptare.

– Poate că tu mă poți înțelege, spuse David. Ești, poate, singurul care mă poate înțelege. Ajută-mă, Adenku, te rog. Eu nu sunt Shakkai'Wakhy pe care vi-l doriți. Nu pot să fiu. Vrei să mă crezi?

Nici un răspuns. Adenku îl privea, și privirea lui nu avea nici o expresie, fața-i era rigidă.

David adăugă:

– Ajută-mă să devin un Keneri. Ajută-mă să mă pot face înțeles, să pot fi acceptat de frații tăi.

Adenku se întoarse, fără să scoată vreo vorbă, și o porni spre ceilalți vînători.

David strigă din nou:

– Adenku!

Nici un răspuns.

Gîfîia, cuprins de mînie și de un sentiment de frustrare. Scoase un geamăt și-și dădu seama că picioarele nu-l mai țineau. Căzu pe nisipul fierbinte, apoi se rostogoli pe povîrniș, într-o învîrtejire de praf roșcat care-l sufoca și-l orbea.

Cînd ajunse la poalele dunei, în loc ca grămada de nisip, pe care o ridicase prin căderea sa, să-l oprească, Deșertul se căscă și-l înghiți.

Fu înghițit.

Jharna și ceilalți vînători abia apucară să-și dea seama. Alergară spre punctul în care străinul dispăruse din vederea lor, strigîndu-l pe nume, cu voce tare. La poalele dunei se afla o depresiune, destul de adîncă, dar se umpluse cu nisip.

Kenerii se priviră. Trecuseră prin acel loc de mai multe ori, și-i cunoșteau exact poziția; cunoșteau zona aceea din Marea Cîmpie, ca și cum pe acolo ar fi trecut drumul mare. Așa ceva nu se mai întîmplase niciodată. Se întrebară, nedumeriți, foarte

nedumeriți, dacă David mai trăia, dacă nu se sufocase în nisip, sau dacă nu-l salvase cumva, în mod miraculos, Shakkai.

Urmahche spuse că ar fi fost mai bine să încerce să vadă dacă nu cumva era vreun gol dedesubtul nisipului, și înaintă spre centrul depresiunii. Simți că nisipul nu era compact și se scufundă în el pînă la brîu.

– Trebuie să săpăm, spuse el. Poate că David este încă viu... se pare că nisipul nu a astupat complet groapa.

– Este o treabă imposibilă, obiectă Nhosure, în timp ce-l ajuta pe Urmahche să iasă. Groapa va continua să se umple, chiar dacă săpăm. Nici măcar nu avem unelte cu noi... și am putea muri dacă am mai rămîne mult timp aici, în aer liber.

Își dădură seama – cu toții, aproape în aceeași clipă – că erau secătuiți de puteri.

Jharna rămase tăcut, în timp ce ceilalți îl priveau țintă, așteptînd ca el să ia o hotărîre. În sfîrșit, după o lungă pauză, clătină din cap, spunînd:

– Nu-l putem lăsa să moară. Este un străin, este, poate, un mincinos, dar Scripturile ne poruncesc să-l ajutăm pe cel ce se află la ananghie. Este...: – și făcu o mică pauză – ... este un frate de al nostru.

Theryf protestă, cu violență:

– Nu e deloc fratele meu. N-am vînat niciodată împreună, n-am împărțit niciodată mîncarea mea cu el. Dacă este cu adevărat Shakkai'Wakhy, atunci va scăpa... altfel va primi pedeapsa pe care o merită pentru minciunile lui.

– Nhera a jurat că putea trece Proba Sîngelui, interveni Hakkri, și chiar dacă acest lucru nu este de ajuns pentru ca el să facă parte din tribul nostru, este, totuși, de datoria noastră să-l salvăm.

Jharna rămase nehotărît, preț de cîteva minute. Era greu să gîndești sub soarele acela dogoritor. Îi privi pe toți, pe rînd, apoi spuse:

– Vom săpa. Vom face tot posibilul pentru a-l găsi; de nu... Odheg să-l primească la el.

David se rostogoli mult timp, conștient doar de faptul că nu mai simțea pe trupul său căldura soarelui. Se prăbuși, se prăbuși

întruna, pînă ce, în sfîrșit, se opri pe un fel de covor moale de culoare gălbuie.

Scuipă nisipul ce-i intrase în gură, și încercă să și-l scoată, cu un colț al tunicii, și pe cel ce-i pătrunsese în ochi. Era murdar și plin de sudoare, și nisipul se lipea de el de parcă era o a doua piele.

Cînd izbuti să deschidă ochii, își dădu seama că se află într-o cavitate strîmtă sub suprafața Deșertului, parțial acoperită de nisip. De undeva, dintr-un punct aflat în dreapta sa, pătrundea o lumină firavă, prea slabă ca să-i permită să deslușească ceva. Era răcoare.

Privi în jurul său, dar lumina nu răzbătea prea departe, și el nu putea să vadă altceva decît o parte a suprafeței aceleia moi pe care se afla și care, la mică distanță, era străjuită de un povîrniș înalt și abrupt. Căzuse într-o cursă.

Se ridică în picioare și întinse brațele, încercînd să afle cît de mare era cavitatea aceea; atinse cu degetele ceva neted și tare. Se apropie, și-și dădu seama că era vorba de un perete. Nu era de piatră; nu era nici din nisip, ci dintr-un material neted și regulat, brăzdat de striații verticale. David lovi cu pumnul, și sunetul care se auzi fu clar, puternic. Metal sau ceva asemănător.

Metal? Ideea i se păru de-a dreptul stupidă. Cum putea exista acolo un perete de metal?

Peste el se abătu un fluviu de nisip, iar de deasupra sa pătrunse o lumină mai puternică. Totul se petrecu în două sau trei secunde, și David își dădu seama că era vorba de camarazii săi.

Strigă din răsputeri:

– Jharna! Hakkri! Sînt aici, sub voi!

Preț de cîteva secunde se instală din nou întunericul, apoi urmă iar o fulgerare de lumină; David se cățără anevoie pe peretele de nisip ce se afla în fața sa, și care, din fericire, îi suportă greutatea, și se îndreptă spre punctul din care venea lumina. Începu să scobească partea de sus, și văzu cum se casca, încet, deasupra lui o gaură. Unul din camarazii săi căzu peste el, și amîndoi se prăbușiră apoi în fundul cavității. Omul acela era Hasari Ceanneth.

– Ești teafăr, David? îl întrebă el în timp ce ceilalți își dădeau drumul – unul cîte unul – în groapa aceea, aterizînd, fără nici un pericol, lîngă cei doi.

– Da, sînt teafăr.

– Mărite Odheg! exclamă Besyre. Ce loc mai e și ăsta?

– Speram să mi-o spuneți voi, răspunse David. Nu l-ați mai văzut niciodată? Pare a fi o galerie foarte lungă.

– N-am mai văzut niciodată așa ceva. Aici n-ar trebui să existe decît nisip și stîncă. Am trecut, doar, prin locul acesta de atîtea ori!

David rămase nemișcat. Acea descoperire era de-a dreptul extraordinară.

– Kenerii construiesc asemenea tuneluri? O fi fost săpat de vreun trib Huwutky, de prin apropiere.

– Imposibil! spuse Adenku. Nu se află nici un trib pe aici pe o rază de mai mulți nahmar. Cel mai apropiat de noi e tribul Duthroy Lachnar, care se află la treizeci de nahmar de aici. Și aceasta, spuse el, ciocănind cu nodurile degetelor suprafața neagră și netedă, aceasta nu e opera unor keneri.

– Să încercăm să mergem mai departe, sugeră David, și se instală în fruntea celorlalți. „Îi conduc eu acum", se gîndi el.

Înaintară încet, de frica unor surprize neplăcute. Lui David îi făcea plăcere să simtă aerul răcoros care pătrundea pînă la capătul galeriei subpămîntene. Trebuia să fie o ieșire pe acolo care să-i ducă... unde? David simțea, clipă de clipă, că acel *unde* avea să fie ceva extraordinar. Ei trecuseră pe acolo de atîtea ori, și nici unul nu observase acel tunel subteran. Trebuiau să afle ce anume era și cine îl construise.

În spațiul acela îngust, anemicile surse de lumină erau total diferite de Luminatoare. Emanau o luminozitate destul de slabă, și cînd David se apropie de perete pentru a se uita la una dintre ele văzu că era constituită dintr-o bară orizontală care se îndoia la extremități pentru a se lipi de zid. De jur împrejurul acelei bare fluturau niște fîșii luminoase, subțiri și arcuite, care produceau luminiscența azurie în care cu greu putea să vadă. David introduse mîna, cu multă prudență, printre acele filamente dar nu simți altceva decît o ușoară furnicătură. Atinse bara, care era dintr-un material aspru la pipăit, a cărei suprafață părea cu mici dungi în relief și cu ușoare crăpături, deși aparența vederii drept perfect regulată. După cîteva secunde, timp în care încercă să găsească sistemul de alimentare, simți dintr-o dată o durere violentă, ca și cum mîna i-ar fi fost străpunsă de sute de ace ascuțite; și-o retrase imediat, și durerea dispăru. Văzu că pe

buricele degetelor avea o fișie subțire, negricioasă, de piele arsă. Altceva nu pătise.

„Aceasta nu este opera unor keneri", se gîndi el; „dar nici a vreunui alt locuitor al Sistemului".

La gîndul acela i se făcu inima cît un purice. Își reluă drumul împreună cu ceilalți, fremătînd de excitare. Descoperirea aceea îl făcuse să uite de tot și de toate; și ceilalți vînători păreau atît de uimiți, încît uitaseră de neîncrederea în el.

Ceva mai încolo, galeria se termina. Lumina devenea tot mai puternică pe măsură ce înaintau și foarte repede se treziră la capătul galeriei.

În fața lor se afla ceva extraordinar, de necrezut:

O imensă cavitate emisferică, a cărei boltă era din nisip comprimat nu se știe cum încît să nu se prăbușească, iar în interiorul acelei cavități se găsea...

Un oraș.

David văzuse Netha, un oraș construit în același mod, într-o cavitate aflată sub suprafața Deșertului; dar acest oraș era cu totul diferit. Mai întîi de toate, nu existau geamuri care să permită pătrunderea luminii soarelui, dar cu toate acestea o lumină difuză cădea uniform asupra fiecărui lucru și nu erau umbre; nu păreau a exista nici guri de aerisire, ca în orașe ca Netha sau ca în sălașurile triburilor Huwutky; și totuși aerul era proaspăt, ca în galeria pe care o străbătuseră pentru a ajunge pînă acolo.

Ieșirea din galerie se afla în peretele curbat al cavității. Din punctul în care se găseau, puteau să vadă o bună parte a complexului de edificii ce se înălțau acolo ocupînd jumătatea inferioară a cupolei de nisip; nu putea exista nici o îndoială că aceea nu era opera Companiei sau a kenerilor sau a Sistemului. Și totuși ceva în modul în care fuseseră combinate piatra, cimentul și oțelul îi amintea lui David de un peisaj care-i era familiar...

Hepta'Kirin!

Abia se stăpîni să nu sară în sus. Asta era! Aparent singura asemănare cu capitala Omnerstarkului și a Sistemului era înălțimea edificiilor, zvelte, care atingeau aproape vîrful cupolei. Dar David reuși să observe și niște amănunte, forme arhitectonice caracteristice uriașei metropole care se regăseau în

acel peisaj neverosimil; forme care se întîlneau, de regulă, la construcțiile mai vechi, multiseculare, din Sistem.

Locuințele – sau cele ce păreau a fi așa ceva – erau grupate în pentagoane, care la rîndul lor formau alte pentagoane mai mari, legate între ele prin pasarele aeriene; și pe Omnerstark existaseră pasarele ca acelea, dar fuseseră apoi înlocuite cu aerodine. Și contraforturile arcuite care susținuseră pasarelele la Hepta'Kirin se aflau aici, în fața ochilor săi! Și clădirea aceea, în amfiteatru... se asemăna extraordinar cu decrepitul Palat al Străbunilor, pe care-l văzuse cînd era tînăr, cu ocazia primei sale călătorii în orașul Companiei... și... *O, Zei!*

David holbă ochii, deoarece turnul acela, care le depășea în înălțime pe toate celelalte, se afla mult prea departe; dar imensul mozaic care împodobea una din fațade se putea vedea. Și ceea ce văzu făcu să i se taie respirația.

Nu, nu se putea ca toate acelea să fi fost opera Companiei; David își repeta încontinuu acel lucru... Nu era acolo nici cel mai mic indiciu al absurdităților tehnologice la care ea ajunsese, al freneziei care era semnul cel mai reprezentativ al operei sale, al calculului rece și mecanic, al lipsei de orice grație care o caracterizau. Dacă acel oraș avea ceva în comun cu Hepta'Kirin, acel ceva era farmecul părții sale vechi, ce nu fusese încă atinsă de Conducători, ce nu fusese încă restructurată; nimic nu arăta acolo influența cartierului construit după cucerirea puterii de către Companie. Dar, atunci, cum se putea explica prezența acolo a acelui mozaic? Acea reprezentare gigantică a simbolului celor Trei Planete...?

– Să coborîm, spuse el, străduindu-se să nu-și trădeze surpriza și starea de excitație de care fusese cuprins.

Săriră jos, unul cîte unul, prin acea ieșire a galeriei. Înălțimea era destul de mare, dar reușiră cu toții să sară. Doar Adenku aterizâ greșit și-și scrînti o gleznă. David se aplecă asupra lui, și se oferi să-l ajute să meargă, apucîndu-l pe după umeri; dar tînărul keneri preferă să se deplaseze singur, șchiopătînd și schimonosindu-se de durere. David se gîndi că era de prisos să-și ofere ajutorul, în orice formă ar fi fost; dar atunci ce dovadă mai voiau de la el, dacă le refuzau pe toate?

Luă hotărîrea să uite de tot și de toate. Îngenunche pentru a examina solul pe care pășeau. Era și acela deosebit: nu părea a

fi nisip comprimat, ci un material neted, de o culoare albă imaculată. Era tare și în același timp moale, ceda la apăsare ca și cum ar fi fost dintr-un strat de cauciuc. Deși, inutil a o spune, nu era deloc cauciuc. Pășind pe el aveai o senzație ciudată: ceva reconfortant, plăcut. Era brăzdat de linii roșii foarte subțiri, ce păreau pictate, nu mai late de jumătate de milimetru, dar foarte lungi, mergînd probabil de la un capăt la celălalt al cavității; se intersectau, formînd pentagoane cu laturile lungi, poate de zece, de cincisprezece metri, atît de mari încît oboseai urmărindu-le contururile.

– Continuăm excursia? îi întrebă pe kenerii care, peste măsură de uimiți, se uitau de jur împrejurul lor cu gura căscată.

O porniră în direcția primelor edificii și, după vreo zece minute, ajunseră la ele. Pînă în clipa aceea nu întîlniseră nici o ființă vie, ca și cum opera aceea măreață ar fi fost pustie, nelocuită; și totuși, în timp ce examinau cu privirea construcțiile, toate din piatră roșie, albă, albastră și violetă, văzură pe cineva. Un om, un singur om, care mergea pe strada ce se pierdea în labirintul de locuințe dinspre care nu se auzea nici un zgomot. David și kenerii înaintau, și, pe măsură ce necunoscutul se apropia de ei, David încercă din nou sentimentul acela neliniștitor de „l-am mai văzut", provocat de apariția acelei figuri umane.

Îi amintea de cineva de pe Omnerstark. Era un tip înalt, foarte slab, cu părul blond-închis și cu umerii obrajilor foarte largi; dar, după cum se aștepta – în mod logic – era, totuși, foarte deosebit de alții. Înainta cu un pas încet, teapăn, care nu era o caracteristică a nici unei populații din Sistem; purta o îmbrăcăminte multicoloră, de croială puțin zis extravagantă, cămașă fără mîneci și pantaloni largi, bufanți. Pe antebrațul stîng avea o brățară de piele din care atîrnau ciucuri ce-i ajungeau pînă la încheietura mîinii. Purta niște pantofi de o culoare galben-verde, aproape fluorescentă, și avea pe braț un tatuaj incomprehensibil.

Cînd ajunse destul de aproape, David putu să-și dea seama de faptul că dacă, aparent, acel om ar fi putut trece neobservat doar schimbîndu-și îmbrăcămintea, era de ajuns să-l privești în ochi pentru a înțelege că nu era deloc așa. Irisurile ochilor lui erau aurii, o culoare stranie și vie, pătrunzătoare. Pînă și pielea-i era aurie, deși mai închisă, aproape maronie; privită de departe,

putea semăna cu pielea unui kishmel, dar de aproape nu se puteau face confuzii.

David, vînătorii keneri și acel individ se priviră, față în față, îndelung; era evident că proveneau din civilizații cu totul diferite. Trebuia găsit un mod de comunicare; și David se gândi îndelung la acest lucru; dar totodată observă că omul zîmbea, cu un zîmbet ce nu se preta la echivocuri. Surpriza se adăugă altei surprize, cînd el rosti, într-o limbă yul aproape perfectă și fără accent:

– Fiți bineveniți, frați ai Deșertului. Mă numesc Mihal Nedje.

Fură, cu toții, prea surprinși ca să poată rosti măcar o singură vorbă, dar omul care-i întîmpinase părea să fi prevăzut lucrul acesta. Continuă:

– Voi nu mă cunoașteți și nu cunoașteți nici locul în care vă aflați, dar vă asigur că nu vă vreau răul, ci, dimpotrivă, tot binele; aș dori să veniți cu mine, pentru a ne întîlni cu o anumită persoană... nu, nu, să nu vă fie frică.

David îl privi țintă, îndelung.

– Unde ne aflăm? întrebă el. Și cum se face că acest loc le-a rămas necunoscut oamenilor Deșertului?

– Vă pot spune totul pe drum, răspunse omul. Dacă veți voi să mă urmați, am să vă conduc.

Grupul kenerilor se înșirui în spatele lui, și o porniră cu toții la drum, printre locuințele zugrăvite în culori bizare, privind de jur împrejur pentru a descoperi ce noutăți le ofereau locurile acelea.

Omul care spusese că se numește Mihal Nedje îi conduse pe o stradă pavată, mărginită de edificii joase, ale căror fațade erau împodobite cu foarte frumoase dar ciudate mozaicuri irizate și purtînd inscripții incomprehensibile.

– Orașul pe care-l vedeți, frații mei din Deșert, explică Mihal, se numește Enn. A rămas ascuns în această cavitate timp de mai mult de zece mii de ani, și moare, zi de zi, fără nici o speranță de a renaște. A rămas necunoscut pentru voi din dorința expresă a celor ce-l cîrmuiesc... iar eu m-am răzvrătit, îngăduindu-vă să ajungeți aici.

David observă că tipul acela continua să-l privească țintă pe Hakkri, într-un mod foarte ciudat. Ar fi vrut să-l mai întrebe cîte ceva, dar nu mai avu timp.

– Ah, am ajuns, spuse ghidul lor, și arătă spre o clădire cu două etaje, de culoare roșie și trandafirie, care se afla în fața lor, la mică distanță. Ajunseră la ea și urcară, pe o scară exterioară, pînă la o amplă balustradă care înconjura zidurile locuinței; Mihal se apropie de o ușă și ciocăni în ea de cîteva ori. Nu se auzi nimic, nici un răspuns. David observă că omul continua să-l măsoare cu privirea pe Hakkri din cap pînă în picioare, cu ochii săi de culoare aurie, vioi și pătrunzători. Bătrînul keneri îl privi și el, surprins și încurcat, neînțelegînd nimic.

Mihal ciocăni din nou, și rosti un nume:

– Dias!

Rosti încă o dată numele, și ușa se deschise încet, și în cadrul ei apăru o femeie tînără, mică de statură, cu părul blond-aprins și cu ochii de culoarea smaraldului. Părea obosită, poate mai mult psihic decît fizic. O auziră pronunțînd, de două ori, numele bărbatului, și apoi niște cuvinte într-o limbă necunoscută. Totuși, tonul vocii ei vădea uimire.

Mihal o întrebă, în limba yul:

– Putem intra?

Începu să vorbească și ea în limba yul, invitîndu-i pe bărbați să intre.

Casa, constată David, era foarte simplă: o singură, mare, încăpere, în care se aflau cîteva fotolii, un pat, o rogojină – în capătul celălalt – , o mobilă semănînd cu un dulap, despre care nu se putea ști la ce anume folosea...

Urmă o scurtă prezentare; femeia se numea, deci, Dias. Cînd îi fu prezentat Hakkri, se întîmplă ceva neplăcut: ea holbă ochii și bîlbîi un cuvînt ce semăna cu un nume, deși lui David nu i se păru a fi chiar așa. Apoi femeia își îndreptă privirea îngrozită spre Mihal, în timp ce se întrebau, cu toții, care să fi fost motivul unor asemenea reacții și a unei asemenea comportări.

– Acești oameni, spuse Mihal arătîndu-i cu mîna, sînt keneri. Locuitori ai Deșertului. Aș dori ca ei să afle cine sîntem noi și cine trăiește în acest oraș.

– Dar cum au ajuns aici?

Vocea femeii vădea agitație, ca și cum n-ar fi aprobat gestul lui Mihal.

– Am deschis o breșă în cîmpul static periferic, răspunse el și o voi menține deschisă pentru ca ei să se poată întoarce în orice moment vor dori.

– Dar Conciliul... – spuse Dias.

El o întrerupse:

– Va trece ceva timp pînă își vor da seama de existența acelei breșe. Vom mai vedea, atunci.

Urmă o tăcere încordată, pe care Mihal o rupse adresîndu-se kenerilor:

– Acum zece mii de ani, pe acest tărîm au venit Strămunii noștri și și-au construit un adăpost... – începu el.

CAPITOLUL AL ȘAISPREZECELEA

Amintiri în nisip

Cine se ascunde pentru că se simte vinovat spune că o face pentru că aerul este spurcat.

Proverb keneri

SĂRBĂTOAREA MAICII FIGURILOR. La cel de al șaselea apel, Mihal se trezise dintr-un somn lung care nu-i lăsase nici măcar un vis plăcut și nici nu-l odihnise cîtuși de puțin. Își închipuise că aude vocea de neconfundat a lui Nanisoudhe, care-i găurea mintea pînă și atunci cînd se odihnea; deschisese ochii somnoroși pentru a-i răspunde, dar rămăsese, încă o dată, dezamăgit. I se înfățișară aceeași pereți reci ai camerei sale și strălucirea luminilor Helce, prin care Străbunii își făcuseră iluzia că puteau înlocui un soare invizibil și inaccesibil, prin care își închipuiseră că puteau obține efectul adevărat al unei nopți și al unei zile. Bineînțeles că pentru Mihal nu exista nici o deosebire; el nu ieșise niciodată afară în toată viața sa și nu văzuse niciodată un răsărit sau un asfințit. Auzise doar că se vorbea despre acestea prin Cronici, și dacă lucrurile despre care se vorbea nu puteau fi și văzute, atunci era ca și cum ele n-ar fi existat.

Se ridică din culcușul său, evitînd să rostească la fonoproiector Rugăciunea Figurilor; era o zi de Sărbătoare, o Sărbătoare la care el nu se simțea în stare să participe. Se duse la șifonier și-și alese un costum comod, nu cine știe ce elegant. Îl îmbrăcă în mod mașinal și abia catadicsi să se uite în jurul

său. Își aduse aminte că în ziua aceea Dias trebuia să-l informeze despre situația de pe șantier, care se părea că era foarte bună. Trecuse ceva timp de cînd nu mai fusese la program și era nerăbdător să reînceapă lucrul.

Cuvîntul pe care i-l comunicase Nanisoudhe îi bîzîia încă prin minte.

Cînd intră în bucătărie pentru a lua masa, auzi sunînd cel de al șaptelea apel. Întreaga sa locuință era foarte sobră, foarte simplă, așa cum se cuvenea să fie locuința unui Străin, care nu prea ținea cont de tradițiile triste și apăsătoare ale Strămbunilor, de amintirea lor. Era casa unui bărbat care în curînd avea să iasă din temnița sa, avea să fugă în lume, să o vadă așa cum era ea în realitate și nu cum fusese. Într-o vreme nici măcar nu nutrise speranța care îl împingea acum să meargă înainte, să întoarcă paginile vieții sale în așteptarea clipei finale; dar într-un timp totul fusese diferit, foarte diferit. Și nu că lucrurile s-ar fi schimbat, cu adevărat, mult; dar se schimbaseră atît cît trebuia, și ceea ce conta mai mult era că se schimbaseră oamenii. Trecuseră șase mii nouă sute patruzeci de ani de cînd orașul Enn fusese abandonat și, încet-încet, bărbații și femeile care îl locuiau reușiseră să regăsească acele secrete care fuseseră părăsite sau uitate cu totul. Și ele erau cheia vieții lui Mihal, și a vieții multora dintre camarazii săi; camarazi care, la fel ca și el, învățaseră să uite trecutul, pînă și propriul lor trecut, și erau gata să se miște. Să facă ceva, să construiască, să umble, să făurească un viitor care, oricît ar fi fost el de necunoscut, oricît de plin de mistere și oricît, poate, de înspăimîntător (nimic nu excludea această posibilitate), nu se putea să nu fie mai bun decît prezentul.

Mihal se gîndise adesea la faptul că ceea ce făcea el era singura sa posibilitate de a se simți, încă, viu. Nu era deloc plăcut, nu. Dar se părea că în aerul pur al orașului Enn plutea o oboseală care-i cuprindea pe toți, ceva ca o boală, ca un germen care se tîra: era dorința de a te lăsa să cazi, de a consimți ca alții să trăiască viața ta. Și acei alții – în cazul în speță – erau Strămbunii, cu tot ceea ce lăsaseră ei în urma lor.

Și Mihal nu voia să devină prada acelui germen; iar munca sa, destinul său de Străin aveau să-l salveze.

Mîncă, fără ca acel lucru să-i producă vreo plăcere. Hrana aceea artificială din Enn era stătută și insipidă; trecuseră, deja,

secole de cînd ultimele crescătorii de animale pentru sacrificat dispăruseră, iar ultimele plante comestibile se uscaseră.

Mihal se gîndi: „Dă-i unui om orașul perfect, și închide-l acolo timp de zece mii de ani. Va fi dispus să-l schimbe cu un loc în cel mai cumplit dintre infernuri".

Auzi bătîndu-se în ușa de la etajul al doilea. Îmbucă în grabă ceea ce mai rămăsese din mîncare, și o porni pe scări în sus. Multe clădiri din Enn posedau sisteme hidraulice sofisticate pentru a le înlesni locatarilor lor să urce la etajele superioare, dar el optase pentru simplele scări fixe; se potriveau mai bine cu personalitatea sa și cu ceea ce s-ar fi așteptat de la el. Îi aminteau de faptul că trebuia să se deplaseze în mod constant. „De nu, te vei prăbuși" – își zise.

Cînd îi deschise, Dias îl salută cu deferență. Era o femeie foarte tînără, mică de statură, plină de o căldură care iradia în jurul ei ca un halo; nu era din cale-afară de frumoasă.

Mihal o invită să intre, și o conduse în salonul de la etajul al doilea, rezervat oaspeților, și constată că întotdeauna îi făcea bine cînd o vedea. Lăsa în urma ei un sentiment de liniște, de pace, ceva ca un parfum.

– Te simt obosit, Mihal, spuse ea, în timp ce se așezau pe fotoliile mari din salon, singurul confort pe care și-l permitea în casa lui. Abia te-ai trezit, nu?

– Da. E cam tîrziu, nu-i așa?

– Mihal...

Făcu o pauză, închizînd ochii, vrînd, parcă, să perceapă senzațiile și emoțiile care mai pluteau prin cameră; apoi continuă, fără a deschide ochii:

– Nu e numai oboseala fizică. Tu ești îngrijorat.

El zîmbi.

– Știi, e ceva ciudat. Tu reușești să-ți dai seama de ce se petrece cu mine mai bine decît aș face-o eu însumi. Mă întreb ce anume vei înțelege atunci cînd vei reuși să-mi citești în minte.

– Mihal, spuse ea, încruntîndu-se. Știi bine că aș renunța la cercetările mele numai și numai pentru ca tu să nu ai sentimentul că te-am privat de propria-ți minte. Dar n-am încă un instrument de control care să-mi permită să pun capăt receptivității mele în ceea ce privește anumite persoane. În această fază a studiilor mele pot doar să asimilez influențele

minților care mă înconjoară fără a putea exclude pe vreuna... sînt un receptacul empatic, Mihal. Scuză-mă, dar nu pot să mă abțin de la a percepe că tu nu ești odihnit, că nu ești calm. Este vorba de... proiect? Cel de la șantier?

El strînse din buze.

– Într-un anumit sens.

Nu mai spuse altceva, și Dias înțelese că ar fi fost nepoliticos să insiste. Exista o limită chiar în intimitatea dintre doi buni prieteni cum erau ei, și dacă Mihal nu voia să vorbească despre acel subiect, era drept să fie așa. Dar atmosfera pe care ea o percepea cu mintea ei versată era încordată și neplăcută. Îi provoca o ușoară durere de cap, și începu să se teamă spunîndu-și că, dacă voia să scape de durerea aceea, trebuia să plece din casa lui Mihal.

Înțelese că el aștepta vești de la șantier.

– Te așteaptă cu toții. Ne-a lipsit entuziasmul tău.

– Cum merge treaba?

– Foarte bine. Mai avem puțin și terminăm lucrarea. Cred că va fi gata de Sărbătoarea Fluviilor Argintii.

– Atît de repede? Înseamnă că ați muncit mult în absența mea. Nu-mi închipuiam ca lucrarea să fi ajuns pînă în acel punct.

– N-are importanță cît de repede și cu cîtă conștiinciozitate putem noi lucra. Fără tine nu vom putea termina lucrarea și, chiar dacă am putea s-o terminăm, n-ar avea semnificație.

– Înțeleg.

Zîmbi, simțindu-se măgulit de afirmația aceea; știa că ea avea să perceapă acel lucru și avea să se simtă mai bine, ceea ce se și întîmplă.

– Aș putea ieși, peste vreo cîteva ore, pentru a merge la șantier. Sînt curios să văd rezultatele pe care ați reușit să le obțineți fără mine. Dacă nu mă înșel, era problema circuitului de întreținere... a fost rezolvată?

Ea zîmbi, cu satisfacție.

– Da. A fost meritul lui Hegrole. A modificat schema transmițătorilor... nu prea mă pricep la lucrurile astea, dar mi se pare că a spus că inversase valvele de la evacuare și că deviase intrările reciclatorului.

Mihal se gîndi preț de cîteva secunde.

– A inversat valvele? întrebă, apoi, cu o expresie de uimire admirativă: Fapt remarcabil, într-adevăr. Ar fi trebuit să mă gîndesc la asta mai înainte. Dar mă miră faptul că a reușit s-o facă Hegrole. Ar fi fost o treabă grea pînă și pentru Fushienzsu. Și acum circuitul acela funcționează?

– Hegrole a acceptat verificarea. N-a fost nici o problemă.

El tăcu din nou, cîteva clipe.

– Atunci e perfect, spuse. Toată cinstea celor care o merită. Dacă Hegrole a reușit să rezolve problema aceea, poate că merită să fie promovat. Voi vorbi cu el despre asta, chiar astăzi.

Dias se ridică din fotoliu și deschise fereastra. Cupola de nisip comprimat, de culoare gălbuie, se afla la locul ei, deasupra lor; continua să acopere orașul Enn, așa cum o făcuse dintotdeauna, de mai bine de zece mii de ani. Femeia se trezi că încearcă să perceapă vreun miros prin aer, dar era inutil. Nu se schimba nimic în Enn, nici măcar culoarea cupolei. De multă vreme se dovedise a fi inutil faptul de a căuta ceva nou în orașul care dormea, tăcut, în siguranță, în patul său, preocupat doar de grija de a-și păstra propria amintire și de a perpetua proslăvirea Străbunilor.

„Orașul Enn însuși este o amintire", se gîndi. „O amintire aruncată în nisipul acestei lumi pe care n-o cunoaștem."

Se așeză din nou. Mihal era nemișcat, tăcut.

– Acum este rîndul tău să-mi spui cîte ceva. Ai stat închis aici timp de o săptămînă, fără a lăsa pe nimeni să intre, fără a vorbi cu nimeni. Ce s-a întîmplat? Cînd comunicatorul meu automat mi-a transmis că m-ai chemat, am venit aici într-o fugă.

– O săptămînă.

Părea, într-adevăr, foarte obosit.

– Nu mi-am dat seama că a trecut atîta timp. Ce ți-am spus mai înainte de a mă închide aici?

– Că nu o să vii la lucru, pentru că ai... niște probleme de rezolvat. La care eu m-am întrebat ce fel de „probleme" se pot rezolva într-o singurătate totală, fără a vorbi cu nimeni, nici măcar la fonoproiector.

Mihal zîmbi, și Dias simți cum amestecul de emoții care o înconjurau devenea mai liniștit, mai relaxant. Era foarte sensibilă la stressul mental.

– Așa, spuse el. Probleme, așa am zis? Știi, nu-mi mai aduceam aminte. Ai dreptate, era o scuză cu totul și cu totul

idioată... dar eram prea ocupat pentru a mă gîndi la una mai bună. Adevărul e că... și-și coborî privirea... adevărul e că în tot acest timp mi-a vorbit Nanisoudhe...

– Nanisoudhe?

Dias holbă ochii, și în acea clipă percepu tristețea care-l cuprinsese dintr-o dată pe Mihal, dorul de prietenul pierdut.

– Dar n-ai spus tu că el nu se mai afla pe această planetă?

– Dias... – și-și duse mîinile la frunte. Nu mi-a vorbit timp de aproape doi ani și e greu... să-mi aduc aminte. Îmi închipuiam că nu avea să mai intre niciodată în legătură cu mine. Și l-am auzit apoi vorbind pentru prima oară în ziua Sărbătorii Armalya.

– Cu o zi înainte de a te închide în casă?

– Exact. Știam că avea să revină în zilele următoare, și voiam să ascult, în singurătate, ceea ce avea să-mi spună. Nu voiam să fiu deranjat. Iartă-mă că nu ți-am spus acest lucru imediat... dar eram foarte nervos, eram... întors pe dos.

Ea încuviință, îngîndurată.

– Înțeleg. Este primul contact cu un Nantu pe care îl avem de la ultima Sărbătoare a Gîndurilor. Merita să faci ceea ce ai făcut.

Urmă o clipă de tăcere încordată, apoi Dias întrebă, cu delicatețe:

– Ce ți-a spus, Mihal?

Bărbatul se cufundă în liniștea gîndurilor sale. Dias nu putea să le perceapă, dar sesiza, totuși, senzațiile acelea pe care el le lăsa să se vadă, și înțelese că erau multe lucruri pe care el nu i le spusese. Erau multe, care trebuiau să rămînă doar între el și Nanisoudhe, cum era drept să fie. Nu era ușor să fi un receptor al gîndurilor cuiva care plecase și își pierduse propria-i minte, o Extremitate Înțepenită. Nu era ușor, pentru că Stimulul nu le putea încredința decît prietenului, fratelui, iubitei; și uneori primitorul ar fi dorit să fie un străin. Unele amintiri și experiențe îi reveneau în memorie ori de cîte ori Stimulul își trimetea pseudopodele minții sale să le atingă pe cele ale persoanei căreia i le încredințase... experiențe și amintiri, care erau atît de dureroase, în depărtarea lor, încît să te facă să dorești să nu le mai fi avut niciodată. Era ceva cumplit pentru Străinii care erau supuși unei asemenea obligații – să fie conștienți de o lume pe care o pierduseră, să audă vocea

persoanelor celor mai dragi și să știe că ele nu-și aduceau aminte de nimic.

– Mi-a spus... cuvinte.

– Cuvinte? Cuvinte din lumea de din afară?

– Da. Unele sînt: *Haurem'los Sheri Nhar.*

– Locul Cîmpiei care Arde... Deșertul.

– Cum de le știi?

– Au fost primele cuvinte pe care mi le-a spus Challia după ce a plecat.

– Iartă-mă. Ar fi trebuit să-mi amintesc de asta.

Sora lui Dias părăsise, în chip de Nantu, orașul Enn de aproape zece ani și murise în locul pe care indigenii planetei îl numeau Marea Cîmpie. Pentru ea – Dias –, care era pe atunci atît de tînără... ceva mai răsărită decît o copilă... fusese un șoc îngrozitor, oribil, faptul de a simți în propria-i minte, hipersensibilizată, spasmele de agonie și de durere ale Challiei.

– N-are importanță, spuse ea. Continuă.

– Au fost apoi alte cuvinte: *Shamshal'kile.*

– Hmmm. Niște cuvinte noi. Știi ce înseamnă?

Clătină din cap.

– Totul a fost ca un fulger. N-am avut timp să înțeleg la ce anume se refereau. Cînd le-am auzit mi-au dat o senzație de teamă.

Dias reflectă o clipă.

– Poate că Heng Darmat ar reuși să ne explice ce înseamnă. Nu l-am mai văzut de multă vreme, dar știu că Nantu a sa e foarte comunicativă, și îi vorbește aproape în fiecare zi. Se căsătoriseră mai înainte ca ea să plece și... – zîmbi – ... știi cum e... îndrăgostiții, dintr-un motiv sau altul, reușesc adesea să rămînă în strînsă legătură, chiar dacă Stimulul nu știe să comunice. Oricum, Nantu a lui Heng îi vorbește deseori în limba de pe această planetă, pe care, datorită ei, o cunoaștem și noi.

– Știi că eu cunosc bine limba aceasta... dar *Shamshal'kile* reprezintă pentru mine cuvinte cu totul noi. *Shamshal* pare a fi un cuvînt derivat din *tenebre, întuneric...* iar *n'kile* înseamnă *zi.* Vasăzică Ziua Întunericului, ziua nopții... da, știu că pare stupid, dar nu știu ce altă interpretare i-aș putea da.

– Poate că înseamnă tocmai aceasta.

– Noapte? Hmmm... – după o clipă de chibzuire, Mihal clătină din cap. Această planetă nu se rotește în jurul propriei sale axe. O emisferă înseamnă zi, și o emisferă înseamnă noapte. Poate că în sensul acesta trebuie înțelese cuvintele. Ceva care se află atît pe partea luminată cît și pe cea din umbră?

– Mă rog, nu se rotea pe vremea cînd Străbunii au venit aici. Dar de atunci au trecut zece mii de ani.

El zîmbi și-i spuse pe un ton glumeț:

– Ești o foarte bună studentă în telepatie, Dias, dar n-aș putea spune același lucru și despre cunoștințele tale în materie de astronomie. Atunci cînd o planetă își încetează mișcarea în jurul propriei sale axe înseamnă că o face pentru totdeauna. Nu e același lucru cu a întoarce un arc de ceas după ce acesta s-a oprit. Sînt gata să pun pariu că situația nu s-a schimbat acolo, afară.

Dias făcu un gest cu mîna.

– Oricare ar fi situația, navigăm în gol. Poate că Heng ar fi în măsură să ne spună ceva... este cel mai bine pregătit, în materie, dintre noi toți.

Se ridică.

– Iartă-mă, Mihal, dar chiar că trebuie să plec. E tîrziu, mai tîrziu decît mi-aș fi putut închipui, și Maestrul meu m-o fi așteptînd. Îți convine să continuăm discuția după Apelul Central?

Mihal se uită la ceas. Era deja tîrziu.

– Foarte bine. Voi avea timp să trec și pe la șantier.

O însoți pînă la ușă.

Înainte de a ieși, Dias îl mîngîie pe un obraz, și el simți dulceața, gingășia acelui gest.

– Nu-ți fă griji, Mihal, spuse ea. E inutil. Peste puțin timp noi vom pleca de aici și vom uita de toate acestea. Și Impulsurile noastre, vor uita și ele. E trist, știu, dar... ele și-au aflat deja locul pe care l-au pierdut la Enn, și l-au găsit ieșind de aici și intrînd acolo, în acea lume pe care n-o cunoșteau. Noi nu ne-am aflat încă acel loc, trebuie să-l găsim și să vedem ce anume ne rezervă.

La periferia orașului Enn, dincolo de incintă, acolo unde cerul de nisip cobora în curbă și atingea solul, acolo se afla șantierul Străinilor. Conciliul care administra acea microlume

muribundă hotărîse că proiectul trebuia să fie înfăptuit cît mai departe posibil de ochii Cetățenilor Onești, apreciind că era un lucru „deviaționist și atîțător la răzmeriță". Pizma pe care Oneștii o purtau Străinilor începea să devină mai pronunțată, mai evidentă, și singurul factor care împiedica o prigoană în toată regula era certitudinea că Străinii aveau să părăsească în curînd orașul Enn.

Astfel că ei se adunaseră în acea mică zonă părăsită, un spațiu care abia ajungea pentru lucrarea pe care trebuiau s-o execute. Și atunci cînd Mihal se duse acolo, văzu că lucrarea, care se afla în fața sa, era aproape terminată. Admiră construcția aceea din oțel și cristal, înaltă cît cincizeci de staturi de om și lungă cît două sute, care era aproape gata să-și ia avîntul.

Era o astronavă.

Mihal știa, de cînd îi spusese Nanisoudhe, că planeta aceasta și multe altele reușiseră să ajungă să cunoască zborul spațial. Deci, un spectacol ca acela ce i se înfățișa înaintea ochilor ar fi apărut drept ceva normal, convențional. Dar pentru orașul Enn nu era deloc așa.

Enn nu avusese niciodată nevoie de nave spațiale sau de vehicule aeriene. Unde să zboare locuitorii săi, îngropați sub suprafața planetei? Așa încît secretul fusese uitat, pierdut în Analele Muzeului Frăției (ce cuvînt ridicol, aici!) sau în Cronicile Străbunilor. Timp de șapte mii de ani, nimeni nu-și mai amintise cum arătau o navă spațială sau stelele, sau constelațiile; ceea ce Străbunii cunoscuseră, cu atîtea și atîtea milenii mai înainte de a construi orașul Enn, se prefăcuse în praf și pulbere. După ce vocile lor, răzbătînd prin Cosmos, fuseseră captate de receptoarele orașului, după ce locuitorii săi se lăsaseră pradă regretelor și dorului, documentele se îngălbeneau și se degradau.

Apoi, încet-încet, se întorseseră la lumină.

Cu două sute de ani mai înainte de atunci, un grup de cetățeni care aveau să fie apoi numiți *Străinii*, hotărîse să se răzvrătească împotriva imobilismului care îi oprimase timp de milenii. Se dedicaseră cu trup și suflet ideii și dorinței de a fugi din oraș, pentru a cunoaște lumea din jurul lor și pentru a regăsi locul de baștină al Străbunilor, din care aceștia plecaseră. Și regăsiseră, acționînd cu multă răbdare, secretele navigației spațiale.

Reconstituiseră, cu sîrguință și pasiune, textele antice, strînseseră materialul de care aveau nevoie, tot studiaseră și tot calculaseră; după două sute de ani de muncă, ajunseseră la un rezultat, pe care Mihal îl admira acum. Astronava, înaltă, mare, aproape gata să-și ia zborul, se afla acolo, în fața sa. Și Cetățenii Onești o arătau cu degetul, ca fiind un exemplu de prostie și de nebunie, și rîdeau de ea; și nu se interesau de ea cîtuși de puțin. Și nici acum, cînd realitatea dovedea greșeala lor, ei nu voiau s-o accepte.

Trecu dincolo de intrarea în șantier, fără a-și lua ochii de la impunătoarea navă; aproape fără să-și dea seama, se trezi înconjurat de prieteni și cunoscuți, și toți îl salutau și-l întrebau de sănătate și care fusese motivul absenței lui. Mihal ocoli obstacolul, spunînd că nu se simțise bine, și, pentru a scăpa și de alte întrebări, schimbă discuția, îndreptîndu-se spre proiect, modul în care el se înfăptuia.

Îl văzu pe Hegrole ieșind din navă, spațiul care fusese destinat să-i găzduiască pe Străinii care ar fi vrut să hiberneze acolo în timpul călătoriei; îl salută și-l chemă la el cu un semn.

– Mihal! spuse tînărul tehnician, murdar de praf și de ulei lubrifiant. Sînt fericit să te văd.

Își șterse mîinile de o cîrpă pe care o purta atîrnată de cingătoare, și se salutară cu salutul obișnuit între Străini.

Mihal privi țintă nava, și văzu că era, într-adevăr, aproape terminată.

– Mi-au spus că ai reușit să rezolvi problema întreținerii, Hegrole.

Tînărul păru a fi luat prin surprindere. Zîmbi fără să spună nimic. Mihal îl luă de braț, și se îndreptară spre pasarela care ducea în interiorul navei.

– Ai fost cu adevărat priceput, îi spuse, în timp ce urcau spre ușa de la intrare. Te felicit.

– Îți mulțumesc, Mihal, dar n-a fost...

– Hegrole, dacă ai reușit să faci un lucru care ar fi fost greu chiar pentru un tehnician ca Fushienzsu, atunci meriți să fii promovat, să obții o categorie cel puțin egală cu a lui.

Intrară în imensul salon panoramic. Geamurile urmau să fie instalate, iar spațiile de locuit semănau cu niște orbite mari, goale, prin care se puteau vedea ceilalți tehnicieni Străini, la cîțiva metri dedesubt, care sudau pe corpul metalic plăcile

antifricțiune. Era o mișcare frenetică, de jur împrejur: un du-te-vino de bărbați și femei care cărau scule și instrumente de control; alții făceau legătura dintre sistemele electronice și generator. Fusese greu să se strîngă tot materialul necesar în spațiul strîmt al orașului Enn; o mare parte din acel material fusese luată din epavele anticelor astronave ale Străbunilor, care fuseseră construite într-un mod atît de perfect, încît mai puteau fi folosite – parțial, ce e drept – chiar după multe, multe secole. Restul fusese construit – special în acel scop – de către Străini, care începuseră lucrările de realizare a proiectului, cu răbdare, cu două sute de ani mai înainte. Nimeni n-ar mai fi putut construi o altă astronavă după aceea; dar acel lucru nu interesa pe nimeni în afară de Străini, care peste puțin timp aveau să părăsească orașul Enn pentru a se întoarce în Galaxia din care Străbunii lor plecaseră cu milenii mai înainte; o Galaxie care se afla la o depărtare de sute de ani-lumină, din care stirpea lor se pornise întru măreața operă de colonizare, de care pomeneau Cronicile.

Hegrole făcu ochii mari, cuprins de uimire.

– Dar, Mihal... Fushienzsu este cel mai mare tehnician pe care-l avem... eu nu mă ridic nici măcar la jumătate din valoarea lui și nu pot...

– Hegrole, te subapreciezi. Am vorbit cu Fushienzsu chiar în ziua Sărbătorii Cerurilor și Vînturilor, și el are o părere foarte bună despre tine. Spunea că are nevoie de un asistent, și te-a propus pe tine... îți mărturisesc că eram puțin sceptic, și sper că nu-mi vei purta pică pentru asta. Dar dacă pînă acum aveam îndoieli în privința ta, vreau să-ți spun că de cînd ai avut intervenția aceea la valve și la intrările reciclatoarelor, îndoielile au dispărut. Voi vorbi cu el chiar astăzi, imediat ce-l voi vedea.

– Eu... mulțumesc, Mihal.

– Nu-mi mulțumi.

Tonul vocii sale deveni nerăbdător.

– Acum du-mă să-mi arăți cum merge treaba. Dias mi-a spus că totul trebuie să fie gata de ziua Sărbătorii Fluviilor Argintii.

– Da, Mihal.

Hegrole îl conduse pe coridoare, în spațiile de locuit, în compartimentele motoarelor; și toate păreau a fi gata, sau aproape gata. Nu existau nici un fel de îngrijorări în legătură cu

plecarea; proiectele Strămunilor fuseseră aplicate întocmai, și acele proiecte nu lăsau niște marje la întîmplare. De ziua Sărbătorii Fluviilor Argintii – pentru prima dată după zece mii de ani – cîmpul static care menținea stabilă și constantă cavitatea aceea din nisip în care se afla orașul Enn avea să fie modificat; și se va fi deschis o poartă spre cer. Și pe acea poartă avea să plece nava Străinilor în călătoria sa spre Galaxia Strămunilor, spre lumile în care ei ființaseră. Nu era chip de știut dacă acele lumi mai existau încă sau nu; dar monotonia vieții pe care o duceau îi determina pe oameni să aștepte, cu nerăbdare, momentul plecării, momentul fugii, și să accepte cu seninătate perspectiva unei călătorii care avea să dureze, poate, secole. Un loc în cel mai cumplit dintre infernuri, da... Mihal zîmbi la gîndul acesta. Dar nava era cea mai frumoasă, cea mai nouă creație a oamenilor din Enn.

– Fără entuziasmul tău n-am fi ajuns, niciodată, la liman, constată Hegrole.

Mihal se zbătuse mult pentru a chezăși ca acea construcție să fie terminată cît mai curînd. Proiectul fusese început cu două sute de ani înainte, dar se înfăptuia în mod lent... și riscase să se împotmolească din cauza ostilității Conciliului; Mihal îi ajutase pe camarazii săi să înlăture îndoielile și incertitudinile, să reia studiile și controlul situației. Timp de o sută de ani nici un Străin nu făcuse dovada curajului său, a forței sale morale și el devenise, în scurt timp, conducătorul și îndrumătorul micului grup de răzvrătiți nemulțumiți, aventurieri fără vreo țintă care să le garanteze izbînda.

În timp ce cei doi străbăteau coridoarele, în timp ce Mihal îi saluta pe prietenii care lucrau cu osîrdie, din spațiul acela imens, care despărțea viața și mintea sa de cele ale unui prieten, se ivi ceva. Simți cum, încet-încet, gîndurile sale nu-i mai aparțineau. Mintea sa se separă în două părți, din care una era el însuși, conștient, lucid, iar cealaltă era un mesaj. Un mesaj scurt, dar care se încăpățîna să rămînă în ființa lui ca și cum ar fi fost gravat cu litere de foc.

Tot ceea ce se afla în jurul său dispăru. Vocea îi pătrunse în minte, și el, doar el, îl auzi pe Nanisoudhe care-i vorbea.

Era ca și cum s-ar fi trezit dintr-un somn. Apoi auzi dintr-o dată cum îl strigă prietenii săi, și imaginea pieri. Dar ceea ce-i dezvăluise mesajul era ceva extraordinar.

– Mihal, ce se petrece cu tine?

– Te simți bine?

Se scuturã.

– Eu... eu... o porni, cu pași mari, spre ieșire, urmat de Hegrole, care era uluit.

– Mihal! Unde te duci? Așteaptă!

– Hegrole, spuse el, întorcîndu-se. Trebuie să plec pentru o clipă. Mă voi întoarce repede, nu-ți fă probleme.

O luă la fugă și ieși din astronavă. Coborî pe sol și se îndepărtă de șantier în grabă. Trebuia să facă ceva. Se opri, gîfîind, cu inima bătîndu-i nebunește, căutînd cu desperare un mod de a acționa.

Acum se afla în spațiul în formă de inel care se întindea între Perimetru și pereții cavității. Mintea îi fu străpunsă de noi imagini, de noi gînduri. Căldura soarelui acelei planete, pentru el invizibilă, îl răni, și lumina reflectată de nisip îl orbi. Preț de o clipă fu într-un corp diferit, un corp care ieșea dintr-un spațiu închis și se afla în fața întinderii nemărginite a Deșertului. Mihal vedea pentru prima dată cum arăta planeta „afară"; și o vedea fără a se afla realmente acolo. În jurul lui apărură alți oameni, imagini indistincte, confuze... putea vedea doar culoarea închisă a pielii lor. Auzi cum scîrțîie nisipul sub picioare, deși știa că pășește pe stratul alb de ukitex, brăzdat de liniile roșii ale cîmpului static, care constituia solul din Enn. Peste numai o clipă viziunea psihică dispăru, cu senzații cu tot... Mihal se afla, tot singur, în zona goală de lîngă pereți. Periferia orașului era departe, poate la jumătate de milă, și la aceeași distanță, în spatele său, se afla și șantierul, cu astronava care domina spațiul din jur. Și puțin mai departe se afla peretele curb care se înălța acolo pentru a proteja orașul.

Lui Mihal i se păru că tot trupul său era în flăcări și că mesajul se detașa, net, pe fondul lor:

Nanisoudhe e pe cale de a se întoarce aici!

Privi în jurul său, neliniștit. Trebuia să găsească un mod de a intra în legătură cu el! Era aproape, foarte aproape. Dar cum să facă?

Îl străfulgeră o intuiție. Alergă pînă la peretele de nisip comprimat, și se rezemă de el, gîfîind. Căută cu privirea și văzu trei găuri circulare, la o înălțime de trei sau patru metri, egal distanțate între ele. Cîndva, cu milenii înainte, fuseseră

conducte pentru aerisire, dar fuseseră apoi astupate de cîmpul static atunci cînd aerul începuse să fie reciclat din interior. Trebuia să existe vreun mod de a le destupa.

O altă străfulgerare! Căldura soarelui și oboseala omului care alerga, alerga cu desperare, nu, nu era fugărit ci fugărea el... gonea după... după...? Mici forme cu patru labe care se mișcau printre dune...

„Se apropie! Trebuie să mă grăbesc!"

Gîndul că avea să-l revadă pe Nanisoudhe îl făcu să alerge și mai tare, fără a-i păsa de ceea ce ar fi putut să se întîmple. Se opri chiar sub una din conducte, și găsi butonul care putea anihila acea mică porțiune a cîmpului static. În nisipul Deșertului, undeva mai sus, se va fi căscat o gaură în care ar fi căzut cineva. N-avea chip să știe, să fie sigur că acel cineva va fi fost Nanisoudhe; dar erau multe șanse. Totul era să fie atent la chemările minții.

Inima îi bătea puternic, mai-mai să-i crape. Se apropie de perètele tare ca granitul și întinse mîna, căutînd, pînă ce dădu de buton.

Altă lumină. Goana continua, și mai erau și alte figuri omenești de jur împrejur. Imagini indistincte, șterse... dar era aproape, atît de aproape... Goana continua și, dintr-o dată, Mihal știu că *acela* era locul...

„Acum! Acum!"

Apăsă cu forță pe buton.

Auzi ceva, ca o învolburare de apă, care venea din galerie. Reușise: cîmpul fusese anihilat, acolo înăuntru. Așteptă viziunea, dar nimic. Mintea sa nu se mai despărțea acum, nu mai percepea imagini văzute cu alți ochi...

Nici un zgomot.

Mihal se gîndi că acel lucru nu însemna neapărat că dăduse chix. Spațiul acela al cîmpului static avea să rămînă deschis timp de cinci minute, mai înainte de a se reînchide automat. Avea să aștepte. Nanisoudhe era atît de aproape, atît de aproape...

Se îndepărtă în direcția orașului. Dacă ar fi venit cineva, l-ar fi văzut... și apoi simțea nevoia de a se mișca, de a se relaxa.

Cu cît se gîndea mai mult la ceea ce făcuse, cu atît i se părea că fusese o nebunie. Dar nu mai era timp s-o dreagă... nu, avea

să aștepte. Avea să aștepte, și poate că Nanisoudhe avea să vină, cu adevărat...

Dias încerca să-și extindă mintea cît mai mult în felul acela deosebit, pe care-l învățase de la sora sa. Era o treabă grea și dureroasă; nu era, desigur, un exercițiu pentru începători. Descoperise, de puțin timp, că reușea să o facă fără ca durerea și urletul percepțiilor – împinse pînă la maximum – să devină de nesuportat. Era vorba de a-și concentra mai întîi privirea, apoi, treptat, toate procesele mintale asupra unui punct oarecare din încăpere: o zgîrietură pe perete, un grăunte de praf, orice. De a-și concentra fiecare gînd asupra acelui lucru neînsemnat, minut după minut... de a uita totul și de a privi țintă acel lucru pînă ce se va fi aprins o luminiță. În acea clipă, mintea va fi ajuns la punctul optim de echilibru pentru a continua exercițiul. Simțul empatic – pe care Dias îl dobîndise în acei primi ani de inițiere a sa în telepatie – atingea în acea clipă culmea puterii sale... dar imaginile propriu-zise, clare, încă nu apăreau. Se aflau pe o treaptă mai jos a citirii propriu-zise în gînduri.

Strălucirea din spatele retinei sale crescu în intensitate și deveni asemănătoare unui glob de culoare portocaliu-aprins, în care orice lucru se estompa, apoi dispărea. Dias își contractă mușchii, și globul oscilă puțin.

Se simțea liniștită. Mintea sa se mișca, și ea înainta, încet, cu pași șovăielnici, spre rezultatul care era disecarea ei în întregime, analiza metodică și atentă a părților operante. Nu poseda încă facultatea de a lovi ținta în plin, dar începea să înțeleagă.

În raza ochilor i se iviră alte două globuri de culoare roșie strălucitoare. În același timp simți în urechi un bîzîit. Dar continuă explorarea „lucrurilor". Văzu niște structuri și suprafețe care cedau, se relaxau, și înțelese că erau structurile propriului său creier. Pătrunse mai adînc, ca un pumnal ascuțit.

La un moment dat simți că era pe cale de a prinde ceva.

Se contura o imagine, și cu ea apărea și o ușoară durere. Capta gînduri! Nu simple emoții generice, ci gînduri bine precizate! Inima începu să-i bată mai repede.

Scoase un geamăt. Se concentră, dar în scurt timp imaginile, în loc să devină mai clare, dispărură. Nu! Nu putea să le lase să plece! Trebuia să le rețină!

Durerea crescu.

Fu cuprinsă de un spasm. Globurile de culoare roșie explodară violent și dureros.

Și încă și încă și în...

– Dias!

Se scutură. Vocea venea din afară, și cineva bătea la ușă, cu insistență.

– Dias!

Capul îi amorțise și în ochi i se aprindeau lumini intermitente. Se ridică de pe rogojina pe care stătuse tolănită pînă atunci, și-și dădu seama de faptul că acel simplu exercițiu, acea scurtă incursiune în facultățile gîndirii sale o stresase și fizic. Trebuia să fie mai atentă. Dar fusese ceva atît de... îmbătător, atît de extraordinar! Să te extinzi cu mintea, să vezi cu mintea...

Se îndreptă spre ușa apartamentului său, în timp ce vocea aceea continua s-o cheme. Stătu, cîteva clipe, să-i treacă năuceala, apoi deschise. În fața ei se afla Mihal și... Dumnezeule Atotputernic!

– Mihal, bîigui ea. Mihal, ce-ai făcut?

El nu răspunse, și emoțiile sale erau un ciudat amestec de spaimă, plăcere, excitare. Și, cu ale sale, se amestecau și alte senzații... alte mesaje, atît de ciudate, diferite și totuși asemănătoare... erau emoțiile oamenilor care se aflau în spatele lui: oameni înalți, îmbrăcați în tunici de culoarea nisipului... toți cu pielea de culoare închisă, în afară de unul, a cărui piele era roșie și părul castaniu-închis, la fel ca ale unor locuitori din Enn... Dias înțelese că putea să fie vorba de locuitori din lumea exterioară, din Deșert, pe care doar Stimulii îi putuseră vedea! Dumnezeule, cum de-i putuse aduce Mihal acolo? Apariția acestora o tulbură. Îl privi țintă pe Mihal, încă o dată, dar el spuse, calm, în limba pe care o învățaseră din comunicările cu Stimulii:

– Putem intra?

Dias înțelese că Mihal folosea limba aceea din amabilitate față de oaspeții săi, pentru a nu le da impresia că vorbeau, cumva, despre ei.

Ea răspunse în aceeași limbă:

– Ești oricînd binevenit în casa mea. Împreună cu oricine te-ar însoți.

Locuința sa era, dacă se putea spune așa, și mai spartană decît cea a lui Mihal; o inițiată într-ale telepatiei trebuia să se concentreze numai și numai asupra persoanei sale. Dar camera de zi era mare, primitoare, și ea invită grupul de bărbați să se așeze. Erau opt, fără a-l socoti pe Mihal. Îi fură prezentați, și numele lor erau foarte, foarte stranii. Adenku, Jharna, David, Theryf... cînd privirea i se opri pe chipul unuia dintre bărbații cu pielea de culoare închisă, tresări de uimire. Cunoștea acel chip! Se schimbase, era mai scofîlcit și culoarea pielii era diferită... dar...

– Na... Nanisoudhe, bîigui ea.

Se întoarse pentru a se uita la Mihal, a cărui față nu trăda nici o expresie. Deci acela era motivul pentru care le dăduse voie străinilor să intre în oraș!

„Mihal.... Mihal... Ce ai făcut? Cum ai putut să faci una ca asta?"

Bărbatul cu chipul întunecat o pironi cu privirea într-un mod ciudat.

– Mă numesc Hakkri Manaus, spuse el.

Dias se gîndi că acel bărbat nu putea, desigur, să-și aducă aminte, dar continua să-l privească. Se gîndi că nu era cazul să insiste, mai ales că pe chipul lui se citea o uimire autentică. N-o recunoștea, după cum, probabil, nu-l recunoscuse nici pe Mihal. Poate că mai tîrziu, cine mai știa... poate că trebuia să intre în atmosferă, pentru a-și putea aduce aminte.

– Acești bărbați sînt keneri, îi explică Mihal. Locuitori ai Deșertului. Vreau să le explic cine suntem noi și cine locuiește în acest oraș.

Tăcu, și Dias simțea că el e cuprins de o emoție indefinibilă.

Preț de o clipă, privirile trecură rapid de la unul la altul, într-o nehotărîre și o teamă pe care nimeni din cei prezenți nu le mai încercaseră...

– Cred că am putea sta puțin de vorbă cu ei, Dias, conchise Mihal, încrucișîndu-și brațele.

CAPITOLUL AL ȘAPTESPREZECELEA

Legile a două lumi

Tu crezi că eu glumesc? Dă-mi voie să te întreb ceva. Dacă ai descoperi că planetele nu sunt deloc niște sfere solide, ci, dimpotrivă, ceva, eteric și de neatins; dacă ai descoperi că stelele nu sînt altceva decît sculpatul vreunui zeu înfuriat; dacă ai descoperi că sub picioarele tale nu se află pămînt, ci un univers uriaș locuit de niște ființe nu mai mari decît un atom din trupul tău, atunci m-ai crede? Ai crede ceea ce ți-aș spune, ai crede că nimeni dintre noi nu știe, în realitate, ceea ce se ascunde într-o clipire?

Din Cel de al Treizeci și Unulea Dialog al filozofului preistoric Vanleesh (Gamma Alcyonis, din documentele transcrise, în Anul Stelar 5067 de servitorii Preastrălucitului Domn Calhadsu).

SĂRBĂTOAREA PIETRELOR DIN DARUNAYVE. Era în cea de a doua zi de cînd kenerii sosiseră, pentru prima dată, la Enn, cu ajutorul cetățeanului Străin Mihal Nedje. Se înapoiaseră pe la casele lor, apoi veniseră din nou la Enn; dar nici unul dintre Străini nu vizitase locurile în care trăiau kenerii. Cu toate acestea, în orașul coloniștilor și tribul Huwutky condus de Jharna Qhuffar începură să se stabilească, treptat, relații care nu aveau caracter oficial, aceasta pentru că problema nu fusese încă prezentată în fața Conciliului. Pentru moment, acel episod era marcat doar de extravaganța și temeritatea lui Mihal... dar în foarte scurt timp în întregul oraș se răspîndi vestea că niște străini se strecuraseră în locul secret, violînd tradițiile străbunilor. Mulți dintre Cetățenii Onești priviră acel lucru așa cum priveau mai toate lucrurile care n-aveau a face cu Sărbătoarile, adică cu indiferență.

– Un Străin – spuneau ei – unul dintre acei smintiți care nu știu să facă altceva decât să-i trimită la moarte, în lumea de afară, pe cei mai buni telepați ai noștri... Și adăugau: Dar va

trece, va trece... – ca și cum ar fi fost vorba de o îngîmfare tinerească sau de un capriciu de puști. Scuza lor de a nu voi să comunice cu oamenii aceia era că nu le cunoșteau limba. Dar Mihal se aștepta la necazuri mari, atunci cînd Conciliul avea să fie informat, în mod oficial, despre acel lucru. Cîrmuitorii orașului – conservatori, reacționari – nu vor fi văzut cu ochi buni acea sosire nedorită.

Și totuși nu reacționaseră toți la fel. Mihal avu plăcuta surpriză să vadă cum unii Cetățeni Onești se trezeau dintr-o dată din letargia lor și se interesau de Oamenii Deșertului. Cele două populații învățau, încet-încet, să se cunoască.

În timp ce proiectul construirii navei spațiale se înfăptuia rapid, un alt proiect, conceput de Mihal, începea să prindă contur. Și ceea ce era de-a dreptul ironic era faptul că nu mai știa care fusese motivul care-l determinase să inițieze acea invazie pașnică.

Omul acela căruia îi spuneau Hakkri Manaus... omul acela despre care Mihal era aproape sigur că era Nanisoudhe, Impulsul care-i încredințase lui propriile-i gînduri, omul acela nu dădea nici un semn cum că i-ar recunoaște, pe el sau pe Dias, sau măcar orașul în care trăise și studiase timp de aproape jumătate de secol. Mihal știa că Nanisoudhe nu era mort, pentru că ar fi perceput acest lucru; dar nu mai primise mesajele lui din ziua în care Hakkri intrase în oraș. Era greu să aibă certitudini... dar gîndurile acelea fuseseră atît de intense, atît de vii, ca și cum Nanisoudhe s-ar fi aflat, cu adevărat, acolo, în punctul în care Mihal anihilase cîmpul static... era atît de sigur că era vorba de el, încît suferea pentru că omul – care fusese pentru el mai mult decît un prieten, mai mult decît un tată – nu recunoștea nimic din trecutul său.

Vorbise despre toate astea cu David, în timp ce-l conducea să viziteze astronava.

O persoană cu totul deosebită, acel David. Aparținea unei populații diferite de cea a kenerilor, și-i explicase că planeta sa natală nu era Kendall, ci alta, care se afla la circa cinci ani-lumină de acolo. Spunea că ajunsese acolo în urma unei serii de împrejurări, dar Mihal nu înțelesese mare lucru. Se părea că fusese victima unei mașinații complexe, avînd drept scop procurarea unui profit mai mare și a unei mai mari puteri economice pentru o clasă de conducători privilegiați și fără

scrupule... dar acum scăpase de toate acele necazuri. Se afla printre keneri – spunea el – dat fiind că se îndrăgostise de o femeie dintr-unul din triburile lor: dar nu reușise încă să se facă asimilat de ei. Și într-adevăr, Dias percepuse o oarecare distanță între David și keneri.

Se cunoșteau de puțin timp, dar Mihal găsea că tipul era interesat foarte diferit de ceilalți străini. Și se întreba care să fi fost *Motivul.*

Se uitase la astronavă – nemișcată, pe șantier – în timp ce muncitorii și tehnicienii își dădeau toată silința, precum albinele în jurul unei flori.

– E mică, incredibil de mică, spuse el.

– Am fost nevoiți să renunțăm la mult spațiu și la multă greutate pentru a o face aptă să învingă gravitația.

– Astronavele noastre sînt atît de mari și de grele, încît n-ar reuși niciodată să-și ia zborul de pe suprafața vreunei planete, fie ea și cu gravitație redusă. Motiv pentru care ele sînt construite în spațiu.

Îi arătase motoarele, pentru care el păru să manifeste un deosebit interes. Astronavele acestei galaxii foloseau un anumit tip de decolare – salt nespațial – diferit de al lor, care depindea de o structură, de o rețea de curenți[1] care străbăteau spațiul. Era ceva interesant; savanții din Enn ar fi putut învăța multe din acel schimb de informații... cu condiția, bineînțeles, ca acel lucru că nu-i fi lăsat indiferenți. Erau atît de multe de învățat... Mihal regretă faptul că nu mai avusese ocazia, mai înainte, de a stabili contacte directe cu indigenii planetei. Probabil că se molipsise și el de apatia în care trăise orașul Enn timp de șaptezeci de secole. Dar peste puțin timp Străinii – care acum erau singurii ce făceau să se mențină comunicarea între cele două lumi – aveau să plece, aveau să părăsească pentru totdeauna locul în care să născuseră... și dacă Cetățenii Onești nu se vor fi trezit grabnic, ei bine, atunci gestul său va fi fost de prisos. Mihal își dădu seama de faptul că ceea ce făcuse, în mod inconștient, făcuse în încercarea de a schimba, cumva, cursul vieții concetățenilor săi, chiar dacă pentru el fusese vorba doar de a-și revedea un prieten. Dias îi spusese:

[1] Vezi *Glosarul.*

– Cum de ai putut să pui în pericol planul nostru de fugă în acest mod Mihal? Conciliul se va opune. N-ar fi trebuit să-i aduci aici.

Mihal și David ieșiseră din astronavă. Mai rămînea să se monteze acolo doar calculatorul principal, cel ce avea să coordoneze toate funcțiile vehiculului. Se așezară pe jos, pe stratul de ukitex, gros și comod. David zîmbi, privind orașul din inelul care înconjura Perimetrul.

– Știi, Mihal... nu reușesc încă să cred că noi – eu și cu tine – aparținem unor galaxii cu totul și cu totul diferite. Prima dată cînd popoarele din Sistem au început să stabilească legături, atunci a fost ceva foarte violent, ceva foarte exploziv. Între oamenii aceia pe care zborul spațial i-a apropiat unii de alții nu era o mult mai mare diferență decît există între mine și tine... sîntem, cu toții, ființe omenești... și totuși a fost ceva cu mult mai tumultuos decît ceea ce orașul Enn și kenerii sînt pe cale de a realiza acum. E ca și cum noi... ne-am fi cunoscut dintotdeauna.

– Dar noi *ne-am cunoscut* dintotdeauna. Neamurile noastre s-au contopit acum mii de ani, atunci cînd cea de a Treia Expediție a Conciliului primar a ajuns aici... mai înainte ca orașul Enn să se închidă în carapacea sa. Iar Impulsurile noastre au rămas printre voi timp de secole.

– Stirpea care veni de dincolo de Spirală, pentru a coloniza planeta Omnerstark... acum înțeleg motivul asemănător dintre Enn și Hepta'Kirin. Și cel pentru care planeta Omnerstark a progresat și s-a dezvoltat atît de mult. Dar... orașul Enn pentru care motiv anume a fost construit?

– Pentru a oferi Conciliului un punct de reper în cazul în care navele sale ar fi trebuit să se întoarcă aici. Ni se interzisese să ieșim, întrucît se spunea că și așa fusese destul de mult afectat cursul normal de evoluție a acestei zone... dar legăturile noastre cu Conciliul încetară în scurt timp. Ne trezirăm izolați, în imposibilitatea de a ieși de aici pentru a revedea lumile noastre de baștină... și astfel pierdurăm orice vlagă. Ajunseserăm... cîndva... la un stadiu avansat de civilizație, ceva foarte, foarte frumos. Astăzi sîntem doar spectrul acelei civilizații.

– Mihal... aș dori ca tu să-mi explici altceva. V-am auzit vorbind, pe tine și pe Dias, unui bătrîn din tribul meu... Hakkri Manaus... spunîndu-i acestuia pe alt nume... Nantu...

– Nantu Nanisoudhe.

– Așa. Ce înseamnă asta?

Mihal respiră adînc.

– Trebuie să știi, David, spuse el, calm, că în orașul Enn trăiesc numeroși telepați. Persoane care sînt în măsură să le vorbească altor persoane și să le asculte, pur și simplu, pe acestea prin intermediul gîndurilor. Există – așa ceva – și în Sistemul vostru?

David clătină din cap.

– De abia începem să studiem această problemă.

– În galaxia din care venim, începuseserăm să dezvoltăm această facultate; apoi am ajuns aici. În amorțeala care a cuprins orașul Enn, toate cercetările în legătură cu mintea au fost uitate... sau au supraviețuit – cu chiu cu vai – pînă într-un anumit punct; așa încît în ziua de astăzi este nevoie de o viață întreagă pentru a dezvolta, în mod adecvat, tehnica telepatiei la individul luat izolat. Pricepi?

– Da. Și Dias se pregătește pentru a dobîndi acea facultate?

– De unde știi?

– E ușor de imaginat. Se comportă mereu ca și cum ar ști ceea ce gîndesc alții.

– Ea nu poate, încă, să citească în minte, David. Dar mintea sa este... ca să spunem așa... foarte versată. Percepe emoțiile și le poate interpreta. Personalitatea sa este condiționată în întregime de această... sensibilitate.

– Și tu... ești și tu un telepat?

– Nu. Nu voi avea niciodată timp pentru a mă dedica studiului și exercițiului necesare. Trebuie să mă ocup de pregătirea fugii... și apoi sînt prea bătrîn pentru a mai reuși să obțin vreun rezultat.

David încuviință, zîmbind:

– Spune-mi cîte ceva despre oamenii care citesc în minte.

– Atunci cînd Străinii au hotărît că era necesar ca ei să cunoască lumea din afară, s-a avansat ideea de a se trimite acolo telepații pentru a culege informații... dar Conciliul s-a opus. În cele din urmă au ajuns la un compromis: și anume, ca telepații străini să exploreze lumea de din afară, cu condiția să li se șteargă din minte toate amintirile legate de Enn... și au vrut să continue cu această practică pînă cînd – după primele rapoarte – a apărut evident faptul că indigenii evoluaseră la fel ca noi, așa încît ne puteam dezvălui lor fără a risca nimic.

– Șterse, amintirile? Dar cum puteau comunica, cum anume să comunice cu voi dacă habar n-aveau cine erați?

– David... telepatia odată dobîndită devine un reflex, ceva mașinal. Ei ne vorbeau, dar nu știau că o fac; mintea lor ne transmitea în mod automat ceea ce noi vroiam să aflăm. Inconvenientul consta în aceea că, nefiind legate de procese mintale voluntare, comunicările nu soseau constant, ci la intervale neregulate... și deseori se vădeau a fi lipsite de orice importanță. Oricum, după o sută de ani, am reușit să învățăm și noi ceva.

– Nu mi-ai spus ce înseamnă „Nantu Nanisoudhe".

– „Nantu" înseamnă „Stimul". Așa li se spunea telepaților care părăseaau orașul Enn pentru a-și ajuta camarazii să cunoască lumea de din afară. Și mai înainte ca aceștia să iasă, legau mintea lor de cea a celor mai apropiați, de cea a celor pe care îi iubeau cel mai mult. Cei din urmă vor fi rămas la Enn pentru a primi comunicările lor, pentru a servi drept interpreți, traducînd gîndurile acestora celorlalți Străini.

Făcu o pauză.

– Nanisoudhe era unul dintre acei oameni care puteau citi în minți și el a părăsit orașul Enn acum aproape douăzeci de ani, ani de ai noștri... eram prieteni. Era mai bătrîn ca mine... dar era ca și cum am fi fost de aceeași vîrstă, ca și cum ne-am fi născut și am fi crescut în același timp.

David reflectă o clipă.

– Înțeleg. Și tu crezi că Hakkri ar fi unul și același cu Nanisoudhe.

El încuviință:

– Da, dar nu mă recunoaște.

– Ești sigur de ceea ce spui? Mi se pare că nu are prea multe afinități cu voi. Pare a fi un keneri din cap pînă în picioare.

– Culoarea pielii sale nu vrea să spună nimic. Acea culoare se poate dobîndi foarte ușor după o expunere mai lungă la soarele deșertului.

– Jharna mi-a spus că nu s-a născut în tribul său, dar că s-a dovedit atît de puternic și de înțelept, încît să merite să preia conducerea tribului după moartea sa.

– Și Nanisoudhe era puternic... și înțelept.

– Vei încerca să faci în așa fel încît să-i revină amintirile?

– Nu știu, David. Uneori mă întreb dacă ceea ce am făcut n-a fost, cumva, ceva dictat de egoism, o tentativă de a reînvia

niște fantome care nu pot exista... dacă Hakkri este cu adevărat Nanisoudhe, atunci înseamnă că s-a integrat în tribul vostru atît de bine încît ar fi nedrept să-l privezi de norocul pe care a știut cum să și-l facă. Mulți Stimuli n-au reușit nici măcar să întîlnească obiectul căutărilor lor; ei s-au prăpădit în Deșert.

– De ce ai vorbit despre Stimuli așa ca și cum aceștia ar fi aparținut unui trecut îndepărtat? Mai sînt încă – sau erau pînă acum, cel puțin – Străini care pleacă din orașul Enn pentru a cunoaște popoarele de pe Kendall...

– Dar în curînd nu vor mai fi deloc... și ei vor aparține amintirii Sărbătorilor noastre. Nu știu dacă acest lucru este tragic sau ridicol.

David se uită la Luminator, reglat pentru a da un minimum de lumină, și zîmbi. Lumina era atît doar cît să nu lase încăperea în beznă totală; Nherei, ca de altfel tuturor kenerilor, îi era o frică cumplită de întuneric, chiar dacă s-ar fi aflat în cel mai sigur loc. David o înțelegea, și de aceea nu făcuse nici cea mai mică obiecție, chiar dacă lumina aceea, care abia se zărea, îl deranja. Îi aducea aminte de călătoria pe ghețuri, de clipele cele mai cumplite în care Luminatoarele fuseseră singura lui călăuză și-i dezvăluiseră scene tragice și absurde al căror protagonist fusese, împreună cu Jenaar și cu Nhera.

Femeia de lîngă el se mișcă, în culcușul lor nu prea comod, Respiră adînc, își contractă mușchii, apoi deschise ochii.

Se priviră și-și zîmbiră.

David se apropie mai mult de ea, și o sărută pe buze. O mîngîie încet, cu trandețe. Ea îl cuprinse cu brațele, lipindu-se de el.

– David... spuse ea, încă adormită. A fost foarte frumos... și devine ceva minunat de fiecare dată cînd o facem.

El îi puse o mînă pe sîn.

– Te iubesc foarte mult.

Nhera murmură:

– Să profităm de aceste clipe, atît cît vom putea, atît cît vom fi împreună, David... să profităm de ele.

El luase o hotărîre. Și acum trebuia să-i vorbească despre asta.

– Nhera... spuse, am nevoie de tine. Vreau să-mi împart viața cu tine, Nu am pe nimeni care să-mi fie atît de apropiat așa ca tine. Ești singura femeie pe care mi-o doresc.

Ea rîse încet.

– Vei avea tot timpul să spui toate aceste lucruri femeii care te va lua de bărbat.

– Tu ești femeia cu care vreau să mă căsătoresc.

– David, David... – deveni gravă, tristă. Nu vorbi așa. Nu trebuie să ne amăgim cu ideea că iubirea noastră ar putea dura. Ne vom despărți, atunci cînd va trebui s-o facem.

– Dar tu ai vrea să rămîi cu mine, nu-i așa?

– N-are importanță ceea ce vreau eu. Odheg știe cît de mult te iubesc... dar tu ai făcut deja o alegere, și niște legi îți impun s-o respecți.

– Nhera, nu e prea tîrziu pentru a îndrepta o greșeală. Cînd ea se va întoarce, le voi cere lui Jharna și șefului tribului ei să anuleze legămîntul de logodnă – shi'ke abhot.

Ea se întunecă la față.

– Nu spune asta. N-o spune!

– Nhera! De ce?

– Ai face-o nefericită pe o soră de a mea keneri! Nu e drept, nu trebuie s-o faci. Și nu-mi poți cere să fiu părtașă la o asemenea trădare.

– Nhera, nu-ți dai seama că numai datorită ție am reușit să suport acele clipe grele ale morții lui Jenaar? A omului care nu avea pereche în această lume, care era pe cale de a-mi deveni un frate. Am înfruntat Compania numai și numai de dragul tău, Nhera!

– Oh, David... își întoarse fața într-o parte, dar nu atît de repede încît să nu-i permită lui David să zărească lacrimile care-i brăzdau obrajii. Nu mai spune nimic, nu, nimic.

– Lasă-mă să-ți mai spun ceva, Nhera.

O luă de un braț, cu drăgălășenie, și-i șterse cu degetele lacrimile de pe obraji.

Ea suspină, o dată, de două ori, apoi se liniști.

– A existat un moment în viața mea în care nu mai eram sigur dacă eram cu adevărat eu însumi, spuse. Nu de mult, știi? Priveam imaginea mea reflectată de oglindă și simțeam că sînt diferit de cel pe care-l crezusem dintotdeauna. Eram un străin, Nhera. Un străin. Știam că viața mea nu făcea nici două parale, după cum nici toți acei ani pe care-i trăisem. Trebuia să regăsesc ceea ce pierdusem.

Călătoria la Axari a fost prima fază. L-am cunoscut pe Jenaar Siyuti, și prietenia lui a fost, cu adevărat, prima mea cucerire. Aș fi putut să învăț multe de la el... dar el era convins, ca și voi, de altfel, de fapt că eu eram Shakkai'Wakhy – cel coborît din ceruri pentru a vă conduce destinele. Nu e deloc așa. Greșea și el ca și voi.

Apoi a urmat acea traversare a ghețurilor, cu care ocazie te-am descoperit pe tine. A fost o clipă cumplită, aceea în care Arquni l-a ucis pe Jenaar... dar tu mi-ai dat putere și încredere. De asta te iubesc mai mult decît pe oricare alta, Nhera... pentru că tu ai trăit ceea ce am trăit și eu, și pentru că m-ai ajutat. Cum ar putea fi acest fapt, acest simplu fapt, mai puțin important decît o promisiune făcută unei persoane nepotrivite într-un moment nepotrivit? Nimeni și nimic nu ne poate fura clipele trăite împreună. Nici măcar ski'ke abhot.

Și apoi ceea ce am descoperit acum: Enn, orașul pe care abia am început să-l cunoaștem, dar pe care îl cunoșteam dintotdeauna... ei ne pot ajuta și viceversa. Trebuie să facem în așa fel încît să-i cunoască întregul Sistem, așa încît civilizația lor să iasă din nou la lumină. Eu vreau să mă aflu printre cei ce vor duce la bun sfîrșit opera începută de Mihal, Nhera... și știu că voi putea regăsi ceea ce am pierdut. Între acest trib Huwutky și orașul Enn legăturile încep să fie mai strînse. Am descoperit împreună ceva minunat, și eu... după tot ceea ce s-a întîmplat... simt că se vor schimba multe de acum încolo. Și eu sînt pe cale de a mă schimba; și am nevoie de tine pentru ca schimbarea mea, noua mea viață, să însemne ceva.

– David, eu vreau să rămîn cu tine... vreau să trăiesc cu tine toate momentele viitoare, tot ceea ce se va întîmpla. Dar nu pot! Nu e drept! Tu ai face o mare nedreptate femeii care ți-a dăruit iubirea ei.

– Vorbești așa doar din spirit de familie, acel *henyer* al tău.

– Al meu! Desigur! Este singurul fir care mă ține legată de acea femeie căreia îi cunosc doar numele... Sikha. Dar în clipa în care recunosc că este singurul fir, înțeleg și faptul că este cel mai important lucru, cel ce mă face să simt ceea ce simte și ea.

Îi mîngîie brațele.

– Aș vrea atît de mult ca să fiu a ta. Aș vrea ca tu să fi al meu. Dar legile noastre nu ne dau voie.

În clipa aceea în mintea lui David apăru îndoiala, îndoiala de a nu fi reușit să cucerească ceea ce își propusese, chiar dacă femeia pe care o iubea refuza să înțeleagă acest lucru. Se trase deoparte, fără a spune ceva. Nhera își dădu seama că-l jignise profund și căzu pradă unei temeri cumplite. Pentru el era ceva atît de important, și ea îl dezamăgise...! Dar cum putea, oare, să se răzvrătească împotriva poruncilor Codului moral al kenerilor – Shantihstreen?

Își cuprinse fața între mîini, și i se păru cum că toată lumea stătea să explodeze. Și ce putea să spună, ce putea să facă? Cum putea el să facă dragoste cu ea, să fie fericit cu ea. Își ascunse fața în pernă și-și reținu lacrimile; vărsase și așa destule.

Într-un anumit fel, prevăzuse deja ceea ce avea să se întîmple.

SĂRBĂTOAREA LUNILOR DIN ANSHARUIL. Mihal se uită la astronavă și simți cum îl cuprinde o bucurie fără margini. Fusese terminată! Era gata să plece, să ducă cu ea visele, bucuriile și speranțele Străinilor din Enn, să le ducă departe, în spațiul nemărginit, spre locurile de baștină, spre lumile Străbunilor! A doua zi era Sărbătoarea Fluviilor Argintii; nava avea să decoleze, avea să-și înalțe pînzele sale de metal, să-și miște timonele sale computerizate, să-i primească pe cei două mii de Străini nerăbdători să plece. În clipa aceea începu să care la bord, împreună cu camarazii săi, ultimele provizii de alimente și aparatele pentru producerea oxigenului, și se gîndi că la încheierea tuturor operațiunilor ar fi trebuit să spună ceva. Ceva pentru a sărbători acel eveniment, acel vis atît de lung, de o sută de ani, un vis care se transformase în realitate.

Părea ciudat, dar abia acum, cînd erau pe cale de a pleca, Străinilor li se părea că nu mai erau cu adevărat indezirabili, decît, poate, pentru o parte dintre Onești și pentru Conciliu. După venirea kenerilor în oraș, și după ce constataseră că aceștia erau perfect civilizați și evoluați, vechea, atavica îndărătnicie de a ieși din acel spațiu strîmt, ascuns sub suprafața deșertului, se părea că dispăruse. Și toate se petrecuseră atît de rapid! Și doar cu numai cinci zile mai înainte nimeni nu-i văzuse la față pe locuitorii acelei planete. Probabil că era vorba de o reacție la izolare forțată, o ultimă scînteiere înainte de prăbușire... dar nu avea nici o importanță. Ceea ce făcuse Mihal

părea a fi devenit evenimentul cel mai important din întreaga istorie a orașului Enn. El se rugă ca procesul acela să nu se oprească după plecarea lor.

Întregul interior al navei era un continuu zumzet de viață mecanică: un exemplar refăcut al unei faune dispărute de milenii. Mihal verifică cu atenție ca în calculatorul principal ruta să fie programată corect și controalele saltului nespațial să fie eficiente. Se afla pe puntea de comandă, împreună cu Hegrole și cu Dias, cînd își făcu apariția o fată, îndreptîndu-se în fugă spre ei. Se opri în centrul imensului spațiu circular, și îi trebuiră cîteva secunde bune pînă să-i treacă gîfîiala.

Mihal îi zîmbi, amabil.

– Ce se întîmplă, Ullen? Cade cerul pe noi?

Fata își sucea cu nervozitate brățara.

– Mihal, spuse, doi străini doresc să te vadă. Spun că este vorba de ceva foarte important.

– Doi keneri? Și ce vor?

– Nu știu, Dar au spus că este vorba de David, omul acela de pe planeta Sharraxi.

Mihal se întoarse spre Hegrole.

– Vezi ca totul să fie în ordine și gata pentru îmbarcare. Nu vreau ca mîine să avem surpriza vreunor defecțiuni, după cum nu vreau nici întîrzieri.

Ieși din sală. Coborî scări, trecu de tambuchiuri și ieși din navă. Jos, pe pămînt, îl așteptau cei doi keneri; grăbi pasul spre ei.

Cînd se apropie de ei, văzu că unul era Jharna, șeful tribului, iar celălalt, o tînără femeie, foarte frumoasă, cu părul negru, lung și ciufulit.

– Bine ați venit, frați din Deșert, îi salută el.

– Odheg să te aibă în pază, răspunse Jharna.

Mihal observă că fața femeii era încordată; părea foarte tulburată.

Șeful tribului o arătă cu mîna, spunînd:

– Ea este Nhera, fiica mea.

Ea izbucni, pe neașteptate:

– Da! Și femeia lui David. De ce nu spui și asta? Femeile keneri obișnuiesc, întotdeauna, să se însoțească cu un bărbat. De ce n-aș face-o și eu? *Spune-i-o!*

Jharna scoase un suspin, după care îl pironi cu privirea pe David, o privire elocventă; se întîmplase ceva serios.

– Este femeia lui David, da, admise el, încet.

– Odheg să te aibă în paza sa, Nhera, spuse Mihal, salutînd-o după obiceiul kenerilor. Ea abia dacă se uită la el și nici nu-l învrednici cu vreun răspuns.

– Ce pot face pentru voi? I s-a întîmplat ceva lui David?

Jharna părea stînjenit.

– Știi... în timp ce membrii tribului se odihneau... acum aproape o jumătate de Segment Timp, el... hmm... el a șters-o, ce mai...

– Cee?

Șeful tribului întări cele spuse.

– A plecat. A luat Vehiculul cu Propulsie Sonică, cel cu care au venit aici, el și Nhera, și... – nu mai termină fraza.

Mihal dădu din cap.

– Înțeleg. Unde credeți că a plecat?

– La Ysha, spuse Nhera, cu o voce fără expresie, fără a-și ridica privirea din pămînt. Vehiculul nu poate să ajungă mai departe și era singura direcție pe care o cunoștea. I-o arătasem eu cînd am venit aici de pe Axari.

Mihal se uită, întrebător, la Jharna.

– La Ysha? întrebă el.

Celălalt se grăbi să-i explice.

– Da, capitala continentului nostru, situată în Regiunea Lacurilor. Se află la șase sute de nahmar de aici.

Privirea îi părea ciudat de neliniștită.

– Mihal, noi... trebuie să-l găsim. Eu și ceilalți Bătrîni ne temem ca nu cumva să i se întîmple ceva. Ysha e un oraș mare, cu două sute de mii de locuitori. Știm că voi puteți să ne ajutați, aveți oameni care se pricep să citească în minți... ajutîndu-ne să-l găsim.

Nhera își ridică privirea spre el și vorbi cu un glas tăios, care îi lovi pe amîndoi bărbații cu puterea unui pumn.

– De ce te preocupă atît de mult soarta lui, *acum*, tată? Cu puțin timp înainte nu păreați a fi atît de grijulii să-l știți la loc sigur.

Începu să vorbească și mai tare, și Străinii care mișunau pe acolo se opreau, plini de curiozitate. La un semn făcut de Mihal, se îndepărtară.

– Dacă a fugit, este numai din vina noastră. A mea, a ta, a Bătrînilor... pentru că ați vrut să-l forțați să fie Mîntuitorul vostru! Și el nu este altceva decît un om, tată, un om la fel ca voi... dacă la-ți iubi așa cum îl iubesc eu... și dacă ați ști cît i-a fost dat să pătimească... dacă ați fi priceput cine este el în realitate... – și o podidiră lacrimile. Oh, Odheg! spuse. Dacă măcar *eu* aș fi priceput...

– Nu cred că am înțeles, cu adevărat, interveni Mihal. Ce înseamnă toate acestea?

Jharna îl informă despre faptul că David se pricepea să cînte la lăuta Chordawin, și ce anume însemna acel lucru, precum și despre neîncrederea manifestată de membrii tribului față de David... și atunci înțelese de ce David se arătase atît de entuziasmat de noua sa legătură cu orașul Enn... totul se datora faptului că oamenii aceia nu-l puteau accepta drept ceea ce era. Faptul că pînă și femeia pe care o iubea nu-l înțelesese umpluse paharul.

– De ce, Jharna? întrebă. De ce?

Șeful tribului nu fu în stare să-i răspundă. Părea, cu adevărat, copleșit de durere.

Nhera începu să vorbească, printre suspine, și fața ei ovală, îngrijorată, se schimonosise.

– Nici acum nu sînt în stare să înțeleagă, spuse ea. Îl numesc las, spun că nu are curajul să înfrunte deșertul. Dar nu este adevărat... nu este adevărat! El ar putea să-l înfrunte pînă și pe oribilul de Wathi'Shamshal – Duhul Răului – ... dacă cineva l-ar iubi...

Mihal tăcea, gîndindu-se la toate cele întîmplate. David nu i se păruse, în cele patru zile de cînd îl cunoscuse, un om care să cadă atît de ușor pradă fricii și instinctului. Va fi fost, probabil, constrîns de ceva, ca să procedeze în felul ăsta.

– Trebuie să ne grăbim, spuse Jharna. Ne mai desparte foarte puțin timp de Ziua Întunericului. Peste numai o jumătate de Segment Timp se va lăsa întunericul... și nu vreau să mă surprindă departe de tribul meu. Mihal, numai voi, cei din Enn, ne puteți ajuta să-l găsim pe David.

– Din nefericire, telepații noștri nu pot părăsi orașul Enn... de abia au intrat în hibernare. Sînt și bătrîni, și nu ne putem asuma riscul ca ei să moară în timpul călătoriei. Dar poate... poate Dias ar izbuti să-i dea de urmă, în cine știe ce oraș. A

învățat să-i recunoască prezența, chiar dacă nu știe să citească, efectiv, în gînduri.

Se întoarse spre un Străin, care era pe cale să intre în navă.

– Mawiu, cheam-o, te rog, pe Dias; spune-i că am nevoie de ea. Spune-i să vină aici, imediat.

Omul acela dădu din cap în semn de aprobare, și intră.

La puțin timp după aceea, apăru tînăra inițiată care tresări percepînd emoțiile celor doi keneri. I se explică, foarte repede, situația.

– Aș putea încerca, spuse ea. Nu cred să fie foarte greu pentru mine să primesc emanațiile minții sale. Sînt ca o urmă... o dîră care rămîne mult timp suspendată în aer.

– Bine, de acord, conchise Mihal. Vom lua unul din vehiculele cu suspensie gravitațională, de care se folosesc Oneștii... deși mi se par a fi cam încete. Nu sînt deloc sigur de faptul că ne-ar putea transporta la Ysha prea repede.

Jharna clătină capul, în semn de dezaprobare.

– Avem la dispoziție vehicule cu perne de aer – *hovak*-uri –, pe care le foloim în Deșert. Sînt foarte rapide.

– Foarte bine. Vom putea pleca, noi patru, peste jumătate de oră. Vă vom aștepta sub marele adăpost împotriva nisipului, la est. Trebuie să ne pregătim mai întîi... n-am mai ieșit niciodată de aici și treaba aceasta este neplăcută și periculoasă.

– Marele Adăpost împotriva nisipului? Despre ce anume vorbești? Nu există nici un adăpost împotriva nisipului, acolo, în est.

– Nu acum. Dar un cîmp static poate remodela suprafața unei planete în multe chipuri... după același principiu al Spumei Care Lipește[1] ... poate chiar mai elaborat și mai avansat din punct de vedere tehnic. A fost cea mai de seamă invenție a Străbunilor... sau era, cel puțin, pînă la data fondării orașului Enn.

Jharna și femeia se priviră, uimiți. Murmurară ceva în chip de salut, și plecară.

Dias spuse:

– Vom ieși...

– Da, pentru prima dată. Vom putea vedea, cel puțin, ceea ce rămîne în urma noastră.

---

[1] Vezi *Glosarul.*

Se pregăteau să le spună celorlalți că aveau să lipsească vreo cîteva ore, cînd doi Cetățeni Onești, îmbrăcați în costume de culoare verde și violet, intrară în șantier și se îndreptară spre Mihal. El văzu că aveau pe brațul drept tatuajul Conciliului.

– Cetățeanul Mihal Nedje? îl întrebară.

– Da, eu sînt.

– Sîntem emisarii Conciliului din Enn. Cei Doisprezece au hotărît că nu se mai poate suporta situația pe care tu, prin comportarea ta iresponsabilă, ai creat-o. Avem ordin să te ducem la Marele Palat, unde vei da socoteală pentru că ai încălcat sfintele Legi ale Străbunilor.

Mihal holbă ochii.

Cel ce-i vorbise zîmbi.

– Vrei să ne urmezi, Cetățene?

CAPITOLUL AL OPTSPREZECELEA

Omul care nu are aripi

Frustrarea este cel mai puternic imbold de răzbunare pe care-l cunoaștem. O persoană frustrată este în stare să încerce, ca reacție, să mute munții din loc cu mîinile goale, să se cațere pe un perete de sticlă, pur și simplu pentru a-și demonstra propriile-i capacități... și nu rareori se întîmplă ca ea să reușească.

SUITHE MAUNU

PRIMUL era înalt și slab. Era blond și avea o barbă scurtă și un păr tuns periuță; avea niște degete subțiri și încîrligate ca ghearele unei păsări de pradă. În momentele de enervare, obișnuia să-și ducă mîinile la tîmple, pe care și le masa ușor, în timp ce ochii, de un verde spălăcit, priveau în gol. Era din cale-afară de iritabil, și se plimba cu nonșalanță prin sala de așteptare ascunzîndu-și sentimentele cu un calm neverosimil. Picioarele, ca niște scobitori, îi tremurau ușor, și cine l-ar fi privit ar fi zis că îi era teamă. Dar lui nu-i era teamă.

Cel de al doilea era un tip ciudat. Era cu mult mai în vîrstă decît camaradul său, deși nu se putea spune. Era robust, masiv, chel. Scrîșnea din dinți și falca îi tremura. Cu cîțiva ani mai înainte pierduse un braț – într-o operațiune de defrișare, pe Kanwa – dar el părea că nici nu-și dăduse seama de acel lucru; părea chiar să se folosească foarte bine de acel ciot pentru a lovi, pentru a strînge, ca într-o menghină, obiecte și oameni. Era atît de solid, încît nici o astronavă n-ar fi reușit să-l clintească din atitudinea lui rigidă și înțepenită de acolo din mijlocul încăperii.

Erau îmbrăcați la fel: la urma urmelor erau camarazi. Uniformele roșii, curate și proaspăt călcate le dădeau un aspect

aproape comic, de ordine, în comparație cu fețele lor răvășite. Purtau, fiecare, cîte o insignă pe mîneca dreaptă.

Așteptau.

– Oprește-te, oprește-te... un moment... gîfîi femeia, prăbușindu-se la pămînt. Nu mai pot... dă-mi un răgaz.

– Bine, fie. Atunci să schimbăm culorile!

Urmă o străfulgerare, în timp ce mîinile bărbatului apucau mica sferă de metal care se învîrtea prin aer. Și salonul fu, dintr-o dată, scăldat într-o lumină care strălucea în mii de culori. Dar numai o clipă, pentru că se instală din nou lumina aceea difuză, galben-portocalie; pe femeie o trecură fiorii.

– Scoate saltelele de spumă, spuse, netezindu-și părul de culoarea nisipului. Pardoseala asta de oțel e prea rece.

Pipăi plăcuțele din pardoselă, în timp ce bărbatul se întinse pe jos, lîngă ea.

– E tare, adăugă, ca și cum s-ar fi gîndit mult la acel lucru.

Din niște deschizături din pereți apărură și se desfășurară mari covoare galbene, verzi, albastre, cărămizii, care acoperiră partea aceea a pardoselii ce nu era ocupată de mobile și instrumente electronice. Cei doi alergară și se tolăniră pe ele rîzînd. Se rezemau cu spatele de geamul prin care se vedea spațiul acela negru și stelele.

– Cînd, oare, vom pleca de aici? întrebă bărbatul. Sînt obosit. Obosit de a mai rămîne aici, la un an-lumină de planeta cea mai apropiată.

– În curînd, în curînd, dragule, spuse femeia, pe un ton plictisit, zîmbind. Lasă-mă să termin treaba asta, și vom avea din ce trăi fericiți și netulburați, cel puțin un an de zile.

Își trecu degetele prin părul ei negru.

– Vreau să merg pe Beta Shingtauri, spuse el, în timp ce o expresie chinuită se așternea pe fața lui cu tăsături delicate. Și vreau să merg și la Hepta'Kirin!, mai spuse el. Mi-ai promis că mă duci acolo, și de luni de zile nu ne-am urnit de aici!

Femeia respiră profund.

– Încearcă să te liniștești. Peste cîteva minute vor sosi imbecilii aceia de la Spitalul de Geriatrie ca să cumpere, și apoi vom fi liberi să mergem unde vei dori.

Îi zîmbi și i se aruncă în spinare. Se rostogoliră pe covoarele moi, într-o hîrjoană veselă, întreruptă de sunetul slab al unei sirene aflate în celălalt capăt al sălii. Femeia se desprinse din îmbrățișarea partenerului, făcînd un gest cu mîna ca pentru a spune că distracția se suspenda, deocamdată.

– Au sosit, spuse. N-o să dureze decît o clipă, iubitule.

Bărbatul, vizibil contrariat, își rezemă capul de fereastră, privind stelele care străluceau dincolo de peretele transparent.

– Grăbește-te cît poți, bombăni el.

Femeia ieși din salon și coborî la etajul inferior, îndreptîndu-se apoi spre spațioasa cameră de zi, în care-și primea oaspeții. Avea să facă o afacere foarte bună, își spunea. Putea să scoată vreo douăzeci, sau chiar douăzeci și cinci de milioane de credite dacă reușea să-i manevreze, în mod adecvat, pe acei idioți de la Companie – „Spitalul de Geriatrie", cum spunea ea.

Ușa camerei de zi se deschise cu un ușor șuierat. Cei doi Funcționari așteptau în picioare. Erau aceiași pe care îi știa: cel înalt și blond și cel ciung. Ceea ce era foarte bine: îi cunoștea și știa ce tactică să folosească.

Se comportau în același mod: cel blond străbătea sala cu un aer nervos, uitîndu-se în toate părțile. Într-un rînd îi stricase o casoletă de ars mirodenii, foarte prețioasă, din Omman; o luase drept un taburet și se așezase pe ea. Era, fără îndoială, cel mai idiot dintre cei doi. Ciungul, proțăpit în mijlocul camerei, îl privea pe celălalt fără a spune nimic. Nu-i plăcuse niciodată, dar, de bine de rău, cu el se putea ajunge la o înțelegere.

Cînd o văzu intrînd, ciungul se înclină.

– Omagiile mele, Comerciantă Independentă Yescira Yedo, spuse el zîmbind.

Blondul nu spuse nimic, dar începu, așa cum făcea mereu, să-și maseze tîmplele cu degetele. Ce ființe dezgustătoare! Dar reuși să schițeze și ea un zîmbet.

– Bună ziua, domnilor, și bine ați venit în casa mea.

– Plăcerea este a noastră.

– Nu doriți să luați loc?

– Nu e nevoie, Comerciantă Independentă Yescira. E o treabă de cîteva minute.

Cu atît mai bine, se gîndi ea. De obicei era nevoită să-i suporte cîteva ore, atunci cînd era vorba să negocieze. Zîmbi și spuse ceea ce spunea mereu:

– Cum o mai duc moșnegii?

Reacția celor doi fusese mereu aceea de sfîntă indignare, de fiecare dată cînd ea se interesa, într-un mod atît de ireverențios, de starea sănătății Conducătorilor. De regulă, cei doi holbau ochii și urlau în gînd: *Sacrilegiu! Sacrilegiu!* Și ea se amuza de minune uitîndu-se la ei.

De data aceea fu altfel. Ciungul schiță și el un zîmbet ironic, și spuse:

– Foarte bine, Comerciantă Independentă Yescira, și speră că și voi o duceți bine. Ne-au trimis aici pentru a discuta despre marfa dumitale.

Ciudățenia acelei reacții la împunsătura ei fu imediat uitată în graba ce o avea să încheie tîrgul.

Dădu din cap în semn de aprobare, și spuse:

– Am aici, în cala numărul doi, două mii de tone de *Uxuri'samo*[1], de cea mai bună calitate, domnilor... ca tot ceea ce vă ofer eu. Pot să vă dau această marfă cu... hai să spunem așa... douăzeci de milioane.

Cei doi se priviră, fără a spune ceva. Ciudat; de obicei de la acest punct începeau discuțiile, tocmeala.

„Doar n-or fi vrînd să mă priveze de distracția asta!" se gîndi ea.

– E foarte frumoasă friza aceea, spuse blondul, cu un zîmbet idiot, arătînd spre o cornișă decorată care împodobea întregul perimetru al salonului.

– N-ai mai văzut-o pînă acum?

Yescira înțelese că ceva nu era în regulă. De ce, oare, cei doi băteau cîmpii într-un mod atît de stupid? De ce nu treceau la subiect?

– Nu, spuse blondul, o văd pentru prima oară. În ce limbă este inscripția aceea?

Se referea la o frază care se putea citi printre motivele ovale ale decorațiunii.

– În limba din Kishnore, preciză ea – și citi cu voce tare: „OMUL CARE NU ARE ARIPI NU VA VEDEA PORȚILE CERULUI".

– Oh, foarte frumoasă frază. Cine a rostit-o?

[1, 2] Vezi *Glosarul.*

– Marele *Dsijaru* al Oștirii din Mahanda, după ce a hotărît să-i atace pe dușmanii săi în bătălia de la Qor Devizai... a rostit-o drept răspuns dat unui locotenent de al său, care-l sfătuia să fie prudent.

– Foarte frumoasă, foarte frumoasă.

Blondul bătu din palme cu exaltare, iar ciungul începu să rînjească. Chiar așa: *să rînjească.*

Yescira era foarte sîcîită, așa încît izbucni:

– Domnilor, sper că nu ați venit pe nava mea-locuință pentru a-mi vorbi despre aceste banalități. Timpul meu este prețios, și deja am pierdut o bună parte din el. Așadar, vreți să-mi comunicați oferta dumneavoastră? Rînjetul de pe fața lățăreață a ciungului i se întinse pînă la urechi.

– Desigur, desigur, Comerciantă Independentă Yescira. Dumneata ne-ai comunicat prețul dumitale, iar Conducătorii îți vor transmise oferta lor. Oferta este: nimic.

Yescira rîse:

– Foarte amuzant. Iată o stratagemă pe care n-o cunoșteam, deși am, Slavă Domnului, destulă experiență în materie de tranzacții. De obicei se mai lasă din preț.

– Dar dumneata nu ai înțeles, Comerciantă Independentă Yascira, spuse ciungul, protăpit în fața ei cu picioarele rășchirate și cu singura lui mînă lipită de cingătoare. Aceasta nu este o stratagemă. Conducătorii nu-ți vor da pentru această încărcătură nici măcar douăzeci de credite.

Chipul ei deveni rigid:

– Ce vă trăsnește prin cap? Vă gîndiți, cumva, să-mi furați marfa? Încercați numai, și vă fac fărîme-fărîmițe. Pe voi și pe acele cadavre vii de Conducători!

Prin aparatul montat în creierul său transmise un semnal către toate sistemele de siguranță ale navei, cerîndu-le să intre în stare de alarmă.

– Da' de unde! Liniștește-te și nu mai da alarma la sistemele de siguranță.

Ciungul rîse șiret.

– Nu-ți vom fura această încărcătură, pentru că nu ne interesează. Conducătorii doresc să te informeze că nu vor mai cumpăra nimic de la dumneata și de la nici un alt Comerciant Independent. Niciodată.

– Ce glumă mai e și asta?

– Nu mai conta pe îndeletnicirea asta. Găsește-ți alta, pentru că asta nu mai e rentabilă.

Blondul izbucni într-un rîs strident și dezgustător.

– Aș putea să-ți sugerez *eu* ceva distractiv!

Izbucni și ciungul într-un rîs zgomotos, apoi, ca la un semnal dinainte stabilit, se întoarseră amîndoi și o porniră spre ieșire.

– Adio, spuseră într-un glas.

– Sper că ne vei ierta, spuse blondul, dar Naveta noastră ne așteaptă cam de mult. Și nu e politicos să te lași așteptat.

– Așteptați o clipă! strigă ea, alergînd după ei. Bine, de acord, hai să spunem optsprezece milioane... să nu-mi spuneți că nu e un preț rezonabil...

Cei doi nici măcar nu se întoarseră. Deschiseră ușa care dădea în coridorul ce făcea legătura între nava-locuință a femeii și vehicolul care-i adusese acolo, și o porniră de-a lungul lui.

Ea se opri în prag.

– Hei, stați! strigă. În fond, ce anume vreți? Ce dracu' se întîmplă? *Așteptați!* Doar nu veți fi vrînd să cobor sub șaisprezece, lepădăturilor! *Hei!*

Deschiseră deja ușa Navetei, sale.

O apucară toate furiile, și strigă:

– DUCEȚI-VĂ DRACULUI! O SĂ MI-O PLĂTIȚI, PUI DE TÎRFĂ SCÎRBOȘI! EU VĂ...

Închiseseră ușa de la coridorul care dădea în afară. Peste numai o secundă, zgomotul jetului turbinelor care propulsau Naveta o asurzi.

– Oh, fir-ar să fie! murmură ea.

Chipul Comerciantului Independent, aflat la celălalt capăt al liniei, exprima mînie, frustrare și dezgust, totul concentrat în micul spațiu al ochilor și al gurii sale. Veștile nu erau deloc încurajatoare.

– Da, îi spunea. Au vizitat toate navele-locuință ale tuturor Comercianților din întregul Sistem. Mesajul fusese unul și același peste tot: „nu vom mai cumpăra nimic".

– Demenții! Nu-și dau seama că toată vlaga li se trage de la noi? Ce speră ei să obțină, comportîndu-se în felul ăsta? mormăi ea.

– Yescira, nu vom sta cu mîinile încrucișate. Am vorbit deja cu toți ceilalți, și nu avem de făcut decît un singur lucru: să mergem cu toții pe Omnerstark și să rezolvăm problema direct cu Conducătorii.

Ea dădu din cap în semn de aprobare, scrîșnind din dinți.

– Înțeleg. Voi merge și eu.

– Te vom aștepta în orbita planetei. Uniți cu toții, o să le arărăm noi bastarzilor ălora!

Ea încuviință din nou. N-o prea încînta ideea de a se alia cu ceilalți, dar n-avea de ales.

Blestemații!

Cînd se întoarse în salon, bărbatul stătea încă tolănit pe saltele și se juca cu globulețul generator de culori. O întîmpină cu o privire încruntată:

– De ce ai stat atît de mult?

Se întinse și ea lîngă el, bombănind:

– Am întîmpinat ceva greutăți. Nimic grav. Vom pleca în curînd.

– Oh! exclamă el, și ochii îi străluciră iar gura i se deschise într-un zîmbet larg. Plecăm, în sfîrșit! Și unde mergem? Unde mergem?

Ea privi prin geam undeva afară, și chipul îi era rigid. Strînse din dinți.

– Ți-am promis că te voi duce la Hepta'Kirin, nu? Ei, uite că așa va fi.

CAPITOLUL AL NOUĂSPREZECELEA

O călătorie la Ysha

Nu-mi amintesc exact cum a început criza. Dar pot să spun cu certitudine că a fost o răvășire, o răsturnare de mari proporții, venită pe neașteptate, fără ca mulți să poată înțelege, efectiv, ce anume se întîmplase. Poate că, dacă am fi înțeles la timp, Foametea s-ar fi terminat mult mai repede.

GAYLE CSHARI

CÎND DAVID privise în jos, prin mica ferestruică circulară, după ce trecuse de Marele Zid, cu greu putuse să-și dea seama de peisajul neverosimil care se desfășura sub corpul vehiculului ce-și croia drum prin aerul dogoritor. Se vedeau sate, petice de pămînt cultivat, și oameni care se mișcau de-a lungul drumurilor acoperite de nisip – pete întunecate ce răsăreau pe culoarea prafului. Și îngrămădirea de locuințe devenea mereu mai mare, cu fiecare nahmar lăsat în urmă, pînă ce orașul căpătă dimensiuni uriașe, și tot așa și pata albastră din spatele său – o întindere nemărginită de apă – o sursă de apă imensă, lungă de aproape cinci sute de nahmar, la care oamenii își astîmpărau setea în mod constant smulgînd căldurii soarelui viața pe care acea sursă de apă o dădea. Lacul Abha, născut din sîngele Împăraților care se bătuseră cu Wathi'Shamshal – Duhul Răului – și-l biruiseră, cu milenii și milenii înainte, așa cum povesteau legendele kendalli.

Lacul și, unită cu el, capitala: Ysha. Cel mai mare oraș al continentului, cu două sute de mii de locuitori, și centru vital în Deșert. Compania îl alesese drept sediu al Guvernatorului, dată fiind așezarea sa – pe malurile lacului – ce-l ferea deci de spectrul foametei; și, mai ales, pentru că era un punct de

întîlnire pentru toți micii comercianți care aveau ceva de vînzare. Compania își instalase acolo – în Anul Stelar 9225 – propria-i Agenție de Control și Centrele de Pregătire. Din acel moment ea cucerise planeta Kendall, o făcuse să fie complet dependentă de ea, o aservise...

Prima impresie fusese foarte puternică. După ce debarcase pe aeroportul capitalei, David luase hotărîrea de a nu-și propune o țintă anume. Voia să-și facă puțină ordine în gînduri, să afle sensul celor ce i se întîmplaseră. Orașul Ysha era foarte aglomerat; lumea, în majoritate keneri, era ca un fluviu, valuri de viață și de culori care se revărsau pe străzi cu siguranță, iar orașul parcă se scurgea, cumva, de jur împrejurul lui. Iar culorile sale nu erau vii și țipătoare, ci se estompau în gălbuiul nisipului, se pierdeau în albastrul închis al Lacului, fără a destăinui nimic despre viața pe care o ascundeau. Nu se auzeau nici vorbe; vocile erau doar niște murmure, și nimeni nu-și pierdea calmul. Majoritatea bărbaților și a femeilor care treceau pe lîngă vizitator purtau uniforme de Funcționari: insignele de pe rever indicau gradul fiecăruia. Erau mai toți Funcționari mărunți, însărcinați cu treburi de rutină, înstrăinați, prost plătiți. Controlul Pașapoartelor Intersistem, controlul traficului în Astroporturi, serviciul de ordine (dacă ar fi fost, cumva, nevoie, aceasta ar fi fost o însărcinare de prestigiu, dar așa după cum stăteau lucrurile nu valora nimic). Toți erau foarte tineri, unii purtau chiar brasarda de Cursanți din Centrele de Pregătire. Un oraș locuit de bărbați și de femei aparținînd Companiei...

Casele erau din prefabricate de plastic alb, pe care David le cunoștea foarte bine. Anonime și monotone, erau înghesuite de o parte și de alta a străzii ce ducea în centrul orașului, și lîngă acestea se aflau și colibe din chirpici, locuințele oamenilor umili, ale descendenților kenerilor, care părăsiseră Deșertul pentru a duce o viață mai ușoară; era dovada cea mai tangibilă a contradicțiilor impuse vieții de către Companie... erau, apoi, tarabele negustorilor de țesături care își expuneau marfa lor ieftină, marfă care de obicei ajungea în palatele Conducătorilor, pe Omnerstark... numai aici era îngăduită vînzarea obiectelor de artizanat, își aminti David. Oricine voia să cîștige ceva vînzîndu-și propriile produse de manufactură venea la Ysha. Și poate că tocmai astea îi dădeau lui o stare de liniște: prezența bătrînilor și insistenților keneri ai Deșertului care expuneau

mărfuri fără nici o valoare, strigătele lor, singurele care se auzeau în acea mulțime imensă... erau chipul unei vieți amărîte și simple pe care el învățase să-l cunoască și să-l admire. Nu era nimic înspăimîntător, ca Axari sau ca Deșertul.

Luă hotărîrea de a merge să vadă Marele Lac. Nu mai avusese ocazia să se bucure de un asemenea spectacol de pe vremea cînd avea optsprezece ani; singura întindere de apă pe care o văzuse de atunci fusese Axari... și nu fusese cîtuși de puțin ceva încurajator pentru spiritul său. Abha nu era departe: la un nahmar sau, poate, doi de acolo de unde se afla el.

O porni la drum, dar gîndul la ceea ce făcuse îl împiedica să savureze acea scurtă călătorie. Fugise, sperînd să afle o clipă de liniște, fugise pentru a scăpa de evenimentele din ultimele zile. Știa că avea să se întoarcă la tribul Huwutky al lui Jharna, sigur că avea să se întoarcă; dar trebuia să scape de tensiunea nervoasă acumulată, și acesta era, poate, cel mai bun mod de a o face.

Lacul Abha era o superbă întindere de apă, liniștită și curată, pe ale cărui maluri se puteau întîlni, la anumite intervale, mici porturi care ieșeau în afară ca niște degete scurte și subțiri din lemn sau din metal. De-a lungul malurilor pluteau ambarcații ușoare care ajungeau pînă la celelalte orașe riverane, în partea de nord: Ziraike, Erhar și Warne, acolo unde se puteau vedea maiestuoasele bastioane de stîncă ce constituiseră odinioară un masiv lanț de munți mai înalt decît Marele Zid și care se fărîmița încet-încet... *Demrelki Nhar* – „Locul Zeilor Căzuți".

David rămase pentru mult timp așezat pe pămîntul acoperit cu iarbă și cu flori al malului, și privirea sa întîlni, pe cerul fără nori, pe Kurny și Kudgyrny, care se aflau tot mai aproape de soare... se apropie Ziua Întunericului, se gîndi el: cam peste vreo zece ore, nu mai mult. Ridică din umeri; pentru el acel fenomen n-avea prea mare importanță.

Lacul îi dădea o senzație plăcută. Era ceva ce putea recunoaște, ceva ce-și afla loc în amintirile legate de Sharraxi, de cîmpia din Dkease și de primele contacte cu acei ciudați mistici preoți ai lui Shakkai... acei Adkyata ai Munților. Toate acelea erau amănunte din viața sa, amănunte aproape uitate, aproape părăsite, lăsate în urma sa; simțea nevoia să le dezgroape, să le reînvie, pentru că i-ar fi putut da puterea de a lupta.

Greșise. Fusese atît de tulburat încît îi îngăduise nesiguranței să-l ducă pe un drum greșit... dar fusese prea mult, cu adevărat prea mult, să vadă că pînă și Nhera refuza să-l ajute... dar nu era vina ei, se gîndi: ea îl iubea mai mult decît pe oricare altă persoană, îl iubea cît se putea de mult; dar nu era în stare să se răzvrătească împotriva tradiției poporului ei. Dar clipa de rătăcire n-avea să dureze o veșnicie, și orașul Ysha îl va fi ajutat să afle puțină alinare, să uite de peisajul cumplit și dogoritor al Deșertului. Avea să se întoarcă și avea să le dovedească el lui Jharna, lui Hakkri și lui Adenku și tuturor celorlalți că era un bărbat, un bărbat care luptase și biruise.

Și acest lucru era mult mai important decît a fi un zeu.

Mai tîrziu, cînd se îndreptă spre centrul orașului, își dădu seama că, în timp ce-și croia anevoie drum prin mulțimea care străbătea strada principală a orașului, era, pur și simplu, strivit, comprimat, înghițit de masa aceea de indivizi fără nume și fără chip. Cum era, oare, posibil să nu reușească să pătrundă prin acel zid viu care-l înconjura?

Încercă să calculeze cu aproximație cam cîte persoane se îngrămădeau pe stradă în acel moment, dar descoperi că nu mai văzuse niciodată, în întreaga sa viață, atîția oameni adunați la un loc, nici măcar la Centrele de Pregătire. Acea uriașă amibă informă, cu pseudopode din carne și sînge, se întindea pînă acolo unde răzbătea privirea lui, și, dacă gîndul n-ar fi fost complet absurd, ar fi putut jura că se întindea pînă la orizont. Din fericire strada era destul de lată, așa încît mulțimea putea s-o străbată cu o oarecare ușurință; dar apropierea tuturor acelor ființe omenești îi dădea un neplăcut sentiment de claustrare. Simți cum i se prelinge sudoarea de-a lungul brațelor, udîndu-i uniforma de Funcționar pe care o îmbrăcase pentru călătorie, preferînd-o tunicilor pe care obișnuiau să le poarte kenerii în Deșert.

Bărbați, femei, persoane necunoscute, ale căror chipuri se contopeau într-o masă indistinctă, îl împingeau înapoi, înapoi, la dreapta, înainte, la stînga, și din nou înapoi. Într-o încercare desperată de a scăpa din mareea aceea, se strecură pe o ulicioară care despărțea două locuințe, și se opri acolo, să privească un pic mai liniștit. Era ca și cum ar fi găsit un adăpost după ce se aventurase în Deșert, și se relaxă, îngăduindu-i și minții sale o clipă de răgaz.

După cîteva minute se întoarse în mijlocul mulțimii, descoperind că-și putea croi drum prin fluxul acela; reuși să înainteze, pas cu pas, și se îndreptă spre Piața Centrală. În jurul lui vedea chipuri și auzea voci care murmurau niște cuvinte în limba Yul și în alte cîteva limbi pe care nu le cunoștea; dar nu-i păsa. Îl mira doar faptul că nimeni nu vorbea cu voce tare; deși observase acest lucru mai de mult, continua să se mire. Orașul se umpluse de ființe omenești într-un interval de timp foarte scurt; dar nu era nici un fel de dezordine; lumea se scurgea pe stradă într-un flux liniștit. Era ceva extraordinar să vezi toate astea și, mai ales, să vezi orașul. Nenumărate locuințe din chirpici sau din plastic termoizolant, după proprietarul fiecăreia, și nimic altceva; singurele excepții le constituiau Centrele de Pregătire, aflate nu departe de sediul Guvernatorului, și Piața Centrală, în care se aduna majoritatea meșteșugarilor independenți pentru a-și vinde produsele.

Căldura devenea din ce în ce mai apăsătoare. Trase o înjurătură; dar observă, cu satisfacție, că în Piață nu era prea multă lume, și se strecură acolo.

Spațiul acela mare, în formă ce cerc, i se păruse foarte îndepărtat, la o mie de nahmar distanță; dar, imediat ce ajunse acolo, își dădu seama că meritase osteneala drumului pentru a-și regăsi pacea. Se părea că lumea evita să se oprească în centrul Pieței, așa cum făcuse el; nu se mai simțea ca prins în cursă, și putea să reflecteze cu mintea limpede asupra situației.

Se așeză la umbra Mîinii Celei Mari – o sculptură în stîncă, înaltă de aproape douăzeci de metri, care se afla chiar în centrul suprafeței circulare – și privi în jurul său. Se simțea vlăguit din cauza căldurii și a setei; clima de aici era mai blîndă decît cea din Cîmpie, dar, oricum, tot istovitoare.

Încercă să înghită. Prin mulțime se aflau cîțiva Funcționari, și el îi privi cu atenție, pînă cînd simți că-l cuprinde amețeala. Socoti că era mai bine să se ridice și să-și vadă de drum.

În cele din urmă observă că adia vîntul. Un vînt ușor și cald, care aducea cu el un praf foarte fin ce se depunea pe pămînt, în locurile bine bătătorite, și pe părul trecătorilor. Își aminti că-l auzise pe Jharna rostind numele acelui vînt: Delhesi, Vîntul din Sud. Un vînt enervant, dar atît. Suportabil.

Apoi atenția îi fu atrasă de un grup de tineri, îmbrăcați în uniforme de Funcționari, care discutau cu înflăcărare nu departe de el. Vorbirea lor agitată se detașa de fondul murmurelor celor din jurul lor; dar era greu de deslușit cuvintele, dat fiind că păreau a striga cu toții în același timp. Un lucru era evident, și anume că erau cu toții din cale-afară de iritați. Cuprins de curiozitate, David se ridică de pe treptele piedestalului sculpturii reprezentînd Mîna Cea Mare, și se îndreptă spre ei.

Erau cinci, foarte tineri; erau, desigur, Elevi Marinari – Muși – pe vreo Navă Spațială de Transportat Mărfuri. Trei dintre ei erau băieți kendalli; fetele păreau a fi de pe Omnerstark. Continuau să vorbească tare și, în mod ciudat, nimeni din jur nu se sesiza de lucrul ăsta.

– Aveți ceva probleme? întrebă David, după ce se apropie de ei.

Îl priviră cu toții bănuitori. Apoi observară că purta uniforma de Funcționar de Navă Spațială de Transportat Mărfuri, ușor de recunoscut, chiar dacă cea mai mare parte a semnelor distinctive fuseseră scoase de pe ea.

O fată îl întrebă:

– Sînteți un Funcționar?

– Am fost Prim Semnalizator. Pot să vă ajut cu ceva? Sau discutați numai probleme personale?

Tăcură cu toții, încurcați, în timp ce fluviul uman curgea pe lîngă ei. Tinerii nu păreau prea entuziasmați la gîndul de a dezvălui unui străin oarecare subiectul discuției lor, motiv pentru care îl priviră îndelung cu privirea. Se întrebară din ochi, în tăcere, în legătură cu ceea ce aveau de făcut; apoi, după o clipă destul de lungă, unul din băieții kendall spuse suspinînd:

– Problema ar fi cam aceasta. Prietenele noastre – și le arătă pe fete – tocmai au primit vești de pe Omnerstark. După cît se pare, Compania a închis, acum cîteva ore, în mod oficial, Pietele Centrului.

Lui David îi veni să rîdă. Ce tîmpenie! Dar se limită doar la a spune:

– Cred că s-au înșelat. Nu se poate.

– Ba da, sîntem siguri. Potrivit știrilor pe care le-am primit, Compania a hotărît să comercializeze ea singură toate acele materiale pe care mai înainte le cumpăra de la Comercianții

Independenți, lichidîndu-i pe aceștia cu toate concesiunile pe care le aveau.

– Imposibil. Informațiile pe care le aveți sînt greșite.

– E adevărat că e greu de crezut așa ceva. Ar însemna sfîrșitul a tot ceea ce ne-a menținut în viață pînă în ziua de astăzi... dar ar putea explica ceea ce se întîmplă. Întîrzierile în livrări, dezordinea din administrație, faptul că Omnerstarkul nu mai poate controla nici o navă și nici comunicațiile... faptul că toate zborurile spre Hepta'Kirin au fost anulate.

– Întîrzieri? În livrări?

– Desigur. De aproape o lună nu ne mai aprovizionează... Acum mai puțin de un Segment Timp au aterizat pe Platformă două navete care au plecat aproape imediat, fără a descărca ceea ce transportau. Nu e deloc ușor să treci sub tăcere asemenea lucru.

În mintea lui David se învălmășiră mii de gînduri, fără ca el să poată face vreo legătură între ele.

– Admițînd că lucrurile stau așa, spuse el, cum de ați reușit să aflați toate astea? Vă dați seama de enormitatea unei asemenea situații, în cazul în care se poate dovedi că așa este, cu adevărat?

– Avem acolo cunoscuți, care ne-au comunicat toate acestea mai înainte de a se întrerupe legătura prin radio. Ne-au vorbit despre niște dezordini... ne-au spus că s-ar fi răzvrătit Comercianții care acum se află pe orbita planetei...

De data aceasta vorbise femeia cea mai tînără, cu o pronunție nazală a uneia ce nu cunoștea la perfecție limba Yul. Vocea i se întrerupea, vădind o tulburare profundă.

De ce să fi mințit? N-ar fi avut nimeni nici un interes să răspîndească o știre ca aceea. Era greu să crezi asemenea vorbe, dar era la fel de greu să crezi că tinerii aceia puteau minți. Cele două posibilități se excludeau una pe alta...

– Două Navete au aterizat, apoi au decolat! exclamă un altul, care nu mai vorbise pînă atunci. Nu s-a mai întîmplat niciodată așa ceva! Ceva nu e în regulă. Acolo – și arătă un punct pe cer – se află încă pe orbită o Navă de Transportat Mărfuri. Se află acolo de aproape un Segment și jumătate! Și apoi, toate acele persoane? De ce credeți că se află ele, acum, la Ysha?

David își încleștă dinții.

– De ce?

– Pentru că la Ysha e viața! Mărite Odheg, dacă un om umblă prin Deșert, singur, e lipsit de orice ajutor; dar dacă merge la un trib Huwutky, atunci lucrurile se schimbă cu totul. Și toți acești indivizi sînt un trib Huwutky. Fiecare dintre ei *știe* că există ceva care nu merge... și aici e totul: Antrepozitele, Centrele de Pregătire... totul.

– Piețele... închise... nu e cu putință...

– Dea Domnul să nu fie adevărat! Dar noi vom pleca de aici, oricum.

– Ce? Și unde anume?

– Pe Gamma Alcyonis. Dacă și Piețele au încetat să mai existe, atunci și Compania s-a autodesființat; și s-ar putea ca această planetă să fie prima dintre cele ce vor muri. Alcyonis e liberă, independentă... așa că vom merge acolo.

David nu-i mai asculta. Era îngrijorat; toate acele lucruri erau pentru el noutăți cumplite. Constituiau un șoc, mai tare decît cel pe care-l avusese atunci cînd descoperise orașul Enn... Îi salută pe cei cinci cu un gest al mîinii; aceia se îndepărtară pentru a-și pune planul în aplicare...

David rămase nemișcat, în centrul Pieții, gîndindu-se la toate cele ce i le spuseseră tinerii...

Iar orașul continua să pulseze de viață de jur împrejurul lui; și dintr-o dată, din marea de bărbați și de femei care se afla nu departe de el, se auzi zarvă. Într-o clipită îi văzu că se îndreaptă, cu toții, spre un punct indistinct; se întîmplase ceva.

Își croi drum, atît cît putu, dar mulțimea îl împiedica să priceapă ceea ce se întîmplase. Reuși doar să înțeleagă faptul că mulți erau chemați pe rînd, așa se părea, în interiorul Antrepozitelor ce se aflau nu departe de acolo; acel lucru i se păru a nu avea nici un sens. La întrebările lui, nimeni nu era în stare să-i dea un răspuns care să-l lămurească; după cîteva minute începu să circule un zvon: ceva la fel de surprinzător ca și spusele celor cinci tineri Funcționari.

Antrepozitele lichidau stocul de alimente concentrate! Fiecare locuitor al orașului putea acum să primească rații care să-i ajungă cel puțin șase luni standard. Era o procedură

extremă, care nu mai fusese niciodată adoptată de cînd Compania își instituise propriile-i reguli. Și putea să însemne doar un singur lucru: că în curînd avea să fie penurie de alimente. Și mulți își dăduseră deja seama de acest lucru, pentru că numeroase voci se ridicară din mulțime. Masa se mișcă și ajunse pînă la porțile marii clădiri cenușii; strigătele de nemulțumire deveniră mai puternice.

David se pomeni tîrît înainte, și se gîndi că lumea aceea avea să explodeze dintr-o clipă într-alta. Nu avea deloc chef să mai rămînă acolo, și încercă să plece.

Lumea își făcea griji cu viitorul. Timp de ani și ani de zile distribuirea rațiilor se făcuse în mod metodic: cetățeanul era înștiințat să se prezinte la Depozit pentru a-și primi rația care i se cuvenea; era un sistem perfect, prin care se înregistra și cataloga – prin Băncile de Memorie Secundare – orice informație privind pe toți locuitorii Sistemului.

Nu era deloc de ajuns ca acum să li se spună acelor oameni: „Sînteți asigurați pentru șase luni de zile", pentru că prima obiecție pe care ei ar fi făcut-o ar fi fost: „Bine, bine și *după aceea*?"

Dintr-un megafon bîzîi o voce, și toți se îndreptară spre arcada clădirii, spre punctul în care se afla aparatul. Alte cuvinte, din nou o voce cîrîitoare, și altă lovitură dată încrederii celor ce stăteau acolo. David simți cum îl cuprinde și pe el frica, deși putea auzi, anevoie, că se anunțau „măsuri de siguranță", din cauza unei „instabilități vremelnice" în afacerile interne ale Companiei, drept pentru care cei ce nu locuiau în Ysha trebuiau să părăsească imediat orașul, pentru a le da, astfel, „reorganizatorilor" posibilitatea de a se ocupa de mîntuirea publică. Invitații la păstrarea calmului, asigurări că nu era nici un pericol... O, Zeilor, Zeilor, *Zeilor*! Ce însemnau toate acestea? Începu să transpire, deși îi era mai puțin cald decît înainte. Îi era frică; și, în jurul lui, chipurile și expresiile trădau aceeași frică.

Mulți o luară la fugă. Fugeau! Fugeau în dezordine, căutînd cine știe ce cale de scăpare, îndepărtîndu-se de acel loc ce părea a fi devenit înspăimîntător. Dar mulți rămaseră, și aceia erau locuitorii adevărați ai orașului, înregistrați ca atare, care nu doreau decît să-și ridice rațiile de alimente la care aveau dreptul

pentru a se simți apoi în siguranță. David nu făcea parte din nici o categorie, și, tocmai de aceasta, se simțea dezorientat, deși ceva în mintea sa îi spunea să plece de acolo. Dar gravitatea situației îl împiedica să se gîndească. Nu mai știa ce să facă, și se opri să privească panica aceea care lua proporțiile unei furtuni care-i făcea pe oamenii ce se aflau în jurul lui s-o ia la fugă, să se salveze. Oare idioteniile debitate de cei cinci tineri să nu fi fost chiar idiotenii? Aceasta ar fi însemnat prăbușirea unei întregi civilizații! Îi fulgeră prin cap ideea de a pleca, imediat, pe Gamma Alcyonis, dar, din fericire, reuși să-și amintească repede că nu era momentul de a se gîndi numai și numai la persoana sa. Îl aștepta Nhera, după cum îl așteptau chiar și kenerii din tribul lui Jharna Qhuffar, deși gîndul la cei din urmă îi dădea o senzație de repulsie și de frică. Și nu putea evita nici măcar ceea ce ar fi dorit să evite.

Putu să vadă cum haosul acela făcea primele victime, cînd își făcură apariția Gărzile de Elită ale Companiei ce aveau misiunea de a înăbuși prima răscoală urbană, fapt nemaipomenit vreodată în întregul Sistem, de cînd Compania se instalase la putere.

Luă hotărîrea de a se întoarce, imediat, în Deșert. Nu putea risca să fie implicat în răzmeriță, pentru că acest lucru i-ar fi putut fi fatal. Începu să-și facă loc prin mulțimea care urla și care nu mai era atît de compactă și nici atît de liniștită cum fusese cu puțin timp înainte; unii cădeau, alții erau loviți și călcați în picioare; amiba aceea din carne și sînge tremura, avea convulsii și se despărțea în mici grupuri, frînturi de vieți omenești aruncate în toate părțile, în dezordine. David era singura celulă conștientă, singura persoană ce încerca să-și croiască drum prin mulțime.

Pe neașteptate, o uniformă în culori roșu și albastru i se proțăpi în față. Un tip din Garda de Elită, masiv, musculos, cu ochii negri ce păreau două Luminatoare aprinse, îi tăie calea. Încercă să-l ocolească, dar își dădu seama că el era ținta preferată.

Încercă să spună ceva:

– Un moment, eu n-am nimic de-a face cu toate astea... Vreau numai să merg la Astroport pentru a mă întoarce în Marea Cîm...

Se întrerupse, dîndu-și seama că tipul strîngea în mîna dreaptă un baston scurt și greu din plastic cenușiu pe care era gravat semnul distinctiv al Companiei. Văzu că mîinile omului erau transpirate, și arma îi aluneca ușor din mînă.

Privi țintă fața pătrată și rigidă a omului, și observă cum apare pe ea un zîmbet acru, răutăcios.

– Conducătorii au nevoie de tine, David Tschander.

Lovitura, dată cu o forță teribilă, îl nimeri pe David în tîmplă. Omul îl susținu de umeri, și tot ceea ce putu să mai vadă era că mulțimea se împrăștia și că în spațiile libere rămîneau trupuri fără viață, care zăceau pe caldarîm ca niște păpuși stricate.

PARTEA A TREIA

ZIUA ÎNTUNERICULUI

CAPITOLUL AL DOUĂZECILEA

Începe foametea

Extrase din Conferința pe tema Foametei, ținută în Anul Stelar 9368, la sediul Guvernului Comun Interplanetar. Reproducerea convorbirii dintre Coordonatorul Guvernamental Chadraiki Mhadsi și Specialista în Istorie Gayle Cshari:

MHADSI: Doamnă doctor Cshari, cunoști la fel de bine ca mine supozițiile pe care se bazează colaborarea noastră cu toate planetele. Am depășit punctul critic la care ajunsesem acum patruzeci de ani, și aceasta s-a datorat, mai cu seamă, unui nou mod de a stabili structurile de bază ale unei civilizații. Și dumneata mai cunoști, la fel de bine, structurile anterioare; în legătură cu această problemă cunoști multe, mult mai multe decît am spera noi, eu și publicul ce asistă la această convorbire, că le-am putea afla vreodată. Ai vrea, deci, rogu-te, să ne explici cum a apărut Foametea?

CSHARI: Nu înțeleg sensul întrebării, domnule Coordonator, pentru că mi se pare că am vorbit cu lux de amănunte despre aceasta în cercetările mele, care se află la dispoziția tuturor; și sînt sigură de faptul că și dumneata le cunoști foarte bine. Ai vrea, te rog, să reformulezi întrebarea?

MHADSI: Foarte bine. Te voi întreba, atunci, de ce s-a petrecut ceea ce s-a petrecut în anul 9330.

CSHARI: Care au fost vinovații, care va să zică.

MHADSI: Pentru noi nu mai are nici un sens să mai căutăm „vinovații", sau ceva în genul ăsta. Important este doar să știm ce a fost, pentru a putea evita în viitor o criză de anvergura celei de atunci.

CSHARI: Vorbești ca și cum acest lucru ar depinde de mine sau de cei care, ca și mine, analizează evenimentele trecute.

MHADSI: Nu. Dar dumneata ne poți ajuta să ne cunoaștem viitorul.

CSHARI: Prostii. Viitorul unui grup de indivizi nu poate fi determinat, condiționat, de indivizii înșiși. Dacă s-ar fi putut aceasta, n-ar mai fi fost nici o criză.

MHADSI: Doamnă doctor Cshari, te rog să nu te fofilezi. Întrebarea mea a fost clară...

CSHARI: La fel și răspunsul meu, domnule Coordonator. Pentru că este adevărat că *nu au existat* motivații pentru cele ce s-au petrecut acum patruzeci de ani, afară numai dacă nu vrem să luăm în considerare interesele unei clase conducătoare degenerate. Procesul de descompunere a Companiei pentru Dezvoltarea Pieților Planetare în Sistem a început chiar în momentul ascensiunii sale. Nu se pot face distincții fictive în ceea ce privește subdiviziunea în etape a absolutizării din acei ani.

MHADSI: Vrei să fii mai explicită, te rog?

CSHARI: Desigur. Se obișnuiește a se subdivide istoria unei mari puteri economice sau militare în etape bine precizate: nașterea, perioada de dominare și decăderea. Eu spun însă că nu e cu putință să se analizeze după un asemenea criteriu înlănțuirea de evenimente care a determinat prăbușirea unei asociații atît de uriașe. Compania și tot ceea ce a creat ea pot fi rezumate astfel: în momentul în care a luat ființă, ea a început să-și arate intențiile dominatoare și, în același timp, își pregătea, ea însăși, sfîrșitul. Iată deci: nașterea, perioada de

dominare, decăderea – toate într-o singură etapă. O singură cale și nici o alternativă posibilă.

MHADSI: Aceasta nu exclude posibilitatea ca intervalele de timp ale acestor faze, contopite și despărțite în același timp, să fi foat foarte diferite. I-au trebuit cincizeci de ani pentru a se naște, trei sute pentru a domina, și doar cîteva luni pentru a se prăbuși...

CSHARI: Această obiecție ar putea fi valabilă, dar la o examinare mai atentă puteam observa că perioada de decădere a început tocmai atunci cînd planurile Conducătorilor au devenit excesiv de ambițioase: dominarea întregii Galaxii. Și aceasta s-a întîmplat în momentul exact al constituirii în societate a Companiei! Cercul s-a închis. Compania voia să se extindă dincolo de hotarele timpului și ale spațiului, dincolo de moartea fizică; or, un asemenea plan n-avea nici o șansă de reușită. Cunoașteți cu toții modul în care-și folosea potențialul tehnologic de care dispunea planeta Omnerstark, nu? Și nu vi se pare logic ca acest mod de a acționa să provoace, în timp, o criză? Poate că veți crede, cu adevărat, acest lucru; poate că nu. Și întrebarea la care vreți să răspund vădește această convingere.

MHADSI: Doamnă doctor Cshari, dumneata te bizui cam mult pe presupuneri. Amintește-ți că dumneata existai pe atunci; dar mulți dintre noi ceilalți, printre care și eu însumi, nu erau încă născuți... sau nu aveau încă facultatea de a înțelege ceea ce se întîmpla. Documentarea din cărți, oricît de serioasă ar fi ea, nu poate compensa faptul de a nu fi trăit evenimentele.

CSHARI: Înțeleg. Atunci îți voi spune că prăbușirea Companiei s-a datorat unei creșteri necontenite, la modul gigantic, a obiectivelor sale. Este exemplul clasic al omului care a reușit să ajungă la o stea, dar a sfîrșit prin a fi ars de ea... Compania devenise atît de mastodontică, încît sfîrși prin a pierde coeziunea internă de care avea atîta nevoie; iar cei ce administrau Pietele Centrului și-au dat seama de acest lucru. Și rebeliunea din 9330 n-a fost altceva

decît o tentativă desperată de a apuca ceea ce îi scăpa din mînă Companiei; fapt ce nu putea avea efecte constructive. Atunci cînd o minoritate se răzvrătește împotriva puterii constituite, bazîndu-se pe un program limitat la „acum" și nu la viitor, nu poate să obțină decît o dominare vremelnică... admițînd, mai întîi, ca rebeliunea să aibă sorți de izbîndă.

MHADSI: Vrei să spui că rebeliunea Comercianților Independenți nu avea un program precis ce trebuia să fie înfăptuit și că ceea ce-și propuneau ei era doar de a cuceri puterea de dragul puterii. Așa-i?

CSHARI: Hm, da. Comercianții nu erau organizați bine, nu constituiau o clasă socială, pentru că interesele lor nu coincideau. Iar atunci cînd sînt multe interese în joc, pe timp de revoluție, se tinde spre autonomism, ceea ce vrea să spună anarhie; fapt ce nu poate decît să compromită reușita operațiunii.

MHADSI: Dar există, încă, în Galaxie, diferite asociații de Comercianți Independenți.

CSHARI: Nu au nici o pondere, în cazul unei eventuale alte rebeliuni.

MHADSI: Putem, atunci, spune că acea Putere Mercantilă, cum era numită, a încetat să mai existe?

CSHARI: Cred că da. În acest moment este necesar să luăm în considerare, cu atenție, potențialele diverselor grupări sociale care, într-un viitor mai mult sau mai puțin apropiat, ar putea să constituie un imperativ diferit de Companie doar în ceea ce privește aspectul exterior.

MHADSI: De exemplu?

CSHARI: De exemplu: Slăviții domni de pe Gamma Alcyonis... sau Convivii din Guvernul Comun. (Din sală se aude un murmur de nemulțumire al publicului.)

MHADSI: (Vizibil tulburat) Doamnă doctor Cshari, vrei să repeți ceea ce ai spus adineauri?

CSHARI: Am spus că este necesar, acum, să nu permitem unor grupări, de data aceasta mult mai conștiente de rolul lor, să pornească un proces care să ducă universul

pe un drum paralel cu cel care ne-a dus la Foamete. Dumneata mi-ai cerut să precizez care sînt acele grupări, și eu am răspuns: *ar putea* fi Slăviții Domni de pe Alcyonis, sau Convivii din Guvernul Comun. De altfel nu am luat încă în considerare, cu atenție, capacitatea grupului de persoane care s-a apucat să reconstruiască Kendal... nu știm încă prea multe, deși au trecut treizeci de ani, despre acele ființe care pretind că provin dintr-o altă Galaxie, și dacă ar trebui...

MHADSI: (Tăindu-i vorba) Doamnă doctor Cshari! Dumneata te gîndești, cumva, că Convivii ar putea avea ambiții de...

CSHARI: De a se transforma într-o putere absolută? Da, mă gîndesc, cred așa ceva. Cel puțin așa se poate deduce dintr-o situație ca aceasta pe care o trăim.

MHADSI: Doamnă doctor Cshari, îți dai seama de faptul că dumneata te afli în culpă? Și această culpă este ofensarea instituțiilor!

CSHARI: (Zîmbind, cu evidentă satisfacție) Ahhh, ce să spun! *Instituții.* Dar dumneata ți-ai dat seama, domnule Coordonator, de faptul că ai proferat insulta cea mai gravă, și că acest lucru te face complet vulnerabil? Guvernul Comun s-a format de numai trei ani, și dumneata vorbești despre el ca despre o putere constituită. Oh, Zeilor! (Adresîndu-se, cu voce tare, publicului.) Nu înțelegeți că aceasta este greșeala cea mai mare? Să începi să reconstitui un organism cu putere absolută! Este primul pas spre o nouă prăbușire, spre o nouă criză. Domnule Coordonator, cei ce prezidează Marele Banchet nu pot și nu trebuie să fie investiți cu puteri depline. E o problemă vitală!

MHADSI: Vrei să ne ajuți în opera de reconstruire a planetei?

CSHARI: Bineînțeles, bineînțeles! Nu înțelegeți? Eu mă străduiesc să vă dau tot ajutorul posibil. Vreau să împiedic apariția unor noi perioade de foamete! Și cum aș putea s-o fac dacă nu v-aș spune care sînt, după părerea mea, direcțiile principale pe care

trebuie să le urmeze un guvern luminat? Trebuie să înțelegeți lecția dată de Hekar Bwuni... un cercetător nu trebuie să fie preocupat de gîndul de a „ofensa", sau cel puțin nu „instituțiile", ci el trebuie, pur și simplu, să cerceteze faptele și să le prezinte așa cum sînt!

MHADSI: Îți scapă un amănunt. Dacă acum șaptezeci de ani Bwuni își permitea, în anumite situații, să vorbească împotriva intereselor Companiei, motivele pe care se baza rezidau în forța sistemului... Acesta nu s-ar fi prăbușit ca urmare a criticilor făcute de el, și oamenii i-ar fi putut studia contradicțiile. În clipa de față, însă, poziția noastră este una dintre cele mai precare; o uniune cum este cea a Guvernului Comun trebuie să se aștepte la tot sprijinul posibil din partea indivizilor care fac parte din ea și, mai ales, din partea oamenilor de cultură; persoane ca dumneata, doamnă doctor, care să ne ajute să nu mai cădem, din nou, în aceleași greșeli de odinioară. Nici unul dintre noi nu este infailibil, acesta este adevărul; ți se cere doar să nu slăbești în oameni încrederea pe care ne străduim să le-o cîștigăm puțin cîte puțin.

CSHARI: Aceasta înseamnă că se pune o stavilă libertății mele de a mă exprima ca specialistă în istorie.

MHADSI: Nu. Înseamnă, pur și simplu, să nu strecori în opinia publică ideea greșită cum că Guvernul Comun ar fi o nouă putere absolută

CSHARI: Ești convins de acest lucru?

MHADSI: Bineînțeles.

CSHARI: Foarte bine. De altfel, istoria ne învață că nici o cauză nu poate fi de nedefinit sau de necunoscut. Și nu se poate judeca comportamentul omului făcînd abstracție de cauzele care au generat actele sale. Dacă Guvernul Comun are cu adevărat trăsături care să-l deosebească de un regim despotic, acestea îi vor fi recunoscute, în timp, oricare ar fi împrejurările potrivnice care să poată crea, la început, o impresie contrară. Înțeleg grija dumitale.

MHADSI: Îți mulțumesc, doamnă doctor Cshari.

CSHARI: Permite-mi să mai adaug ceva, un ultim lucru referitor la Foamete, după care intervenția mea poate fi considerată încheiată.

Cercetările mele revelează o realitate fundamentală: și anume, aceea că Foametea n-a fost altceva decît un efect al acelui nesecat izvor de surprize care este prostia omenească. Cu toate acestea, și aș dori s-o subliniez cu deosebită atenție, în momentul analizei faptelor istoricul nu va putea considera un asemenea factor drept o greșeală în calea logicii, sau, cu alte cuvinte, o necunoscută incalculabilă. Dar are și prostia logica ei, așa încît actele săvîrșite în anul 9330 erau și ele logice... cel puțin pentru cei ce le provocaseră. Țineți seama de un asemenea element, analizați-l cu de-amănuntul; nu vă gîndiți că este neînsemnat. Introduceți-l într-un context bine determinat și studiați-i reacțiile ca și cum ar fi o persoană fizică; veți descoperi că de el depind multe evenimente, pe care mintea omenească nu întotdeauna le poate sesiza. Foametea a început în momentul în care a rodit logica prostiei.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI UNULEA

O nouă rădăcină

Ați spus că mă admirați. Ați spus că iubiți geniul din mine. Dar ce v-ați face dacă acel geniu ar fi pus în slujba unor scopuri cu totul diferite de interesele voastre? Dacă ar trebui să alegeți între viața unui om și stăpînirea unui colț din univers, neatins de mîinile voastre, nu ați ezita. Vă opuneți simțului comun, vă opuneți celei mai elementare logici. Voi sînteți adevăratele necunoscute sociologice, voi sînteți elementul incalculabil și care nu poate fi cunoscut și tocmai în aceasta rezidă puterea imensă pe care o exercitați: în îngrozitoarea nelogică.

HEKAR BWUNI, către Conducătorii Companiei, A.S. 9294

DAVID își reveni în fire, în timp ce o durere zvîcnitoare îi cuprinse tot capul. Deschise ochii, și peisajul care se desfășura în fața lui era foarte diferit de cel pe care-l percepuse înainte de a se prăbuși în nesimțire. Avea încă în minte imaginile groaznice ale orașului în fierbere, ale oamenilor care fugeau și cădeau, fugeau și erau doborîți la pămînt... acum, în schimb, se afla într-un spațiu strîmt, de formă dreptunghiulară, lat de cîțiva metri și lung de patru sau cinci, gol, absolut gol. Printr-o fereastră, situată mult prea sus, pătrundea o rază subțire, ca o seceră, care lumina slab restul încăperii cufundat în penumbră. Preț de o clipă i se păru că se întorsese în galeria strîmtă pentru aerisire în care căzuse în timpul aventurii sale de la vînătoarea în Deșert: aceeași senzație de straniu și de mister, aceeași învălmășeală în minte. Dar locul era cu totul diferit; nu putea fi departe de Ysha, iar materialul din care era construită celula aceea era din stîncă obișnuită.

Spusese *celulă*?

Așa părea a fi. Avea impresia că era băgat la zdup. Era o senzație diferită de cea pe care o avusese atunci cînd ajunsese la Enn: acolo se simțise, pur și simplu, incapabil de a fugi dintr-un

loc în care nimerise din întîmplare, pe cînd aici era ca și cum cineva ar fi *vrut* să-l separe de lumea exterioară.

Se ridică în picioare, încă buimăcit. Îi înțepeniseră membrele; își masă ceafa care îi rămăsese lipită de piatra tare și aspră a peretelui, și simți cum îi revine, încet-încet, luciditatea. Începu să meargă prin spațiul strîmt și văzu că în fața sa se afla o oglindă. Se vedea în ea pe sine însuși, în capătul celulei, care era parțial cufundată în umbră și parțial luminată de raza aceea care pătrundea pe fereastră. Apoi, cînd se apropie, își dădu seama că se înșelase; nu era vorba de o oglindă, ci de o placă de sticlă ce părea să înlocuiască cel de al patrulea perete al celulei. Era chiar sticlă, și închidea în ea, cumva, un întuneric de nepătruns, imperscrutabil. Își lipi fața de suprafața aceea netedă, dar nu reuși să vadă nimic.

Îi reveniră din nou în minte ultimele imagini ale învălmășelii din fața clădirii Antrepozitelor. Și imaginea individului din Garda de Elită, în uniforma lui roșie și albastră, care ridicase bastonul asupra lui și spusese... Slăvite Shakkai, oare ce anume spusese...?

David Tschander... da, îi spusese pe nume. Îl recunoscuse... cum putuse să știe dinainte că el avea să vină la Ysha? Luase hotărîrea de a se duce acolo așa, dintr-o dată, fără a se fi gîndit înainte. Apoi mai spusese ceva. Conducătorii... da, da, *Conducătorii au nevoie de tine*...

Conducătorii!

David simți că inima îi bate mai repede. Compania declarase că el și Nhera erau dezlegați de orice obligație! Documentul... fusese un document oficial... cum era, oare, cu putință? Ce vroiau de la el Conducătorii? Mințiseră, fir-ar să fie, mințiseră... ca întotdeauna!

Îl cuprinse mînia. Și-o înfrînase mult timp, dar în acel moment explodă. Lovi cu pumnii în sticlă, izbi în ea și cu picioarele, sperînd s-o spargă. Dar pe suprafața aceea care răsună îndelung nu apărea nici măcar o zgîrietură.

– Bastarzilor! urlă el. Bastarzi scîrboși, viermi blestemați, ce mai vreți de la mine? Dați-mi drumul! Dați-mi drumul să plec! Eu sînt liber! Nu mă puteți ține aici!

Frenezia îi crescu pînă la paroxism, apoi, încet-încet, se pierdu. Începu să gîfîie, în tăcerea aceea, dîndu-și seama că nu va primi nici un răspuns. Rămase nemișcat în fața peretelui de

sticlă, apoi îi mai trase, cu mînie, un ultim picior, și se întoarse. Se așeză în dreptul razei de lumină care pătrundea prin fereastră și privi în sus. Soarele! Mereu același blestemat de soare din Kendall...

O mică parte din acel soare era întunecată: o semilună minusculă și întunecată care devorase partea exterioară a coroanei.

Înțelese că nu mai era mult pînă la Ziua Întunericului. Probabil că fusese în stare de inconștiență timp de patru sau cinci ore, pentru că știa că faza de preeclipsă dura circa trei ore, și ea începea chiar în momentul acela. Dar faptul nu i se păru important. Trebuia să găsească un mijloc de a ieși de acolo.

– O manifestare de forță impresionantă, domnule Tschander.

David se întoarse, brusc, dar nu era nimeni. Se ridică în picioare, și înțelese că vocea venea de dincolo de peretele de sticlă; se apropie de perete, ca și cum prin acea mișcare ar fi putut străpunge cu privirea întunericul. Dar nu vedea nimic; sau, dacă era cineva, se ascundea bine.

– Ce vrei? strigă el. Cine ești?

– Întrebările dumitale sînt de-a dreptul puerile și dezamăgitoare, domnule Tschander, spuse întunericul.

David observă ceva în vocea aceea. Era răgușită și rece ca gheața... și el puse acest lucru pe seama efectului provocat de peretele de sticlă. Dar nu avea timp și nici chef să se gîndească la asta.

Vocea continuă:

– Nu întreba cine sînt *eu*, domnule Tschander. Gîndește-te mai bine la dumneata însuți, și vei afla răspunsul.

David rămase tăcut, în așteptare.

– Nu înțelegi, Tschander?

– Sînt multe lucruri pe care aș vrea să le înțeleg.

I se păru că aude un suspin, un suspin ciudat. Era ceva ca un fel de șuierat de mînie.

– Mă numesc Dhuamdya Ogle, spuse, în sfîrșit, vocea. Sînt un Conducător.

David simți că-l cuprinde din nou mînia.

– Voi m-ați băgat în afacerile voastre! exclamă el. Îmi garantaserăți libertatea... cum de m-ați găsit? Și de ce m-ați capturat? M-am săturat de a fi un pion în jocul vostru!

– Te rog, Tschander. Păstrează-ți calmul. Nu-ți vom face nici un rău.

David respiră.

Vocea continuă:

– Avem nevoie de dumneata... după cum îți poți foarte bine imagina. Nu vei fi, desigur, chiar atît de naiv încît să crezi că noi, Conducătorii, ne supunem, chiar așa, legilor noastre. Legile sînt ca și oamenii: se studiază, se examinează, și în cele din urmă se manevrează în modul cel mai convenabil. Documentul prin care declarăm decăzut orice interes pentru persoana dumitale a fost... ca să spunem așa... o scurtă perioadă de repaus. Care să-ți permită să te refaci după oboseala călătoriei pe care ai făcut-o.

David își încleștă dinții.

– Îmi pare rău pentru tot ceea ce ai fost nevoit să pătimești pe Axari... dar a fost vina dumitale. Dacă ai fi primit de bunăvoie însărcinarea aceea, n-ai mai fi pătimit atîta. Înțeleg că purtarea reshekului Xedhe Arquni n-a fost dintre cele mai ortodoxe, dar te asigur că acțiunile sale au fost din proprie inițiativă și prea impulsive. A fost o greșeală, aceea de a-l fi ales pe el. Pentru Contele Syiuti și femeie, Nhera, aveam în program un simplu, inevitabil accident, pe care nici dumneata nu l-ai fi bănuit... în schimb, reshekul a vrut să procedeze după cum îl tăia capul... și pînă la urmă a plătit pentru toate.

– Și toate astea pentru cîteva minerale prețioase... eu...

– Minerale?

Urmă o clipă de tăcere.

– Ah, da, e adevărat... dumneata încă mai ești convins de faptul că pe noi ne-ar interesa acele faimoase zăcăminte descoperite pe planeta aceasta mizerabilă. Adevărul este, domnule Tschander, că noi le dorim atît cît ne-am dori și nisipul deșertului de pe Kendall.

– Cum? Doar nu... David simți că i se oprește inima în loc.

– Chiar așa. Te miri? Ne subapreciezi, Tschander... dar asta nu înseamnă cîtuși de puțin că nu te mai bucuri de aceeași considerație în ochii noștri. Noi, Conducătorii, stăpînim întregul Sistem... crezi că am fi elaborat un asemenea plan doar pentru a obține ceea ce este deja al nostru, așa, fără a întîmpina nici o rezistență?

David vru să spună ceva, dar fu întrerupt.

– Fie că o crezi, fie că nu, n-are importanță; impresia pe care dumneata o ai despre noi nu contează.

– De ce te ascunzi? Vreau să văd cine se află în fața mea.

– Eu te văd bine, Tschander. Foarte, foarte bine. Ești exact așa cum fiecare dintre noi se aștepta să fi. Și dumneata n-ai să mă vezi... deocamdată.

David era foarte tulburat, descumpănit. Misiunea aceea pe care ei voiau ca el s-o ducă pînă la capăt nu însemna, oare, nimic pentru ei? O înșelaseră pe Nhera, făcînd-o să creadă că ea fusese aceea care înșelase? Planuri în alte planuri...

Repetă:

– Ce vreți de la mine? De ce ați făcut tot ceea ce ați făcut?

– Compania tocmai a încetat de a mai exista.

David făcu doi pași înapoi, ca și cum ar fi fost lovit. Însemna, așadar, că tot ceea ce îi spuseseră tinerii Funcționari era adevărat! Dar, oricît l-ar fi mirat această ipoteză, nu-l și înspăimînta. Și, dispărînd clipa aceea de năuceală, își dădu seama că acum era calm.

– De ce? întrebă el, cu o voce plată.

– Oh, și nu este numai atît: planeta Omnerstark a fost în întregime ocupată de Comercianții Independenți, care au trecut prin foc și sabie fiecare colțișor al acesteia. Acum sînt ei cei ce stăpînesc Sistemul... așa cum era de așteptat. Numai că, în scurt timp, nu va mai exista un Sistem, așa cum l-am știut dintotdeauna.

David era nemișcat și tăcut. I se păru că vocea aceea aștepta un răspuns, un comentariu, dar nu le-a primit.

– Motivația tuturor acestor lucruri, continuă vocea, ca și cum ar fi ținut o lecție la Centrele de Pregătire, va fi căutată, cu asiduitate, în anii viitori. Vor fi avansate multe ipoteze, conjecturi, reconstituiri; dar adevărul nu va fi descoperit. Nimeni dintre ei nu va reuși să pătrundă sensul operațiunii pe care am întreprins-o.

David începu să pară interesat. Conducătorul putea să-i explice multe.

– Operațiune? întrebă el. Ce operațiune?

– Chiar aceasta care tocmai s-a încheiat, domnule Tschander.

Vocea părea surprinsă, ca și cum Conducătorul nu s-ar fi convins de acea prostie.

– Prăbușirea organizației noastre, criza internă care a dus-o la destrămare. Discuțiile în legătură cu cele ce se întîmplă acum în Sistem vor fi un lucru absolut inutil. Războaiele, Tschander!

Ai văzut vreodată un război? Hm, cred că nu. Asociația noastră a smuls din rădăcini din conștiința omenească însuși conceptul de război. Și a fost o alegere bine făcută. Războiul introducea în schemele noastre de ecuații sociologice un număr exorbitant de variabile, un număr inacceptabil de alterații.

Urmă o pauză.

– Dar acum războaiele vor face din nou parte din existența voastră cotidiană! V-ați gîndit vreodată la acest lucru?

– Dumneata ai *prevăzut* totul!

Conducătorul păru a nu se sinchisi de acel strigăt de mînie.

– Cînd am început să ne creăm ambianța, Tschander, a trebuit să ținem cont de anumite caracteristici ale sistemului pe care ne pregăteam să-l elaborăm. Aveam la dispoziție o întreagă bază pe care trebuia s-o modelăm; aveam mînă liberă. Și am construit o mașinărie complexă și perfectă, calculînd orice mișcare a structurii sale, fiecare angrenaj, fiecare intersecțiune. Ai dreptate: noi știam că vom fi ajuns la un punct din ascensiunea noastră în care baza n-ar mai fi putut susține colosala greutate a forțelor pe care le-am strîns laolaltă. Și momentul este acesta, noi știam că va sosi... și ne-am luat măsuri.

Urmă o clipă de tăcere, în care David ar fi vrut să strige, dar era atît de înspăimîntat și de tulburat, încît nu putea face altceva decît să-și lipească obrazul de sticla rece și să aștepte ca adevărul să-l lovească cu sîngele rece și neîndurarea unui ucigaș. Toate acelea pentru care luptase, toate acelea pe care le trăise, tot ceea ce îi fusese dăruit și apoi furat, toate astea se aflau acolo, în fața lui, în întunericul unei voci care îi vorbea; și nu putea atinge nimic. Întreaga sa viață se afla în vocea aceea, și gîndul acesta îl făcea să tremure de mînie. Conducătorul Dhuandya Ogle îi dezvăluia cauza tuturor celor ce i se întîmplaseră lui, lui Jenaar, întregului Sistem, și era ca și cum el ar fi fost un străin. Nu putea face nimic pentru a se elibera, trebuia să asculte.

– Tschander, noi, Conducătorii, am reușit să depășim multe momente neplăcute... dar pe acesta nu-l vom depăși. Îți amintești de criza din 9058? Cred că i-ai cercetat cauzele și modul de rezolvare în timpul studiilor de la Centrele de Pregătire. Și apoi criza care a dus la Cei Trei Ani de Calamitate? Era în anul 9116, dacă-mi aduc aminte bine. Sînt,

toate astea, episoade din istoria Companiei care par a fi trecute cu vederea de istoriografia oficială... și totuși fac parte integrantă din studiul nostru. Crizele economice, agitațiile sociale n-au fost prea frecvente, dar nici cu totul absente de cînd Sistemul nostru a fost oficializat. Iar crizele, pe lîngă faptul că sînt o problemă greu de rezolvat, mai comportă și pericole... pericole pentru cei ce le-au provocat.

Gîndește-te la un lanț, Tschander. Reușești să-l vezi? Da, bineînțeles că da. Dumneata pășești acum pe acel lanț. De departe, reușești să vezi că una dintre verigi s-a crăpat și calculezi cam în cît timp se va rupe. Trebuie să mergi mai departe; și vei adăuga alte și alte verigi, una după alta... cu alte cuvinte, vei crea o deviație. În cele din urmă, ultima verigă a acestei deviații se va uni cu cele din lanțul principal; ruptura aceea, discontinuitatea, se află acum în spatele dumitale... și ești liber să-ți continui drumul. Dar se vor mai rupe și alte verigi, și dumneata va trebui să le dregi, adăugînd altele și altele, și va trebui să afli – clipă de clipă – noi și noi căi care pînă la urmă se vor uni cu drumul principal. Apoi, la un moment dat... lanțul se termină.

David cugeta.

– Ce vei putea face atunci? Drumul pe care l-ai ales s-a terminat. Nu mai poți înainta... dar vei descoperi că mai există un lanț, paralel cu celălalt. E ușor să iei o hotărîre, nu? Dumneata va trebui să sari de la un lanț la altul și să-ți continui drumul... și, dacă vei avea noroc, vei reuși să ajungi la o țintă nu prea îndepărtată de cea originară. Înțelegi? Istoria Sistemului este ca un lanț care se termină acum, noi fiind ultima verigă. Fiecare criză, fiecare eveniment din trecut au produs deviații pe care noi, Conducătorii, a trebuit să le depășim, cu orice preț... așa, chiar așa a fost. Dar au adus cu ele și alte verigi... alți pași obligatorii. Noi aveam datoria de a păstra moștenirea unor oameni care au văzut secole și secole... și nu era alt chip decît acesta pentru a o face.

– Slăvite Shakkai! strigă David. Dar chiar *voi* ați dorit această distrugere!

– Am acționat în modul în care trebuia să acționăm. Voința noastră de a supraviețui oricărui obstacol, *oricărei* crize ne-a determinat să alegem soluții sigure. Acestea s-au dovedit, de-a lungul timpului, a fi salutare, dar siguranța noastră trebuia să fie

contrabalansată, în ecuațiile sociologice, de pieirea altora. Mutînd o variabilă, în așa fel încît să obținem situații favorabile nouă, se iveau, în mod necesar, fisuri în structura manipulată. Imperfecțiuni, fisuri și iar fisuri, care s-au tot adunat... dumneata, Tschander, nu poți avea nici cea mai mică idee despre neregularitățile care s-au tot strîns de-a lungul istoriei. Însuși planul nostru de fugă a trebuit, pentru a avea sorți de izbîndă, să fie restrîns la puțini Conducători care vor fugi, folosind răzvrătirea Comercianților Independenți ca un mijloc de a restabili echilibrul. Comercianții îi vor ucide pe mulți dintre ai noștri; dar un grup format din cîțiva indivizi, în care ne vom afla și noi, eu și dumneata, va scăpa. Acesta este tributul care trebuie să fie plătit pentru manipularea timpului. Este clipa cea de pe urmă, în care planul cade... clipa în care Sistemul și echilibrul creat de noi se prăbușește. Clipă în care Conducătorii se mută de pe un lanț pe altul și continuă să-și trăiască viața lor cea dintotdeauna.

– Sînteți niște ucigași! spuse David, lovind cu pumnii peretele...

Văzu cum soarele se întuneca, încet, în mod inexorabil.

– Lumile Sistemului se vor întoarce la starea de barbarie! Vor muri milioane de oameni din cauza nebuniei voastre! Nu e drept...

– Nu e drept? Află, Tschander, că *noi* hotărîm ceea ce e drept și ceea ce nu e drept. Justiția a fost creată de Conducători. Dar dacă te chinuie gîndul că s-ar putea să mori într-unul din războaiele care vor izbucni în curînd, atunci să nu ai teamă. Dumneata ai o soartă cu totul aparte, nobilă.

– Cum adică?

David simți cum îl pătrunde o liniște ciudată. Ar fi vrut să vadă cine era acel om care de acolo, din întuneric, îi dezvăluia niște lucruri atît de oribile, lucruri deja știute și acceptate, aparținînd trecutului. Ar fi vrut să spargă acea închisoare și să fugă de acolo.

– Din păcate noi nu am putut urmări cursul vieții dumitale chiar de la început. Am fi putut face din dumneata ceva extraordinar, excepțional... dar capacitatea dumitale ajunge să garanteze reușita planului nostru. Prevăzuserăm, într-un fel, și acest lucru: un individ, singurul care să ne asigure izbînda, un individ în care să ne putem încrede, care să poată scăpa de

prăbușirea Sistemului. Păcat că n-am putut să precizăm cine anume era el încă înainte de a se naște.

– Victorie? Succes? Ce anume vrei să încerci să-mi spui? Cum că eu aș fi un individ mai cu moț printre toți cei ce trăiesc în Sistem?

– Bineînțeles, Tschander. Nu pot să cred că nu ți-ai dat singur seama de acest lucru. Planul nostru s-a născut atunci cînd ne-am dat seama de faptul că ne aflăm la un pas de criza finală care ar fi distrus Compania. Pregătiserăm un plan de urgență... dar șansele de reușită ni se părură a fi mai mari de cincizeci la sută abia atunci cînd reușirăm să găsim un element uman în care să ne încredem... adică dumneata. Am efectuat o minuțioasă anchetă – pe care am început-o cu jumătate de secol mai înainte de nașterea dumitale – care anchetă abia acum a dat rezultate satisfăcătoare. Așa am pus în aplicare schema noastră, siguri fiind că va da rezultate. Elementul final, ceea ce noi numeam Noul, era pe atunci Navigator pe una din Navele noastre de transportat mărfuri. L-am studiat îndelung pe tînărul David Amshinygri Tschander... și atunci cînd momentul a fost prielnic, am făcut în așa fel încît să fie concediat. Ținuserăm seama atît de anumite afinități și înclinații ale sale, cît și de schema sa mintală... și știam că avea să debarce pe planeta Kendall. Aveam acolo agenți foarte buni... foarte buni în sensul că nu erau destul de inteligenți încît să se întrebe care să fi fost motivul anumitor ordine. Acei agenți aveau să ni-l aducă pe tavă pe Nou – în mod rapid și sigur – așa încît ne-am fi putut dedica lui mai înainte de a izbucni criza... așa credeam, cel puțin. Din păcate Xedhe Arquni se dovedi a fi incapabil și impulsiv, și situația luă o asemenea întorsătură încît ne văzurăm nevoiți să refacem calculele, ce fură îngreunate de acea necunoscută care deveni Nhera Kunurse după ce se îndrăgosti de dumneata. Noi știam că ea și Contele Jenaar ar fi exercitat, cu timpul, o oarecare influență asupra dumitale... și acel lucru era periculos. De aceea voiam să împiedicăm, încă din fașă, o posibilă legătură între voi trei. Din păcate, din cauza nechibzuinței reskek-ului, și această tentativă a eșuat.

David schiță un zîmbet amar, și spuse:

– Arquni voia să-i ucidă pe Jenaar și pe Nhera, exact așa cum voiați voi.

– Da, e adevărat... – vocea deveni aproape răbdătoare – ... dar motivațiile erau diferite. Arquni îl ura pe Siyuti, și ura violentă, feroce a unui om ca el era periculoasă, da, dar și imprecisă. Noi nu-l uram pe Conte; pentru noi el reprezenta o simplă piedică, un obstacol ce trebuia înlăturat... și dacă ar fi putut controla situația, acțiunea noastră ar fi fost mult mai rapidă și directă decît cea a reshek-ului, și mai puțin grosolană. Femeia nu reprezenta nimic pentru el, și de aceea nu ținea neapărat s-o ucidă; dar pentru noi era o problemă vitală ca ea să dispară, și n-am fi fost atît de naivi încît s-o lăsăm în libertate. Deci, după cum vezi, Tschander, există o mare diferență între noi și subalternii noștri.

– Și prospecțiunile de minerale?

– Ah, prospecțiunile... a fost vorba de o simplă acoperire. Vezi dumneata, noi nu puteam să dezvăluim faptul că eram la curent cu criza iminentă... astfel că, pentru a-i face să creadă pe Funcționarii ce te-ar fi adus pe Omnerstark că sechestrarea dumitale era motivată, am luat hotărîrea de a adopta acea stratagemă. Oh, bineînțeles că zăcămintele există cu adevărat aici pe Kendall, și acel mineral are, într-adevăr, toate caracteristicile care ți-au fost descrise. Dar, în realitate... – făcu o pauză – ... noi ne-am folosit de acel pretext doar pentru a pregăti procesul crizei extreme. Poate că cineva, cine știe, după noi, se va gîndi să extragă acel mineral... dacă va mai exista cineva în Sistem..

– Dar n-ați reușit să mă duceți pe Omnerstark, stîrpiturilor!

– Asta e adevărat, da. Dar te asigur că rezultatul final nu se va deosebi prea mult de cel prevăzut. Va însemna doar că pentru educația... dumitale... va fi nevoie de ceva mai mult timp. Pe Omnerstark am fi putut să te punem în legătură într-un mod mai eficace cu noul dumitale mediu... dar n-are importanță. Vei avea tot timpul.

– Și care ar trebui să fie educația mea?

– Noi, Conducătorii, stăpînim Sistemul de aproape patru secole... și am acumulat cunoștințe nemărginite. Dar am descoperit că sîntem un grup închis... *prea* închis. Sîntem la fel ca un arbore de amhrat, Tschander: am crescut peste măsură, am ocupat tot spațiul și toată lumina disponibile din pădurea noastră, sufocînd și strivind organismele mai mici. Și la fel ca arborele de amhrat, avem și noi organismele noastre pseudo-

simbionți, cărora le permitem să trăiască în umbra noastră, deși nu avem realmente nevoie de ele... Comercianții Independenți; și tot la fel ca la arborele amhrat, ramurile noastre se întind pînă hăt-departe de trunchi... și tot la fel ca un arbore de amhrat ne tragem dintr-o singură, viguroasă rădăcină: din cea a Inițiatorului nostru, Suithe Maunu. Dar cu forța noastră am păgubit solul de substanțele sale vitale, l-am secătuit.

– Și nu ați prevăzut acest lucru. Și unde veți fugi? Unde vă veți putea ascunde? Veți simți și voi, pe pielea voastră, efectele crizei!

– Îmi pare rău că te dezamăgesc; dar noi, în secolele trecute, am efectuat studii și cercetări de amploare. Studii avînd drept scop descoperirea unui nou sol, unui nou început. Și am avut succes.

Tonul său deveni, dintr-o dată, ademenitor:

– Vrei să-mi amintești, Tschander, pînă la ce distanță de la punctul de plecare poate ajunge o navă spațială prevăzută cu Trasant?

– Patru parseci și jumătate, răspunse David, gîndindu-se că nu înțelesese sensul întrebării.

Conducătorul zîmbise, fără doar și poate, în întuneric.

– Bine. Și de cît timp are nevoie?

– Douăzeci și două de ore.

– Perfect. Dar acestea sînt date care se referă la astronavele obișnuite... navele *noastre* pot acoperi distanța de douăzeci de parseci în cinci ore.

David își imaginase ceva asemănător.

– Este un secret pe care l-ați păstrat în tot acest timp, observă el, așteptînd momentul potrivit. Dar unde vă vor duce acele mecanisme admirabile? În Spirală nu mai există planete locuibile, în afară doar de cele din Sistem, iar galaxia cea mai apropiată se află la cincizeci de parseci de aici.

– Ne crezi atît de puțin prevăzători? Ți-am spus, doar, că am efectuat cercetări îndelungate și amănunțite. Și acestea nu aveau drept scop doar îmbunătățirile pe care le-am adus Motoarelor cu Fuziune. Am stabilit și locuri secrete de acostare, de unde ne-am lansat apoi spre noul nostru sol. Descoperiri de-a dreptul entuziasmante, Tschander! Planete care nu mai fuseseră niciodată explorate, niciodată privite de vreun ochi omenesc... noi stăpînim deja zeci de lumi noi pe care ne putem refugia!

Vocea îi devenise plină de bucurie.

David era atît de copleșit de acele dezvăluiri, încît nu mai avea nici măcar puterea să deschidă gura. Dacă măcar acele descoperiri uimitoare ar fi fost făcute în alte timpuri, de către *alți* oameni... dar nu, nu, aceștia *nu* erau oameni. Își salvau propria lor piele, lăsînd Sistemul pradă pieirii; nu puteau fi numiți oameni!

Strigă:

– Mai puteți încă salva Sistemul! Puteți! Dezvăluiți secretul acelor noi nave, acelor noi planete! Neamul omenesc ar putea scăpa din acest război cosmic... Vă rog!

– Ești, cu adevărat, un altruist, Tschander. Iată una dintre acele calități care vor trebui să fie extirpate în cazul că vei deveni Noul nostru. Sau, mai bine zis, modificate; va trebui să te gîndești la semenii dumitale doar atunci cînd va fi vorba de Conducători. Dar să nu-ți faci probleme: nu va fi greu să devii așa ca noi.

Inima începu să-i bată nebunește:

– Nu voi fi niciodată ca voi! Nu mă puteți sechestra în acest mod! Vă urăsc, mi-e scîrbă de voi. Decît să trăiesc la fel ca voi, mai bine rămîn să mor în război!

Se uită în jurul său, căutînd un mijloc de a fugi din acel loc, de a scăpa de acel nou și apăsător coșmar.

De dincolo de zidul de cristal, din întuneric, se auzi din nou vocea aceea:

– Nu încerca să te fofilezi de la rolul tău, Tschander. Nici nu căuta vreo portiță de scăpare din celula asta, pentru că nu există. Ai fost cea mai bună marionetă. Într-adevăr cea mai potrivită pentru scopurile noastre! Abil, inteligent, un cercetător... un om care știe să hotărască în ceea ce privește propria-i viață... și este convins de faptul că trebuie *să hotărască* chiar și atunci cînd este dirijat de superiorii lui! Excelent, foarte potrivit!

Izbucni într-un rîs animalic, care-l întoarse pe dos pe David.

Ce monstru va fi fost acel Conducător care se ascundea în întuneric? Cum de putea rosti acele cuvinte: viață, moarte, iubire, planuri, războaie... pe același ton ca și cum toate ar fi însemnat același lucru? Pentru numele lui Shakkai, cum de putea vorbi de mari cuceriri și de mari aspirații, cum putea vorbi cu vocea unui om și cum putea face ca ideea să pară atît de oribilă? Și cum putuse, oare, el, David, să fie atît de prost,

atît de orb încît să nu-și imagineze toate astea? Și chiar să nu fi existat nici un mijloc de scăpare?

– Te-am luat sub observație încă din clipa în care ai debarcat pe Astroportul din Waddhar. Pînă și atunci cînd te aflai în tribul Huwutky, în care aflaseși adăpost... și pînă și atunci cînd făceai dragoste cu a dumitale Nhera Kunurse; și atunci cînd luaseși hotărîrea de a fugi, și cînd admirai, șezînd pe mal, priveliștea Lacului Abha și cînd...

– Ajunge! Ajunge!

David se propti cu spatele de peretele de sticlă și se lăsă să alunece încet la pămînt. Nu mai avea nici un chef să asculte, dar Conducătorul continua să-l rănească prin cuvintele sale:

– Acum eu și dumneata, Tschander, ne vom alătura celorlalți Conducători, și vom călători spre o nouă lume, o planetă fertilă și primitoare ce se află la șaptezeci de parseci de aici, pe care ne vom stabili și vom lua de la început opera noastră. Numai că va fi o deosebire: tot bagajul nostru de cunoștințe, tot ceea ce am cucerit pînă acum, *moștenirea* noastră... totul va fi transferat în persoana dumitale. Dumneata vei fi obîrșia noastră, întemeietorul unei noi dinastii care va repeta faptele noastre de vitejie și va crea o nouă istorie, o legendă mai nobilă decît cea pe care noi am transmis-o. Dumneata reprezinți aspirația noastră finală, Tschander! Ești noua rădăcină, cea pe care ne-o căutam, rădăcină din care va răsări și va crește, mai înalt decît cel dinainte, arborele vieții Conducătorilor! Cam astea ar fi... curaj! Urmează-i pe oamenii noștri, care te vor escorta pînă la nava pe care vei avea privilegiul să te îmbarci și să călătorești la bordul ei spre viitorul dumitale. Îngăduie-i Sistemului să moară liniștit, fără dumneata.

Prin ceața care-i învăluia mintea, David văzu o fîșie de lumină ce se ivea în fața sa: se deschisese, larg, o ușă, și în cadrul ei apărură două umbre, ce se detașau pe fondul de lumină orbitoare ca niște fantome. Erau doi indivizi din Garda de Elită, escorta sa. Nu se ridică în picioare, și nici nu-i băgă în seamă. Simți cum e curpins pe după umeri, și nu opuse nici o rezistență. Nu vedea nimic și nici nu spuse nimic. Ajunsese în stadiul de a nici nu mai gîndi. Cei doi indivizi îl ridicară de jos și-l tîrîră spre ușa închisorii, spre o carceră mai cumplită și de mai lungă durată.

Lui David îi trebuiră cîteva secunde pînă cînd să i se limpezească mintea. Se eliberă, dintr-o țîșnire, din strînsoarea indivizilor din Gărzile de Elită și, desfăcîndu-și brațele în chip de arc, îi lovi pe amîndoi în plină față. Cei doi suduiră și se luară după el, care fugea, căutîndu-și scăparea. Se prăbușiră la pămînt cu toții și David, care se trezi sub cele două matahale ce începură a-l lovi, încerca din răsputeri să scape.

Pe neașteptate se auzi un zgomot ce venea din afară. Un șuierat sec ce se transformă apoi într-un urlet, un urlet cumplit, un zgomot care-ți năucea mintea. David și cei doi indivizi din Garda de Elită se opriră din încleștare, orbiți de o lumină ce pătrundea prin ferestruica de deasupra lor. Lumina aceea străpunse întunericul precum un pumnal și-l atinse pe unul din indivizii din Gardă. Imediat omul luă foc, și nu mai avu nici măcar timp să urle. David văzu ochii omului – singura parte încă vie din trupul acela – și auzi un bubuit care se răspîndi, parcă, în întregul univers. În timp ce unul din cei doi ardea – cu ochii ațintiți asupra lui – iar celălalt căsca gura, îngrozit, David, întins pe pardoseală, cu individul din Gardă deasupra lui, văzu cum edificiul acela plesnește, crapă, se prăbușește și-i îngroapă în moloz, pe el și pe Conducător, cu planurile lui cu tot și cu moștenirea lui, și cu dorința lui de fugă, și cu aspirația lui la legenda Conducătorilor. Pricepu, într-o clipă, că acela era sfîrșitul... și nici măcar nu știa ce anume îl provocase.

Se gîndi: „E mai bine așa. E mai bine să mori decît să trăiești la nesfîrșit ca o marionetă. Conducătorii n-aveau să aibă parte de sufletul lui."

Se scufundă într-o prăpastie a inconștienței, din care știa că n-avea cum să se mai întoarcă. Și Nhera n-avea cum să-l mai îmbrățișeze.

David murea împreună cu Sistemul, și murea cum murise și Jenaar: regretînd o viață lipsită de sens.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI DOILEA

Omul care nu voia să vadă

A acționa pe baza propriilor impulsuri interioare nu este o comportare recomandabilă, dacă luăm în considerare mediul unui sistem perfect organizat și închegat. A adapta propriul mod de a considera faptele la un asemenea sistem este singura alternativă posibilă, dacă sistemul se dovedește a fi la o înălțime de neconfruntat cu cea a individului; a nu o face ar însemna zădărnicirea posibilităților de a se realiza în propria-i ființă.

Prin ce ar trebui să ne considerăm ființe inteligente, dacă nu prin capacitatea noastră de a analiza situațiile în care un singur individ încearcă să schimbe cursul evenimentelor prin propriile-i acțiuni, fără a încălca această regulă elementară? Au făcut-o mulți: Jamorsky Hazinn, Bia Huddar și pînă și Conducătorii înșiși. Rămîne de văzut unde anume vor duce toate acestea.

Din: *„CRITICA ABSOLUTISMULUI DIRIGUITOR"*, de istoricul Rydswik D'Chosta, din Gamma Alcyonis (Ediția A.S. 9305)

YBRE HAUM D'NAI, Guvernator General al Kendallului, admirase adesea, de la fereastra palatului său, peisajul căruia îi găsea mereu același aspect odihnitor. Ysha, capitala Chonului, reprezentase, dintotdeauna, ceva reconfortant, o imagine senină. Așa i se păruse a fi, calmă, liniștită, pînă acum cîteva ore, înainte ca orașul să fie invadat de o mulțime imensă care încerca să scape de malefica Zi a Întunericului; și totuși masa de oameni care se deplasa spre un plăcut și inutil Nimic i se păruse a fi pe deplin mulțumită de ea însăși. Erau, pur și simplu, stăpîniți de grija de a scăpa de Demoni. Și soarele strălucea scăldînd în lumină acel peisaj.

Privea din nou, pe fereastră, orașul, dar nu vedea nimic din tot ceea ce se petrecea. Într-o clipită, doar într-o clipită, înfățișarea orașului Ysha, a orașului său Ysha, se schimbase radical, fără ca el să fi putut face ceva.

Shamshal'kile – Ziua Întunericului – era pe cale de a atinge momentul culminant; peste numai cîteva minute, soarele avea să fie acoperit în întregime, și ziua era deja întunecată. Se aprinseseră Luminatoarele, care-și răspîndeau lumina într-un peisaj apocaliptic; un oraș distrus, căzut pradă unor bătălii feroce pentru supraviețuire. Locuitorii, cîte unul sau în grupuri, mergeau pe străzile pustii, iar luptele erau de scurtă durată și crude. Pe pămînt zăceau trupuri lipsite de viață, trupuri cărora li se furau veșmintele. Ybre se gîndi că Adevăratul război nici nu începuse și gîndul acela îl făcu să se înfioare.

Acolo unde luminile Luminatoarelor se întrerupeau, acolo – o știa foarte bine – se afla Piața Centrală. Cîndva. Acum acolo se afla un crater înnegrit, lat de aproape trei sferturi de nahmar, luminat doar de focurile care răzbăteau din acele puține structuri și locuințe ce scăpaseră ca prin minune. Turnul de la clădirea Centrelor de Pregătire se prăbușise și ardea împreună cu o bună parte a capitalei.

Tragedia fusese rapidă și neașteptată. Din cer căzuse un proiectil înroșit: o Navetă ce-și pierduse controlul, în care se aflau Primul Semnalizator și cîțiva Funcționari care scăpaseră de răzvrătirea de pe Nava de Transportat Mărfuri „Dshukume", ce se găsea încă pe orbita Kendallului. Voiau să aterizeze pe Astroport, dar pierduseră controlul și se prăbușiseră... Ybre își aminti, cu un zîmbet amar, de faptul că Semnalizatorii erau, în genere, foarte slabi piloți de Navete. Carburantul stabilizat în mod artificial eliberase toată energia de care dispuneau legăturile sale chimice, și explodase, cu o violență de neimaginat, ștergînd de pe fața pămîntului cel puțin jumătate din edificiile capitalei și omorînd o mare parte din populație. Antrepozitele, Centrele de Pregătire, totul fusese distrus... însuși palatul Guvernatorului abia rezistase undei de șoc a exploziei.

Ybre era tulburat profund. Se străduise prin toate mijloacele să reducă la minimum consecințele crizei. Chiar din momentul în care adjunctul său îi adusese raportul în care se relata faptul că Pietele Centrului erau pe cale de a fi închise, că Comercianții Independenți se îndreptau spre Omnerstark, că Conducătorii nu mai dădeau nici un fel de ordine și nici nu mai erau de găsit... el știuse. Cunoștea în ce situație se afla Compania și știa că avea să ajungă acolo; imediat ce-și dăduse seama de faptul că izbucnise criza acționase... în limitele puterii lui. Mărise de trei

ori efectivul serviciului de ordine, luase măsuri de evacuare a unei părți a orașului, dispusese să se distribuie rații alimentare de urgență, care aveau să ajungă pentru cel puțin șase luni, astfel încît să poată evita măcar bătăliile pentru hrană... și toate astea nu folosiseră la nimic. O a doua lovitură, cu totul distrugătoare, făcuse inutile toate eforturile sale, transformase orașul Ysha într-un deșert oribil, în care fiecare se gîndea că, pentru a supraviețui, trebuia să-i ucidă pe ceilalți. Inutil, inutil, inutil.

Simți cum îl trece un fior. Nu se simțea bine. Se așeză la biroul metalic, de unde putea vedea toată încăperea aceea în care se hotăra, prin intermediul lui, soarta planetei, și-și luă capul între mîini, încercînd să-și alunge viziunea aceea care se desfășura dincolo de fereastră. Avea patruzeci și doi de ani; pentru el nu existase Bariera Vîrstei și-și dedicase jumătate din anii aceia străduinței de a face ca orașul Ysha să aibă o administrație bună. Viața sa fusese distrusă cu doar cîteva ore mai înainte, transformîndu-se într-un vis prostesc al unui om care nu mai era om. Toți asistenții săi muriseră; rămăsese numai el singur în marele Palat al Guvernatorului, rămăsese acolo să privească și să răsprivească catastrofa și să se gîndească la ceea ce avea să se întîmple; dar amîndouă perspectivele erau oribile, erau cu mult prea mult peste puterea lui de a suporta pentru a le putea contempla fără a fi cuprins de durere. Cum mai putea trăi, conștient fiind de toate astea? În Sistem muriseră cu milioanele. *Milioane!* Un conflict cosmic al cărui martor era, înspăimîntat și profund răscolit.

Dinspre străzi se auzeau voci, strigăte. Altă moarte, alte ucideri.

În clipa aceea Ybre se hotărî.

Începu să vorbească, cu calm, cu seninătate, adresîndu-i-se unui auditoriu invizibil, care-l privea de la distanța nemărginită a vieții sale. Puse mîna pe mînerul unuia dintre sertarele de la biroul său, și spuse:

– Compania s-a prăbușit. Conducătorii ei încearcă acum să scape, și întreg Sistemul e pe ducă, se topește, piere. Și vor pieri cu toții, bărbați, femei, nimeni nu va fi cruțat.

Sertarul alunecă, ușor, pe glisieră. Era plin de hîrtii, rapoarte, diagrame aruncate, în care se putea citi tot ceea ce se întîmplase pînă atunci.

– S-ar putea să vi se pară ceva crud și absurd, dar soarta mea a fost deja pecetluită. Această tragedie mă apasă și mă face să mă simt răspunzător, pentru că știam că ea avea să se întîmple... și eu nu am făcut nimic pentru a o evita.

Aruncă hîrtiile pe pardoseală. Biroul său fusese întotdeauna foarte curat și ordonat, dar în acel moment nu-i mai păsa de faptul că-l murdărește.

– Pedeapsa pe care am primit-o este tocmai această singurătate.

Sub hîrtii se aflau două obiecte, pe care Guvernatorul le apucă cu mîini tremurînde. Unul era o micuță cheie de argint, pe care el o duse în fața ochilor.

Era cheia care deschidea ușa ce dădea în subteranele palatului. Acolo se aflau ultimele mostre ale unei tehnologii de vîrf, care aveau să dăinuie timp de multe secole pe acea planetă: calculatoare de pe Omnerstark, aparate pentru preparat hrana sintetică, Băncile Primare de Memorie. Puse cheița pe birou.

– Cineva va găsi această cheie, spuse el. Și acel cineva o va folosi, și, dacă Zeii vor voi, acel cineva va fi un om căruia îi va merge bine. Dar nu sînt eu cel în măsură să hotărască: drept pentru care pun cheia pe talerul balanței viitorului, pentru a mi se ierta păcatele.

Celălalt obiect era o formă din metal, rece, pe care el o suci și o răsuci între mîini, fără frică, dar cu nervozitate. Era un mecanism, aducător de moarte... dar care purta în el o viață. O viață care îi putea aduce lui Ybre descătușarea pe care o căuta.

– Dați-mi voie să plec, se adresă el auditoriului tăcut. Dați-mi voie să-mi aflu altundeva descătușarea mea. Las acest oraș pe mîinile celui ce va fi în stare să se folosească de el pentru a crea un nou univers. În ziua de azi s-au prăbușit nenumărate lumi; și fiecare bărbat și fiecare femeie și-a pierdut lumea sa. Dar nu este încă prea tîrziu pentru a reclădi alte lumi și mai bune.

Își lipi pistolul Sharner de tîmplă. Îi era frică? Nu, nu-i era frică... era doar dezamăgit și cuprins de mînie. Nu voia să vadă chipul morții care i se arăta în fața ochilor, ca un covor negru și lipicios, și din ce în ce mai înfometat.

Îi reveni în minte o poezie din lumea sa, Kishnore. O poezie a marelui Kivufiyu Ormauz D'Cheg, cea pe care o citea deseori în liniștea micului său birou din Palat. Poeții erau adevărații

Zei, se gîndi el; erau cei ce-l ajutau pe om să părăsească universul. Recită versurile, fără a-și dezlipi de tîmplă țeava pistolului: *„Adio, meleag ce mi-ai spulberat visele. Trecute lumi, trecute triste ți. Vă iubesc dar mă lepăd de voi... pentru că inima mea este ca a voastră, dar nu poate pătrunde în voi... așa cum o rază de lumină nu poate pătrunde în noaptea veșnică.“*

Își coborî privirea. Poeții, poeții...

Apăsă pe trăgaci.

Ochii îi rămaseră deschiși, ficși și goi, ațintiți spre auditoriul de fantome căruia îi adresase ultimele sale cuvinte. Sîngele lui picură pe micuța cheie de argint, care acum era singura, insensibila și neștiutoarea conducătoare a destinului planetei Kendall.

Afară, în timp ce focurile începeau să se stingă, cele două luni acopereau masa gigantului de foc și, pentru prima oară după opt mii de ani, noaptea învăluia Partea Luminată și orașul Ysha.

Shamshal'kile – Ziua Întunericului – sosise.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI TREILEA

Căutarea

Cînd un om este stăpîn pe propriile-i gînduri, atunci este stăpîn și pe sine însuși.

Aforism al tribului Adkyata, din Sharraxi

LUMINILE LUMINATOARELOR, răspîndite de pulberea ce cădea încet asupra a ceea ce mai rămăsese din Orașul Ysha, creau un efect straniu, ca și cum ruinele capitalei Chon-ului ar fi fost învăluite într-o ceață aurie. Pe cer nu se mai vedea soarele, dar în oraș nu era cîtuși de puțin întuneric. O mulțime de focuri ardeau cu violență, adăugînd strălucirea lor celei a puternicelor lămpi, sub care domnea o pustiire imensă și înfricoșătoare: un peisaj în care se mișcau ființe omenești desperate care căutau printre cadavre cele necesare supraviețuirii. Nimeni nu se gîndea la faptul că ar fi trebuit să rămînă închis în casă pentru a-și ascunde sufletul de Wathy'Shamshal – Duhul Răului – pentru că nimeni nu mai avea suflet. Sistemul, pe care toți îl știuseră pînă atunci a fi pașnic, ordonat, cedase locul unei stări de război, într-un mod la fel de brutal cu cel în care ziua nesfîrșită din Chon se transformase în noapte.

Nhera se străduia să-și mute în altă parte privirea, dar nu putea. Imaginile acelea o înconjurau ca niște fotograme ce înfățișau prăbușirea întregului univers; se uită și iar se uita la ele, cu frică, cu o frică teribilă, aceea ca nu cumva printre acei morți, printre acei oameni transformați în fantome desperate, printre răniții ce erau îngrămădiți prin casele părăsite, pentru a

muri acolo, să nu se fi aflat și David, David al ei. Era groaznic chiar și numai gîndul de a nu-l mai fi putut vedea.

Încercă să alunge gîndul acela care îi pătrunsese în minte și se cuibărea acolo. Își îndreptă privirea spre tatăl ei, care ședea, alături de ea, în cabina hovak-ului, vehiculul pe perne de aer ce străbătea cu douăzeci de nahmar pe oră străzile pustii și arse ale orașului Ysha. Stătea cu pivirea pironită în pămînt de atunci de cînd soarele încetase de a mai străluci, și murmura întruna rugăciunile Khesha. Era foarte înspăimîntat de faptul că se afla departe de casa sa și de Yisare, preotul lor, tocmai în aceste clipe; dar nu fusese cu putință să străbată drumul acela din Deșert pînă la Ysha mai înainte de eclipsă. Ei nu-i era frică; toate gîndurile i se îndreptau spre David, spre David care fugise din tribul Huwutky din vina ei, pe care îl pierduse, poate, pentru totdeauna. Îngrijorarea o strîngea ca într-o menghină înghețată și o făcea să-i dea lacrimile; dar nu, nici nu voia să credă acest lucru. Spera ca bărbatul ei să fie încă în viață, nu se putea să fie altfel. Ar fi fost groaznic.

Pe bancheta din spate stătea Dias, tăcută, privind peisajul care se desfășura în fața lor cu o expresie de aversiune. În mintea ei pătrundeau impresii și senzații prea potrivnice, prea tulburătoare; simți cum o cuprinde o ușoară indispoziție, provocată de înțelegerea perfectă a celor ce se întîmplau. Ieșea pentru prima oară din cămăruța ei subterană, și era într-adevăr trist ca acel lucru să fi fost singurul episod din viața Sistemului pe care să-i fi fost dat să-l vadă.

Nhera conducea vehiculul cu răbdare, în timp ce tînăra străină scotocea prin vălmășagul de impresii care-i pătrundeau în minte, separîndu-le și aliniindu-le cu grijă, încercînd să descopere printre ele trăsăturile, caracteristicile bărbatului din Sharraxi. Îi căutaseră urma ore în șir, ca niște cîini de vînătoare de pe Omman; știau acum că nu se aflau prea departe de el, dar mintea lui David continua să-i evite cu dibăcie. Dias îi arăta drumul, prin simple mișcări ale mîinilor sau prin monosilabe, și ea îl urma. Merseseră de-a lungul malului lacului Abha aproape zece nahmar, dar fără rezultat; apoi pătrunseră în oraș, și acum se îndreptau spre uriașul crater provocat de explozia Navetei, cu cîteva ore mai înainte.

Știrile despre criză se răspîndiseră cu iuțeală, și avuseseră același efect devastator pe care-l avuseseră cele ce se întîmplaseră. Compania se prăbușise, și locul ei fusese luat de Comercianții Independenți. Porniseră rebeliunea lor de pe orbita Omnerstarkului și cuceriseră mai întîi Hepta'Kirin, apoi întreaga planetă și șterseseră de pe suprafața pămîntului Citadela Conducătorilor. Poate că unii dintre aceștia reușiseră să fugă, dar cei mai mulți fuseseră uciși. Și se descoperise faptul că Conducătorii prevăzuseră criza încă din anul 9158, dar nu făcuseră nimic pentru a o împiedica... tristă descoperire. Răzvrătirea Comercianților Independenți fusese ca un fulger pe un cer senin; nimeni nu-și închipuise cum că ei ar fi putut găsi coeziunea necesară pentru a-și apăra interesele. Și nici măcar Conducătorii nu putură scăpa de acea forță. Omnerstarkul se trezise în mîna unui grup de oameni hotărîți să nu capituleze, care încercaseră să guverneze imensul imperiu cucerit; dar acel lucru fusese ceva mult peste puterile lor. Comercianții își limitară controlul numai asupra Omnerstarkului, lăsînd restul Sistemului în voia sa. Se ajunsese, repede, la un deznodămînt, și în acel moment doar Gamma Alcyonis nu se afla în război. Și nu se întrevedea nici o soluție.

Planeta Wonheim, care prin tradiție era cea mai dependentă dintre lumile stăpînite de Companie, fusese transformată într-un deșert. Kishnore reușise să-și limiteze pierderile, dar așezarea sa geografică la extremitatea Sistemului – o făcuse să piardă contactele cu celelelalte lumi. Kanwa supraviețuise, și tot așa și Uxuri IV. Omman, datorită legăturilor puțin frecvente pe care le avea cu Compania, putea să se considere în afară de orice pericol; deși la un preț cam ridicat. Planetele Beta Shingtauri, Omnerstark și Sharraxi fuseseră greu lovite. Iar planeta Kendall... mai mult de jumătate din populație, din amîndouă emisferele, fusese exterminată. Orașele nu mai existau și fuseseră distruse aproape toate Insulele Plutitoare, în ciuda faptului că ele se puteau deplasa. Înghețul, care mai persista pe Axari, îngreunase mult totul... supraviețuiseră doar cîteva nuclee comunitare, înzestrate într-un mod extraordinar.

Importanța Chon-ului nu mai era aceeași după descoperirea orașului Enn... dar puțini erau la curent cu existența ultimului și, probabil, că pentru kenerii Deșertului va fi fost o lungă agonie. Mulți dintre ei vor fi murit mai înainte ca orașul Enn să fi fost

în stare să-i ajute pe toți cu tehnologiile sale necunoscute și extraordinare.

Nhera simțea cum teama pentru soarta lui David era de neînfrînat. Fără a-și desprinde privirea de pe drumul care trecea printre dărîmături, și clădiri în flăcări, și cadavre, și supraviețuitori – care priveau cu ură în ochi vehiculul ce-i depășea – o întrebă pe Dias:

– Mai e mult?

Tînăra străină răspunse cu o voce calmă, ca și cum ar fi fost cufundată în gînduri:

– Continuă să înaintezi în direcția aceasta, spuse. Îl simt... dar e departe.

Nhera suspină, în timp ce vehiculul pe care-l conducea trecea prin zona în care erau adunați răniții ce fuseseră lăsați în ghearele morții pe străzi. Se gîndi că ar fi fost nevoie de medici. Medici! Spitalele computerizate nu avuseseră niciodată nevoie de medici. Oamenii din Sistem își pierduseră capacitatea de a-și îngriji singuri sănătatea.

– Aș vrea ca Mihal să se afle aici, spuse Dias, cu o voce devenită, dintr-o dată, tremurătoare. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător, Nhera. Mi-e frică... mi-e frică.

Cealaltă îi aruncă o privire nedumerită.

Tînăra se îngălbeni și se strînse între umeri, ca și cum ar fi scuturat-o un neașteptat fior de frig.

– Nu... nu te uita la mine așa. Mă înspăimînți.

Nhera continuă s-o privească, și simți cum se aprinde de mînie. Cum putea, oare, femeiușca aceea să se gîndească la frica ei, la Mihal și la orașul ei, atunci cînd viața bărbatului ei iubit, David, era în pericol? Cum putuse, oare, să care cu ea o ființă atît de mîrșavă? Dacă aceea n-ar fi fost singura în stare să-l regăsească pe David la Ysha, i-ar fi...

Pe neașteptate, Dias izbucni în plîns, fără a-și lua privirea de la ea.

Jharna își înălță capul și o privi și el, mirat, pe fată.

– In... încetați, se bîlbîi tînăra, clătinînd din cap. Părul ei roșcat undui în aerul plin de praf al orașului Ysha. Ajunge! strigă ea. De ce mă urîți? Eu încerc, doar, să vă ajut! Nu vă purtați cu mine așa!

Într-o clipită, uluirea și mînia ce o cuprinseseră pe Nhera ajunseră la culme, și Dias își ascunse fața între mîini, plîngînd

cu hohote. Apoi, ca și cum ar fi fost lovită de o săgeată, își dădu seama de faptul că femeia aceea percepea emoțiile. Le simțise pe ale lor, ceea ce o terorizase. Avea nevoie de Mihal, care s-o mîngîie.

Nhera simți cum o cuprind remușcările, și mînia îi pieri imediat.

Chiar în acea clipă Dias înălță capul, oprindu-se din plîns. Respira cu greutate, și lacrimi mari îi brăzdau obrajii, dar se părea că reacționa pozitiv la schimbarea de comportare a femeii keneri.

– Nu vă purtați așa cu mine, murmură ea. Să nu-mi faceți rău.

– Iartă-mă, spuse Nhera, simțindu-se vinovată.

Se uită la tatăl ei, care nu scosese nici o vorbă, preocupat de rugăciunile sale, și vorbi și în numele lui.

– Iartă-ne pe amîndoi. N-am vrut să te rănim.

Dias își șterse lacrimile și, încet-încet, se așternu liniștea.

Apoi Nhera întrebă, străduindu-se ca tonul să pară cît mai cordial:

– De ce l-au închis pe Mihal?

– Nu l-au închis, spuse Dias, aparent înseninată.

Abia în acea clipă își dădu seama Nhera cît de delicat putea să fie echilibrul mintal al unei persoane ca aceea ce era încontinuu supusă unor interferențe ce puteau s-o distrugă într-o clipă. Se înșelase atunci cînd o considerase o ființă mîrșavă.

– Legile noastre nu prevăd pedeapsa cu închisoarea. Mihal va fi judecat... pentru că v-a permis vouă, celor din Desert, să invadați orașul Enn. Conciliul nu este de acord cu faptul ca un cetățean să-și permită asemenea libertăți. Va fi considerat vinovat de violarea Legilor Străbunilor, care interziceau cetățenilor să rupă izolarea.

– Va fi condamnat?

– În mod formal. De fapt, mîine se va afla departe de oraș și de Conciliul acestuia... dar, după toate probabilitățile, orașul Enn va fi închis pentru totdeauna, iar procesul va constitui un avertisment pentru ceilalți cetățeni.

– Slăvite Odheg!

– Simt că ești tristă. Dar nu-ți irosi regretele; Cetățenii Onești nu-i ajută pe străini.

Nhera rîse amar.

– Nici kenerii nu-i ajută pe străini. Avem, dacă nu altceva, măcar asta în comun.

Se uita la Jharna, care nici n-o privi, și nici nu-i spuse ceva.

Preț de cîteva minute merseră, la lumina focurilor, pe marginea marelui crater apărut acolo unde fusese centrul. Văzură cum nisipul se transformase în sticlă și cum pe fundul acelui crater se formase un strat de cenușă și materiale carbonizate (cadavre, grinzi de oțel și de plastic, parțial topite, fragmete de clădiri...) din care se ridicau, din cînd în cînd, spirale de fum. Aerul era plin de nisip: dens, sufocant.

Și nu se vedea nici țipenie de om.

Și dintr-o dată, Dias căpătă o înfățișare rigidă. Nhera își dădu seama de acel lucru.

– Ce e?

– Simt... niște prezențe.

Inima începu să-i bată mai repede.

– David? El e?

– Nu. David se apropie, dar nu pe el îl simt... se mișcă cineva în apropiere de noi și ne... *Aaahhh!*

Nhera și Jharna țîșniră în picioare, întorcîndu-se spre bancheta din spate, pe care stătea Dias, și văzură o figură care sărise în spatele tinerei străine, cuprinsă de spaimă, și o strîngea de gît. Un bărbat profitase de mersul încet al vehiculului pe perne de aer și sărise în el, pentru a-l lua în stăpînire. Dias mai scoase un țipăt și în același timp Nhera și Jharna se repeziră asupra invadatorului; hovak-ul, așa cum se întîmplă ori de cîte ori nu mai era acționat de comenzi, frînă ușor și se opri. Urmară cîteva minute de luptă îndîrjită în interiorul acelui vehicul ce servea la transportarea mărfurilor; șeful tribului, foarte robust, ajutat de fiica sa, îl imobiliză în scurt timp pe necunoscut, care părea, de altfel, a fi secătuit de puteri.

– Ei, lăsați-mă, spuse omul, un tînăr din Triade; avea pielea de culoare mai deschisă decît cea a kenerilor și era murdar și rănit. Nu voiam să vă fac nici un rău. Voiam doar acest vehicul.

Jharna nu slăbi strînsoarea.

– Să te lăsăm să pleci? mîrîi el printre dinți. Ca să-ți poți chema prietenii și să ne omorîți?

– Vă înșelați!

În ochii omului întins pe jos în vehicul, imobilizat, apăruse o licărire de frică.

– Sînt singur! Nu se mai află nimeni cu mine, zău. Vă jur că voiam doar să găsesc un mijloc de a pleca din acest oraș blestemat.

– Spune adevărul. Lasă-l să plece.

Șeful tribului se ridică.

Nhera își reluă locul la dispozitivele de comandă; hovak-ul se puse în mișcare. Dias și Jharna se aflau în fața unui bărbat îmbrăcat într-o uniformă de Funcționar, de culoare gri, ruptă și murdară; kenerul îl pironi cu privirea, o privire rece ca gheața.

– Pleacă odată! Ce mai aștepți?

Omul nu se clinti din loc, dar o privi îndelung pe Dias, apoi vehiculul.

– Ei? întrebă, cu o voce șuierătoare, Jharna.

– Voi nu sunteți din Ysha, spuse celălalt. Făcu o pauză. Apoi, cu mai multă siguranță: Nu sînteți din Ysha, altfel n-ați avea acest hovak și nici n-ați fi teferi.

Îi privi din nou pe cei trei.

– Și ce-i cu asta? Hai, întinde-o dacă ții la pielea ta. Nu avem timp de pierdut cu alde ăia care pradă cadavrele.

Omul zîmbi, dar zîmbetul îi era o grimasă grotescă. Nu dădu semn cum că avea de gînd s-o ia din loc.

– Să facem un tîrg, propuse el. Să facem un tîrg.

– Nu ne aflăm aici pentru a face tîrguri. Avem alte treburi.

Și Jharna înaintă amenințător, dar celălalt nici măcar nu se clinti.

– Vă voi ajuta, spuse individul. Vă voi arăta punctele cele mai periculoase din oraș, în care se află, într-adevăr, bande de ucigași care nu ar șovăi să vă taie gîtul pentru a vă fura fie și un șurub din acest hovak, sau aceste veșminte caraghioase... și arătă spre îmbrăcămintea multicoloră – după moda din Enn – pe care o purta Dias... iar voi îmi veți asigura un... să spunem așa... un transfer pînă la Astroportul din Waddhar.

– Un... *transfer?* întrebă Nhera.

Iar Jharna strigă:

– Trebuie să fii nebun, omule! Astroportul se află la o distanță de o sută de nahmar de aici. Nu putem risipi în acest fel energia vehiculului. Hai, pleacă!

– Bine, bine, spuse omul, contrariat. Dar mă îndoiesc că veți reuși să găsiți ceea ce căutați. Ați intrtat într-o zonă periculoasă... și peste cîteva ore voi veni pe aici să vă adun oasele pentru a-mi face din ele un adăpost, dacă va mai rămîne ceva de ele...

Dădu să coboare din vehiculul care se deplasa încet, dar Dias exclamă:

– Așteaptă!

Pauză. Nhera, Jharna și necunoscutul se întoarseră, cu toții, spre femeie; ea le înfruntă privirile cu o fermitate și o putere de nebănuit.

– De acord, acceptăm, spuse ea, punînd capăt tăcerii.

– Dias!

Nhera era uluită.

– Spune adevărul. Știu. Sînt sigură.

– Ești sigură că nu greșești?

– Eu nu greșesc!

Omului i se oferi, în silă, un loc pe care să se așeze. Jharna și tînăra Străină se întoarseră la locurile lor.

– Vom încerca să ne încredem în tine, spuse Nhera. Atît timp cît ne vom afla, aici, la Ysha. Acum dirijează-ne.

– Vă interesează numele meu? Mă numesc Bhianne Laoneed.

– Ai fost Funcționar?

– Da, am fost. Pot să știu cum vă numiți?

Cei trei se prezentară și ei. Lui Bhanne i se păru curios numele lui Dias, ce nu părea a aparține nici unei familii din Sistem. Îi spuseră cine era acea femeie, dar el nu păru a fi convins. O luă drept o glumă, iar kenerii nu mai încercară să-l convingă.

Cîteva minute, ex-Funcționarul o dirijă pe Nhera, spunîndu-i cum s-o ia – s-o cotească, să dea înapoi, sau să se oprească – și se părea că acea căutare se desfășura fără probleme deosebite; în tot acest timp, Străina îl percepea, tot mai aproape, pe David.

Omul acela strigă, pe neașteptate:

– Oprește!

Nhera opri hovak-ul. Se aflau într-o zonă aproape întunecată, în interiorul craterului. Aici Luminatoarele fuseseră smulse din pământ de explozie, și se puteau vedea doar focurile ce continuau să ardă; și nimeni nu încerca să le stingă. Bhanne sări pe pământ, și începu să scotocească prin rămășițele carbonizate ale unei locuințe. În lumina dată de incendii, văzură cum el dădea la o parte, cu picioarele, mase negricioase, care erau cadavre înțepenite și pline de praf.

– Ce cauți? întrebă Jharna; dar nu primi nici un răspuns.

După cîteva secunde se ridică, totuși, mult mai murdar decît fusese mai înainte, și se îndreptă, dintr-o dată, spre ei, ținînd în mînă o pușcă mitralieră Sharner ce părea a fi în stare de funcționare.

– Iată exact ceea ce-mi trebuia! exclamă el, în culmea fericirii.

Și îndreptă pușca spre ei.

– Ei, ce părere aveți? Încărcătorul ar trebui să fie încă plin. Vreți să încercăm? spuse el, rîzînd.

Nhera și Jharna erau îngroziți, și se uitau, cu ochii holbați, la țeava armei care-i putea secera într-o clipită.

– Dias! mîrîi printre dinți șeful tribului. Parcă spuseseși că putem avea încredere în acest vierme din Triade!

Dias nu zise nimic. Era impasibilă, ca și cum nu și-ar fi dat seama de tot ceea ce se întîmplase.

Bhanne ridică pușca mitralieră, și începu să ochească.

– Cred că acum voi intra în stăpînirea hovak-ului. Dar mai întîi vă voi ucide.

Pauză.

Dias, tot ea, sfîșie tăcerea:

– Vrea doar să ne înfricoșeze.

Bhanne nu se mișcă, dar făcu să țăcăne închizătorul. Continua să țină arma îndreptată asupra lor.

– Hai, urcă, Bhanne Laoneed, spuse, calmă, Dias. Cu cît mai repede vom reuși să-l găsim pe cel ce-l căutăm, cu atît mai repede te vom duce acolo unde vrei să mergi.

Urmară cîteva secunde de încordare, după care ex-Funcționarul trase la loc închizătorul, și lăsă în jos arma. O aruncă apoi în vehicul, unde aceasta căzu cu un bufnet.

Se urcă din nou în vehicul, așezîndu-se lîngă Dias, pe care o privi cu uimire.

– Cum de știai că nu v-aș fi făcut nici un rău?

Dias îi aruncă o privire scurtă.

– Cînd cineva vrea să ucidă, e ușor să-ți dai seama de asta.

După ce chibzui o clipă, Bhanne se uită la Nhera, apoi la Jharna.

– Pușca acea mitralieră ne-ar putea fi de folos.

O luă în mîini și-i scoase încărcătorul. Se uită la el și începu să rîdă. Apoi îl aruncă pe fereastra vehiculului.

– Era gol. N-avea nici măcar un cartuș!

Era, în mod ciudat, lucrul cel mai hazliu care li se întîmplase de cînd cei trei veniseră la Ysha.

Omul acela izbucni într-un rîs zgomotos, căruia i se adăugară rîsetele Nherei, ale lui Jharna și Dias.

– Ia-o la dreapta, spuse Bhanne, și Nhera făcu întocmai.

Mai trecu o jumătate de oră, timp în care Bhanne îi ceruse Nherei să facă largi ocoluri pentru a evita punctele pe care le știa el ca fiind periculoase.

Dias era cufundată în gînduri, concentrată; spunea că David se afla foarte aproape.

La un moment dat tresări și se îngălbeni.

– Îl simt... îl simt foarte slăbit. Din ce în ce mai slăbit.

Nhera sări în picioare.

– Ce vrei să spui? Că e...

– Nu, nu, este în viață – se grăbi ea s-o liniștească, fără a deschide ochii. Dar se simte foarte rău. S-ar putea să moară în curînd, de aceea trebuie să ne grăbim.

Continuară să înainteze pînă ajunseră la o construcție din piatră și ciment care se prăbușise dar nu arsese.

Dias sări în sus și arătă cu mîna:

– Acolo! Se află acolo, sub dărîmături.

Nhera se repezi afară din vehicul, îndreptîndu-se spre dărîmături, și ceilalți o urmară.

Bhanne se uită la Dias și-i spuse:

– Ei, dar cum poți să știi...

– Taci! Eu pătrund în mintea oamenilor.

Omul tăcu, și o luară amîndoi la fugă, în goana mare. Ajunseră la clădirea din care nu mai rămăseseră decît cîteva cărămizi. Cărămizile și pietrele se împrăștiaseră pe o suprafață

largă de jur împrejur, așa încît nu se aflau acolo grămezi de moloz greu de deplasat. Dar David nu se vedea nicăieri.

Nhera, cu lacrimi în ochi, o cuprinse pe după umeri pe Dias.

– Găsește-l, Dias! Trebuie să-l găsești! Te rog!

Dias se învîrti în jurul ruinelor și după ceea ce păru a fi un efort supraomenesc, arătă spre un punct.

– E aici. Aici, dedesupt. Grăbiți-vă!

Dădură la o parte – cu desperare, cît de repede putură – pietrele și molozul, și după cîteva minute de eforturi văzură un trup prăbușit cu fața în praf. Pe Nhera o cuprinseră fiorii, dar nu, nu era David; era un keneri, îmbrăcat într-o uniformă roșie-albastră a Gărzilor de Elită. Puțin mai departe se afla alt bărbat, cu spatele ars... și, sub acel bărbat, David.

Era inconștient, și abia mai respira. Nu voiau să-l tragă de sub dărîmături, pentru că putea fi periculos; preferară să dea la o parte materialul care căzuse peste el. Își dădură seama că lesul celui din Garda de Elită, prăbușit peste David, îl protejase destul de bine, și, în afara brațului stîng, care era rupt, nu suferise leziuni foarte grave. Dar ar fi putut muri sufocat, dacă Nhera și ceilalți ar fi întîrziat fie și numai cîteva clipe. Era cianotic și respira cu greutate; organismul său suferise un traumatism grav.

Nhera luase cu ea în hovak medicamentele pe care considerase că le-ar putea fi de folos; îi imobiliză brațul lui David și-i administră un antișoc și oxigen.

Încetul cu încetul, ochii lui se deschiseră. Dias îngenunche lîngă el și îi puse mîinile pe frunte. Închise ochii, și David începu să respire mai tare.

– Ce... ce faci? întrebă Bhanne uitîndu-se, mirat, la ea.

Dias murmură:

– Îi dau puțină putere. Își va reveni mai repede așa.

Bhanne își dădu seama că femeia aceea nu era una dintre cele obișnuite, și se gîndi că, poate, cei trei nu glumiseră deloc atunci cînd îi descriseseră locul acela numit Enn, despre care spuseseră că rămăsese ascuns în Deșert timp de milenii.

David deschise dintr-o dată ochii, dar abia în clipa aceea păru a-și da seama de ceea ce se întîmpla. O privi pe femeia care îi ținea capul între mîinile sale, apoi îi privi pe toți

ceilalți. Respiră, încet, apoi reuși să spună doar atît: Mulțumesc.

Nhera se aplecă peste el și-l sărută pătimaș.

Dias, Jharna și Bhanne stăteau nemișcați lîngă hovak-ul care avea să-i ducă înapoi în Deșert sfidînd Demonii Întunericului, și se uitau la Nhera și la David, care se îndepărtaseră și-și vorbeau îmbrățișați.

Reușiseră să-i îngrijească mai bine rănile lui David, și el putea să meargă, deși chinuit de durere și nesigur.

Cei doi ceruseră să rămînă singuri pentru cîteva minute.

Dias se adresă lui Jharna:

– De ce îl urîți?

Șeful tribului se uita spre cer, avînd grijă ca privirea să evite coroana solară care iradia imperceptibil în jurul discului de aceeași culoare neagră ca și a cerului.

Suspină.

– Nici eu nu știu, cu adevărat. Era vorba de... o dezamăgire, asta-i tot.

– Dar tu nu-l urăști. Simt acest lucru. În tine nu mai există ură... doar remușcare, remușcare, da.

Jharna se uită la ea.

– Da, așa este, ai dreptate... nu-l mai urăsc. Am înțeles lupta lui. La drept vorbind, o înțelesesem mai de mult, dar refuzasem s-o admit.

Focurile care devorau Ysha erau pe cale de a se stinge. Craterul care se căsca în fața lor părea a fi o prăpastie fără fund.

– Și ceilalți? întrebă Dias, coborînd privirea. Vor înțelege și ei?

– Cred că da. Bătrînul șef de trib se rezemă de vehicul. Poate că nu chiar imediat, dar își vor da, oricum, seama de faptul că David a trecut deja suficiente probe ca să-i dea dreptul să facă parte din henyer, din familie. Va fi un keneri și va putea trăi printre noi atît cît va voi.

Dias se întoarse spre Bhanne, care asistase la toată discuția.

– Ți-ai ținut cuvîntul, ai respectat partea ta din înțelegere. Nu te teme, ne vom ține și noi cuvîntul. Îndată ce cei doi prieteni ai noștri se vor întoarce aici, vom pleca spre Astroport.

Fostul Funcționar o privea într-un mod ciudat. Chipul său trăda o emoție care era suma unor stări de spirit diferite: frică, uimire, nesiguranță... dar mai cu seamă nesiguranță.

Preț de cîteva secunde nu spuse nimic, și înfățișarea i se schimbase în acel scurt interval de timp de cînd se afla în compania lor.

În cele din urmă spuse, calm:

– Eu voiam să plec de pe această planetă. Dar...

– Dar?

– ... nu cred că s-ar schimba ceva.

Îl privi țintă, îndelung, mai întîi pe ea, apoi pe Jharna și întrebă, nesigur:

– Acel loc căruia voi îi spuneți Enn... există cu adevărat?

Dias dădu din cap în semn de aprobare, zîmbind.

– Există, de cînd lumea... dar dumneata nu l-ai cunoscut.

O clipă de tăcere. Bhanne părea să reflecteze.

Spuse:

– Am avut o soție și o fiică. Au murit.

– Îmi pare rău.

Lui Bhanne i se păru că simte cum femeia aceea ciudată participă la durerea lui. Nu mai avea nici o îndoială în legătură cu faptul că ea putea, dacă nu să citească în minte, putea să primească, cel puțin, influxurile lui imediate, nemijlocite.

– Nu mai am nimic – continuă omul pe un ton obosit. Dacă aș avea un loc în care să mă refugiez...

O privi pe Dias, care simți în el o nouă emoție ce le ștergea pe toate cele dinainte.

– Tu... o să te duci la Enn? o întrebă.

– Da.

Era puțin stînjenită, dar zîmbi.

– Aș putea să vin și eu cu tine. Un loc sau altul, mi-e totuna. Numai să fie cît mai departe de acest oraș al morții.

Ea reflectă. Omul părea a fi sincer, și se dovedise a fi și onest, chiar dacă procedeele sale puteau părea puțin ortodoxe.

– Enn va putea accepta încă un străin, conchise Dias. Acum cheamă-i, te rog, pe cei doi camarazi ai noștri. Nu trebuie să întîrziem.

Bhanne dădu din cap în semn de înțelegere, și se îndreptă spre David și Nhera. Se îndepărtase vreo zece pași, cînd auzi vocea femeii:

– Vrei, cu adevărat, să pleci din această lume?

El se întoarse.

– Ce vrei să spui?

– Îți voi explica.

Bhanne scutură din cap, perplex, apoi, dat fiind că Dias nu mai spunea nimic, își văzu de drum.

David și Nhera fuseseră despărțiți prea multă vreme. Se strînseră unul într-altul, nepăsîndu-le de noaptea care-i învăluia aidoma unei mantii, în strălucirea unui mare foc pe cale de a se stinge. Turnul clădirii Centrelor de Pregătire zăcea, distrus, nu departe de ei; iar Palatul Guvernatorului fusese luat cu asalt de supraviețuitorii care sperau să găsească acolo mîncare și ceva mașinării pentru a putea rezista în continuare. Dar nici unuia dintre cei doi nu-i păsa de faptul că Compania se prăbușise, că universul lor se năruise. În pacea care venea din moartea și din pustiirea din jurul lor, cei doi erau din nou uniți. Și voiau să împartă, împreună, viitorul.

– Nu te voi mai părăsi niciodată, îi șopti el la ureche. Ea îi atinse buzele cu ale sale...

– Nu ne mai este frică. Sîntem uniți... unul singur.

Nhera simți că bărbatul ei se schimbase. Avea o licărire nouă în ochi, și era hotărît, sigur pe el. Planul Conducătorilor fusese atît de monstruos, încît o surprinsese atunci cînd îi fusese dezvăluit.. dar acum totul se terminase. Conducătorii muriseră... și murise odată cu ei și planul lor nebunesc.

– Nu mă lăsa, îl imploră ea cu desperare. Și eu am nevoie de tine. Nu contează ceea ce vor spune cei din trib... vreau să fiu a ta. Shi'ke abhot nu'ha'wathe Shamshal

El zîmbi și o mîngîie pe obraji.

– J'kizho'hal'dari ko'nowhe, răspunse el. Și o sărută.

Nimic nu-l mai împiedica acum s-o iubească.

– Nu-ți mai este frică de noapte, iubitule.

– Nu, nu, iubito... iubito. Nu mă mai tem de Demoni.

Văzură că se apropie de ei Bhanne. Se desprinseră din îmbrățișare, încet. Omul înainta, pas cu pas, încercînd să le cîștige încrederea.

– Trebuie să plecăm, spuse el.

Încuviințară amîndoi.

– Venim imediat. Mai lasă-ne o clipă.

– De acord.

Se întorse de unde venise.

Îl urmăriră cu privirea. Nhera spuse:

– Dacă omul acela ar veni cu noi...

David se uită la ea, și o cuprinse pe după talie.

– Cum l-ar primi tribul tău? Cum m-a primit și pe mine?

Ea își trecu mîna pe fața lui rănită și plină de praf.

– Iartă-i. Iartă-ne pe toți, pe mine mai întîi. Totul se va schimba, vei vedea. Imediat ce vor afla ce ți s-a întîmplat, își vor da seama că nu te pot urî numai pentru că nu ești Shakkai'wakhy – Cel-ce-l-face-să-vorbească-pe-Shakkai. Vor înțelege.

– Știu.

Bhanne își făcea loc printre grămezile de moloz, și pașii săi ridicau nori de funingine, nisip și praf, care se reașternuseră pe pămînt după groaznica pustiire provocată de explozia Navetei. Totul se petrecuse atît de repede, și totuși fusese atît de înspăimîntător... dar trecuse. Orașul Ysha se topea în noaptea aceea care-l învăluia pentru prima oară, și era pierdut.

Nu-i mai păsa de nimic; încerca o ciudată euforie la gîndul că avea să plece de acolo. Nu știa încă dacă trebuia să ia în serios povestea cu Enn... dar dacă se vădea a fi adevărată, atunci se ivea și pentru el posibilitatea de a începe o nouă viață.

Trecu pe lîngă dărîmăturile clădirii sub care îl găsiseră pe David, și-i văzu pe Dias și pe Jharna, care continuau să stea de vorbă, lîngă hovak. Ce mai femeie, acea Dias! Era ceva de necrezut ceea ce reușea ea să facă. Se tot gîndea la un mod prin care s-o facă să înțeleagă că îi plăcea, cînd auzi o ușoară bufnitură ce venea dinspre grămada sub care zăceau, pe jumătate îngropate, cadavrele celor doi din Gărzile de Elită. Se apropie, și văzu ceva care ieșea afară din dărîmături.

Era brațul unui om. Se zbătea, lovind stratul de funingine care acoperea solul. Probabil că era cineva acolo, dedesubt. Bhanne se apropie.

– Ei, mă auzi?

Nici un răspuns. Brațul își încetă zbaterea sub pătura aceea densă de moloz, de pietre și de praf. Bhanne spuse:

– Curaj, prietene. Te voi scoate afară, și strînse mîna aceea care se cramponă de a sa. Fii calm, prietene, îl îndemnă el. Nu te agita. Încearcă să te propteşti cu celălalt braț și cu picioarele, iar eu te voi trage. De acord?

Din nou nici un răspuns.

Scutură din umeri și își propti bine picioarele.

– Hai! Unu, doi... trei!

Cînd ajunse la „trei", trase spre el mâna aceea și, spre marea lui mirare, se trezi căzut pe spate, la pămînt.

Trase cîteva înjurături:

– Ce dracu' te-a apucat? De ce i-ai dat drumul mîinii mele? Eu mă străduiesc să te ajut, și n-am deloc chef să glu... se întrerupse dîndu-și seama de faptul că strîngea ceva în mîna dreaptă.

– *Slăvite Odheg!* spuse, aruncînd cît colo, înspăimîntat, lucrul acela.

Cînd își reveni din spaimă se apropie de lucrul acela, și văzu că era chiar un braț omenesc, retezat din cot, cu mîna pe care Bhanne o strînsese. Continua să se agite și acum, și părea a fi un purice urias care țopăia prin nisip. Putea fi vorba de un reflex nervos. Se uită la el și, în clipa aceea văzu, în lumina slabă a unui foc ce mistuia ceea ce mai rămăsese dintr-o casă distrusă, văzu ceva ce făcu să i se strîngă inima de frică.

Acela nu era un braț *omenesc.* Sau poate că era, dar nu în adevăratul înțeles al cuvîntului. Pielea avea o culoare galbenă și era brăzdată de vene groase și negre. Întrucît se desprinsese atîta de ușor, însemna că fusese tăiat mai înainte, deși, acolo unde se termina, carnea părea a fi fost sfîșiată, ca și cum Bhanne ar fi putut, doar cu propria-i forță, să smulgă din articulații antebrațul, ceea ce era imposibil. Din extremitatea brațului se scurgea încet, picătură cu picătură, un sînge dens și negricios, care păta nisipul.

Bhanne își birui frica și-l luă de jos, imediat ce brațul își încetă agitația. Cînd apucă între mîini acel lucru, auzi un scîrțîit: osul se rupsese. Dar cum era posibil? Un os nu putea fi atît de fragil.

Dar ceea ce-l înspăimîntă și mai tare fu mîna ce era legată de acel ciot. Pielea se desprindea de acolo de unde punea el degetele descoperind o carne fleșcăită de culoare cenușie. Degetele erau neverosimil de lungi și de uscate și semănau cu

picioarele unui uriaș păianjen galben. Unghiile erau înnegrite și se desfăceau în fîșii.

Îl cuprinse din nou groaza.

Aruncă brațul pe pietrele din care se ivise, și i se holbară ochii cînd văzu cum acel membru explodează în mii de bucăți ce păreau să se transforme aproape în pulbere. Se gîndi că chiar dacă posesorul acelui braț era încă în viață, ceea ce era imposibil, nu merita, oricum, să-l cunoască. Se întoarse cu spatele, hotărît să uite tot ceea ce văzuse.

Auzi că-l strigă Dias:

– Bhanne! Vrei să vii?

– Vin! strigă el.

După cîteva secunde, ajunseră la hovak și Nhera cu David. Plecară fără a mai zăbovi nici măcar o secundă.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI PATRULEA

Darul întunericului

Extras din: „CIVILIZAȚIA VECHIULUI SISTEM";
de Gayle Cshari (paginile 634–635, Ediția A.S. 9382):

CÎND criza din 9330 luă sfîrșit, perspectivele unei redresări într-un timp scurt păreau a fi aproape absurde și improbabile. Nimeni nu s-ar fi gîndit la faptul că din haosul în care se prăbușiseră lumile din Sistem s-ar fi putut naște, în numai treizeci de ani, o nouă coaliție interplanetară mai echitabilă și mai conștientă decît aceea care lăsase puterea în mîinile Comercianților Independenți. Situația era tragică: Sistemul era într-o stare de profundă prostrație, și doar cîteva minorități rasiale reușiseră să-și mențină cuceririle lor. Din fericire se găsi cineva care să reușească să recreeze măcar un embrion al acelei stabilități care durase pe toată perioada în care Compania avusese în mînă puterea. O serie de comunități izolate reușiră, cu greu, să-și recapete, treptat, autonomia și vigoarea pe care le pierduseră în dezastrul acela.

Cazul planetei Kendall, una dintre acele lumi care erau numite „Planetele Fantomă" din cauză că nu aveau un guvern propriu, fu simbolic. Această planetă a fost greu lovită de criză, și pierderile provocate de revoltele din centrele urbane și din partea întunecată se ridicară pînă aproape la o jumătate din populație... și totuși, în numai cîteva decenii, kendallienii reușiră să-și reunifice lumea lor, să-și repună pe picioare economia și să instaureze o ordine autosuficientă.

În această operă de reconstrucție se pare că rolul predominant l-a avut densa rețea subterană de comunicații care unește actualmente într-un singur organism triburile de pe continentul Chon. Se pare că în acești ultimi douăzeci de ani s-a dezvoltat o rețea de canale care străbat tot subsolul Deșertului, prin intermediul cărora indigenii au reușit să realizeze o unitate rasială mult mai completă decît cea existentă mai înainte, cînd legăturile dintre triburi se făceau anevoie din cauza înapoierii tehnice și asprimii climei.

Aceasta este mult mai mult decît au reușit celelalte planete – care acum aparțin de Guvernul Comun – să obțină sub egida sa. Marea Foamete a luat sfîrșit... dar cicatricele pe care le-a provocat vor fi vizibile timp de mulți ani. Și este simbolic faptul că popoarele din Kendall, atît de înfricoșate de întunericul care nu învăluie niciodată planeta lor, atunci cînd se referă la Foamete o numesc Perioada Întunericului.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI CINCILEA

Fuga

Zece mii de ani de cînd strămoșii văzură Lumea.
Zece mii de ani, și timpul unui suspin.
Viii trăiesc, și în timp pînă și umbrele morților
se vor întoarce să vadă.
Noi vom trăi încă!
Noi vom trăi încă!
Treacă zilele.
Lasc anii urma lor de foc
pe chipul ce-i vede fugind.
Noi vom trăi încă.

Cîntec de moarte al unui Yisar

CHIPURILE kenerilor care-i primiră pe David, Nhera, Dias, Jharna și Bhanne la întoarcerea lor de la Ysha aveau o expresie ciudată.

David nu-și închipuise că avea să fie primit într-o liniște totală; știa, doar, că avea să fie pironit cu privirea și studiat cu atenție și, deși nu se resemnase, desigur, acum era, poate, dispus să accepte acea tăcută inchiziție, acum cînd Nhera se unise definitiv cu el și cînd se bucura și de solidaritatea șefului de trib și a Bătrînilor.

Se gîndi că ceea ce obținuse fugind la Ysha era deja un rezultat. Dacă nu altceva, putuse măcar să dovedească faptul că fiecare om are momentele sale de slăbiciune. Și unii păreau a-l fi înțeles.

În marele hol de la intrarea în sălașul tribului Huwutky, care părea a fi devenit locul în care spiritul kenerilor se releva mai viu și mai puternic, David și Nhera se țineau de mînă, înconjurați de bărbați și de femei care nu spuneau nimic. Dar privirile li se schimbaseră: nu mai erau dure, de gheață, ci, pur și simplu, pline de curiozitate. Păreau că se uită țintă la fiola cu

whadswat'nakir – Uleiul stîncilor – a Nherei pe care el o purta la gît împreună cu cea pe care i-o dăruise Sikha.

Primul care vorbi fu Jharna, ce-l declară pe David dezlegat de legămîntul său de logodnă: aflaseră că Nava de Transportat Mărfuri „Eukynes" se pierduse în spațiu, în încercarea de a scăpa de invazia pe orbita Omnerstarkului a Comercianților Independenți; și chiar dacă nu se putea ști sigur dacă Sikha murise, era improbabil că ea se va fi întors. David se ura pe sine însuși pentru faptul de a se fi simțit aproape ușurat la aflarea acelei știri.

În momentul acela se gîndi că era inutil să vorbească, dar îi privi și el la rîndul lui pe bărbații și pe femeile care-l înconjurau. Se simțea în stare să-i înfrunte pe toți – cu mai multă siguranță și forță – acum, după ce scăpase, în mod miraculos, de planul Conducătorilor. Își redobîndise capacitatea de a hotărî prin alegerea ce o făcuse de a fi un bărbat și de a *hotărî* de unul singur.

Tocmai se pregătea să-și facă loc printre ei, cu hotărîre, pentru a se întoarce cu Nhera în camera care acum era a sa, cînd văzu că cineva venea spre el.

Dias, care se afla lîngă Bhanne, zîmbi, și fără ca măcar să-l fi văzut înțelese despre ce anume era vorba. Alergă spre David, și amîndoi îl văzură pe bărbatul acela înalt, blond, cu a sa brățară din piele ale cărei franjuri se agitau în chip de salut. Tînăra îl cuprinse pe după gît cu brațele, rîzînd, și David se trezi față în față cu Mihal. Își zîmbiră unul altuia, un zîmbet senin, fericit, și fiecare din cei doi își dădu seama de faptul că și unul și altul trecuseră examenul decisiv.

Își strînseră brațele cu mîinile, un gest de al Străinilor a cărui semnificație David o aflase abia de puțin timp; în ochii celui din Enn citi o liniște profundă.

– Shakkai să te aibă în paza sa, prietene Mihal.

– Străbunii să-ți vadă inima, prietene David.

Kenerii păreau a asculta cu atenție.

Dias îl strînse pe Mihal cu afecțiunea unei fiice.

– Totul a mers bine, Mihal, spuse ea, și nu era o întrebare.

David se uită la el și se simțea foarte fericit, chiar dacă nu știa pentru ce anume.

– Îmi pare rău că a trebuit să suporți un proces, Mihal.

– A fost cel mai important eveniment din istoria orașului Enn... și am cîștigat. Străinii au învins, Kenerii au învins, Kendall a trecut peste barierele impuse de Conciliu. Procesul era o farsă: cei Doisprezece invocau primele porunci ale Străbunilor, interdicția de a comunica cu neamurile în curs de dezvoltare, și voiau să ne condamne pentru vina de a le fi violat... fără a-și da seama de faptul că timpurile se schimbaseră, că neamul vostru era complet evoluat. Conciliul din Enn e invidios, David... invidios pe propria-i izolare, pe o plictiseală și o inutilitate pe care ni le-am cucerit de-a lungul mileniilor. Dar orașul Enn este pe cale de a se schimba.

– Cetățenii Onești?

– A avut loc o votare. Problema finală, întrebarea finală care se desprindea din procesul meu era una singură: vreți ca Enn să fie un oraș deschis? Rezultatul ar fi hotărît nu nevinovăția mea sau vinovăția mea... acestea nu aveau nici o semnificație pentru un om care peste puțin timp avea să părăsească pentru totdeuna orașul. Miza era mult mai mare: trebuia să se aleagă între închistarea, în continuare, în amintiri și în ura față de tot ceea ce era „din afară", și o reînnoire, edificarea a ceva măreț, frumos... împreună. Și rezultatul... îl poți vedea tu însuți.

Spunînd acestea, Mihal îl duse pe David dincolo de intrarea într-una din galeriile care duceau în diferite zone ale lăcașului tribului Huwutky. Din hol nu se putea vedea, dar imediat ce trecu dincolo de colț, el rămase cu gura căscată. Un coridor, de formă circulară, înalt de vreo zece metri, se pierdea undeva în depărtare; și David era sigur de faptul că nu-l mai văzuse pînă atunci. Văzu că peretele era constituit din nisip comprimat, foarte tare, ca și cavitatea care adăpostea orașul Enn. Nu reușea să-i zărească punctul terminal. Avu, totuși, senzația că era vorba de un pod: un pod între două lumi, cu legile lor cu tot.

– Acest coridor, explică Mihal, unește sălașul tribului Huwutky cu orașul Enn, în mod complet. Orașul a votat pentru ca să fie extins cîmpul static pînă a îngloba și tribul vostru, pentru a se permite astfel comunicarea între grupurile noastre.

Puse o mînă pe umărul lui David, care era fascinat.

– Acesta este doar începutul, prietene; orașul Enn și kenerii vor avea același viitor. Am aflat ce i s-a întîmplat societății voastre... spune-mi, era inevitabil?

– Poate că nu. Cel puțin pînă la un anumit moment din istoria noastră.

– Îmi pare rău... dar acest lucru vă va da un plus de putere necesar pentru a o lua de la capăt. Orașul Enn vă va ajuta; va trebui, însă, să manifestați înțelegere față de Cetățenii Onești. Modul lor de a judeca este cu totul deosebit... dar sînt, în sfîrșit, pe cale de a se deștepta. O dovedește faptul că ei s-au opus la închiderea totală... acum singurul obstacol, unul doar formal, îl reprezintă Conciliul. Dar veți reuși, sînt sigur. Eu vă urez mult succes.

David se întoarse și se uită la el.

– Dar tu, Mihal?...

– Eu voi pleca. Și împreună cu mine, Dias și toți Străinii.

Urmă un moment de tăcere.

– Nu pleca, îi spuse David.

Dias îi privea pe amîndoi fără a spune ceva, și nici nu mai zîmbea.

– Orașul Enn s-a schimbat radical în aceste cîteva zile care au trecut de la sosirea voastră. Dacă mai înainte traiul acolo era de nesuportat, acum am descoperit faptul că Onești nu ne mai urăsc, afară doar de o mică parte din ei, cei fideli Celor Doisprezece.

Mihal se uită în jurul său, apoi le aruncă kenerilor o privire melancolică.

– S-ar putea să nu mai fie necesar să plecăm.

Nhera îi puse o mînă pe braț.

– Atunci rămîi. Rămîi... avem atîtea de făcut, avem de reconstruit o lume întreagă; și avem nevoie de toate ajutoarele posibile. De al tău, de cel al lui Dias, de cel al Străinilor...

Mihal îi zîmbi, dar clătină din cap în semn de refuz.

– În realitate, planul nostru de fugă nu a fost elaborat din simplul motiv de a reacționa la ostilitatea concetățenilor noștri. Noi, Străinii, avem de atins o țintă, o aspirație. Nu mai putem rămîne, chiar dacă sînt convins de faptul că vom avea multe de cîștigat. Ne-am pregătit de atîția ani, și nu putem uita așa de ușor toate eforturile pe care le-am făcut.

David încuviință.

– Înțeleg.

Coborî privirea.

– Această zi are o importanță deosebită, prietene, spuse Mihal, încercînd să-i ridice moralul. Este Sărbătoarea Fluviilor Argintii. Peste puțin timp astronava noastră se va înălța pe cerul acestei planete, și noi vom putea revedea lumile Străbunilor noștri. Se uită la el. Aș vrea ca tu să te afli acolo și să ne saluți.

David își ridică privirea.

– Voi fi acolo. Și mă voi ruga pentru reușita întreprinderii voastre.

Se așternu tăcerea. Marea sală a tribului Huwutky era ticsită de bărbați și de femei, care abia mai tîrziu aveau să pătrundă înțelesul cuvintelor schimbate acolo; David știa doar că pierdea un alt prieten, așa cum îl pierduse și pe Jenaar, al cărui spirit se întorsese de la distanțe inimaginabile numai pentru a-i spune încă o dată adio.

Mihal îi luă mîna lui Dias.

– Aveți grijă de orașul Enn, spuse el, adresîndu-se celor din trib, care se aflau acum în fața sa. Cei de acolo reprezintă trecutul vostru, iar voi reprezentați viitorul lor. De aceea trebuie să fiți răbdători, trebuie să-i ajutați. Lumea voastră va renaște și, odată cu ea, și lumea din Enn.

Se întoarseră amîndoi și intrară în imensul coridor care reprezenta calea de comunicație între Huwutky și tărîmul de pe care veneau, pe care îl părăsiseră. David înțelegea că acela era un prilej de sărbătoare dar și de întristare în același timp.

Se trezi în fața kenerilor, care îl respinseseră, care ar fi vrut ca el să fie Shakkai'wakhy. Nu mai putea suporta privirile acelea.

– Am ceva de făcut, spuse el cu voce tare.

Kenerii se traseră la o parte pentru a-l lăsa să treacă, fără a spune vreo vorbă.

David, urmat de Nhera, care nu înțelegea nimic, luă hotărîrea de a nu-i băga în seamă. Se îndreptă, hotărît, spre ușa de piatră care dădea afară și o deschise, anevoie, gemînd de efort. Era încă slăbit, și ușa aceea mare era grea; dar cînd Jharna se oferi să-l ajute, refuză.

Ieși în întinderea nemărginită de nisip, care se detașa, ca un peisaj ireal, pe fondul cerului negru, stîrnind în urma sa un murmur de surprindere. Era pentru prima oară cînd un om îndrăznea să iasă în întuneric, fără ritualurile de purificare menite să îndepărteze ghearele reci ale Demonilor; se uitau la

el, uluiți, emoționați, văzînd cum se oprește, la cîțiva pași de la intrarea în sălașul tribului, în lumina slabă a Luminatoarelor, care mai furau, încă, pentru cîtva timp, ceva din viața lui Wathi'Shamshal – Duhul Răului –, în vîntul ce sufla înspre el purtînd pe aripile lui valuri de întuneric și nisip. Nu îndrăzneau să iasă și ei așa cum ieșise el. Și atunci înțeleseră că David era ceva mai mare decît Shakkai'Wakhy, tocmai pentru că nu voise să-și asume acel rol, cînd ar fi fost atît de simplu, pentru că avusese tăria de a se răzvrăti împotriva moștenirii impuse de Zei. Acum el era doar un om, un om care luptase și biruise în adevăratul sens al cuvîntului.

David era nemișcat, și, cu toate că soarele nu mai ardea și nu-i mai rănea ochii, căldura era încă apăsătoare. Vîntul era puternic, acru.

Aștepta.

Demonii Nopții se aflau departe, departe. În acel moment avu certitudinea că acela pentru care luptase era recompensa lui, un premiu pe care nimeni nu i-l putea lua. Era cel mai mare premiu: el însuși. Acum știa că nu mai era un străin; Ziua Întunericului, pe care o trăise timp de douăzeci de ani, dispăruse în beznă ce-l înconjura.

În mintea sa se aliniau personajele care-l însoțiseră: în prim plan se afla Jenaar, de care-și amintea acum fără durere. Se gîndea la el ca la cel care fusese cum fusese, nu cum ar fi putut să fie... și descoperi că acel lucru îi dădea, cumva, alinare. Veneau apoi Rhella, reshekul Xedhe Arquni, pionii din jocul Conducătorilor. Dezvăluirile lui Dhuamdya Ogle, moarte odată cu el, vocile Străinilor și mintea lui Dias... Sikha, pierdută, și Nhera, regăsită: Sonya Vierle... unde putea fi, oare, acum? El îi spusese *„ești ultima persoană la care mă voi gîndi"*... apoi Cherah, unul dintre puținii lui prieteni, primul pe care-l avusese vreodată. Cherah trebuia să ajungă în lumea sa... cine mai știa dacă reușise?

– Te voi căuta, Cherah, îi spuse el vîntului. Te voi căuta. Și pe tine, Sikha... tăcu pentru o clipă... iartă-mă pentru tot ce ți-am făcut. Nu știu dacă ești moartă, dar dacă te-am trădat, am făcut-o din dragoste. Mă poți înțelege?

Tăcerea părea a fi densă, apăsătoare.

– Mă poți înțelege? repetă el. Eu voi păstra darul tău, Whadswat'nakir – Uleiul stîncilor.

Amintiri care se pierdeau în noaptea liniștită de pe Chon.

Auzi un zgomot de pași în urma lui, și se întoarse. Era Jharnă care ieșise din sălașul tribului, urmărit fiind de privirile tuturor kenerilor. Ținea în mînă lăuta Chordawin, unul și același instrument pe care i-l arătase în Sala Rugăciunilor.

Se aflară, față în față, în lumina slabă a Luminatoarelor și, preț de o clipă, David privi țintă, mai întîi la șeful tribului, apoi la lăuta Chordawin pe care o strîngea în mîini. Zîmbi, și zîmbi și Jharna.

– Tribul are nevoie de un bărbat, spuse el, întinzîndu-i Vocea Zeilor.

David rămase tăcut.

Vîntul se intensificase, și tunica bătrînului șef de trib flutura prin aer ca un fulger galben.

Apoi, David spuse:

– Viitorul meu este aici, cu voi, Omule Care Înfrunți Deșertul. Mă veți primi?

– Tribul este de acord cu mine. Te-am judecat greșit; sîntem cu toții vinovați față de tine... Vocea Zeilor este rugămintea noastră de a fi iertați pentru tot ceea ce ai avut de suferit, pentru al tău shantihstreen rănit.

Pe neașteptate, lui David îi reveniră în minte cuvintele Conducătorului Dhuamdya Ogle: *Ai fost tot timpul sub observația noastră...* cineva îl urmărise, îi spionase orice mișcare. Un keneri? Sau, pur și simplu, unul din acele mecanisme-spion, ilegale, dar de care Compania se folosise dintotdeuna?

N-avea cum s-o știe. Dar, printre acele chipuri întunecate care îl priveau, curioase, uimite, poate chiar îngrijorate, din ușa masivă a sălașului tribului Huwutky, putea fi și un spion.

Alungă acel gînd. „Și, în fond, ce dacă?", se gîndi el. Nu se obișnuise încă cu ideea unui Sistem fără Compania pentru Dezvoltarea Pieților Planetare. Avea să mai treacă mult timp pînă să accepte și ideea cum că Conducătorii nu vor mai fi cerut indivizilor să dea socoteală de faptele lor. Spioni? Și cui aveau să mai adreseze rapoartele lor? Nu, de acum viața lor le aparținea, cu adevărat, numai lor... și ca să se ajungă la acel rezultat fusese neeesară prăbușirea, moartea unor planete întregi. Dar nu vor mai fi existat de atunci încolo nici Conducători, nici Funcționari.

– Aceasta este proba pe care o vreți de la mine? întrebă el.

Jharna clătină din cap:

– A trecut vremea probelor. Eu, Nhera și întregul trib vrem ca tu să-l faci să vorbească pe Shakkai. Nu te vom adora; vei fi pentru noi doar un mare prieten, unul dintre ai noștri.

– Un om al Deșertului, murmură David.

– Un om al Deșertului și un frate smuls tenebrelor. Adică unul dintre ai noștri.

David chibzui preț de o clipă, apoi luă instrumentul din mîinile șefului de trib. Percepu un ușor murmur, ceva ca un freamăt, printre kenerii care se uitau la el.

Jharna făcu doi pași înapoi, și David îl văzu.

– Nu te îndepărta de mine. Un frate nu se teme de alt frate.

El îl pironi, îndelung, cu privirea.

– Da, e adevărat.

Se întoarseră.

Nhera se despărțise de grup și venea spre ei. Cînd ajunse în fața lui David, îi spuse:

– Tu de acum faci parte din familie.

Jharna se adresă tribului:

– Demonii Întunericului nu s-au atins de noi! Fraților, puterea noastră a crescut. Odheg ne va ajuta, sufletele noastre nu vor mai fi însfăcate! Uniți-vă cu noi. Să sfidăm întunericul și să ne făurim viitorul. Aceasta este o nouă zi, și darul pe care ni l-a făcut Ziua Întunericului este tocmai conștiința noastră. Catastrofa a fost mare, dar așa a fost vrerea lui Odheg! Kenerii se vor ajuta mereu, așa cum se ajută și acum și pînă cînd lumea noastră se va înnoi și se va mări.

În mod ciudat, se părea că poporul Deșertului așteptase numai acel moment. După o imperceptibilă ezitare, David se văzu înconjurat de bărbați și de femei care îi zîmbeau, se arătau a fi bucuroși și plini de afecțiune și-și lipeau palmele de ale lui, ferindu-se să atingă Instrumentul Sacru. Îl Acceptaseră, de acum. Îl primeau în henyer – în familie – în frăția Keneri, cu bucuria că înțeleseseră ceea ce-l călăuzise pînă acolo.

Apoi David se așeză pe nisip și-și potrivi instrumentul, în timp ce kenerii se strînseseră, roată, în jurul lui. De cînd îl luase din mîinile lui Jharna se tot gîndise ce anume să cînte. Cunoștea multe bucăți minunate, și totuși... nu reușea să și le amintească bine. Își trecu, nehotărît, degetele pe tastiera lucitoare; era ceva

frustrant acel lucru, adică să ai atîtea de spus și să nu reușești să le exprimi. Pe neașteptate, ca printr'un miracol, degetele găsiră o poziție de acord ce părea a fi cea bună. Notele își luară zborul, ca o boare care se împotrivea – și-l împingea îndărăt – vîntului feroce al Deșertului. David prinse curaj și începu să execute un preludiu foarte lent și melodios, cu ample variațiuni pe teme libere. Cîntă preț de cîteva minute, pînă ce-și dădu seama că nu era vorba de o compoziție scrisă, ci de ceva improvizat de el, o melodie ce pornea din instinct, negîndită. Era pe cale de a crea ceva ce nu crezuse niciodată că ar fi în stare de a o face. Și senzația pe care i-o dădea acel lucru era... ceva incredibil. O prezență ascunsă, o voce nouă, deosebită; aceasta era muzica *lui,* era el însuși. Cînd mîinile i se mișcară mai repede pe coarde, preludiul deveni o încercare furioasă de stabilitate, pînă și în disonanțe; o bucată agitată și impetuoasă, aidoma călătoriei printre ghețurile de pe Axari, aidoma Deșertului. Și nici acum nu era nimic premeditat în acea cascadă de note; erau chiar viața sa, care se dezvăluia oamenilor de pe Chon. Nu se mai uită la chipurile lor pînă ce nu isprăvi cîntatul – după cîteva minute –, pînă ce nu simți cum toată vlaga sa, tot sufletul se revarsă în melodia pe care o cîntase.

Și cînd se uită la ei, înțelese că îi cucerise. Nu era vorba doar de priceperea lui, mai ales că execuția nu fusese chiar atît de strălucitoare. Dar nu asta era important; important era faptul că ei îl acceptaseră, și nu ca Shakkai'wakhy, ci ca David Tschander.

Ceilalți îl îmbrățișară, pe rînd, iar el o strînse la piept pe Nhera. Ar fi vrut ca și Jenaar să se afle acolo.

Iar Demonii Întunericului așteptară alte, și alte, victime... numai că stăpînirea lor încetase, pentru totdeauna.

La plecarea marii astronave nu asista nici unul dintre Cetățenii Onești. Și totuși, Mihal îl asigurase pe David că mulți dintre aceștia uitaseră de ostilitatea și apatia ce nu aveau nici un motiv să existe. Dar în momentul în care David, Jharna, Nhera și Hakkari se duseră să-i salute pe Străini, orașul Enn arăta pustiu, foarte pustiu și trist. Sărbătoarea Fluviilor Argintii atinsese punctul culminant o dată cu pregătirea acelui eveniment, și nava era gata de plecare.

Toți Străinii se aflau la bord; mai hibernaseră acolo cîțiva, dar cea mai mare parte preferaseră să renunțe la asemenea tratament; nerăbdarea de a trăi – fiecare voia să fie, el, primul – aventura care-i aștepta era prea mare încît să-i facă să nu mai rămînă închiși încă o dată, să nu poată încerca senzații noi, minunate. Puțin le păsa că vor îmbătrîni și vor muri la bordul navei; știau că într-o bună zi nava avea să ajungă la locul Străbunilor, la locul *lor*. Erau încrezători; aveau să descopere lucruri importante. Nimănui nu-i părea tare rău că părăsea orașul Enn... dar ar fi vrut, totuși – dorință irealizabilă – să participe și ei la efortul constructiv pe care orașul și kenerii aveau să-l întreprindă în anii următori.

Făcuseră, deja, alegerea.

Se aflau – David și kenerii – dincolo de bariera protectoare ce fusese înălțată pentru a anula efectul căldurii degajate de puternicele motoare, al căror jet avea să smulgă nava gravitației planetei Kendall. David se uită la ea; era o navă cam din topor, primitivă, nu perfectă și nu, desigur, echipată așa cum erau Navele de Transportat Mărfuri ale Companiei, din care nu mai rămăseseră decît foarte puține, pe care puseseră stăpînire Comercianții Independenți. Navele Sistemului dispăruseră, dar sectorul Trasantelor de Linii nu se mai afla în mîinile Conducătorilor; cu timpul s-ar fi născut un nou tip de navigație spațială, liberă și scutită de impuneri. David se gîndi, cu amărăciune, la navele pe care i le descrisese Conducătorul: douăzeci de parseci în cinci ore... dacă ar fi fost posibil să fie găsite și folosite... Slăvite Shakkai!

– David! Jharna!

Se întoarseră în direcția din care venea vocea.

Mihal și Dias tocmai soseau în spatele lor, împreună cu Bhanne Laoneed. Nu-l mai văzuseră pe Bhanne de cînd venise la Enn, sub pretextul de a face o plimbare prin galeriile tribului Huwutky, și nu fură deloc surprinși văzîndu-l în compania tinerei telepate Străine.

– Mihal! exclamă David.

Se salutară la umbra marelui vehicul de metal care aștepta de o sută de ani să fie trezit.

– A sosit clipa în care trebuie să ne luăm rămas bun și să ne urăm numai bine.

Mihal zîmbi.

– Mai sînt doar cîteva minute pînă la deschiderea cîmpului static. O poartă în cer prin care vom ieși în fuga noastră.

Fostul Funcționar din Ysha veni în față.

Mihal și Dias zîmbiră și femeia spuse:

– Bhanne va merge cu noi.

Se uitară țintă la el, și nu erau deloc surprinși; avuseseră cu toții senzația clară că acela avea să fie deznodămîntul.

David îi strînse mîna.

– Îți doresc numai bine, Bhanne. Nu ne-am putut cunoaște, dar sînt sigur că ar fi fost ceva plăcut.

– Simt nevoia să uit pustiirea pe care am văzut-o în aceste puține Segmente Timp, replică el. Planul Străinilor este singura mea cale de scăpare... și mi-aș da și viața pentru ca planul lor să poată fi dus la bun sfîrșit.

Schimbară ultimele saluturi, cu căldură, cu afecțiune.

Cînd Mihal ajunse lîngă Hakkri, îi zîmbi și-i spuse:

– Adio, Nanisoudhe.

Urmă o clipă de tăcere încordată, în care Bătrînul privi țintă în ochii de culoare aurie ai Străinului, ca și cum ar fi vrut să regăsească în ei ceva din sine însuși, din lumea sa.

Apoi rosti, cu vocea sa răgușită, politicoasă dar rece:

– Numele meu este Hakkri, Hakkri Manaus.

Mihal continua să zîmbească, dar zîmbetul său era deprimant.

– Mda, spuse. Hakkri Manaus. O greșeală despre care nu știu dacă trebuie să-mi pară rău sau să-mi pară bine.

David și kenerii îi priviră pe cei trei călători care trecuseră dincolo de împrejmuire și se îndepărtau, îndreptîndu-se spre intrarea în aeronavă. Cînd ajunseră la jumătatea distanței, David se rezemă cu spatele de perdeaua de protecție termică și strigă.

– Mihal!

Omul se întoarse și-l privi fix.

David strigă încă o dată:

– N-a fost o manifestare de egoism, Mihal! Fantomele se pot întoarce!

Mihal nu spuse nimic, dar încuviință zîmbind. Apoi urcă pe navă.

Urmă un vuiet înspăimîntător, și din turbine se ridicară flăcări orbitoare. Kenerii erau bine protejați, dar se retraseră, totuși, în fața unei asemenea furii. Apoi David le arătă celorlalți

un punct pe uriașa cupolă de nisip de deasupra lor. Încet-încet, în ea se deschise un spațiu enorm, de formă circulară, prin care se putea vedea cerul, încă întunecat. Masa aceea grea, de oțel, se ridică, sfidînd gravitația, și luă înălțime, lăsînd în urma sa o dîră luminoasă de gaze și de fum.

Și, în timp ce o priveau cum se înalță spre cerul fără culoare, văzură cum prin deschizătura aceea pătrundea, se întorcea, lumina; exact în clipa aceea se sfîrșea și Ziua Întunericului. Cele două luni își continuau mișcarea, și soarele avea să încingă din nou Kendallul timp de alți opt mii de ani, pînă la o altă Zi a Întunericului, și încă una, și încă una... deja, în acea clipă, prindea contur, încet-încet, o seceră luminoasă în punctul în care Kurny și Kudgyrny lăsau loc gigantului de foc. Se întorsese lumina, și ea învăluia pămîntul încă adormit, cufundat în uitare. Zi fără de sfîrșit... încă nedescoperită. Acele uriașe raze ale soarelui păreau a-l călăuzi pe om pe un pămînt pustiit, păreau a-l chema la îndeplinirea unui ritual care nu fusese îndeplinit. Viața chema viața, și o făcea să fie reală. David își dădu seama de faptul că acum Deșertul îi dădea numai alinare.

Și atunci cînd totul se termină, atunci cînd o rază de lumină se strecură prin gaura aceea din cercul orașului Enn, atunci bărbații și femeia se priviră și pricepură, într-o clipă, că se întîmplase ceva important, ceva ce nu se putea întîmpla decît după scurgerea acelui timp ce trebuia să se scurgă. A acelui timp, a acelui soroc de noapte, de moarte, de prăbușire... dar și de renaștere, o nouă viață pe care o vestea, clipă de clipă, soarele: Ziua Întunericului.

În timp ce se întorceau acasă, acasă la *ei,* David se apropie de Hakkri și-i vorbi în șoaptă:

– Mihal era pe deplin convins că tu erai prietenul pe care-l pierduse în Deșert.

Hakkri îi aruncă o privire scurtă.

El continuă:

– Iar eu nu pot să nu mă gîndesc că în tine este ceva mai mult decît vrei să faci să se creadă.

Nici un răspuns.

David respiră.

– Poate că și Nanisoudhe îi simțise lipsa lui Mihal, chiar dacă n-o știa. Poate că se prefăcea că nu-l recunoaște, de frica

de a nu redescoperi o lume care nu-i oferise decît durerea aducerii aminte.

Hakkri schiță un zîmbet, un zîmbet ambiguu, pe care David i-l vedea pentru prima oară.

– Poate că Nanisoudhe, spuse el, îl iubea atît de mult încît să nu-l facă să regrete faptul de a-l fi găsit pentru a-l pierde, apoi, definitiv.

Îl pironi cu privirea pe David, zîmbind întruna.

– Dar poate că Stimulul Nanisoudhe a murit în Marea Cîmpie.

David privi cu atenție chipul omului în timp ce mergea alături de el.

Trecură cîteva clipe, lungi, fără ca nici unul din cei doi să scoată vreo vorbă; apoi, cel din Sharraxi dădu din cap în semn de aprobare.

– Poate că așa o fi. Mihal va fi urmărit doar o himeră.

Și zîmbetul de pe fața Bătrînului îi rămase întipărit în memorie pentru multă, multă vreme.

Epilog

OMUL care ieși din coridorul atajului cu vedere panoramică nu era deloc arătos. Avea în jur de patruzeci de ani, un păr negru, cu fire cărunte, și un mers nesigur, care le dădea o senzație de ciudată jenă celorlalți pasageri de pe navă. Șchiopăta, într-un mod ciudat, ca și cum amîndouă picioarele i-ar fi fost betegite. Altfel, părea a fi un Străin și el, ca toți ceilalți, purtînd și el brățara aceea cu franjuri, pe antebrațul stîng, și uniforma de culoare verde pe care și-o puseseră toți înainte de plecare.

Străbătu, încet, coridorul secundar salutînd, cu zîmbetul pe buze, pe ceilalți Străini care treceau pe lîngă el, fericiți și extaziați.

Avea o înfățișare cît se poate de cordială, în ciuda notei de extravaganță.

De cînd nava se pusese în mișcare, nu scosese nici o vorbă. Nu-l cunoștea nimeni, și era ceva ciudat; dar Străinii n-aveau de unde să știe că el era necunoscut *tuturor* celor ce se aflau la bordul navei.

Trecu dincolo de sala rezervată cursurilor universitare.

(„Ghaalnod era o formă de viață străină, evoluată, al cărui mediu planetar avea...")

Trecu și de aprtamente, în care se retrăseseră perechile.

(„Chayda, iubirea mea, ești foarte frumoasă...")

Trecu și de salonul în care sărbătorirea era în plină desfășurare.

(„Fie ca fiii noștri să aibă parte să vadă Galaxia în care ne-am născut!")

Ajunse în apartamentul său de pe puntea periferică. Era o zonă liniștită, ferită de orice zgomot: un loc ideal.

Încăperea era strîmtă, una dintre cele mai mici de pe toată nava. Nu se bătuse nimeni pentru a pune stăpînire pe ea, și el reușise s-o obțină cu binecuvîntarea tuturor celor ce nu suportau să locuiască acolo, lîngă sala mașinilor și lîngă compartimentele de reciclare a gunoaielor. Dar lui nu-i păsa de mirosul greu și de umezeală; locuia singur.

Luminile erau slabe.

„E timpul să verific", se gîndi el.

Se așeză pe pat, adulmecînd aerul. Prea rece, dar încă nu destul de umed. Dar avea să fie suficient timp. Tocmai de aceasta alesese singurul apartament fără fereastră de pe toată nava.

Își descheie nasturii și-și scoase uniforma.

De pieptul său zbîrcit atîrna o pungă mare, flexibilă și transparentă, ce conținea un lichid vîscos, de culoare verzuie. Printr-un sistem de tuburi și de pompe, lichidul îi alimenta inima și, amestecîndu-se cu sîngele, întreg corpul.

Avea să-i ajungă pentru încă o sută de ani.

Mai avea în valiză încă douăzeci de pungi pline cu acel lichid.

Își duse mîinile la ceafă. Printr-o mișcare rapidă, fața i se desprinse, și masca de piele sintetică fu aruncată într-un colț.

Își privi în oglindă fața aceea pe care n-avea s-o arate atît timp cît se va fi aflat pe navă. Era fața unui om de două sute douăzeci și șapte de ani, devastată și înnegrită de cancerul ce-i cuprinsese și pielea. Un ochi era lipsit de vedere, și vasele capilare, sclerozate, pulsau în mod frenetic. Își pierduse buzele, și dinții falși pe care și-i confecționase îi ieșeau din gură ca niște mici cărămizi albe. Sub ceea ce mai rămăsese din urechea dreaptă se afla o ulcerație continuă, infectă și umflată, parcă de cauciuc.

„În sfîrșit!", se gîndi în timp ce verifica punga aceea, uitîndu-se ca nu cumva să aibă vreo gaură prin care să se scurgă lichidul.

„Să calculezi, să studiezi: și iată rezultatul!"

Schiță un zîmbet.

„Iată tot ceea ce am plănuit și planificat! Sînt liber, eu, singur! Liber și gata s-o iau de la capăt!"

Tremură din toată ființa sa de atîta bucurie. Ajunsese la punctul culminant al planului. Toți ceilalți muriseră, doar el mai trăia. Și-și atinsese scopul. Fusese nevoie, e adevărat, de un mic calcul suplimentar pentru a se completa planul inițial, pentru a-i păcăli pe acei sărmani smintiți care-și închipuiau că-l pot împărți cu el, și pentru a repara greșelile făcute de manipulările lui îndrăznețe. Dar ce importanță mai avea? Se afla în fața faptului împlinit.

Procedeul său fusese perfect: să ajungă pe Kendall, să se infiltreze printre locuitorii orașului Enn în timp util ca să se asocieze întreprinderii lor... planul său se contopise cu al lor, iar rezultatul era viața și libertatea! Iată cum bifurcațiile temporare – cărora le dăduse viață Inițiatorul – se uniseră într-o perspectivă favorabilă lui. Iar rezultatul meritase osteneala.

„Acum țin eu în mînă hățurile!"

Și ceea ce era și mai important era faptul că nu avea să mai fie nevoie de alții, ci numai de el însuși.

Noul nu mai folosea la nimic.

„Eu sînt Noul, acum!"

Dădu un bobîrnac pungii care-i atîrna de piept; nu se vedea de sub uniformă. Lichidul verde gîlgîia ușor.

"Îți mulțumesc, Uxuri IV! Darul pe care mi l-ai făcut îmi va aduce aminte de tine."

Conexiuni. Iată, cartea sa fusese scrisă... paginile arseseră, dar ceea ce produseseră trăia încă... și acesta era începutul, doar începutul.

– Au fost niște ani fantastici, îi spuse el imaginii sale din oglindă. Și următorii două mii de ani vor fi și mai fantastici.

Și Hysta R'Kell, Noul, rîse; un rîs prelung și satisfăcător.

Glosar cuprinzînd termenii folosiți în sistem

(în ordine alfabetică)

AG. TRANSPORT: Platformă care plutește datorită unui cîmp antigravitațional, folosită la transportarea mărfurilor.

AMESTEC SINTETIC: Hrană artificială obținută prin amestec de proteine, vitamine și toți compușii necesari unei alimentații cît mai bogată în calorii.

ANCORA: Element al unei „Insule Plutitoare" – *Lydnah.* Coloană de metal avînd funcția de a asigura stabilitatea – de a ancora – într-o zonă de mică adîncime, o Insulă Plutitoare.

AN KENDALL: Egal cu 4,58 *Ani Standard.*

ANKIHSE: O moluscă comestibilă care trăiește la mari adîncimi. Din ea se obține, prin distilare, „Vinul de Ankihse" – o băutură cu mare concentrație de alcool.

AN STANDARD: Unitate de timp acceptată în tot *Sistemul.* Coincide cu perioada de revoluție a planetei *Ommerstark* = 359 de zile și 16 ore.

AN STELAR: Măsură de referire cronologică. Fiecare dată se raportează în A. S., începînd cu anul în care se presupune că planeta Omnerstark a fost colonizată de ființe provenind dintr-o altă galaxie. Anul Stela Zero este, practic vorbind, începutul istoriei cunoscute, dat fiind că nici una din planetele din Sistem nu posedă date anterioare Anului Stelar 2764.

ASPEN'ASHAN: Poruncă din Codul moral al *Kenerilor:* „Nu-ți arunca viața în nisip".

AXARI: Oceanul care se întinde pe partea planetei Kendall ce nu vede lumina soarelui.

BARIERA VÎRSTEI: Reglementarea potrivit căreia nici un membru al *Companiei* nu mai poate lucra după ce a împlinit vîrsta de treizeci de ani; aceasta, în mod oficial, pentru a se evita o „blocare neproductivă de forțe", dar, în realitate, pentru a nu permite schimbarea Conducătorilor.

BETA SHINGTAURI IV: A patra planetă a stelei omonime, puternic industrializată, guvernată de un Împărat asociat al Companiei. Aici se practică extracția metalului *Shahri,* a cărui principală furnizare este B. S.; o altă industrie prosperă este aceea a metalului Iktueh (= tungsten).

BWUNI, HEKAR: Sociolog (Anii Stelari 9234–9321), născut pe planeta Omnerstark; a urmat cursurile de Sociologie și Istorie a Sistemului în cele mai renumite universități ale Planetei. A publicat, între anii 9253 și 9256, diverse lucrări cu caracter popularizator asupra Istoriei Comparate a Lumilor Sistemului, dar abia în anul 9261 a fost în măsură să creeze o operă în care descrie comportamentul uman corelat la formule statistice și matematice *(Sociologia Aplicată la Studiul Eventualităților Istorice).* În anul 9268 a cunoscut gloria, la nivel planetar, cu cele 95 de teze prezentate în lucrarea sa *Cu Privire la Computarea Raporturilor Om-Mediu Înconjurător;* i s-a conferit calitatea de membru de onoare al Companiei; a funcționat – pînă la moarte – ca profesor la *Centrele de Pregătire.*

S-a dedicat – cu rîvnă – studiului fizicii, chiar dacă nu a vrut să publice, niciodată, nimic în acest domeniu; între anii 9283 și 9286 a scris *Biografia lui Jamorski Hazinn,* renumitul savant de pe Omnerstark, și alte lucrări biografice de mai mică importanță, printre care biografia lui Bia Huddar. În anul 9296 a scris *Raporturi Sociale și Culturale în Cadrul Sistemului,* lucrare apărută în cinci volume: opera sa cea mai întinsă și mai complexă (a fost începută în anul 9269 și revăzută în anul 9294), operă ce-și propune să stabilească o legătură între caracteristicile Sistemului și cele ale „centrului care iradia cunoștințele" – Omnerstark. Ultima sa lucrare de calibru a fost *O Analiză a Fenomenului Social în Sistem în Ultimii Două Sute de Ani,* apărută în anul 9318. Dintre operele minore sînt de semnalat: *Evoluția Societăților*

Civilizate, 9275; *Adnotări la Cazul Sqyteli,* lucrare cu caracter polemic, apărută în anul 9266; *De Ce Facem Ceea Ce Facem?* un studiu cu caracter de popularitate, neterminat, datînd din anul 9314.

CENTRE DE PREGĂTIRE: Școli în care sînt pregătiți viitorii Funcționari; există cîte unul pe fiecare planetă. Au diverse secții (Astronomie – pentru viitorii Funcționari pe Navele Spațiale de Transportat Mărfuri; Biologie, Sociologie, Mecanică – pentru viitorii Specialiști ect.). Sînt accesibile tuturor, și ele au înlocuit vechile Universități. Diferența constă în aceea că absolvenții acestor C. P. pot găsi de lucru numai în cadrul Companiei.

CEREBRO-IMPRIMARE: Tratament aplicat unor membri ai Companiei aflați, de regulă, în misiune specială; constă în introducerea în creier, prin intermediul *Psihoinductorilor,* a informațiilor privind un anumit subiect – ales după împrejurări – cu scopul de a se ușura îndeplinirea misiunii. Asemenea imprimare se șterge imediat ce misiunea este îndeplinită.

CHON: Singura părte continentală cunoscută de pe planeta Kendall – deșert, în proporție de nouă zecimi din suprafața sa – locuită de triburi pe jumătate nomade; toate populațiile au drept caracteristică faptele că se trag dintr-o singură rădăcină.

COMPANIA: Abreviere de la Compania pentru Dezvoltarea Pieților Planetare în Sistem. Înființată în Anul Stelar 8952 de către un vînzător de calculatoare din Omnerstark – ca o asociație cu scop mercantil – ea a reușit, în cîteva decenii, să aibă un rol de primă mărime în comerțul interstelar prin intermediul monopolului, obținut, fără nici un fel de scrupule, grație *Trasanților de Linii* ai lui Jamorsky Hazinn. După trei sute de ani de la înființare, ea controlează pînă și cea mai neînsemnată structură din Sistem; de ea depinte soarta a mai mult de 10 miliarde de ființe omenești, în mod direct, ia cel puțin 95% din populația Sistemului face, sau a făcut parte din ea ca *Funcționar.* Ea stăpînește planete întregi, iar înțelegerea intervenită între ea și acestea este ceva ciudat: ele îi acordă dreptul de a extrage din teritoriul lor orice se poate comercializa, iar ea se îngrijește de întreținerea materială a acestora. Istoria Companiei se

termină odată cu crahul financiar din anul 9330 – lovitură de grație dată unei asociații deja șubrede pe dinăuntru deși înfloritoare pe dinafară.

CONDUCĂTORII: Grupul celor ce administrează Compania; cea mai înaltă funcție ce se poate concepe în Sistem.

CONSTITUTIO MERCANTILIS: Documentul care strînge laolaltă toate regulile interne ale Companiei, pe care fiecare Funcționar trebuie să le respecte cu strictețe.

COORDONATOR: Cel mai mare în grad în ierarhia Conducătorilor.

CUȚIT PENTRU TĂIAT GHEAȚA: O unealtă de un tip deosebit, ce poate fi folosită și ca armă. Este întrebuințată, de regulă, pe Axari la tăiatul gheții în scopul procurării hranei. Arată ca un cuțit obișnuit, doar că are lama mai lungă și mai groasă, putînd tăia plăci de o grosime de pînă la 10 centimetri.

DARSTEL: Sufix pentru fiecare titlu de noblețe, care indică posesiunea unui vast teritoriu și, în același timp, faptul că familia respectivă a stăpînit acel teritoriu timp de mai mult de zece generații.

DINASTIA DOMNITOARE: Stirpea legendară a zeului *Odheg,* care a domnit pe planeta Kendall timp de opt mii de ani, socotind de la presupusa sa obîrșie. A fost întemeiat de Neheg – primul Împărat Suprem al Kendall-ului și s-a stins odată cu Khine.

ECHIPAMENT: Pachetul conținînd Materialele Necesare Supraviețuirii, dat de Companie fiecărui Funcționar ce trebuie să înfrunte un mediu planetar potrivnic.

EFECTUL HAZINN: Efect datorat *Motoarelor cu Fuziune,* ce au drept anexă Trasanții de Linii, efect descoperit de Jamorsky Hazinn, potrivit căruia orice obiect – de natură organică sau anorganică – aflat la o distanță nu mai mare de 28,5 metri de la sursa Trasantului de Linii își va pierde – în momentul *Saltului Liniar* – coeziunea moleculară și se va dezintegra.

ENKAAMUTI, ACKT: Fizician (Omnerstark, A.S. 8479–8542), cunoscut mai ales pentru faptul de a fi elaborat așa-zisă *Teorie a Mecanicii Liniare* (8526), care a avut o contribuție hotărîtoare la analiza structurii *Liniilor de Curent.* De remarcat, ca element fundamental, „Teorema lui

Enkaamuti": *două Linii de Curent adiacente posedă aceeași energie intrinsecă.*

EXIN: Tunică lungă – de regulă de culoare deschisă – pe care o poartă nomazii și bătrînii *Keneri.*

EXTRACTOR: Utilaj cu multiple întrebuințări folosit de Companie la extragerea, de pe anumite planete, a mineralelor prețioase sau a oricărui element care să poată fi vîndut pe Piețele din centrul Sistemului.

FAZE LUNARE: Termeni folosiți pe planeta Kendall pentru a defini timpul. O fază are loc atunci cînd, pe fiecare din cele două emisfere, răsare una din cele două luni (care se mișcă aproape simetric, așa încît atunci cînd pe Axari răsare una, răsare și cealaltă, pe Chon). Perioada coincide cu aproximativ 200 de Ore Standard. Odată la fiecare 8025 Ani Standard, mișcarea celor două luni pierde din simetrie – din cauza diferenței de timp – dînd astfel nașterea fenomenului *Shamshal'kile.*

FUNCȚIONAR: Este numit așa – cu un termen generic – orice membru al Companiei. În interiorul acestei categorii-bază sînt diferențieri. Funcționarul Simplu, de pildă, are de regulă sarcina de a desfășura activități administrative pe planete, cum ar fi controlul vamal pe astroporturi; Funcționarul Specialist are o anumită pregătire într-un anumit domeniu și este repartizat la Agenția de Control (=filială a Companiei pe o planetă) care are nevoie de el. Funcționarul de pe o *Navă de Transportat Mărfuri* își desfășoară activitatea pe o navă spațială și poate avea diferite funcții (Integrator – pentru probleme mecanice; Comunicator – pentru probleme de transmisiuni radio etc.), pînă la funcția de *Prim Semnalizator,* după care este scos pentru că a atins limita de vîrstă, treizeci de ani.

GAMMA ALCYONIS: cea de a treia planetă a stelei omonime, slab dezvoltată din punct de vedere tehnologic, în care domnește – aproape în întregime – regimul feudal. Este singura dintre planetele Sistemului neaservită Companiei.

GHERD'KWYLE: În limba *Yul* = „Cel-ce-sfidează-Deșertul". Este șeful tribului *Huwutky* și are putere absolută. Este legat prin jurămînt să nu părăsească tribul pînă la moarte. Orice încercare de a i se contesta hotărîrile trebuie să fie rezolvată

printr-un *duel shantihstreen.* Poate fi scos din funcție numai după un Gekret'yri (=duel ritual); este primul său drept.

GRAD SYETCHEN: Unitate de măsură a temperaturii, folosită în tot Sistemul. Are ca punct de referință gradul de topire al gheții; la 0° Celsius corespunde 0° Syetchen; dar 1° Celsius echivalează cu circa 15° S. (de ex.: 100° C. =1475,9° S.; 273° C. = 4095,6° S.).

HAKKAHN: „Fratele meu credincios". Formulă de adresare – pe Kendall – între prieteni.

HAKTERI: Mamifer mare, asemănător unei vulpi, foarte răspîndit în cîmpia Sharrakee, pe care kenerii îl vînează pentru carnea sa.

HAKWIES: „Mult preastimate Domn". Formulă de respect rezervată, pe Kendall, înțelepților și bătrînilor demni de stimă.

HAZINN, JAMORSKI: Fizician și astronom (Omnerstark, 8779–8856). Figură de prim plan în domeniul navigației spațiale. Licențiat în Fizică, Mecanică, Astronomie, Biologie, Matematică și Arta Navigației; a studiat teoriile lui Bia Huddar și Ackt Enkaamuti, aflînd modul în care se putea străbate *Rețeaua de Curent.* În anul 8808 a pus la punct un dispozitiv ce putea percepe curenții, instrument pe care se putea baza și care putea înregistra viteze superioare celei a luminii: Trasantul de Linii. În același an a publicat lucrările *Noi Perspective în Cercetarea Spațiului* și *Trasanții de Linii: Sfîrșitul unei Cercetări,* lucrări precumpănitor speculative, vorbind despre rezultatele la care ajunsese el. Descoperirea lui Hazinn a marcat începerea unui uriaș proces de comunicare între planete și actul de naștere, un secol mai tîrziu, a Companiei. Activitatea sa continuă cu justificarea teoretică a capacității Trasanților De Linii *(Teoria Limitelor,* 8826) și perfecționarea capacității lor prin construirea primului Motor cu Fuziune (8832). În toată această perioadă el a beneficiat de toate onorurile posibile, primind înalte distincții pentru merite civile, și a scris *Lumi Noi* (8830), *Cum să Exploatezi Zborul Spațial* (8834), *Motorul cu Fuziune* (8835). A colaborat, pînă în ceasul morții , la numeroase proiecte științifice care și-au aflat rezolvarea în găsirea limitei extreme a Trasanților de Linii: sosirea pe planeta Kishnore, ce se găsea la 4,5 parseci de la

punctul de plecare. De semnalat, în anul 8853, participarea sa la conceperea cărții *Teoria Cîmpurilor de lumină,* împreună cu tînărul Widho Khalsoe, cel mai bun elev al său. În ceea ce privește descoperirile sale, se poate spune că au fost folosite, după moartea sa, în modul cel mai obtuz ce se putea imagina. Hazinn prezisese că Trasanții de Linii aveau să le permită oamenilor să cunoască întregul univers, și, totuși, timp de decenii au fost folosiți doar în cadrul acelui grup de planete care au alcătuit apoi Sistemul. În anul 8954, Compania a făcut să înghețe expansiunea acestor idealuri, interzicînd ca Trasanții de Linii să fie înstrăinați de Omnerstark, preluînd monopolul asupra lor și pecetluind astfel soarta celei mai importante descoperiri a omului, reducînd-o la un simplu mijloc de transport în scopuri comerciale.

HENYER: Profundul simț al familiei pe care îl au kenerii, pentru a cărei supraviețuire nu ar șovăi să-și dea și viața. Într-un alt sens, sentimentul pe care-l au kenerii că fac parte, cu toții, dintr-o singură „familie".

HIJIA: Îmbrăcăminte din blană de urs polar kendallian, purtată pe Axari. Ea acoperă în întregime corpul și este considerată a fi cel mai bun mijloc de protecție împotriva iernii continue de pe Partea Întunecată a Kendallului.

HOVAK: Mic vehicul terestru, pe perne de aer, folosit în tot Sistemul.

HUDDAR, BIA: Astronom (Omnerstark, 8416–8462). Numele său este legat de senzaționala descoperire, în anul 8450, a Liniilor de Curent Ionic. Conceptul de „Linie de Curent" a dat o nouă conformație ideii de spațiu și l-a situat printre fondatorii călătoriei spațiale moderne.

HUWUTKY: Trib keneri ce-și are sălașul în caverne, în zonele stîncoase din Cîmpia Charrakee.

INTEGRATOR: Grad însemnat în ierarhia Funcționarilor de pe o Navă Spațială de Transportat Mărfuri *(Spedizioniere).* Persoana avînd acest grad răspunde de reparația și întreținerea Navei Spațiale a Companiei.

JAMMUNGSOTHEN: „Spiritul Străbunilor" Sheukh. O stare sufletească deosebită, pe care sheukh-ii o atribuie strămoșilor lor, și care le procură o euforie puternică și

misterioasă ce-i stimulează a se dedica unor opere de utilitate publică.

JEKHYR: Metal obținut pe Omnerstark prin sinteză chimică. Are proprietăți fizice deosebite: o foarte mare maleabilitate și ductibilitate. Este folosit mai ales ca agent protector împotriva radiațiilor luminoase, întrucît are o extraordinară capacitate de protecție. O folie de J. avînd grosimea de 0.01 microni poate să filtreze 92,5% din radiațiile ultraviolete și să reducă vederii ochiului, în proporție de 65%, luminozitatea unei stele sau a unui corp ceresc asemănător.

J'KIZHO HAL'DARI KO'NOWHE: Formulă rituală keneri prilejuită de logodnă. În limba yul: „Să poată Divina Triadă să ne unească inimile". Angajează o căsătorie mai mult sau mai puțin apropiată.

JNAHAD: Conciliul Bătrînilor. Este constituit din zece bătrîni dintr-un trib *Jutky* care s-au remarcat prin merite și prin înțelepciune. Decid în probleme de importanță vitală și au atribuțiuni de *Yisare* – preot al lui Odheg.

JUTKY: Trib Sheukh care sălășluiește, de regulă, pe o Insulă Plutitoare *Lydnah.*

KANWA: A treia planetă din sistemul Epsilon Equi, cunoscută pentru uriașele păduri care ocupă 75% din suprafața continentală. Este guvernată de Companie, care exploatează masiv lemnul. Pe acestă planetă se produc *Lăutele Chordawin.*

KENDALL: A patra planetă din Gamma Legionis. Se caracterizează prin aceea că nu se rotește în jurul propriei sale axe și este împărțită, așadar, într-o zonă expusă în mod constant luminii solare, deșertică, cu temperaturi care în unele zone (Insula Kimma, Insula Ratha) pot înregistra valori de 150° C., cu excepția zonelor din nord, mai temperate (*Owzine'Akal*, zona Celor Trei Lacuri), și o zonă întunecată. Un fapt deosebit este acela că pe Partea Întunecată, deși temperatura înregistrează valori cu mult sub zero, apa imensului ocean care acoperă această parte se menține la valori cu puțin peste punctul de îngheț, datorită căldurii reflectate de sateliți și înmagazinată de masa de apă.

KENERI: În limba yul, „Cel ce hoinărește prin lumină". Popor nomad, și uneori seminomad, din deșertul de pe Chon.

KHANU'AAWHKE: Mic mamifer ce trăiește pe dunele din Chon, vînat de keneri pentru carnea sa. Dacă este hărțuit, se refugiază în nisip sau aleargă în căutarea unei zone stîncoase, în care se ascunde mimetizîndu-se pentru a îngreuna capturarea sa.

KHAWAT'OHWE: Tatuaj în formă de „V" pe fruntea unei femei keneri, semn al vîrstei mature (17 Ani Standard).

KHESHA: Rugăciune adresată lui Odheg. Există în total nouă asemenea rugăciuni ce se pot întîlni în Scripturile kendalliene. Se cîntă la toate ceremoniile religioase.

KHISMEL: Popor nomad de pe planeta *Omman,* pregătit încă din copilărie pentru viața militară. Bărbații K. sînt cei mai puternici și mai curajoși războinici din Sistem și caracteristica lor principală este aceea că sînt superstițioși pînă la limita ridicolului și credincioși pînă la fanatism.

KISHNORE: A șasea planetă din Delta Tauri, situată la extremitatea fișiei de planete din Sistem.

KUDGYRNY: Prima și cea mai mică dintre cele două luni de pe cerul Planetei Kendall.

KURNY: Cea de a doua lună de pe cerul Kendallului, avînd o mărime disproporționată față de planeta-mamă; forța sa de atracție se simte mai ales pe Partea Întunecată, unde, în momentul răsăririi ei, provoacă maree puternice.

LĂUTA CHORDAWIN: Instrument muzical cu cincisprezece coarde, de construcție manuală, foarte apreciat, produs în cantități însemnate pe planeta Kanwa. În multe planete din Sistem este considerat a fi „Vocea Zeilor", datorită timbrului său deosebit, precum și diferitelor legende potrivit cărora ar fi un dar făcut oamenilor de *Shakkai.* Dată fiind dificultatea tehnică deosebită pe care o presupune cîntatul la acest instrument, virtuozii lui sînt priviți întotdeauna cu mare admirație și sînt adesea semidivinizați.
(Vezi și Shakkai'Wakhy).

LEHKE: Mulțumesc. (Luat *ad litteram:* „înghenunchez"). Sensul este cu mult mai profund și exprimă o recunoștință fără margini față de persoana căreia termenul îi este adresat.)

LINIA DE CURENT: Mijlocul datorită căruia se pot deplasa astronavele Companiei. Este vorba de un curent ionic ce poate fi perceput de un aparat special (Trasant de Linii) ce formează o serie de intersecții care ocupă fiecare direcție a

spațiului și prezintă zone („Vîrtejurile lui Huddar") care fac ca nava să „sară", parcurgînd mari distanțe – de ordinul anilor-lumină – în numai cîteva ore.
(Vezi și Motor cu Fuziune, Salt Liniar, Trasator de Linii).

LUMINĂTOR: Sursă de lumină cu autoalimentare, folosită mai ales pe Axari în perioadele de întuneric. Este de două tipuri: unul masiv, care se montează pe suporturi, pentru a ilumina spații întinse (orașe, străzi etc.) și un altul, portabil, avînd o mai slabă intensitate luminoasă.

LYDNAH: „Insula Plutitoare" pe care sălășluiește tribul Sheukh. O platformă uriașă care se poate deplasa cu ajutorul motoarelor amplasate pe fiecare parte. Se apreciază că pe suprafața întregului ocean ar exista cel puțin 10.000 de asemenea insule plutitoare.

MARELE ZID: Lanț de munți (înălțimea medie = 4500 m.) care împarte continentul Chon în două părți: cea de nord, zona Triadelor, cu climă temperată, și cea de sud, zonă toridă (temperatura medie = 100°C) a Marelui Deșert (sau mai bine zis Cîmpia Charrakee).

MEXHOK: Aparat întrebuințat pentru obținerea, în apă, a oxigenului care să-i permită unui individ să respire, sub nivelul suprafeței mării, un timp nelimitat. Este prevăzut cu un al doilea filtru pentru obținerea apei potabile.

MISSI MERCANTILES: Trimiși ai Companiei, avînd misiunea de a inspecta planetele asociate cu ea, la fiecare cinci Ani Standard, și de a raporta în legătură cu situația lor generală, cu necesitățile lor și, mai ales, de a contribui la întărirea legăturilor dintre cele două părți.

MODIFICATOR DE TENSIUNE: Mică platformă de metal (suficientă pentru a adăposti o singură persoană), cu autoalimentare, în măsură să schimbe tensiunea superficială a oricărui lichid și a-l face astfel „solid", adică în stare să suporte presiuni mari. Este folosită pe Axari pentru deplasarea pe apă fără ajutorul bărcilor.

MOTOR CU FUZIUNE: Principalul element al navelor spațiale, fără de care Trasantul de Linii ar fi inutil. Acesta – în afară de faptul că furnizează energia necesară călătoriei cu viteză de croazieră (nu mai mare decît viteza luminii) – își trage forța din lumina stelară prin intermediul unor sofisticate celule solare și, datorită unui calculator coordonat

cu Trasantul, poate aprecia energia necesară și suficientă pentru a ajunge la cel mai apropiat „Vîrtej al lui Huddar" folosind Saltul Liniar.

NAHMAR: 1 Nahmar = 1,256 km.

NAVETE: Navele-suveică care transportă mărfurile de pe o Navă Spațială de Transport pe planeta pe a cărei orbită staționează Nava respectivă.

NAVIGATOR, PRIM: Un grad inferior celui de *Prim Semnalizator.* Este, în ierarhia Funcționarilor de pe o Navă Spațială de Transportat Mărfuri, cel ce are sarcina de a conduce nava prin Rețeaua de Curent. Mai are sarcina de a menține constante, în timpul Saltului Liniar, atît alimentarea cu energie a Motoarelor cu Fuziune cît și azimutul Trasanților de Linii.

NJUEMA: În limba Yul, „Loc de odihnă". Este o cavitate în nisipul Deșertului, făcută cu ajutorul *Spumei de Lipit,* menită să-i ferească pe vînătorii keneri de moartea prin deshidratare, ori de cîte ori se aventurează, pentru o anumită perioadă de timp, în afara sălașului tribului lor.

NOJHEREK: În limba Yul, „Tăcere". Pedeapsa aplicată celor din tribul Keneri sau Sheukh ce se acoperă de dezonoare; constă în izolarea în afara sălașului tribului și interdicția de a li se vorbi sau de a fi ajutați.

NOWHE'ABWUT: Instituția căsătoriei la keneri. Căsătoria poate fi anulată numai cu aprobarea șefului tribului și cu acordul, comun, al soților.

ODHEG: Tatăl Creator, Dumnezeul Atotputernic din religia kendalliană, singura religie de pe planetă. În Scripturi este prezentat drept „Dumnezeul orb, surd și mut, dar care le vede și le aude pe toate și în mîinile căruia se află soarta omului".

ODHENAK: În limba Yul, „Darul lui Odheg". Un semn al vîrstei maturității bărbatului keneri; constă dintr-o dungă orizontală de culoare neagră, sub fiecare ochi, care apare în jurul vîrstei de optsprezece ani, datorată unei degenerări a pigmenților. Kenerii o consideră drept „semnul vizibil al predestinării".

ODNEKELHAD: Cuvînt de origine incertă, folosit în tot Sistemul pentru a indica Ziua Judecății de Apoi.

OM: Puterea lui Shakkai. Definește Începutul, din care s-a tras tot ceea ce există în univers.

OMMAN: A doua planetă din Aargdene, caracterizată printr-un slab nivel tehnologic, locuit de triburi nomade Khismel. Legăturile cu Compania sînt limitate la furnizarea de materiale de primă necesitate în schimbul mineralelor prețioase.

OMNERSTARK: A treia planetă din Chaudunni – reședință originară a Companiei. Se caracterizează printr-un înalt nivel tehnologic, în aproape toate domeniile de cercetare; de pe Omnerstark provine majoritatea mașinilor folosite în Sistem. O. poate fi identificată cu Compania, din moment ce ea controlează orice activitate, orice mișcare, orice gînd și orice însărcinare, oficială sau nu. Are o mare valoare simbolică, fiind considerată drept „Centrul Universului", punct de plecare al operei de civilizație a Galaxiei.

PLANETA FANTOMĂ: Nume dat unei lumi guvernate în întregime de Companie. Astfel de planete sînt Omnerstark, Kendall, Wonheim, Uxuri IV.

PRIMAR/CURSANT: Tînăr care studiază în centrele de Pregătire pentru a deveni Funcționar.

PSIHOINDUCTOR: Sondă mentală portabilă folosită de Companie pentru a cerceta memoria unui subiect uman sau pentru a-i introduce în memorie anumite informații (P. este descris în mod amănunțit la Capitolul al doisprezecelea).

QWIZNY: Pește de mari dimensiuni, comestibil, care trăiește la mari adîncimi în oceanul Axari.

RECHIN CU PLATOȘĂ: Pește din familia selachoideilor, de mari dimensiuni (între 15 și 30 m.), comun în oceanul Axari, al cărui corp este acoperit cu plăci osoase foarte tari; este cunoscut pentru ferocitatea sa, care-l face să atace orice i se pare că ar putea fi o pradă.

RESHEK: Șeful unei Insule Plutitoare. Puterea sa, spre deosebire de cea a unui șef de trib, este limitată doar la întreținerea materială a tribului: este ajutat de Conciliul Bătrînilor (Jnahad) și nu poate contesta hotărîrile luate de aceștia.

REȚEA DE CURENT: Ar putea fi definită drept „harta geografică" a Navigatorilor de pe Navele Spațiale de Transportat Mărfuri. Este o tabelă pe care sînt trasate, cu precizie absolută, parcursurile tuturor Liniilor de Curent cunoscute. Navigatorii trebuie să țină seama de ea în orice

clipă; în caz contrar, Saltul Liniar ar putea proiecta nava într-un continuum spațial, în cine știe ce loc neprevăzut, cum ar fi, de exemplu, interiorul unei stele.

SALA DE SEPARARE: Spațiul în care, pe o Insulă Plutitoare, mașini speciale reciclează deșeurile.

SALT LINIAR: Cuplu de forțe Trasant de Linii – Motor cu Fuziune, care-i permite unei Nave Spațiale de Transportat Mărfuri să străbată Linia de Curent stabilită, depășind viteza luminii și „dispărînd", practic, din spațiu, pentru a „reapărea" la destinație. Acest lucru se datorează uriașei energii furnizate de Motoarele cu Fuziune și controlată de calculatoare; în timpul Saltului Liniar nava devine, ea însăși, energie, pentru a redeveni masă într-un timp dinainte calculat. Evident că un asemenea proces trebuie să fie controlat cu atenție, altfel consecințele ar putea fi grave. (Vezi și *Zavaxe Incident).*

SEGMENT TIMP: Unitate de măsură a timpului, folosită numai pe planeta Kendall, dată fiind aici lipsa alternanței zi-noapte. Un Segment Timp este egal cu 18 ore Standard.

SELWAERE: Ambasada unei planete pe o alta.

SELWAERE, PROCURATOR DE: Ambasador extraordinar și plenipotențiar. Un Ambasador avînd o vechime în serviciu mai mare de zece ani Ani Standard poate reprezenta planeta sa la Adunarea Lumilor, pe Omnerstark. Neavînd o funcție strîns legată de Companie, Ambasadorii nu sînt supuși regulii privind Bariera Vîrstei.

SEMNALIZATOR, PRIM: Cel mai înalt grad din ierarhia din cadrul Companiei. S. P. își desfășoară activitatea pe o Navă Spațială de Transportat Mărfuri și are atribuția de a stabili ruta (deci Linia de Curent) ce trebuie urmată pentru a se ajunge la destinație.

SEPHAT'OHWE: Desfacerea căsătoriei fără consensul șefului de trib sau a celuilalt soț.

SEPH AT SAM'IR: Exil impus aceluia dintre soți care are inițiativa desfacerii căsătoriei. Vinovatul este abandonat în Deșert.

SHAHRI: Metal foarte rar și prețios, extras de pe planeta Beta Shingtauri IV. Prețul acestuia poate ajunge, pe Piețele Sistemului, pînă la 250.000 de credite/gram.

SHAKKAI: Dumnezeu Autoputernic, Creatorul Zeilor și Tatăl tuturor divinităților cunoscute; element unificator al religiilor din Sistem.

SHAKKAI'IYADHA: Simbol mistic; conștiința legăturii existente între Shakkai și cei o mie de fii ai săi împrăștiați peste tot.

SHAKKAI'WAKHY: „Cel ce-l face să vorbească pe Shakkai" Trimisul lui Dumnezeu Atotputernic, Călăuza Popoarelor. Deseori, figura acestuia este asociată cu stăpînirea la perfecție a artei de a cînta la Lăuta Chordawin – Instrumentul Sacru.

SHAMSHAL'KILE: Fenomen care se repetă la fiecare 1753 de Ani Kendallieni (8025 de Ani Standard) și care constă în aceea că cele două luni de pe cerul Kendallului se află între soare și planetă, fapt ce determină un întuneric total pe întreaga planetă (limba Yul = *Ziua Întunericului).* Pe Axari, această eclipsă este precedată de înghețul suprafeței oceanului; pe ambele Părți, cea Întunecată și cea Luminată, eclipsa provoacă spaimă religioasă și tot felul de superstiții, credințe apocaliptice, datorate coincidenței dintre acest fenomen și anumite dezastre naturale ce se produc.

SHANTIHSTREEN: Codul moral al kenerilor, potrivit căruia fiecare ofensă trebuie să fie răzbunată. Acestui principiu de bază i se mai adaugă și altele, precum „Onoare" sau „Legea Deșertului".

SHANTIHSTREEN, DUEL: Duel, pe viață și pe moarte, provocat de o jignire adusă Codului Moral Shantihstreen.

SHANTIHSTREEN, ÎNDATORIRE: Obligație morală față de seamăn. Aceste obligații morale sînt în număr de nouăsprezece și sînt cuprinse în Scripturi; prima dintre acestea, și cea mai importantă, este: *Tu nu vei provoca durere.*

SHARRAXI: A treia planetă din Psi Xamishi, foarte asemănătoare necunoscutei Terra; cea mai evoluată dintre lumile Sistemului, după Omnerstark, căreia i-a luat locul după căderea Companiei.

SHEUKH: Locuitor al Părții Întunecate de pe Kendall; în limba Yul: „Cel ce urmează marea". Nu neapărat nomad, este un

tip uman de statură înaltă, pielea și părul căruia nu au pigmenți.

SHI'KE ABHOT NU'HA'WATHE SHAMSHAL: În limba Yul, „Fie ca spiritul tău să fie mîntuit de Demonii Întunericului". Este și o formulă de salut, iar, între îndrăgostiți, făgăduiala de căsătorie.

SISTEM: Termenul definește unirea planetelor într-o singură federație. Înainte de venirea la putere a Companiei nu exista vreo planetă care să aibă în Sistem un rol preponderent: dar acest rol a revenit apoi planetei Omnerstark, aceasta și datorită faptului că savanții de acolo făcuseră posibilă unificarea prin intermediul descoperirii mijloacelor de explorare spațială. Fac parte din Sistem: Kendall, Omman, Beta Shingtauri IV, Sharraxi, Kishnore, Wonheim, Kanwa, Gamma Alcyonis. Sînt reprezentate, fiecare, în Adunarea care se ține în fiecare An Standard pe Omnerstark.

SOOJAHRE: Șoim al Deșertului.

SPUMA DE LIPIT: Lichid obținut pe cale sintetică cu aparatele din dotarea destul de slabă a kenerilor; acesta, în contact cu particulele de silicați, le aglomerează, transformîndu-le într-o masă plasmabilă. Folosește la amenajarea de njuema (locuri de odihnă, vezi mai sus) și a oricărui tip de adăpost de nisip.

THANA'QWZIMI: În limba Yul, „Chemarea Apelor". Proba de maturitate ce trebuie să fie trecută de către un tînăr sheukh pentru a dovedi că este adult.

TRASANT DE LINII: Dispozitiv creat de Jamorsky Hazinn, care poate fi folosit numai în cuplu cu un motor cu Fuziune. Acesta permite unei Nave Spațiale de Transportat Mărfuri să urmeze Linia de Curent; pe aceste dispozitive a pus mîna Compania, chiar de la începutul ascensiunii sale, pentru a monopoliza apoi călătoriile interstelare.

TRIADA: La origine, uniunea dintre cei trei fii ai lui Odheg (Erheg, K'lam și Xahn). Apoi termenul a ajuns să indice complexul celor Trei Lacuri ce se află în partea de nord a Chonului, singurele izvoare dătătoare de viață în Deșert.

U'MAIYD: Renumit constructor de lăute Chordawin, originar din Kanwa.

USHAK: (în Yul) = Nord.
U'THEBA: (în Yul) =Vest.
U'THER: (în Yul) = Est.
UXURI IV: A patra planetă din Eta Uxuri, foarte slab populată. Din întinsele sale mlaștini se extrage *Uxuri'Samo.*
UXURI'SAMO: Substanță halucinogenă, obținută prin putrefacția și – în anumite cazuri – fosilizarea unor organisme animale și vegetale de pe Uxuri IV. Nu dă obișnuință puternică; provoacă halucinații, vederii din trecut.
VEHICUL CU PROPULSIE SONICĂ: Aerodină. Termenul trebuie înțeles în accepția de „ce poate depăși viteza sunetului"; în realitate, propulsia se realizează prin turbo-elice.
WATHI'SHAMSHAL: Duhul Răului, în credința locuitorilor Kendallului. În Yul: „Demonul cu o mie de tentacule". Trăiește în întunericul veșnic, înconjurat de cetele de demoni-curteni (al căror număr este mereu același =5555).
WEKHE'AYAT: În Yul: „Înghenunchez la picioarele tale". Formulă de răspuns la „Lehke".
WHADSWAT'NAKIR: În Yul: „Uleiul stîncilor". Distilat din ierburi și având un parfum foarte puternic, este folosit de femeile keneri. Femeile care au ajuns la vîrsta maturității poartă, în permanență, la gît o fiolă cu asemenea parfum pentru a o dărui viitorului soț în momentul făgăduielii de căsătorie.
WONHEIM: A șasea planetă din Aargdene. Odinioară foarte bogată în minerale și metale prețioase, apoi ajunsă în stare de sărăcie din cauza exploatării, fără milă, de către Companie a bogățiilor de aici.
WYBOE'KHATE: Exclamație, vădind puternică mînie, a războinicilor khismel. Înseamnă, aproximativ: „Să-l ia moartea pe cel ce m-a trezit!"
YISARE: Poet al lui Odheg.
YUL: Limba Străbunilor, ce se vorbește pe toată planeta Kendall. În afară de aceasta se mai vorbesc acolo numeroase dialecte, dar nici unul nu se deosebește atît de mult de structura de bază încît să nu permită comunicarea sau să poată fi considerată drept o limbă de sine stătătoare.
YUSUTH'IR: În Yul, „Tărîmul Nopții". Astfel este numită Partea Întunecată de pe continentul Chon, Axari.

ZAVAXE INCIDENT: Astfel a fost numită cea mai mare catastrofă a epocii zborurilor spațiale. În Anul Stelar 8965, Nava Spațială de Transportat Mărfuri a Companiei (ce abia se născuse și nu ajunsese încă să domine Sistemul), „Zavaxe", pe atunci aflată în stadiul de semi-probe, a fost distrusă – din cauza neatenției Primului Navigator și a imperfecțiunii unuia dintre Trasanți – în momentul în care se pregătea să efectueze Saltul Liniar. Fluxul de energie nu fusese controlat așa cum se cuvenea și acesta provocă o distorsiune spațială degenerantă. Cantitatea de energie produsă în acel proces a ajuns la cote inimaginabile, făcînd să explodeze nava cu o asemenea forță, încît să dea naștere proceselor necesare creării unei mici stele – de tipul spectral *R* – care poartă același nume cu al navei și strălucește la o distanță de circa trei ani-lumină de Omnerstark.

Frank Herbert

Pe Dune, planeta nisipurilor, vechile profeţii sînt pe cale să se împlinească. Transformarea ecologică se accelerează: apa, cîndva mai preţioasă decît aurul, curge din abundenţă, iar grădinile năpădesc deşertul. Dar noua prosperitate a Dunei ameninţă bogăţia ei, mirodenia longevităţii şi-a preştiinţei. Aprigii fremeni, care au purtat pînă la fruntariile universului uman flamura şi cuvîntul lui Muad'Dib, Mîntuitorul Dunei, îşi pierd vigoarea. Uriaşii viermi de nisip se răresc. Şi, de cînd Paul a plecat să moară în deşert, după tradiţia fremenă, pentru că şi-a pierdut vederea, preoţii săi au edificat, pe mesajul său de pace, o teocraţie autoritară ce guvernează întreaga galaxie.

Este momentul în care se joacă destinele Copiilor Dunei. Leto şi Ghanima, gemenii născuţi din Paul şi Chani, s-au trezit la conştiinţă în pîntecul mamei lor şi poartă în ei memoriile ereditare a nenumărate generaţii. Ei vor trebui să le supună, dacă vor să scape de Monstruozitatea temută de Surorile Bene Gesseritului: posesiunea de către un spectru ivit din acest trecut genetic. Şi vor trebui să dejoace toate comploturile, dacă vor să supravieţuiască, să refacă universul uman zdruncinat de Jihad şi să domnească, la rîndul lor, pe Dune.

Aceasta este cea de-a treia secvenţă a epopeii celei mai fascinante din întregul science-fiction modern. Un mare roman istoric, situat în viitorul îndepărtat. Peste opt mii de ani...

EDITURA NEMIRA

COPIII DUNEI

Aici se afla magnetul care putea atrage toate visurile de mărire ale universului cunoscut. Aici zăceau imense bogății temporale, autoritatea seculară și acel talisman mistic, cel mai puternic dintre toate: divina autenticitate a testamentului religios al lui Muad'Dib. În acești doi gemeni, Leto și sora sa, Ghanima, era concentrată o forță înfricoșătoare. Cît timp trăiau ei, Muad'Dib, deși mort, trăia în ei.
Copiii care dormeau aici nu erau doar niște copii în vîrstă de nouă ani. Erau o forță a naturii, inspirînd, deopotrivă, veneratie și teamă. Erau copiii lui Paul Atreides, cel care devenise Muad'Dib, Mahdi al tuturor fremenilor. Muad'Dib declanșase o explozie a omenirii — o explozie care îi proiectase pe fremeni departe de lumea lor, într-un jihad ce se revărsase peste universul uman asemenea unui enorm și năprasnic val de putere religioasă...

EDITURA NEMIRA

Editor: VALENTIN NICOLAU
Redactor: ELENA MURGU
Tehnoredactor: DAN RĂDULESCU
Apărut 1994, București
Coli tipar: 25. Format:16/54×84

Culegere și paginare computerizată
Secția Fotoculegere - R.A.I. - Imprimeria Coresi

Tipărit sub comanda nr. 30828
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI București
Piața Presei Libere Nr.1
ROMÂNIA

nautilus

Marco Pensante

ZIUA ÎNTUNERICULUI

25

AFARĂ, ÎN TIMP CE FOCURILE ÎNCEPEAU SĂ SE STINGĂ, CELE DOUĂ LUNI ACOPEREAU MASA GIGANTULUI DE FOC ȘI, PENTRU PRIMA OARĂ DUPĂ OPT MII DE ANI, NOAPTEA ÎNVĂLUIA PARTEA LUMINATĂ ȘI ORAȘUL YSHA. SHAMSHAL'KILE - ZIUA ÎNTUNERICULUI - SOSISE.

LA CAPĂTUL NOPȚII VA GĂSI VIAȚA ȘI LIBERTATEA

Kendall: una dintre cele nouă planete ale Confederației. Aici începe și se sfîrșește aventura lui Amshinygri Tschander, încleștat în luptă cu gerul din Axari, cu nisipurile deșertului de pe Chon, încleștat în luptă cu amenințătoarea, titanica eclipsă care va aduce pe Kendall Ziua Întunericului. Și, mai ales, confruntat cu perspectiva de a accepta sau refuza condiția de semizeu...

ISBN 973-569-003-9

PRET 3500 LEI